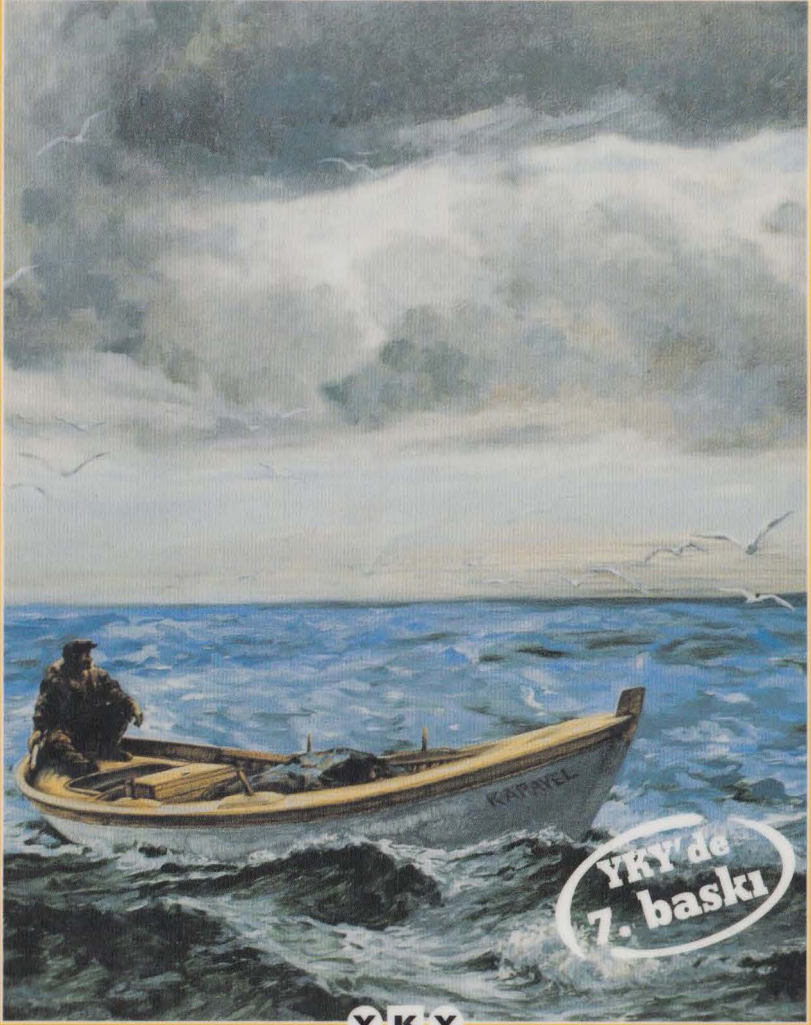

Yaşar Kemal

FIRAT SUYU KAN
AKIYOR BAKSANA

Bir Ada Hikayesi 1

YKY

FIRAT SUYU KAN AKIYOR BAKSANA

Bir Ada Hikayesi 1

Yaşar Kemal 1923'te Osmaniye'nin Hemite (bugün Gökçedam) köyünde doğdu. Komşu Burhanlı köyünde başladığı ilköğrenimini Kadirli'de tamamladı. Adana'da ortaokula devam ederken bir yandan da çırçır fabrikalarında çalıştı. Ortaokulu son sınıf öğrencisiyken terk ettikten sonra ırgat kâtipliği, ırgatbaşılık, öğretmen vekilliği, kütüphane memurluğu, traktör sürücülüğü, çeltik tarlalarında kontrolörlük yaptı. 1940'lı yılların başlarında Pertev Naili Boratav, Abidin Dino ve Arif Dino gibi sol eğilimli sanatçı ve yazarlarla ilişki kurdu, 17 yaşındayken siyasi nedenlerle ilk tutukluluk deneyimini yaşadı. 1943'te bir folklor derlemesi olan ilk kitabı *Ağtılar*'ı yayımladı. Askerliğini yaptıktan sonra 1946'da gittiği İstanbul'da Fransızlara ait Havagazı Şirketi'nde gaz kontrol memuru olarak çalıştı. 1948'de Kadirli'ye döndü, bir süre yine çeltik tarlalarında kontrolörlük, daha sonra arzuhalcilik yaptı. 1950'de komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla tutuklandı, Kozan cezaevinde yattı. 1951'de salıverildikten sonra İstanbul'a gitti, 1951 – 63 arasında *Cumhuriyet* gazetesinde fıkra ve röportaj yazarı olarak çalıştı. Bu arada 1952'de ilk öykü kitabı *Sarı Sıcak*'ı, 1955'te kendisine büyük bir ün kazandıran ilk romanı *İnce Memed*'i yayımladı. 1962'de girdiği Türkiye İşçi Partisi'nde genel yönetim kurulu üyeliği, merkez yürütme kurulu üyeliği görevlerinde bulundu. Yazıları ve siyasi etkinlikleri dolayısıyla birçok kez kovuşturmaya uğradı, 1967'de haftalık siyasi dergi *Anı*'ın kurucuları arasında yer aldı. 1973'te Türkiye Yazarlar Sendikası'nın kuruluşuna katıldı ve 1974 – 75 arasında ilk genel başkanlığını üstlendi. 1988'de kurulan PEN Yazarlar Derneği'nin ilk başkanı oldu. 1995'te *Der Spiegel*'de yayımlanan bir yazısı nedeniyle İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yargılandı, aklandı. Aynı yıl *Index on Censorship*'te yayımlanan "Türkiye'nin Üstündeki Karabulut" başlıklı yazısı dolayısıyla 1 yıl 8 ay hapis cezasına mahkûm edildi, cezası ertelendi.

Şaşırtıcı imgelemi, insan ruhunun derinliklerine nüfuz eden kavrayışı, anlatımının şiirselliğiyle yalnızca Türk romanının değil dünya edebiyatının da önde gelen isimlerinden biri olan Yaşar Kemal 1973'ten bu yana Nobel Edebiyat Ödülü adayıdır. Yapıtları kırka yakın dile çevrilen Yaşar Kemal, Türkiye'de aldığı çok sayıda ödülün yanı sıra yurtdışında aralarında Uluslararası Cino del Duca Ödülü (1982), Légion d'Honneur nişanı Commandeur payesi (1984), Fransız Kültür Bakanlığı Commandeur des Arts et des Lettres Nişanı (1993), Premi Internacional Catalunya (1996), Alman Kitapçılar Birliği Frankfurt Kitap Fuarı Barış Ödülü'nün (1997) de bulunduğu 19 ödüle değer görüldü.

YAŞAR KEMAL

**FIRAT SUYU
KAN AKIYOR BAKSANA**

Bir Ada Hikayesi 1

ROMAN

İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 1958
Edebiyat - 555

Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana - Bir Ada Hikayesi 1 / Yaşar Kemal

Kitap editörü: Tamer Erdoğan
Düzeltili: Fahri Güllüoğlu

Kapak tasarımı: Yeşim Balaban

Baskı: Pasifik Ofset
Çobançeşme Mah. Kalender Sok. No: 5 Yenibosna / İstanbul

1. baskı: Adam Yayınları, 1998
1998-2003, Adam Yayınları
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Ocak 2004
7. baskı: İstanbul, Nisan 2008
ISBN 978-975-08-0706-5
Takım ISBN 978-975-08-0708-1

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2007
Sertifika No: 1206-34-003513
Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.yapikrediyayinlari.com>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>
<http://www.yapikredi.com.tr>

Sevdiğim Thilda Kemale özlemle

Tanyerleri ısıdı ısıyacaktı. Deniz sütlimandı, apaktı. Küreklerin şıptısından başka ses yoktu. Martılar daha uyanmamıştı. Gün doğmadan önceleri, dünya dümdüzken, deniz işte böyle sonsuz bir aklığa keser.

Poyraz Musa dün akşamdan bu yana hemen hemen hiç soluk almadan, ince, telaşsız bir uyumla kürek çekiyordu. Kimi zaman belli belirsiz bir yel esiyor, sonra yitiveriyordu. Delikanlının ter kokusuna küreklerden gelen deniz kokusu karışıyordu. Yorulmuştu ya aldırılmıyordu. Denizin de apak kesildiğini görünce avuçlarının acıdığını, yorgunluğunu, her şeyi unuttu. Seher yeliyle birlikte içine, onu alıp uçuran bir sevinç geldi oturdu. Akşamdan beri sanki kürek çekmiyormuşcasına birden canlandı, küreklere asıldı, altındaki kayık uçuyordu. Deniz daha sütbeyazdı. Kayık, kürekler, gökyüzü, yıldızlar da apaktı. Poyraz Musa da tepeden tırnağa apaktı.

Karşı dağların ardı aydınlanınca deniz menevişledi. Denizin üstünde çok mor, çok turuncu, çok yeşil, çok sarı, çok kırmızı ışıklar kaynaşmaya başladı. Poyraz Musa, başını kaldırıp karşıya bakınca az ilerdeki adayı gördü, hızını kesti, kayığı durdurdu, ayağa kalktı, kollarını açtı, derin bir soluk aldı, kayık sağa sola hafiften sallanıyordu. Bir tansıkla karşı karşıyaydı. Ada pespembe bir ışığa batmıştı. Pembe ışık denize yansımış inceden dalgalanıyordu.

Poyraz Musa, günün ucu gözükünceye kadar olduğu yerde, kayıkla birlikte sallanarak orada öyle, kendinden geçmiş

durdu kaldı. Önce denizin aklıgı kaydı gitti, bir anda gözden silindi. Ardından denize yansımış şeftali çiçeklerinin pembesi birden uçtu gitti adanın üstüne kondu. Yıldızlar parladı söndü. Bir balık, nerdeyse bir çocuk boyu, denizden fırladı, havada çakararak, çelik mavisini, çelik yeşili, çelik moru, çelik kırmızısı ışıklarını fışkırtarak, geri düştü. Balıklar, büyüklü küçüklü arka arkaya denizden fırlıyor, ışıklarını havada bırakarak denize geri düşüyorlardı. Denizin üstü bir çocuk boyu pul pul oldu.

Poyraz Musa gülümseyerek yerine oturdu, küreklere yapıştı, kayığın burnunu gündoğuya doğrulttu, kıyı kıyı gitmeye başladı. Gün kuşluğa doğru da adanın önündeki koya ulaştı, kayıktan çakıltaşlarının üstüne atladı, birkaç adım attıktan sonra döndü, alandaki üç ulu çınara baktı, çınarlar tomurcuğa durmuştu, ince, tüylü bir yeşillik havayı, denizi okşuyordu. Güneye denizin kıyısına sıra sıra dizilmiş, iki katlı evlerin önünden son eve kadar yürüdü, oradan doğuya doğru döndü, orada da evler iki katlı yan yana dizilmiş tahta evlerdi. Ardından köyün içine yürüdü, hepsi tahta evlerdi, çoğu pekmez rengine, bir kısmı da sarıya, mora, patlıcan rengine, maviye, aka boyanmıştı. Denizin kıyısına sıralanmış evlerin hepsinin de rengi silme, aktı. Adadaki üç yel değirmenin de rengi apaktı. Üç değirmen de, her an, ışığa batıyor çıkıyordu. Poyraz Musa ortadaki küçük tepenin üstüne oturtulmuş yel değirmenine doğru yollandı. Değirmenin kanatları ağır ağır dönüyordu. Kapı açıktı, azıcık ürkererek içeriye bir adım attı. Kocaman, ağır, kalın bir demir çemberle kuşatılmış değirmen taşının üstüne buğday taneleri dökülmüştü, benekli taşın yöresi bir karış yüksekliğinde bir tahta perdeyle çevrilmiş, önüne büyük bir un teknesi yerleştirilmişti. Üğünen unlar bir ağaç oluktan bu teknenin içine akıyordu.

Poyraz Musa, bu koskocaman, büyük kesme taşlarla örülmüş kulenin içine girince bir hoş oldu. Burnuna, çok uzaklardan sıcacık bir un kokusu geldi. Babasıyla, semerli beygirlere buğday çuvallarını yüklerler, karşı dağın dibindeki su değirmenine giderlerdi. Daha değirmene yaklaşmadan, uzaklardan bir su sesiyle birlikte inceden bir un kokusu gelirdi. Değirmen taşını görünce de kulaklarında su sesi, burnunda un kokusu...

Değirmenin dört yanında birer ulu çınar büyüklüğünde incirler, çok uzun, telli kavaklar, kavaklara sarılmış asmalar, taa dağın yamacına kadar giden narlar... Aylardan haziransa al al dalgalanan nar çiçekleri... Arkın kıyılarında yabannaneleri, un kokusuna karışmış binbir koku. Değirmenin pervanesinden, köpüğe kesmiş, kaynayarak dökülen su. Suyun kıyısında bitmiş binbir kokuda çiçekler... Un kokusuna karışmış suyun kokusu. Som sarı sarı asmalar incirlerde üst üste... Sapsarı her yan. Işılayan ekinler. Ova... Ova yoğun bir sarı ışığın çalkantısında, dalgalanışında, göğe ağın, durmadan çakan dönen, kıvılcımlanan bir ışık denizi. Buğdayların üğütülmesi bitene kadar Poyraz Musa incir ağaçlarının üstünden inmezdi. Bir dalın üstünde kendisi, öbür dallarda her biri bir güvercin kadar büyük sarıasmalar.

Gülümseyiverdi. İçeriye bir adım daha attı. Yana yöreye atılmış telis çuvallar, paslanmış, ne olduğu belirsiz demir parçaları, kırık dişliler, baştan aşağı dört parmak aralıklarla delinmiş uzun bir kalas, duvara dayalı. Gene duvara dayalı yepyeni daha rüzgar görmemiş bir kanat, oraya buraya atılmış yamru yumru, dipleri düşmüş üç isli bakır tencere...

Tahta merdivenleri gıcırdatarak üst kata çıktı. Burnuna daha, bir yerlerden un kokusu geliyordu, kekik kokusuna, incir sütü kokusuna karışmış. Yukarı çıkınca sert bir ışığa çarptı, sallandı. Doğuya, batıya, kuzeye, güneye dört büyük mazgal gibi pencere açılmıştı. Pencereilerin dördünün de kapakları sökülmüş yerde yatıyordu. Güneydeki pencereye gitti, dışarıya baktı, uzakta dümdüz deniz gözüküyordu. Evlerin kiremit damları sanki ayağının dibindeydi.

Pencerelerden birinin önüne gelince, değirmen duvarlarının ne kadar kalın olduğunu anladı. Zorla pencerenin içine çıktı oturdu, kulacıyla duvarı ölçtü, nerdeyse kalınlık bir kulaçtı. Pencereden geri atlayınca dizleri büküldü, az daha yere kapaklanıyordu. Tükenmişti. Doğrudu, öteki pencereye yürüdü. Pencereden, bu sabah tanyerleri ışımadan denize pespembe çiçekleriyle yansımış şeftali bahçelerini gördü. Gökyüzü, deniz, toprak, dünyada ne varsa, çiçek, kuş, ağaçlar, yeşiller, morlar, sarılar, turuncular hep pembeye kesmişti. Poyraz Musa, şöyle

başını çevirip kendine baktı, kendisi de tepeden tırnağa, iliklerine kadar pembeye kesmişti. Değirmenin üstündeki som pembe bulut ışıklar içinde yuvarlanarak güneye doğru sağılıp gidiyordu. Başı dönerek doğudaki pencereye vardı. Oradaki her bir şey de pembeydi. O pencerenin önünde çok durmadan kuzey penceresinde aldı soluğu. Orada, pembe çalıların arasında kıpırdayan, sonra yürüyen, siner, koşar gibi eden, ardından da yitip ortadan silinen bir karartı çarptı gözüne. İçini bir korku, bir tedirginlik aldı, çabucak merdivenleri indi, dışarıya çıktı, çabuk çabuk alana yürüdü, alandaki ilk evin kapısını açtı. Kuzeydeki çınarın dalları evin üstünü örtmüştü. Dallardaki kuş yuvaları daha yavruya durmamıştı. Evin içi tamtakırdı. Geriye, çakıltaşlarının üstündeki kayığına döndü. Kayığı maviye boyanmıştı. Eğildi, kayığın içindeki yatağını aldı, birkaç kez zorlattı, az daha yatağı yerinden kaldırıp alamıyordu. Sonunda iki eliyle tuttuğu yatağa sarılıp ipi çekti aldı. Çakılların üstüne indirdi, sürükleyerek eve götürdü, yatağı neredeyse açamayacaktı, soyunamadan yana düşmüş döşegün üstüne devrildi. Gözlerinin önünden pencereden gördüğü karartı geçti. Kayıktakileri alıp içeriye getirecek gücü kalmamıştı. Ya o karartı bir adamsa, ya gelip kayığını içindekilerle alıp götürürse.. Birden ayağa fırladı, kürekleri kapıldığı gibi döndü, kapıyı kapattı sürgüledi geldi, daha yatağı açamadan başı, dürülü yatağın üstüne düşüverdi.

Kır bir ata biniliydi. Başı sonu gözükmeyen düz bir ovada gidiyordu. Ova... ova apaktı, ışık içindeydi. Pespembe, kocaman kocaman açmış çiçekler atın karnına değişiyor, gittikçe de uzuyordu. At pembe çiçekleri zorlukla yarıyordu. Işık da bastırıyor, şakırdıyordu. Karşı yüksek dağın tepesinden kopan su köpürerek, gürüldeyerek dağın yamaçlarından uçup ovaya iniyor, pembe çiçeklerin içinde yitip gidiyordu. Birdenbire suyun gümbürtüsü durdu. At şaha kalktı, dağ pespembe oldu. Pembe gölgeler ovanın üstünü örttü.

Akdeniz mavide tütüyordu. Işıklar şırıldıyordu.

Yağmur yağıyordu, pespembe.

Şaha kalkmış kır at kişniyordu, pembeye kesmiş. Pespembe olmuş dağ yürümeye başladı, ışıkları köpürdeterek. Pembe bir sel köpürerek akıyordu dağdan aşağı. Ovayı binlerce, pem-

beye kesmiş kır atın kişnemesi doldurmuştu. Atlar biribirlerine girmişler, uçuyorlardı. Atların kanatları biribirine değiyor, yeleleri, kuyrukları savruluyordu. Işıklar gittikçe dünyayı dolduruyordu.

Sonra atlar, daha sonra som sarıya kesmiş ova kurşun geçirmez bir karanlık altında kaldı. Som maviye kesmiş gök, som maviye kesmiş deniz, som maviye kesmiş bulut ışık altında kaldı.

Her şeyi yoğun bir ışık dumanı örttü. Sonra yavaş yavaş gene her şey pembeleşti. Hışım gibi bir yağmur indirmeye başladı. Gene her yer karanlığa kesti. Göz gözü görmez bir karanlık... Karanlığın içinden dağ çıktı, ışıktan. Döne döne, ışıklarını savurarak çekti denize aktı gitti. Karanlık deniz apak oldu, dünyaya ışığını boşaltan. At gene pembeye kesti...

Poyraz Musa kayığının içindeydi. Elleri küreklerde, avuçları şişmiş, kolları da durmuş, kaldıramıyor bile. İkide bir kürekleri suya indirip yöreye bakıyor, hiçbir kara parçası, hiçbir yanda gözüküyor. Martılar kıyamet, tepenin üstünde çığlık çığlığa, bir iniyor, bir kalkıyorlar. Nerdeyse saldıracak, onu parça parça edecekler. Korkuyor, kayığın içine büzülüyor. Martılar kanat kanada, üst üste. Soluk alamıyor. Dağ denize yürüdü. Daha karanlığın içindeydi. Yalp yalp yanıyor, denizin dibine, batan bir gemi gibi iniyordu. Sonunda dağ battı, bütün ışıkları denizin yüzünde kaldı. Deniz en derinine kadar ışıkla doldu. Denizin dibinde koskocaman gemiler, koskocaman balıklar, balık sürüleri üst üste, çığlık çığlığa koskocaman martılar.. Kuş sürüleri sonsuz bir hortumda, yıldızlarla karışmış dönüyordu.

Deniz gene apaktı. Poyraz Musa kıyıya çakıltaşlarının üstüne dizlerini dikmiş, çenesini de dizlerinin üstüne koymuş çökmüş oturmuştu. Böyle aşağıdan, denize dümdüz bakarsan, denizi pul pul, çelik moru, çelik mavisini, ustura yeşili, ustura kırmızısı binbir renkte menevişlenir görürsün. Poyraz Musa ayağa kalktı ellerini beline koydu, bedenini sağa sola döndürerek kayığına yürüdü, kilim çuvalın içindeki büyük ceviz kutuyu aldı, az ilerdeki büyük kesme taşın üstüne oturdu. Öndeki büyük çınarın dalları denizin üstüne doğru uzamıştı. Dallarda-

ki yuvaların hepsi boştu. Kuşlar nereye gitmişlerdi acaba? Cebindeki anahtarı çıkardı, kilidi açtı. Kilit üç kez, çın, çınn, çınnn, diye öttü. Önce kılavlama kayışını aldı sandıktan, sonra usturasını, fırçasını, sabununu, su kabını aldı. Su kabını denizden doldurdu. Sabun iyi bir sabundu ya, deniz suyuyla bir türlü köpürmüyordu. Arkasını dönünce alandaki, üç çınarın tam ortasına oturtulmuş çeşmeyi gördü, içini ılık, umutlu, aydınlık bir sevinç aldı inceden, belli belirsiz. Çeşmeye gitti, musluğu açınca şakır şakır bir su boşandı. Önce ağzını musluğa dayadı, doya doya bir su içti. Amma da susamıştı! Susamıştı ya bu kadar su içinde, içi yanıyordu da susamışlığı aklına gelmiyordu. Su kabını doldurdu, geldi dalların altındaki kesme taşın üstüne çöktü. Çeşmenin üstünde ne olduğu belli olmayan, yarı yarıya silinmiş bir kabartma resim, bir de hiçbir yazıya benzetemediği, resmin altına oyulmuş eciş bücüş yazılar... Kim bilir, belki bu yazı Rumların yazısıdır.

Sabun hemencecik köpürdü, köpüğü ağır ağır fırçayla yüzüne yaydı, usturayı bir iki kılavladı, beş günlük sakalını bir anda usta bir el alışkanlığıyla sıyırdı attı. Limon kolonyasıyla yüzünü usul usul ovaladı. Tıraş takımını sandığa koydu, sandığı kilitledi. Kilit gene üç kez çın, çınnn, çınnnnn etti.

Tıraş olduktan sonra biraz daha kendine geldi. Hemencecik oraya bir ateş yaktı, çaydanlığı ateşe sürdü. İçine bir tutam çay attı. Çakıltaşlarının üstüne serdiği sofranın ortasına nakışlı bir bakır sahan koydu. Kılları sarkan keçi derisi bir tulumdan bir avuç peynir aldı. Sofrası ekmek, soğan, bir kavanoz balla da donanmıştı.

İnce belli çay bardağına tavşan kanı çayını koydu. Bardağı eline aldı, gözlerinden uzaklaştırdı, hayran, çayın rengine bir süre baktı. Çay dupduruydu.

İnceden bir yel çıktı, yoğun bir deniz kokusu getirdi. Ağaçların dalları usuldan sallandı. Daha yeni açmış küçük, taze yeşil yapraklar kıpırdar gibi etti.

Poyraz Musa ayağa kalktı, sofrasını denize silkti, dürdü büktü kayığa koydu, evlere doğru yürüdü, gece uyuduğu evin kapısını açtı, yatağını aldı getirdi, kayığın önüne, çakıltaşlarının üstüne serdi. Yataktan bir küf kokusu geldi. Ellerini

beline koydu, denize döndü. Denizde ince kırışıklar. Bir efiliyen, bir kesilen incecik bir yel, taa uzak gökte de apak, öyle salınıp duran bir top bulut. Arkaya dönünce evlerin ötesindeki böğürtlen çalılarının içinde gene o belli belirsiz karartıyı gördü. İçine bir ürperti düştü. Bu ıssız adada bu karar ne ki? Hele bir yerleşelim, bakarız. Kayığa döndü, daha irice başka bir sandıktan tabancasını aldı, bu bir Naganttı. Doluydu. Mermi de ağzındaydı. Beline bağladı. Palaskayı da her zamankinden daha çok sıktı. Evlere yürüdü, ilk kapının önünde durdu. Kapı kilitli değildi. Açmasıyla birlikte içeriye bir aydınlık aktı. Gözüne ilk çarpan, köşeye koskocaman ağını germiş, ağın üst sağ köşesine de oturmuş bir arı büyüklüğündeki kırmızı örümcek oldu. Kapının tam karşısındaki ocaklığın tabanı ak damarlı kara mermerdendi. Üstünde küller, kömür parçaları az önce söndürülmüş gibi duruyordu. Üstteki davlumbazın saçakları işlemeli tunçtandı. Saçaktan sarı damarlı geniş, işlemeli, kırmızıya çalan bir mermer tabaka daralarak ikinci katın tabanını delip yukarılara çıkıyordu. Taban maltataşıındandı. Ocaklığın, kapının her bir yanına birer pencere açılmıştı. Pencereilerin tahta kapakları da çok güzel işlenmişti. Camlar içeriye, kapaklar dışarıya açılıyordu. Pencereilerin dördünü de çarçabuk açtı. Evin içi biraz tozlanmıştı ya pırıl pırıldı. Sağdaki kapı mutfak kapısıydı. Kapıları kacaklarıyla olduğu gibi duruyordu. Çok tuhaf, mutfak küf bile kokmuyordu. Merdivenleri çıktı. Tahta basamaklar tozlanmamıştı bile. Cilasası olduğu gibi parlıyordu. Yukarda geniş bir salon, salonun kuzeyindeki duvarda büyük bir pencere, pencerenin her iki yanında yan duvara kadar bir resim. Resimde mavi bir denizin kıyılarında kocaman kocaman açmış, dünyadaki hiçbir çiçeğe benzemeyen çiçekler, kırmızı, mor, pembe, sarı, eflatun, alabildiğine... Işık. Usta bütün çiçeklerin ortasına da büyük birer güneş tuncusu oturtmuş. İnsan, yeryüzünün herhangi bir yerinde böyle çiçekler açtığını bilse, dünyayı diyar diyar dolaşır da, bu çiçekleri, Kafdağının ardında da olsa, arar bulur da görür. Denizin tam ortasında üç tane yelkenli yelkenlerini açmış gözükmeyen sonsuzluklara, uzaklardaki aydınlığa uçuyordu. Üstteki uzak gök de kanatlıydı.

Soldaki resim de sağdakinin aşığı yukarı tıpkısıydı. Yalnız çiçekleri apayrı, dille tarif edilemez büyüü çiçeklerdi.

Üstteki resim pencerenin üstünden tavana kadar çıkıyordu. Ressam bütün çiçek hünerlerini, ellerinin büyüünü, gözlerinin ışığını bu çiçeklere dökmüş, aydınlığın üstüne bir cennet bahçesi sermişti. Çiçekler gene ışıklı bir denizi çerçevelemişti. Deniz gene çok uzaklarda kaynaşan ışıklarda son buluyordu. Işıkların üstünde, bir yaprağı mavi göge ulaşan, ışıktan, belli belirsiz mavileyen bir tek çiçek açmıştı, belki de en büyüü çiçek. Orta yerde, birbirinden uzak iki kuğu sırtlarını ışıktan örölmüş çiçeğe dönmüş, kıyıya doğru geliyorlar, tam ortalarına da kanatlarını dikmiş bir kuğu iniyordu.

Poyraz Musa az daha beklese kuğu inecek, gerilmiş kanatlarını şap diye denize vuracaktı. Merdivenleri hızla indi, deniz kıyısına vardı, yüreğı atıyordu, derin bir soluk aldı, gözlerini kapadı, gözlerinin önünden kuğu sürüleri, büyüü, görölmemiş, ışıkla doldurulmuş azman çiçekler geçti, maviyle yuğrulmuş. Gözlerini açtı. Gözleri kamaştı. Karanlık açılınca ışığın şırıldadığını gördü. Arkasına döndü, ev, üstüne üstüne, bütün çiçekleriyle geldi. Hızla merdivenleri çıktı. Çiçeklerin karşısında durdu. Gözleri açık mıydı, kapalı mıydı farkında değildi. Merdivenleri indi, merdivenleri çıktı, öbür evlere ne zaman girdi, ne zaman çıktı, bilemiyordu.

Akşama doğru, ilk girdiğı eve gene girdi, içini korkuya benzer bir şeyler sardı, ben bu evi istemem, dedi, bu ev perili... Pencereden karşı tepeye, yel değirmeninin o yanlara bakınca, gene belli belirsiz karartıyı gördü. Bu karartı insan karartısıydı ya, insan karartısıysa, neden yanına gelmiyordu?

Merdivenleri, ikişer ikişer atlayarak indi, karartıyı gördüğü yere kadar koştu, yana yöreye bakındı, kimsecikler yoktu. Tepenin üstüne çıktı, her yeri gözden geçirdi, karartıya benzer en küçük bir kıpırtı bile gözüne çarpmadı. Tepenin yamacından inerken kıyıda karartıyı görür gibi oldu. Karartı bir gözöktü bir yitti. Ulan bu karartı benimle oynuyor, diye söylendi. Bu ada bir periler adası olmasın? Periler adayı alınca adalıları da... Bu, bir gözöküp bir yiten karartı da... Yoksa bu kadar cennet bir ada niçin böylesine ıpissız kalsın! O eve o resimleri perilerin

nakkaşları yapmış olmasınlar? İnsanoğlu, öyle büyüğü, görenin başını döndüren böyle resimler yapabilir mi? Bütün bu evlerde periler oturuyor olmasınlar? Pekiyi, öyleyse bu karartı ne? Bir görünüp bir yitiyor. Gülümsedi, bu ada perili, büyüğü bir ada, diye geçirdi içinden. Buradan öbür perisiz adaya gitsem mi? Perisiz, büyüğü bir ada olur mu, diye sordu kendi kendine.

Kıyıya indi ateş yaktı, tenceresine su doldurdu ocağa koydu. Çorba yapacaktı.

Gece yarısına kadar deniz kıyısında oturdu, sonra yatağını sırtladı, en uçtaki eve gitti. Yatağı dış kapının mermer basamaklarının üstüne koydu, elindeki gemici fenerini yaktı. İçeriye girdi. İçerisi daha reçine kokuyordu. Yatağını ocaklığın sağ yanına serdi, kapıyı sürgüledi, başını yastığa koyar koymaz da uyudu.

Çok erkenden uyandı. Daha gün doğmamıştı. Denizin kıyısına çakıltaşlarının üstüne basa basa gitti. Taşlar yankılandı. Deniz pul pul, binbir rengin çelik morunda, yeşilinde menevişliyordu. En uzağa bakıyordu. Uzakta, kıyıdaki gözükmeyen dağların üstünden bulutlar yükseliyordu. Apak bulutlar durmadan kabarak... Birden dünya çiçekliğe kesti. Çiçekler, duyulmamış, görülmemiş bir cennetin çiçekleriydi. O evde açmış çiçeklerin daha azmanı, daha renklisiydi. Kırmızısı parlak som kırmızı, sarı, pembemsi... Parlak, som eflatun.

Kimin eliyse, bir el geldi, bütün denizi som turuncuya, som ışığa boyadı. Ardından da ok gibi bir kırmızı ışık çaktı, bir göz açıp kapayıncaya kadar geldi, çınar ağaçlarını dolandı geçti gitti. Sonra da günün ucu görünüyordu. Poyraz Musa kayığına yöneldi, önce, kayıktan büyük ceviz sandığını aldı. Sandık çok ağırdı. İki kulpundan tutmuş, karnının üstüne yerleştirmişti. Sandık o kadar ağırdı ki yarı yolda indirmek zorunda kaldı. Ter içindeydi.

Kaldıra indire sandığı avludan geçirip dış kapının mermer merdivenlerinin üstündeki boşluğa, kapının önüne koydu. Bu bir Maraş ceviz sandığıydı. Bütün Güney Anadolu'da çok ünlüydü. Sandığın üstü, yanları yekpareydi ve önünde büyük gözlü bir ceren kabartması sünmüş uçup gidiyordu.

Sandığı ne zaman açsa burnuna bir dağ elması kokusu gelirdi. Cebinden anahtarı çıkardı. Kilide soktu, çingiraklı kilit üç

kere çın, çınn, çınnn... öttü. Üstü mavi çiçekli bir bohça aldı sandıktan, açtı, lacivert pantolonunu çıkardı. Bu bir külot pantolonu. Ütüsü hiç bozulmamıştı. Çabuk çabuk soyundu, yeni iç çamaşırlar aldı başka bir bohçadan, ceketini, ipek gömleğini, yeleşini sırtına geçirdi, kravatlarının en güzelini, çok az taktığı yeşil kravatını taktı, körüklü çizmeleri dipteydi, onları çıkardı. Aah, bir de boy aynası olsaydı, kendine şöyle bir baksaydı. Boş ver, dedi. Üstündekileri gene çabucak çıkardı, düzgünce bohçaya koydu. Çıkardığı giyitlerini yeniden giydi, kayığa uçarak gitti, kayığın içindekileri taşımaya başladı. Bütün, kayıkta ne var ne yoksa üç kerede eve taşıdı, yerleştirdi. Küçük bir kutudan Longines marka saatını aldı, saatın altın kösteği bir avuç gelirdi, cebine koydu. Giyit bohçasını kayığa götürdü, geriye döndü, merdiven basamağına oturdu, düşünceliydi. Bu evin kapısını nasıl kilitleyecekti? Kilitlemese, o karartı gelir de neyi var, nesi yoksa alıp götürmez miydi? Götürse nereye alıp götürecekti, diye düşündü. Bir şeylerini çalacak olsa, kim yok, kimsecik yok bu adada, kapıyı kıramaz mıydı? Aman be, dedi, ayağa kalktı, yürüdü. Sandığı bile kilitlememişti. Bütün parasını da boynuna asılı bir ipek kesede saklıyordu. Kayığa atladı, küreklerle asıldı, dümdüz denizde kayık uçuyordu. Kürek çekmeyi Akdenizde öğrenmişti. Gün kavuşmadan da kıyıya yaklaşmalıydı. Adayı buluncaya kadar çok zorluk çekmişti. Yarın, hiç olmazsa ikindiye kıyıya kasabaya ulaşmalıydı. Bir de deniz bozarsa yandık, dedi. Talihine güveniyordu.

Bir süre hızlı, kuğular gibi kaydıktan sonra kürekleri sudan aldı, başını kaldırdı ötelere baktı, adadan bir hayli uzaklaşmıştı. Yel değirmenlerinin kanatları ağır ağır, güvenli, vakur dönüyordu. Üç çınarlar gittikçe uzamış, genişlemiş, her biri bir kara tepe gibi kıyıya çökmüştü. Adanın apak evlerine gün vurmuş, camları balkıtmış, bütün adayı yaldızlamış, aydınlığa boğmuştu. Birden irkildi, yüreği çarptı, avuçları terledi, kıyıda karartıyı görmüştü. Karartı kıyıda upuzun durmuş, gittikçe de uzayıp gidiyor, ona el sallıyordu. Düpedüz bir insan bu karartı be! Ayağa kalktı, karartıya, karartının uzaması duruncaya kadar el salladı. Ne yapmalıydı, geriye dönmeli, bu adamı yakalamalı mıydı? Hızla kürekleri suya indirdi, kayığın başını geriye çevir-

di, küreklere asıldı, sular köpürdü, hışırdadı. Karşıya bir iyice baktı, bakar bakmaz da deliye döndü, karartı yitip gitmişti. Köpek, diye var gücüyle bağırdı. Kal ulan köpek o adada yapayalnız da, yalnızlıktan çatla da öl. Sağ küreğe asıldı, döndü.

Hem var gücüyle kürek çekiyor, hem de yanına yönüne dönüp dönüp bakıyor, kıyıda gözüküverecek karartıyı bekliyor, karartı gözükmeyince de öfkeleniyor, sövüyordu. Ulan bir hafta dönmeyeceğim adaya, ulan bir hafta, çatla da patla. Ulan bir ay, beş ay, bir yıl, üç yıl dönmeyeceğim adaya, çatla da patla... Ulan hiç dönmeyeceğim.

Öfkesini bir iyicine kusunca rahatladı, dinginledi, içindeki sevincin yeyniliğiyle küreklere biteviye çekmeye başladı. Tekne kırıksız suda yağ gibi kayıyor, ardında incecik, hemencecik sönen köpükler bırakıyordu. Poyraz Musa Akdenizi bir hayli yaşamıştı. Başka denizleri de biraz biliyordu, ama böyle uysal bir denizi hiçbir yerde görmemişti.

O gün karanlığa kadar kürek çekti. Karanlık kavuştu kavuşacak küreklere içeri aldı, bayat ekmeğinin içine tulum peynirini doldurdu, iştahla yedi, üstüne testiden uzun uzun bir su içti. Deniz kayığı usul usul sallıyordu. Bahar denizleri böyle olur herhal, diye düşündü. Bir saat sırtını başaltının tahtasına dayamış, öylece kalakaldı. Küreklere asıldığında bir iyice dinlenmiş, anadan yeni doğmuş gibi olmuştu. Yıldızların ışığı denizi aydınlatıyor, yer yer de parlatıyordu. Yıldızları iyi bilirdi. Ovada, yaylada, dağlarda, çöllerde, denizlerde yıldızlar başka başka gözüdürlerdi. Şimdi yıldızlar hem çok uzak, hem de kocaman kocamandı, nerdeyse her birinden denize ışıklar saçılacaktı. Yönünü yıldızlara göre doğrultuyordu. Onun yön yıldızı yalnız Demirkazık değildi, birçok yıldız ona yön gösterirdi. Yön sorunun da yıldızlar denizlerde ne kadar gerekliyse çöllerde de o kadar gereklidir. Kürek çekerken hemen hemen hiç yorulmuyor, azıcık yorulunca da küreklere beş on dakika bırakıyor, bu sırada da iri iri birer ışık gülü gibi açmış, karanlığın köküne çakılmış yıldızları seyreyliyor, yeniden terütaze küreklere asılıyordu.

Birkaç kez, o kıyıda upuzun duran, gittikçe de uzayan karartı geçti kafasından, üstünde pek o kadar durmadı. Hep eski günler, anılar, Kafdağının öte yanı, kuşların padişahı, ovanın

ortasında Gavur dağlarıyla Akdenizin arasındaki Payas Kalesi, Payas Kalesindeki kalebentler, Urfa şehri, Dörtöl, portakal bahçeleri, turuncuya kesmiş köy, Gavur dağından kopmuş gümbürdeyerek inen som köpük olmuş bir su, çocukluğu, babası, savaşılar geçiyordu gözlerinin önünden.

Ayağa kalktı, denizin ötesine, karşı kıyıya baktı, deniz neredyse ağaracaktı, kıyıda hayal meyal, sallanan, belli belirsiz dev karartılar dolaşıyor, gene belli belirsiz birtakım ışıklar gözü kör gözükmez parlayıp sönüyordu.

Çapasını suya attı, çapa çabucak dibi buldu. Demek ki kıyı bir milden de daha yakındı. Altına asker kaputunu serdi, çoban kepeneginin içine girdi, tahtaların üstüne kıvrıldı. Uyandığında günü doğarken gördü, yavaşça ayağa kalktı, dört bir yanına baktı. Kasaba tam karşısındaydı. Suya eğildi, birkaç avuç suyla yüzünü yıkadı. Başaltından havluyu aldı, kurulandı, saçını taradı, bıyıklarını el aynasında uzun uzun sıvazlayarak düzeltti. Uzun uzun da denize işedi.

Kayık hiç su almamıştı, buna hem şaşırdı, hem de sevindi.

Başaltından, üstüne renk renk çiçekler işlenmiş bohçayı aldı, açtı, üstündekileri çıkardı, dürdü büktü, tahtaların üstüne yerleştirdi, yeni çamaşırları çıkardı, ipek gömleğinin yakası, Halep işi, işlenmişti. Yeleği kırk düğmeli, en değerli mavi kumaştandı, çarçabuk giyindi kuşandı.

Ah, şimdi bir, bir de boy aynası olsaydı da kendine şöyle bir baksaydı. Kravatını çok güzel, özenle bağladı, incili iğnesiyle tutturdu, yaka cebine ak ipek mendilini soktu. Sıra kalpağa gelmişti. Kalpak büyücek bir ipek kumaşa sarılmıştı. Kumaşı açtı, kalpağı eline aldı, bu kalpak gerçek bir astragandı. Kalpağı uzun bir süre başına koymadı. Gözlerini dikmiş elindeki kalpağı seyrediyor, güzelliğine doyamıyordu.

Kalpağı, önce Kuvayı Milliyeciler gibi yan geçirdi başına. El aynasında baktı, beğenmedi, düzeltti.

Körüklü çizmesi Halebin en ünlü kunduracısının elinden çıkmıştı. Kutsal bir şeye dokunurcasına okşayarak ayaklarına çekti.

Asker kaputunu altına koydu, küreklere oturdu, yavaş, bir damla su bile sıçratmadan küreklere asıldı. Kayık bir kuğu gibi kayıyordu.

Kıyıya geldi, koya girdi, kayığı hızla kumlara sürdü, kayık, yarısına kadar denizden dışarıya çıktı kumların üstüne oturdu. Hiçbir şeye çarpmamaya çalışarak aşağıya indi. İskeleye birkaç delikanlı dolaşıyordu, onları çağırdı, delikanlılar, hemen koştular.

"Buyur Beyim!"

"Şu kayığı karaya çekin."

Delikanlılar kayığa yapıştılar, yarın dibine kadar götürdüler.

Poyraz Musa onların ellerine birkaç kuruş sıkıştırdı, delikanlıların yüzü ışıdı.

"Ben kasabaya iniyorum. Kayığa mukayyet olun."

"Baş üstüne Beyim."

Poyraz Musanın sesi öylesine buyurgandı ki, çocuklar neredeyse selama duracaklardı.

"Kayığa göz kulak olun!"

"Hep buradayız."

Kasabanın içine yollandı. Hemencecik de aramadan, sormadan çarşığı buldu. Çok uzun bir çarşıydı bu. Birinci berber dükkanını geçti, gerçekten de bu dükkan dökülüyordu. Birkaç dükkan sonra bir berbere daha geldi, dükkanın kapısında durdu, içerdeki posbıyıkları ak, göbekli berberi de gözü tutmadı. Az ilerde karşı sırada büyük bir tabelada "Uğur Berberi" yazıyordu. Karşıya geçti. İçerde uzun boylu, uzun boyunlu, düşük bıyıklı, orta yaşlı, sert yüzlü berber ayakta durmuş elindeki usturayı durmadan kılavlıyordu. Poyraz Musanın bunu gözü tuttu. Bu tip bir insan berberlerin en konuşkanı olabilirdi. Kapıya yöneldi. Daha o, kapıya varmadan kapı hemen açıldı. Berber, bütün ikiyezlülüğüyle:

"Buyurun efendim, buyurun mirim, hoş gelip safalar getiriniz," diyerek onu karşıladı, bir eli kapıda, bir eli yüreğinin üstünde.

Poyraz Musa içeriye girince, berber çabucak gitti, omuzundan aldığı havluyla koltuğu temizledi, "Buyurun efendim, buyurun mirim, hoş gelip safalar getirdiniz. Hoş geldiniz kasabamıza."

Bir yandan konuşuyor, bir yandan da örtüyü Poyraz Musanın boğazına bağlıyordu.

Dükkan çok eskiydi, dökülüyordu. Poyraz Musa belki dedesinden kalmıştır dükkan diye düşündü.

"Benim adım, Uğur İncelik Berberi Nuri. Ben buraya İstanbul'dan geldim. Beyoğlunda büyük bir berber salonum vardı, hem kadın ve hem de erkek. Dokuz tane kız erkek Rum kalfa çalışırdı, yanımda. Felek gözün kör olsun, evin yakılsın felek." Durdu, derin derin içini çekti. "Biz böyle olacak adam mıydık! Harp çıktı, biz de bu kasabaya düştük, bu dükkanı belki bu yüz yaşında bir adamdan satın aldık. O adamın babası dedesi de bu dükkanda icrayı sanat eylemişler. Biz bu yüzyıllık dükkanın raconunu bozmayıp ve hem de olduğu gibi, hem de antik olarak muhafaza ettik. Hiçbir iş de yok. Buralarda kimse tıraş olmuyor mirim, herkes bir kucak kirli sakalla, bellerine inen saçlarla dolaşıyor. Kokuyorlar mirim, kokuyorlar nuru aynım. Oysa eskiden bu dükkana şakır şakır altınlar yağardı." Eliyle dışarıyı gösterdi. "Şu evlerin..." denize döndü, "tekmiş şu adaların hepsi Rumdu. Onlar gitti, betbereket de onlarla birlikte başını aldı da gitti. Aaaah, biz böyle olacak adam mıydık! Bizim gibi berberler değil İstanbul'da, Pariste, Atina'da bile bulunmazdı. Efendimiz size bir şey söyleyim mi, bu dünyanın hiç tadı kalmadı. Karnımızı bile zor doyuruyoruz."

Mangalda kaynayan, duman çıkaran ibriğin üstüne biraz su daha koydu:

"Saçlarınızı yıkayacak mıyım?"

Poyraz Musa böylesi insanlarla konuşmasını eskiden beri çok iyi bilirdi, tok, tepeden bir sesle:

"Yıkayacaksın!"

"Baş üstüne efendimiz."

Berber hazırlıklarını bitirdi, Poyraz Musanın saçlarında makas işlemeye başladı. Usta berberlerin makasları uyumu hiç bozmadan, hiç aksamadan biteviye işler. Konuşsun, bağırсын çağırсын, kulağının dibinde top patlasın makasın uyumu hiç bozulmaz.

"Ne dediler de bu Rumları buradan gönderdiler! İşte burada kardeş kardeş yaşayıp gidiyorduk. Onlar bize hiçbir şey yapmadılar ki... Onlar gidince betbereket de gitti. Evimizi yapacak bir duvarcı, bir marangoz, söküğümüzü dikecek bir ter-

zi, saban demirimizi dövecek bir demirci, bir doktor, bir baytar, bir tekne ustası, bir motor tamircisi de kalmadı. Açlığa duçar olduk efendim, nuru aynım, mirim. Sizler okumuş insanlarsınız, bilirsiniz. Rumları niçin gönderdiler, ben bunu düşündüm de bir türlü çıkaramadım. Kim gönderdi bunları da bizi bu hale düşürdü?"

Poyraz Musa sert, başını kaldırdı, az daha makas ensesine batıyordu. Biraz bekledi, sonra öfkeli konuştu:

"Biz gönderdik beyefendi, biiiz!"

Berber korktu, telaşlandı:

"Demek zatıalileri... Demek, demek, demek siz... Zatıalilerinden hiç kötü bir şey sadır olur mu? Şeriatın kestiği parmak acımaz. O Rumların da ellerinin hüneri çoktu ya sürülmeyi, öldürülmeyi de hak etmişlerdi. Zatıdevletleri... Herhal hak etmişlerdi."

Poyraz Musa:

"Tıraşa devam, berber. Şimdi benim sorduklarıma hiç çekinmeden cevap vereceksin. Korkma, tıraşa devam."

Berberin elleri titriyordu. Nerdeyse elindeki makas düşecekti.

"Korkma canım berber efendi, siz onlardan daha çok iş görebilirsiniz, ama biz onları sürdürdük. Aldırma."

Kahkahayla güldü:

"Geçmiş geçmiştir. Şimdi sen bana kaymakamı, mal müdürünü, nüfus memurunu anlatacaksın. Bütün tecrübelerime dayanarak anladım ki, sen zeki, ömür görmüş, feleğin çemberinden geçmiş bir kişisin. Doğruyu dosdoğru söylersen bundan hiçbir zarar görmeyeceksin. Şimdi bana mal müdürünü anlat. Sen ne biliyorsun onlar için, halk ne söylüyor, hepsini anlat. Bundan çok faydan olacak."

"Baş üstüne efendim, baş üstüne. Başım gözüm üstüne efendim. Başım gözüm üstüne."

Berberin korkusu geçmiş, makas gene eskisi gibi şıkır şıkır biteviye işlemeye başlamıştı.

"Anladım efendim ne düşündüğünüzü. Öyleyse sizi buraya Allah gönderdi efendim. Bu kaymakam da, mal müdürü de milyoner oldular. Küp küp altın doldurdular. İstanbulda yalı-

lar, saraylar aldılar. Nüfus memuruna gelince gariban bir kişi. Onu öldürsen rüşvet yemez. Bes onu öveceksin. Onun dedesi Çeçen Hanı mıymış, Beyi miymiş neymiş. Diyeceksin ki ona senin soyunu bilmeyen var mı koskoca Osmanlı toprağında, İranda, Turanda, şol Türkiye Cumhuriyetinde. Diyeceksin ki ona, git koskoca vatan kurtaran, kaplan yürekli, aslan yeleli, deniz gözlü, güneş saçlı Mustafa Kemale, bak, senin Han deden için ne diyecek. Bunları duyunca senin ayağının altına türap olur. Senin için canını bile verir.”

“Anladım. Mükafatlandırılacaksın berber. Bu millete bu dostluğunu bu vatan hiçbir vakit unutmayacaktır. Yalnız sana benden bir dostluk öğüdü, bundan sonra tanımadığın kişilere Rumlardan bu şekilde bahsetmeyeceksin. Başına bir bela açarsın ki...”

“Tövbe, tövbe, estağfurullah tövbe... Tövbe, tövbe, haşa tövbe.”

“Hah şöyle.”

“Evet efendim, bunlar Rumlardan kalan bütün evleri, sözüm ona açık artırmayla sattılar. Yok, haşa, kimsecikler ne bir tarlanın, ne bir evin açık artırmayla satıldığını ne gördü, ne de duydu. Hep el altından sattılar. Hazineye üç kuruş yatırdılarsa, keselerine yüz kuruş attilar. Böylelikle Karun kadar zengin oldular. Bu kasabada onların rüşvetçiliğini yedisinden yetmişine kadar herkes bilir. Bir işin mi düştü mal müdürüne, kapıyı çalmadan içeriye gireceksin. İçerde birileri mi var, bekleyeceksin. O senin niçin beklediğini duruşundan anlar, odadakileri hemen başından savar, ayağa kalkarak elini sıkar, seni karşısına oturur. Kahve söyler, sen hoşbeşten sonra, daha ondan ne istediğini söylemeden keseye davranırsan, vereceğin altının sayısı ne istediğine bağlıdır, ama üç altından azını kabul etmez. Eğer üç altın yerine iki altın koyarsan önüne çok öfkelenir. Hele tek altın koyarsan dayak yemeden, kim olursan ol, odasından çıkmazsın. Karşı koyacak olursan da dışardaki ızbandut gibi adamları gelir, senin kemiklerini kırar, un ufak ederler.”

Berber hızını almış konuştuğu konuşuyor, makas da aynı uyumda şıkırdıyordu.

İbrikten ortalığa çoktandır sıcak bir buğu yayılıyordu.

Berber leğeni getirdi. Poyraz Musanın boynuna yerleştirdi, sabunu köpürttü, usturayı birkaç kere kılavladı, ortalık buğulu bir sabun kokusuyla koktu.

Berber bir anda sakalı sıyırdı aldı. Sabunlu suyu boşalttı. İbriğ  soğuk su koydu. Kaynar su birazıcık ılıdı. Kokulu bir sabunla Poyraz Musanın başı tertemiz oldu. Saçlar tarandı. Kolonyalar sürüldü. Ortalığı biraz daha yoğun kokulu bir buğ  sardı.

Poyraz Musa, Uğur İncelik Berberine y kl ce bir para verdi. Berber yerlere kadar eğilerek onu uğurladı.

“Yine beklerim sultanım efendim.”

“Gelirim berber efendi.”

Sonra aklına düştü, geriye döndü:

“Buralarda ř  çizmelerimi şöyle bir güzel boyayacak bir kişi var mı?”

“Amman efendim, amman sultanım ben sizin gibi bir Beyfendiye hiç boyacının ayağına gönderir miyim, buyurun dükkana, oturun koltuğ , ben boyacıyı hemen alır getiririm. Ne zahmet sultanım, ne zahmet.”

Koluna girdi, dükkana soktu, koltuğ  oturttu, yel yepelek dışarıya koştu, biraz sonra da boyacıyı kolundan tutmuş aldı getirdi.

Poyraz Musa, ilk olarak, boyacının ellerine, sonra da sandığına baktı, evet, bu boyacıda çok iş vardı. Sandığın üstünde bir turna katarı sedef kakma, bir uçtan bir uca gidiyorlardı. Belki biraz yorgun. Bir de mavi sedeften bir yelkenli bir ağacın yanından sandığın ucuna dışarıya akıyordu.

Boyacının elleri de sandığı kadar h nerliydi, çizmeyi kısa bir sürede boyadı, cilaladı, parlattı.

Poyraz Musa boyacıya da hiç beklemediğı kadar bolca bir para vererek oradan ayrıldı. Sora sora Mal Müdürlüğünü buldu, kapıdaki hademeye, dimdik durarak, sert:

“Hemen git Beye söyle, zatını Poyraz Musa görmek istiyor de. Ve hem de böyle söyle.”

Mal Müdürü Abdülvahap Bey, onun g r, buyurgan sesini içerden duymuş ayağı kalkmuş, kapıya yönelmişti. Abdülvahap Bey, bir insanın kim, neci olduğ nu, Kuvayi Milliyeci mi,

ağa mı, bey mi, müfettiş mi, subay mı, köylü mü, kasabalı mı olduğunu sesinden anlardı. Kapıda karşılaştılar.

"Buyurun efendim. Hoş geldiniz Poyraz Beyefendimiz."

"Hoş bulduk. Benim adım Musa."

"Musa Beyefendimiz."

Mal Müdürü ellerini ovuşturuyordu.

"Poyraz benim lakabımdır. Urfada Fransızlarla savaşıırken bu Poyraz adını bana Mustafa Kemal Paşa Hazretlerinin arkadaşısı Urfanın milli kahramanı Ali Saip Beyefendi koydu. Şimdi kendileri Adana mebuslarıdır."

"Malumumuz efendim, biz de mingayrihaddin Çanakkalede, Sakaryada savaştık. Ölümcul yara aldık Afyon önlerinde, evet efendim..."

Masanın önüne kadar gelmişlerdi. Müdür, Poyraz Musayı kolundan nazikçe tuttu öndeki sandalyaya oturttu, kendisi de karşısına yerleşti. Koltuğu boş kalmıştı. Poyraz Musa böyle oturtulmanın, kapıda karşılanmadan da daha çok bir saygı gösterisi olduğunu biliyordu.

"Ne içersiniz efendim?"

"Bir sade kahve. Lutfedersiniz..."

"Bir sade. Bana da. Estağfurullah."

Karşılarında el pençe divan duran hademe hemen koştu.

Kahve gelinceye kadar, hal hatır sorup havadan sudan konuşuştular. Kahveler gelince, ikisi iki yerden höpürdettiler.

"Zatıalınızın hademesi de kahve pişirmesini bihakkın biliyorlarmış." Bir daha höpürdetti. El pençe divan duran hademeye döndü, "teşekkür ederim sana. Çok güzel, köpüklü bir kahve yapmışsın."

"Sağ olasın Beyefendi hazretleri."

"Çıkabilirsin."

Hademe, arka arkaya giderek odadan çıktı.

"Efendim biz çok mağdur olduk. Efendim bizi nan ekmeğe muhtaç eylediler. Efendim, Çanakkalede Mustafa Kemal Paşanın emrinde ecnebi donanmasını batıran biz. Yağmur altında günlerce sırlıslıkam süngü süngüye dövüşen biz, yaralanan, ölümden dönen biz..." Ceketini çıkardı, sol kolundaki iri altın düğmeyi çözdü, gömleğin kolunu omuza kadar çemredti, kolda

dirsekten omuza kadar çok derin bir yara izi gözüküyordu. "Ben topçu mülazımisanisiyim efendim, bir baktım aşağıdan düşman geliyor, neredeyse aramız otuz arşın, ne yaparsın sen olsan, askerin elindeki süngülü tüfeği kaptım, Allah, Allah, diye bağırarak yürüdüm, sonrasını hiç hatırlamıyorum, bir, bir karanlık... Gözümü Karınca Adasındaki kilisede açmışım. Ya düşman süngüsünü bir karış daha sola saplasaydı, tam kalbimin üstüne... Şimdi ben yoktum."

Çanakkale savaşını, batan gemileri, süngü savaşlarını, ne kadar İngiliz öldürdüklerini, savaş alanının insan cesetleriyle dolduğunu, dünyanın bütün kartallarının, akbabalarının, öteki yırtıcı kuşların savaş alanı üstünde döndüklerini, sonra ölüleri nasıl parçaladıklarını bire bin katarak bir destancı ustalığıyla, coşkuyla anlatıyordu. Çanakkale savaş destanını kim bilir şimdiye kadar kaç kez anlatmıştı da dinleyenlerin parmakları ağızlarında kalmıştı.

"Karınca Adası işte şurada deniz ortasında bir adadır. Çok iyi doktorlar vardı. Vapurlar dolusu yaralı geliyordu. Kilisenin içinde hastalar üst üsteydi. Yakındaki okul boşaltılmış, orası da yaralıyla dolmuştu. Durmadan da yaralı geliyordu Çanakkaleden. Hastalar geldikçe evler boşaltılıyor, ev sahipleri de komşu evlere taşınıyorlardı. Ben, on ailenin bir tek eve doluştuğunu biliyorum. Adanın Rum kadınları, kızları hasta bakıcılık, aşçılık yapıyorlardı. Bazan iâşe tükeniyor, Rumlar, evlerinde ne var, ne yoksa getiriyorlardı. Bir an geliyordu ki, Rumlarda da hiç yiyecek kalmıyordu. İşte o zaman yaralılar, Rumlar, hepimiz aç kalıyorduk. Bu sefer yörenin Türkmen köyleri yetişiyordu imdadımıza. Kayıklarla, motorlarla adaya yiyecek taşıyorlardı..."

Poyraz Musa böyle çok savaş hikayeleri dinlemiş, bıkmıştı ya ne yapsın. Müdür o kadar güzel anlatıyordu ki dalga bile geçemiyordu.

Çanakkale bitti, bu sefer de Sakarya başladı. Müdür gittikçe coşuyordu. Anlattı anlattı, sonunda karlar üstüne yatmış, kaputuna sarılmış Mustafa Kemal Paşayı nasıl gördüğüne sıra geldi. Söz Mustafa Kemal Paşaya gelince daha bir coştı, ayağa kalktı oturdu, elini kolunu salladı, nerdeyse ağzı köpürdü, or-

dular hedefiniz Akdenizdir, diye şahadet parmağını Akdenize doğru uzattı.

Poyraz Musa yeleğinin cebindeki saatını çıkardı baktı. Saatin güzelliği, değeri müdürün gözünden kaçmadı. Bu sırada da gene gözü konuğunun kol düğmelerine takıldı. Bir altın çerçevenin içine safir oturtulmuştu. Gözlerini bu güzel düğmelerden alamadı. Böyle değerli saati, böyle güzel giyinmiş, böyle güzel, değerli kol düğmeleri olan bir kişi... Çok ileri gittiğini anladı:

"Affedersiniz Beyefendi, Poyraz Musa Beyefendi, affınızı bilhassa rica ederim. Heyecanlandım efendim. Heyecanlandım da kendimi tutamadım efendim. Tutamıyorum hiçbir zaman efendim. Nasıl tutabilirim. Bizi çok mağdur ettiler. Affınızı..."

"Rica ederim."

Sesi toktu, tepedendi.

"Affedersiniz, size adımı söylemeyi bile unuttum, affedersiniz. Adım Abdülvahap."

"Teşekkür ederim Abdülvahap Bey."

Abdülvahap Bey sıkılarak, ellerini ovuşturarak:

"Birazıcık maruzatım daha var, dert söyler, hal ağlatır. Bendeniz savaştan önce Mal Müdürlüğünde yirmi yaşında kaptım efendim. Askerden mülazımievvel olarak terhis edildim. Savaş yüzü bile görmemişlere madalyalar, şanlar, şöhretler, makamlar, hanlar hamamlar, çiftlikler, saraylar ihsan buyuruldu efendim, bendeniz iki yara almış, beş yıl cepheden cepheye sürülmüş kişi, işte böyle ipipullah sivri külah kaldım. İşte böyle kasaba köşelerinde pinekliyoruz."

Öfkeyle ayağa kalktı, gitti. Öfkeyle pat, diye makamına oturdu. Bir süre hiç konuşmadı. Parmaklarını kenetledi, gözlerini Poyraz Musanın gözlerinin içine dikti uzunca baktı. Öteki de gözlerini onu gözlerinden kaçırmadı. Gözlerini kırpmadı bile. Böylece birbirlerine bakarak anlaştılar.

"Efendim, heyecan. Efendim, mağduriyet. Efendim affedersiniz, zatınıza sual edemedim, bir emriniz mi olacaktı?"

"Estağfurullah Beyefendi, bir ricam olacaktı. Hani biraz önce bahsettiğiniz Karıncalı Ada var ya..."

"Evet, Karınca Adası."

"Ben o adaya yerleştim."

Abdülvahap Beyin yüzü güldü.

"Evet Beyefendi, memnun ve hem de çok mesrur oldum. Bütün ovayı, dünyanın dört bir yanından, Kafkaslardan, Girit-ten, öteki adalardan gelenler paylaştılar. Bütün kıyıları paylaştı-
lar, bir Allahın kulu çıkıp da ben de Karıncalı Adaya yerleşece-
ğim demedi. Çok memnun ve de mesrur oldum. Hangi eve
yerleştiniz?"

Poyraz Musa ayağ a kalktı, Müdürün yanına geçti, önünde-
ki kalemi aldı, adanın haritasını masanın üstündeki boş kağda
izdi:

"İşte bu ev," dedi.

"Mnasiptir. Çok güzel bir evdir. Daha yeni yapılmıştır. Çorbacı Manolisin evidir. Kendisi bu mntıkanın en büyük ku-
maş, şarap, zeytinyağı tccarıydı, şaraba, zeytinyağını Yunanis-
tana, İtalyaya ihraç eder, kumaşı da oralardan ithal ederdi. M-
nasiptir efendim, en güzel evi seçmişler zatıalileri. Bahçesi de
büyüktür. Var, üç bin arşın murabba."

"Var."

Abdülvahap gene delici gözlerini Poyraz Musanın gözleri-
nin içine dikti, bekledi.

Poyraz Musa telaşla elini ceketinin i cebine attı, ışıldayan
bir kara kadife kese çıkardı, kesenin doluluğ u Abdülvahap Be-
yi sevindirdi, yüzüne mutlu bir gülümseme geldi oturdu. Poy-
raz Musa da onunla birlikte gülümserken kesenin büzgü ipini
ekti, içinden beş altın aldı Müdürün önüne koydu. Mdrde
hiçbir kıpırdanma olmadı, glmseyan yüzü acılı, zavallı, kah-
ra uğramış bir yüze dönüştü.

Poyraz Musa hemen atıldı:

"Muhterem Abdülvahap Bey, acaba kafi bulmadılar mı?"

"Esağfurullah muhterem kardeşim. Haşa muhterem kar-
deşim, yalnız, malumunuz a, biz mağdur olmuş, gadre uğramış
şahıslarız. Malum derdi derunumuz, devlet bizi nan ekmeğ e
muhtaç etmiştir."

Poyraz Musa cebine koyduğ u keseyi yeniden çıkardı, m-
dre baktı, müdür düşünüyor, Poyraz Musaysa bzgs aıl-
mış kese elinde öyle duruyordu. Abdülvahap bir keseye, bir

Poyraz Musanın yüzüne baktı, sağ elinin parmaklarıyla üç işaret yaptı. Hemencecik önünde üç altın daha parıldadı.

"Beyefendi, neredeyse ikinci olacak, nerdeyse acınızdan öleceksiniz. Vay benim akılsız başım, vah vah. Neredeyse aziz misafirimizi acından öldüreceğiz. Tuh, olacak iş mi? Altın gibi, mücevher gibi değerli bir misafire yapılacak iş mi? Heyecan efendim, heyecan..." Bu sözleri söylerken gözleri hep yelek cebinden çıkardığı saatındaydı. Onun da saati Longines markaydı ve hem de altın kösteği bir avuçtan daha çoktu.

"Buyurun kalkalım. Hacı Stavronun lokantasına gidelim." Kalktı, Poyraz Musanın koluna girdi kapıdan çıktılar, merdivenleri sevinç içinde indiler.

"Yemekten sonra tapucuya gideceğiz. Çok rica ederim, ona, bir altından fazla vermeyeceksiniz. Malum sizin paranız benim param demektir. Bizim haberimiz olmadan o tapucu denilen kalpazan bütün dünyayı soymuş da Karundan da zengin olmuş. Ona bir lira yeter. Parayı benim önümde vereceksiniz. Bir lirayı az bulursa ben zatınıza işaret ederim bir tane daha verirsiniz, iki tane değil. Tapuyu hemen, o anda alırız."

"Ortadaki yel değirmeninin de tapusunu istiyorum."

"Onun üstünde durmayın. Onun hiçbir kıymeti yok. Buyurun efendimiz. Siz tapuları alın. Ben açık artırmaya çıkartırım gayrimenkulleri. Kimse görmez tabii açık artırma ilanını... Günü gelince... Kafanıza takmayın, orası kolay iş."

Lokantaya kol kola girdiler.

Yemeklerini çabuk yediler, tapu dairesine yollandılar.

"Siz nasıl muttali oldunuz Karınca Adasına?"

"Çanakkaleden yaralanmış, Karınca Adasının hastahanesinde yatmış bir arkadaşım söyledi. Bu adayı anlata anlata bitiremiyor-du. Ona göre ada bir cennet, insanları da melekti. Ben de efendim, savaş bitince ömrümü bu adada tamamlayayım, dedim."

"Durun bakalım, zatıalileri daha çok genç. Evli misiniz?"

"Değilim."

"Gel gör ki, bir tek martıdan başka o adada canlı mahlukat yok. Onun adına da Karınca Adası demişler. Rumcası Mirmingi. Yani karınca demektir. Bir tek karınca bile yok o adada. Kimse de yerleşmek istemiyor oraya sanki perili bir ada. Ama

öyle çok arı, öyle çok arı var ki, taaccüp... Demek hiç evlenmediniz?"

"Evlenmedim."

"Öyle ya, çok gençsiniz. Bu yaşta insan bu ıssız adaya kendisini bir ömür boyu hapse mahkum eder mi? Bütün mıntıkâ Rumeli, Kafkas, Şarkî Anadolu, Cenup muhacirleriyle doldu taştı da kimse adalarda oturmak istemedi. Kimi gönderdimse, üstelik de bir akçe almadan, iki gün sonra kaçtı da geldi. Senin Karınca Adasına da bir Allahın kulunu, yalvar yakar oldum da kimsecikleri sokamadım. İsterseniz zatıalınıza çok bereketli bir çiftlik vereyim. Çok da para istemez. Mübadillik bitti, gelmiyorlar artık. Bu çiftliği size birkaç altına satabilirim. Ben bu kasabada kim varsa, bir tek akçe almadan ev sahibi, bu köylerde kim topraksızsa toprak sahibi ettim."

"İstemem efendim. Ben Karınca Adasında oturacağım. İsterse hiç kimse gelmesin, ben tek başıma oturacağım."

"Tıpkı Robinson gibi."

"Kim gibi olursa olsun, ben bu adada oturacağım."

Düşünüyor, düşünüyor bu Robinson adlı keferenin kim olduğunu çıkaramıyordu. Bir adada tek başına oturan bir kişiydi ya kimdi, kimin nesiydi? Abdülvahap Bey, bu kişiyi öyle bir söylemişti ki, bu kişinin çok namlı bir kişi olduğunu onun söyleyişinden anlamıştı.

"Üzülmeyin, birkaç ay içinde belki birkaç kişi gönderebiliriz. Amma velakin ada denince bizim milletin ödü kopuyor."

Poyraz Musa, benim de ödüm kopuyor, diyecekti ya yuttu.

"Ben yalnızlığı severim."

Tapu Memuru onları sevinçle karşıladı, yandaki koltuğa buyur etti, kendi de bir sandalya çekti karşılarına oturdu. Hal hatır sordu.

"Ne içersiniz efendim?"

"Kahve, sade."

Abdülvahap Bey de:

"Kahve, sade," dedi.

Kahveler gelinceye kadar memleketin ahvalini konuştular. Elbet, hal keyfiyet böyle olacaktı. Memleket harplerden

çıkılmış, yorgun düşmüş, ağır yaralar almış. Cumhuriyetse yeni kurulmuştu. Mustafa Kemal Paşanın mürşitliğinde, bu millet çok mesafeler alacak, muasır medeniyeti kovalayacak, çok kısa bir zamanda da ona ulaşacak, onu yakasından sıkı sıkıya tutacaktı.

Abdülvahap taaccüp içinde kalmıştı. Bu Talip zırtapozu neden böyle ağız değiştirmişti? Baş başa oldukları zaman, arkadaşlarla birlikteyken Cumhuriyet, Bolşevik Mustafa Kemal aleyhine atıp tutar, ağzına geleni de gelmeyenini de söylerdi. Talibi tepeden tırnağa süzdü. Tapucu bacaklarını bir iyice bitişirmiş, ceketini iliklemiş, ellerini de dizlerinin üstüne koymuş, başını önüne eğmiş bir hürmet abidesine kalbolmuştu. Bunda bir iş vardı. Bu, bu Poyraz Musada bir iş vardı. Yoksa bu köpek feriştahın önünde bile böyle hazır ola geçmezdi. Böyle centilmen, yakışıklı, kibar, nazik biir insanın böyle bir ismi olabilir miydi, Poyraz Musa! Bu bir müstear isimdi. Hem de böylesi müstear isimleri ancak Kuvayi Milliyecilerin başları kullanırlardı.

Kahveler geldi, içtiler.

“Sizden bir ricamız var, Beyefendinin bir haceti olacak.”

Talip hemen ayağa kalktı, masasına geçti, oturdu. Masası görkemli, büyük, işlemeli pırıl pırıl bir masaydı. Koltuğu daha da görkemliydi. Marokendi. Oturunca insan içine gömülüyordu.

“Emriniz olur efendim.”

“Poyraz Musa Beyefendi Karınca Adasındaki Manolisin köşkünü hazineden satın aldı, sizden tapusunu istiyoruz. Bir de efendim, Değirmencioğlu Yaninin değirmeninin tapusunu...”

“Baş üstüne efendim.”

Hemen ayağa fırladı, eski, kurt yemiş raflara gitti, oradan cildi paralanmış koskocaman kara, toz içinde kalmış bir defteri aldı masanın üstüne koydu. Bu sırada da Abdülvahap Bey Poyraz Musaya bir işaret çaktı. Poyraz Musa cebinden kesesini çıkardı, büzgüyü açtı, içinden bir tek altın aldı, bir adım attı, altını Talip Beyin önüne koydu. Talip Bey hiç şaşırmadı, parayı defterin üstünden aldı, Poyraz Beye uzattı:

“Buyurun efendim. Sizin paranız burada geçmez. Çok rica ederim Poyraz Musa Bey, buyurunuz efendim.”

Poyraz Musa şaşırdı, parayı alsın mı, almasın mı, telaşlıydı. Abdülvahap Bey'e baktı ne yapayım dercesine.

"Buyurun efendim. Çok rica ederim buyurunuz."

Koltuğundan ayağa kalktı, ceketinin ilikli düğmesine sol eli gitti, düğmeyi çözdü ilikledi.

"Sizin hakkınız efendim. Sizler bu memlekette, siz memurlarımız çok mağdur oldunuz. Buyurunuz efendim. Bu kadarcık para ne ki..."

"Hayır efendim, sizden bir kuruş bile verseniz alamam. Bin lira bile verseniz alamam. Buyurunuz. Rica ederim, beni daha fazla mahcup etmeyiniz, ayağınızın türabı olayım."

"Ama niçin?"

"Çünkü siz bir kahramansınız. Size şu kadarcık bir hizmetimiz de olmasın mı? Size hizmet hepimiz için, herkes için, mebuslar, vekiller için de şereftir."

"Beni nerden tanıyorsunuz? Daha bu kasabaya bu sabah geldim."

"Efendim, sizi kim tanımaz ki..." Övüngeç bir tavırla, "Biz," dedi, "cahil değiliz küçük bir tapu memuruysak da... Bizim de biraz mürekkep yalamışlığımız var. Rica ederim buyurunuz."

Elini uzatmış öyle duruyor, gözlerinin içine yalvararak bakıyordu.

Poyraz Musa, ne yapacağını bilemez Abdülvahap Bey'e döndü. O, sapsarı kesilmiş titrer gibiydi. Göz göze gelirlerken gözlerini kaçırdı, başını yere eğdi.

"Buyurun Beyefendi hazretleri, buyurun Poyraz Bey. Size hizmet..."

Poyraz Musa, altını aldı, gitti yerine oturdu, kesesini çıkardı, altını içine koydu.

Talip rahat bir soluk alarak, sol eli ceketinin düğmesinde, yerine oturdu.

"Teşekkür ederim Beyefendi."

Başını defterin üstüne eğdi, sayfaları çabuk çabuk açmaya başladı. Bu sırada da Abdülvahap Bey, mahcup, üzgün, dudakları titreyerek:

"Affedersiniz Beyefendi, sizi tanıyamadım."

Poyraz Musa, tepeden:

"Zararı yok efendim, zamanla tanışırız."

"Talip Bey, size söylemiş miydim, tüccar..."

"Tüccar Manoli efendim."

Biraz sonra Talip Bey ince, uzun endamıyla ayağa kalktı. Sol eli daha ceketinin düğmesindeydi.

"Buldum efendim. Mirmingi Adasında Tüccar Manolinin köşkü."

Birkaç sayfa daha açtı:

"Evet Değirmencioglu Yaninin değirmeni... Şimdi efendim, Katip Beyi çağırayım da... Onun yazısı çok güzeldir."

Az sonra katip geldi.

"Beyefendi için iki tapu yazacaksınız."

Poyraz Musaya döndü.

"Nüfus cüzdanınız efendim?"

Poyraz Musa güldü. Onunla birlikte Abdülvahap Bey de güldü. Gülenlere tapucuyla katip de katıldı.

"Nüfus cüzdanına gerek yok efendim. Zahmet buyurmayın. Siz söyleyin, Katip Bey yazsın. Yazısı çok güzeldir de... Onun için sizin tapularınızı ona havale ettim. Çabuk da yazar. Bir kahve efendim."

"Talip Bey, ben bir kahve daha içeceğim, sade."

Çok dalgındı. Sanki burada değil de çok uzaklardaydı, sıksmıştı, bir kurtuluş yolu arıyordu.

"Sade."

Poyraz Musa, coşkun bir sevinçle:

"Madem Abdülvahap Bey kardeşimiz içecek. Bana da sade."

Hademe kahveleri getirdi. Onlar kahvelerini daha bitirmeden katip odaya girdi:

"Yazdım, mührü de bastım. Her şey tamam, bir imzanız kaldı memur Bey."

Talip Bey tapuları imzalarken dikleşti, mutlu bir gülümseme attı ortalığa.

"Hayırlı olsun efendim. Sağlıcakla, sıhhatle, saadetle oturun efendim."

Poyraz Musa ayağa kalktı, masaya kadar gitti, Talip Beyi canı gönülden kucakladı, "Teşekkür ederim," dedi.

Abdülvahap Beyi bu hareket dilhun eyledi, ta yürekten yaralandı. Eşşek kafa Abdl, diye içinden geçirdi. İnsan, böyle bir adamı bir bakışta anlar, bir sözünden kim olduğunu çıkarır değil mi eşşek kafa?

Talip Bey, onları Hükümet Konağının avlu kapısına kadar uğurladı.

Avluyu dışarı çıkınca Abdülvahap Bey Poyraz Musayı bir köşeye çekti:

“Çok çok özür dilerim zatıalınızden, mahcubiyetten neredeyse yerin dibine geçeceğim. Buyurun efendim altınlarınızı.”

Avucundaki altınları ona uzattı:

“Buyurunuz. Siz bir kahramansınız.”

Poyraz Musa, altınları aldı, kesesini çıkardı, teker teker sayarak, keseye koydu.

“Allahaismarladık Abdülvahap Bey. Gene görüşürüz. Her şey için çok teşekkür ederim. Bana çok yardım ettiniz. Allahaismarladık. Bu iyiliğınızı ölünceye kadar unutmayacağım.”

Bu son sözler Abdülvahap Beyi cana getirdi.

“Gle güle Beyefendi,” dedi. “Her zaman zatınızı beklerim. Affınızı da rica ederim. Tekrar be tekrar rica ederim efendim.”

Poyraz Musa, köşeyi dönünceye kadar arkasından baktı.

“Daha ne yapacaktık pezevenge,” dedi, öfkelendi. “Kim olursa olsun canım. lmş eşek kurttan korkar mı? Daha ne yapacaktık, kendini tanıtmayan, kim olduğunu söylemeyen bir kimseye.”

Daireye girmeyi hiç canı istemiyordu. Kaymakama gitmeli, bu akşam için hazırlık yapmalı, mükellef bir çilingir sofra kurmalıydı. Adamı bir akşam sofrasına da çağırmadık. İkircikliydi. Bu hadiseyi kaymakama anlatmalıydı. Bakalım ne diyecek. Ne kadar da çok şaşırdı adam, Poyraz Musa, parasını geri verdiğimde, kim bilir, ne düşündü benim hakkımda. Kaymakamla birlikte, bu adamı anlatınca, ne kadar da gleceğiz. Hele sekiz altını avucuna koyunca Poyraz Musanın, onun asıl adı Poyraz Musa olamaz, kim bilir, belki de ipten kazıktan kurtulmuş bir kimse. Adı da... Nasıl da gözleri yuvalarından fırladı. Altınları da tek tek, okşayarak kesesine saydı, utanmasa önümde paraları on kere sayabilirdi. İnanamıyordu ki... Kaymakama anlataca-

ğım, onun parayı alırkenki hali dille tarif edilemez, kaymakam zevkinden dört köşe olacak.

Poyraz Musa allak şallak olmuştu. Abdülvahap Bey hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Altınları herhangi bir korkudan, saygıdan verebileceğini hiç sanmıyordu. Onun kim olduğunu bir bakışta anlamış, ciğerlerine kadar bütün içini okumuştı. Küçük, akı gözükmeyen yeşil gözleri velfecr okuyordu. Alnındaki biribirine geçmiş kırışıklar, kim bilir ne kadar macera saklıyordu. Altınları verirken alnındaki bütün kırışıklar açılmış, gözleri birer damla yeşil ışığa kesmiş, burun kanatları sevinçten titremişti. Acaba tam tersi mi olmuştu, yüzü sapsarı kesilmiş, elleri mi titremişti, yeşil gözleri ölü koyun gözleri gibi buruş buruş mu olmuş, dizlerinin bağı mı çözül-müştü altınları geri verirken? Abdülvahap Beye, ne olmuşsa olmuş, ona çok kaba, çiğ davranmıştı. Bu yüzden de, ikircik içinde, karanlık içinde, kıvranarak önüne çıkan birkaç adama sorduğu nüfus memurluğuna vardı, dalgınlıkla, kapıyı bile vurmadan nüfus memurunun odasına girdi, memurun karşısında durdu. Önündeki kurt yemiş, yarılmış tozlu masanın arkasında pos bıyıkları ağız gibi olmuş, iri kafalı, iri mavi gözlü, geniş omuzlu, saçları bir topak bulut gibi gelmiş başına konmuş, bu masaya hiç yakışmamış, bir heybet gibi, nereden, nasıl gelmişse gelmiş oraya oturmuş, gözlerini dikmiş, sert, ona bakıyordu. Otur falan da demiyor, gülümsemiyor, salt öyle, yüzü kıpırtısız, buz gibi, bir tanrı yontusu gibi. Bir kıpırdasa, bir parmağını oynatsa hemen konuşmaya başlayacak, onun ağzından girecek burnundan çıkacak, avucunun içine alacak, buruşturacak şuraya atacaktı ya adam taş kesilmiş, donmuş kalmıştı. Bu kasabada da amma acayip insanlar vardı. Kimi görür görmez ayağa kalkıp amuda dikiliyor, kimi resmini gazetede gördüğü savaş kahramanına, belki de Mustafa Kemal Paşaya benzetiyor. İşte bu adam da, Han soylu babayiğit de taş kesilmiş soluk bile almadan, gözlerini bile kırpmadan bekliyordu.

Önce sağ ayağını öne attı, geriye çekti, birkaç kez bu devimini sürdürdü. Arkasından sol ayağını, boyacı da çizmelerini ne kadar güzel boyamıştı. Ayakları yer değiştirirken eski taban

tahtaları birkaç kez gıcırdadı. Buna karşın nüfusçuda hiçbir de-
ğişiklik olmadı.

Sonunda dayanamadı, ne olursa olsun, dedi, canını dişine
taktı konuşmaya başladı:

“Muhterem Üzeyir Bey Hazretleri, zatınıza hazretleri di-
yorsam kusuruma bakmayınız, siz hazretten de, beyden de, pa-
şadan da daha âli bir mevkidesiniz. Biz sizin kim olduğunuzu
bilerek huzurunuzda geldik.” Önce sesi titredi, karıncalandı,
sonra düzeldi, sözcükler ağzından kolaylıkla akmaya başladı.
“Sizi biliyoruz, yüce soyunuzu da. Han Hazretleri, ve bunun
için de sizi diye geldik, huzurunuzda elpençe divan durduk.
Kendimi takdime cesaret edebilir miyim acaba, biz Dağıstan-
dan Anadoluya geldik, Toros dağlarının Uzunyaylasına, yani
Binboğa dağlarının, Kayserinin Pınarbaşı kazasının Kaynar na-
hiyesine yerleştik. Biz Kabartay Çerkesleriyiz. Ne yapalım, biz
Kabartaylar hep köleyiz. Bunu hiçbir zaman inkar edemem.
Köle de Allahın kuludur. Ben Burakzade Hacı Rüstemin oğlu
Poyraz Musayım. Buraya gelince duydum ki siz bir Çeçensiniz
ve de Çeçen Hanlarının şecereli soyu, son Çeçen Hanının bi-
hakkın evladısınız. Osmanlılarca mağdur edilmiş, Hanlığı elin-
den alınmış, bir âli şahsiyetsiniz. Ne yapalım, biz Çerkes mille-
ti, sizin gibi Hanlar da, bizim gibi köleler de bütün dünyaya sü-
rüldük, dağıtıldık, perişan edildik. Tıpkı Yahudiler gibi, zulüm
gördük, insanlığımız elimizden alındı.”

Gittikçe güzel konuşuyor, heyecanlanıyor, kendinden geçi-
yor, kendi sesine kendini kaptırmış, hem konuşuyor, hem de
zangır zangır titriyordu. Nüfusçuysa hiçbir tepki göstermiyor,
gene öyle taş gibi hiç kıpırdamıyor, gene öyle yüzü donmuş
kalmış, gene öyle bekliyordu.

“Çarlar bizi Kafkasta Çinî Maçîne, bütün Orta Asyaya,
Arabistana dağıttı. Kölelerimiz Mısırdaki Kölemenler Devletini
kurdu. Ama gene de yenildik, perişan olduk. Kafkasın muhte-
şem kartalları, cesur şahinleri, hepimiz kuzgun olduk. Soyu-
muz çürüdü. Ama gene de başımızı dik tuttuk, kartal başı gibi,
şahin başı gibi.”

Başımızı dik tuttuk derken Poyraz Musa, Üzeyir Beyin
gözleri önce derinden gelen bir ışıkla parladı, sonra ıslandı,

sonra da göz çukurlarına birer damla yaş geldi oturdu. Poyraz Musa da neredeyse kendi anlattıklarına ağlayacaktı. Kendini zor tutuyordu.

“Evet, Han Hazretleri, şimdi ben burada, bir kasabada nüfus memurluğunun küçük bir odasında, kurt yemiş, bacakları kırık bir masaya oturmuş, âli bir Hanla karşı be karşı duruyor, heyecanımdan tir tir titriyorum. Bir Han ki, ne Çin, ne Türkmen, ne de Moğol Hanlarına benzer. O, ulu Kafkasın, ulu Çeçenin Hanıdır. Bizim Uzunyayla Türkmeninin Aşığı ne demiş, şahin kocamakla vermez avını, taaa eskiden kurt eniği kurt olur. Ben şimdi burada bir ulu Kafkas kartalının, Hanının karşısında hürmet ve sadakatle, bir teba olarak eğiliyorum.”

Poyraz Musa, önce masanın gıcırdayarak bir kalkıp bir indiğini, sonra sandalyaların devrildiğini, odanın sallandığını, arkasından dağ gibi posbıyığın üstüne abanıp onu kucakladığını gördü, başı döndü. Nüfus memuru aldı, onu masanın önünde ki sandalyaya oturttu.

“Konuş oğlum. İşte biz böyle olduk. İşte bizi, Han olsak da, Kartal, Padişah olsak da kader bu hale getirdi.”

Buyuran bir sesle:

“Konuş!” dedi.

“Evet, Han Hazretleri işte biz, biz, biz böyle olduk.” Bir sözcük daha etse ağlayacaktı. Söylediklerine öylesine kendini kaptırmış, öylesine kendini inandırmıştı ki...

“Baysunguru anlatmalıyım ki size Hanımız Hazretleri, o zaman bizim kim olduğumuz, ne biçim bir Kafkas Kartalı bir millet olduğumuzu dünya anlamalı. Evet, işte böyle Üzeyir Han Hazretleri.”

Üzeyir Han baktı ki, Poyraz Musa kölesi perişan, ağlayacak. Bu sefer o başladı ulu Kafkası, Şeyh Şamili, öteki kahramanlıkları, İsmail Beyi uzun uzun, vakarlı, tane tane anlatmaya. Delikanlının kendine geldiğini görünce de sustu:

“Söyle bana,” dedi, gülerek, kıvançlı, “söyle bana ulu Kafkasın kahramanı Baysunguru, nasıl bir ulu kişidir, nasıl bir ulu kahramandır ki yeryüzüne şan vermiş.”

Poyraz Musa kendine gelmişti. Teri kurumaktaydı, titremesi de durmuştu. Sesinin etkisini çok yitirdiğini biliyordu, ama

hikaye öylesine etkiliydi ki, Üzeyir Hanı, bütün anlattıklarından daha çok etkileyeceğine inanıyordu.

“Evet Sultanım, Hanım, Baysungur bir Çeçen kahramanıdır. Böyle bir Kafkas kartalı, Kafkas kahramanı bu dünyaya gelmemiştir. Onun kahramanlıklarını bir bir anlatsam, onu destancılar, aşıklar gibi söylesem, günler, aylar yetmez. Ben burada sadece onun bir tek macerasını söyleyeceğim. Bu bile Kafkas kartalları Çeçenlerin ne kadar yiğit, ne kadar mert insanlar olduklarını dünyaya gösterir. Biliyoruz ki Şeyh Şamil Avar Türklerinin başı, Baysungur da, Hacı Murattan sonra Çeçenlerin başıdır. Bir dağlık, kayalık bir yerde büyük bir Rus birliği, Baysungurla Şeyh Şamili kuşatıyor.

Baysungurun sağ bacağı, sol kolu yok. Dağ gibi bir adam. Savaşa giderken onu atının üstüne bağlıyorlar, silahını sağ eline veriyorlar. Silahını bir eliyle kullanıyor ya uçan turnayı gözünden, kaçan tavşanı art ayağından vuruyor. Rus birliği onları kuşatmış ki, aralarından karınca bile geçemez. Borazanlarla teslim çağrısı yapıyorlar. Kurtuluşunuz hiçbir biçimde yok, diyorlar. Ya ölüm, ya da teslim, Şeyh Şamil bakıyor ki, en küçük bir kurtuluş umudu yok. Bu kadar insanı öldürtmektense teslim olması daha iyi. Baysungursa teslim olmak istemiyor. Aralarında kıran kırana bir tartışma başlıyor. Beş yüz askerin beş yüzü de Baysungurdan yana oluyor. Bir yarma hareketi yaparak çemberden kurtulmak istiyorlar. Ya kurtuluruz ya da ölürüz, diyorlar da başka bir şey demiyorlar. Şeyh Şamil bakıyor ki tek başına kaldı, arkasını dönüp Rus birliğine yürüyor, Baysungur Rus birliğinin çemberine yaklaşmış Şeyh Şamile bağırıyor, Şeyhim geriye dön, son bir kere mübarek yüzünü göreyim. Şeyh, olduğu yerde bekliyor, ne geriye dönebiliyor, ne de ileriye gidebiliyor. Şeyhim geriye dön, geriye dön! Baysungurun gür sesi kayalıklarda yankılanıyor. Şeyh, orada öyle dimdik durmuş, yere çakılmış gibi, bekliyor. Bir süre böyle bekledikten sonra Şeyh, yeşil cübbesiyle birden yürümeye başlıyor, ağır ağır gidiyor. Rus kumandanına teslim oluyor. Sonradan Şeyhe soruyorlar, Şeyhim diyorlar, Baysungur, sana o kadar yalvardı da, mübarek yüzünü son gittilik bir kere daha görmek istedi de sen niçin geriye dönmedin? Şeyh, cevap veriyor, ben Baysungurla

tartışırken, baktım ki Baysungur teslim olmayacak, tek başıma ben teslim olmaya gidersem de beni öldürecek. Onun için birden arkamı Baysungura döndüm, Rus askerlerine yürüdüm. Eğer ki, bir an daha onunla yüz yüze kalsaydık Baysungur beni vururdu. Bağırduğında da gene dönseydim, Baysungur beni gene vururdu. Kafkashılar, en büyük düşmanlarını bile arkadan vurmazlar. Döneyim mi, dönmeeyim mi, diye çok ikircik geçirdim, sonra da dönmedim. Şimdi daha düşünüyorum, dönseydim Baysungur beni, Şeyhini acaba vurur muydu? Vururdu, vururdu. Düşmana teslim olan kişi Şeyhi değil, babası da olsa vurur, diyor Şeyh."

"Vurur muydu?" diye sordu Üzeyir Han.

"Vururdu," dedi Poyraz Musa.

"Biz de bozulduk," dedi, içini çekerek Üzeyir Han. "Biz şimdi değil Şeyh Şamili, babamızı bile arkasından kurşunlarız. Arkasından değil, uykuda bile vururuz. Sen şimdi benden nüfus cüzdanı mı istiyorsun?"

"İstiyorum."

"Senin adın Poyraz Musa değil."

"Değil."

"Nüfus cüzdanına ne yazacağım, bu adını mı?"

"Bunu," derken tapuları cebinden çıkarıp Üzeyir Hanın önüne koydu.

"Ohhooo, sen nüfus cüzdanını çıkarmışsın bile Poyraz Musa."

"Çıkardık Sultanım."

Çekmeceden boş bir nüfus cüzdanı aldı, katibi çağırdı, tapuyu, boş cüzdanı ona verdi, "bunu tapuya göre doldur, mühürle getir."

Katip çarçabuk gitti.

"Biz her gün, altı ay öncesine kadar yüz yüz elli cüzdan verirdik. Muhacirlerin cüzdanları olmuyor ki, olanlar da işe yaramıyor ki... Kimi Kafkasta, kimi Lazistandan, kimi, kimi Kürdistan, kimi cenuptan, Arap çöllerinden geliyor. Burada deve bacaklı Sudanlılara, bir dudağı yerde bir dudağı gökte zencilere de cüzdan verdim, yerleştirdik. Yalnız bu senin adaya kimsecikleri gönderemedik. Gönderdiklerimiz de üç gün sonra kaçtı-

lar. Yahu Poyraz Musa, sana bir kahve bile ikram etmedik. Şimdi eve gideceğiz. Bu gece bizde kalacaksın. Bizim Hanım sana Çerkes yemeği yapar ki, birlikte parmaklarını yersin."

Poyraz Musa, eve gitmemek için diretti ya Üzeyir Hanla başa mı çıkılır, ne yapsın, kabul etmek zorunda kaldı.

Biraz sonra cüzdan geldi.

"Bir fotoğraf var mı?"

"Var," dedi Poyraz, iç cebinden cüzdanını çıkardı, içinden bir vesikalık fotoğraf aldı. Üzeyir Hana verdi.

Üzeyir Han fotoğrafı zamkladı, mühürledi, imzaladı, Katip tarihi yazmamıştı, yazdı, "hayırlı, uğurlu olsun," dedi, uzattı. Poyraz Musa uzandı, masanın üstünde yatan, Hanın uzun parmaklı ellerini, kaçırmamasına fırsat vermeden aldı öptü, üç kez de başına götürdü.

Üzeyir Han telaşlandı.

"Haşa haşa, kim bilir sen hangi büyük soydansın... Haşa, haşa... Soylular, kim olduklarını kimseye söylemezler. Ben Han soyumu kimseye söylemiş değilim, ama insanlar kimin ne olduğunu derakap anlıyorlar. Söylemeye gerek yok. Ben de senin ne olduğunu anladım."

"Estağfurullah, estağfurullah efendim, sizin yanınızda biz kimiz ki... Sizin soyunuz, şecereniz İsadın evvel üç bin yılına kadar çıkar."

"Hayır, hayır, yanlış. Üç bin değil, yanlış... İsadın evvel yedi yüz yılına kadar ancak çıkar. Tevatür, üç bin yılına kadar çıkmamız, tevatür."

"Olsun, dünyada şeceresi İsadın önce yedi yüz yılına kadar çıkan bir soy var mı?" Böyle bir soy ancak Kafkas dağlarında bulunur."

"Haklısınız. Ancak Kafkas dağlarında... Haydi kalkalım."

Kalktılar, kapıda sen önce, ben sonra çıkacağım, diye epeyce bir didişme olduktan sonra Poyraz Musa baskın çıktı, önce Üzeyir Han çıktı odadan dışarıya. Avlu kapısında didişmediler. Ev yakındı. Avluya gelir gelmez, daha çingırağı çalmadan kapı açıldı. Üzeyir Han Poyrazı hızla içeriye itti. Evin kapısında da böyle oldu. Kapıda onları buruş buruş, tertemiz giyimli, beyaz başörtülü, uzun boylu bir kadın karşıladı, güleç, sevinç içinde.

"Hoş geldiniz oğlum, safalar getirdiniz. Sizin geldiğinizi bana Üzeyir Han haber verdi. Gelemeseydiniz çok üzülecektim. Duydum ki burada bir ada almışsınız."

"Vallahi Hanım, istese bütün adayı ona veririz. Sadece bir evle bir değirmen..."

"Bizim çocuklarımız da senin yaşında evladım. Han babaları onlara dedi ki, çiftlik mi istersiniz, bağ bahçe mi, ada mı, köşk mü gelin de alın. İstemiyorlar. Ne varsa o İstanbul'da, ayrılamıyorlar. Biz de burada karı koca hasretlikten ölüyoruz. Senin baban anan nerde yavrum?"

"Taa uzaklarda, Toros dağlarının üstünde, Uzunyaylada."

"Vah, vah evladım, vah! Ne varmış ki o uzun yerde, insan buraya gelmez mi ki? Bakın şu eve..."

Ev deniz kıyısında, büyük bir bahçenin içindeydi. İki katlı ve beyaza boyanmıştı. İkinci kata meşe ağacından, cilalanmış dönen merdivenlerle çıkılıyordu. Perdeler mavi kalın kumaştandı.

"Hayırlı olsun, eviniz çok güzel Hanımefendi."

"Çok güzel de söz mü? Han amcana sor, bu ev bile bize göre değil, diyor. Han amcanın Kafkas dağlarında sarayları varmış. Çok eski hem de sırçadan."

"Amaaan Hanım, sen de bir duyduğunu unutmaz da unutmazsın. Mazide kaldı bütün bunlar, hanlar hamamlar, saraylar, mazide..."

"Varsın kalsın. Saray, Han sarayı değil mi? O da bizim değil mi? Bin sene orada yaşamadık mı?"

"Kim biliyor, kim görüyor sarayı, soyu?"

"Kimse görmesin, bilmesin ne olacak yani. O saray bizim sarayımız, değil mi. Çocuklarımız bunu anlamıyorlar. Han soyu olduklarını bile bilmiyorlar, inanmıyorlar."

"Bilmesinler," diye öfkeyle bağırdı Üzeyir Han. "Sanki benim Han soyumun onlara ihtiyacı var. İnanmasınlar."

Poyraz Musaya döndü:

"Söyle evladım, Kafkas kartallarının hanları, Osmanlı padişahlarına, İran şahlarına benzerler mi?"

"Kafkas Hanları bu dünyada Hanken, Osmanlı Padişahları, İran Şahları, Rus Çarları birer keçi çobanıydı Hanımefendi anne. Varsın bizim kim olduğumuzu kimse bilmesin, ne değişir ki..."

"Ben çocuklarımı özledim evladım. Han amcan İstanbulla gitmek istemiyor, onlarsa buraya gelmiyorlar. İki arada bir de rede kaldım evladım. Hanlık, padişahlık onların umurlarında değil. Burada da Üzeyir Hanın Han olduğunu herkes bilmiyor. İstanbulda ne bilecekler ki..."

"Bilmesinler," diye bağırdı Üzeyir Han. "Varsın bilmesinler. Bizim Hanlığımızın da onlara ihtiyacı yok. Bak şu kartal yavrusuna, beni demiş de, Hanımız demiş de bana gelmiş."

"Hoş gelmiş, safalar getirmiş," diye sevindi Hanım.

"Sana her zaman söylerim ya Hanım. Benim tebam, benim oğullarımdan daha değerlidir."

"Öyle deme Han, öyle deme. Evlat başkadır Han. Evlat ciğerdir."

"Tebamız da daha başkadır Hanım, Hanım. İşte, tebası olmayan benim gibi olur. Buralarda benim gibi sürünür."

"Estağfurullah Han, estağfurullah. Göl yerinden su eksik olmaz. Siz gene bütün insanlığın Hanısınız."

"Gene de evlat evlattır. Onlar hiç aklımdan çıkmıyor. Yüreğim yanıyor."

"Hanlığımız, sarayımız aklıma düştükçe benim de yüreğim yanıyor."

"Benim de," dedi Hanım, "benim de... Hanlığı elinden alınmış kişi hiç unuttur mu o Hanlık günlerini."

"Aman Hanım," diye posbıyıklarını sıvazladı Üzeyir Han. "Hanlık manlık iyi ama insan insan olmalı."

Hanım kalktı, aşığı indi, biraz sonra oradan kapacak sesleri geldi.

"İçer misin evladım?"

"Biraz efendim."

"Birazı mirazı yok, adam gibi içelim evladım."

"Adam gibi içelim Hanım, efendim."

Akşam olup gün kavuşuncaya kadar eski günlerden, Kafkasanın görkeminden söz ettiler. Üzeyir Han, şeceresindeki bütün Hanları, bir tekini bile kaçırmadan, adları sanları, yaptıkları ettikleri, tekmil maceraları, erişilmez kahramanlıklarıyla, İsadan önce yedinci yüzyıla kadar, teker teker saydı döktü. Dedelerinin bütün hünerlerini, ne biçim kılıçlar kuşandıklarını,

boyları poslarını, gözlerinin rengini, kartal burunlarını, atlarını, atlarının cinslerini, soylarını, en ince ayrıntısına kadar her bir şeylerini bir bir biliyordu.

Poyraz Musa buna şaşıp kaldı ve bir daha onun Han soyu olduğuna inandı iman etti. Yoksa herhangi bir insan bu kadar bilgiyi nereden, nasıl edinirdi.

“Kafkasyanın tarihi insanlığın tarihidir.

Ateşi tanrılardan çalıp da insanlığa armağan eden kişi kim, bir Akdenizli. O ateşi çalıp da insanlara verince ateşin sahipleri tanrılar ne yaptılar, gazaba geldiler, ateş hırsızını cezalandırdılar. Cezası neydi, onu aldılar götürdüler. Kafi Kuhinin en uzak, göğü delmiş doruğundaki sivri, çakmaktaşıdan ustura gibi keskin kayalığa ellerinden ayaklarından ağır zincirlerle bağladılar. Kartallar, her sabah geliyorlar, onun ciğerinden bir parça alıp gidiyorlardı. İşte, Kafkas dağının halkları bundan, bir gün haberdar oldular. Bir insana tanrıların böylesine zulmetmesi ağırlarına gitti. Ama ne yapabilirler, çıkılmaz inilmez dağın en sarp, en yüce doruğundaki insanı nasıl kurtarabilirlerdi. Biliciler, bilim adamları, Hanlar, Beyler, hocalar, imamlar, papazlar hep bir araya geldiler, bir çare düşündüler, araştırdılar, dağ çok yüksekti, sarptı, şimdiye kadar hiçbir insanın ayağı dağın doruğuna değmemişti. Ne yapmalıydı?

Ne yapsınlar, ne yapacaklar, ne edecekler, ateşi kendilerine armağan eden bu insanoğlunun en hırsızını, hırsızların pirini tanrıların, ciğer yiyen kartalların elinden kurtaracaklar.

Sonunda, dağa yol yapmaya karar verdiler. Kafkasta ne kadar demirci varsa, başladı çalışmaya. Kayaları kırmak için yüzlerce binlerce külünk yaptılar. Kafkas halkı yediden yetmişe dağa sıvandı. Yıllar sürdü dağla insanlığın savaşı ve bir gün yol doruğa kadar çıktı. Ateş hırsız onları gördü. Teni yanmış, bakır rengi olmuştu. Göğsü de kan içindeydi. Kanı, bütün kayayı kırmızıya boyamıştı. Sakalı uzamış, göğsüne kadar inmişti. İnsanlar yanına kadar çıkınca duru, mavi, iri gözleri sevinçten yaşardı. ‘Biliyordum,’ dedi, ‘ben bu insan soyunu biliyordum, bir gün ne yapıp edip, beni buradan kurtaracaklarını biliyordum,’ dedi. Sevinç içinde şakıdı. Kızgın tanrılar bu işe hiç şaşmadılar, tanrılar da insanoğlunun bir gün ateş hırsızını kurtaracağını biliyorlardı.

Ve insanlar, ateş hırsızının zincirlerini söküp onu aşağıya, düze indirdiler. O gece bütün dağların doruğunda, ovalarda, denizlerde, sularda, bütün yeryüzünde ateşler yandı. Yeryüzü apaydınlık oldu, kırk gün kırk gece...

İşte Kafkaslılar, yavrum, böyle kişilerdir. Bizim atalarımız, insanlığa bu en büyük iyiliği yapan kişiyi, kıyamete kadar sürececek bir işkenceden böylece kurtarmışlardır. Bütün dünya tarihleri bunu böylece yazar."

Poyraz Musa, Üzeyir Han konuştukça ona biraz daha, bir daha hayran kalıyor, büyümüş, koskocaman olmuş gözlerini onun ağzından alamıyordu.

Kafkas insanları tanrılara bile başkaldırmışlardı. Başkaldırmayı unuttunca da köleleşmişler, dünyanın dört yanına dağılmışlardı. İşte böylece Hanları da köhne bir kasabada nüfus memurluğu yapıyordu. Ateş hırsızını tanrıların gazabından kurtaran halk şimdi ne halde!

Önce çeşmibülbül sürahi kondu masaya. Masanın ortasında mavi bir çiçek açtı. Poyraz Musanın içi sevinçten dolup taşıyordu. Sonra rakı kadehleri geldi. Beyaz peynir, süzme yoğurt, ceviz içi, humus, Çerkes Tavuğu, daha başka Kafkas yemekleriyle de donandı masa.

"Buyur evlat, masaya. Sulu mu susuz mu?"

"Susuz, Han Hazretleri."

Üzeyir Han, onun Hanlığına canı yürekten inanmış bu genç adamdan dolayı mutluydu. Ağır ağır, gülümseyerek, kadehlere rakıyı, suyu da koydu.

"Haydaaaa, Kafkasyanın şerefine!"

"Kafkasyanın!"

"Buraya, benden sonra ilk gelen Çerkes sensin. Senin şerefine."

"Ellerinizden öperim Üzeyir Han."

Kadehleri tokuşturdular.

Hanım da geldi masaya oturdu.

"Sevgili Han, bir kadeh de bana doldur."

"Baş üstüne. Hanım böyle hususi günlerde çok güzel içer."

"Aman, kimsecikler duymasın. Bu kasaba çok tutucudur. Erkekler içer de, kadınlara gelince kıyamet kopar. Haydi şerefe.

O hırsız mı ne, onun şerefine. Hani biraz önce anlatıyordun ya kuşlar mı yiyormuş ne. İşte onun şerefine.”

“Hırsızın şerefine,” dedi, Üzeyir Han gülerek. Yüzünden, gözlerinden, ellerinden, tepeden tırnağa mutluluk taşıyordu. “Ala karlı Kafkasın şerefine.”

Hanın sevinci Poyraz Musayla Hanıma da geçti.

Han iyice açıldı. İçindeki bütün setleri yıktı, konuşuyordu. Hanım kocası böyle coşkun konuştuğu çok rahatsız oluyordu. Çünkü o, hiç olmamış şeyleri de olmuş gibi söylüyordu. Bütün olup bitenleri, hiç ayrılmadan birlikte yaşamışlardı, her şeyi, böyle coşunca abartıyor, süslüyor, iyi yönünden alıyor, düpedüz uyduruyordu. Hele şu Abdülvahap sümsüğünü gökyüzüne çıkarıyordu. Oysa, onu şeytanı kadar sevmiyordu. Böyle günlerinde, rakıyı da çekince Abdülvahabın bir ermiş olduğuna kendi de inanıyordu. Herkesi de inandırıyor. Bu küçücük evi de yere göğe koyamıyordu. Güzel, temiz, yepyeni bir ev. O kadar. Bu ev, bir bakıyordun, Çeçenistandaki dedesinin sırça sarayı oluvermiş de çıkmış. Gene evden, Abdülvahap Beyden söz edecek, diye ödü kopuyordu. Neyse ki bu delikanlı ona bir iyice hayrandı.

“Abdülvahap Bey için bu kasabada çok kötü şeyler söyleniyorlar. Adamcağızı hallaç pamuğu gibi atıyorlar. İtin götüne sokup çıkarıyorlar. Yok, o, kendisine üç tane çiftlik, beş tane saray gibi ev almış. İstanbulda Boğaziçinde her çocuğuna bir yalı yaptırmış. Yalan efendim yalan. Külliye yalan. O, herkesi ev sahibi yaptı da kendisine bir kulübecik bile almadı. Bu yörelerde, adalarda, yaylalarda, Rumlardan ne kadar ev, ne kadar zeytinlik, ne kadar bağ bahçe, ne kadar tarla kalmışsa hepsini fakir fıkara göçmenlere dağıttı. Çeçen Hanı, düşmanlarca ülkesinden sürülmüş, sonra da sürgünde unutulup bir kasabanın yalnızlığına, yoksulluğuna mahkum edilmiş Çeçen Hanı Üzeyir Beyi kim ev sahibi yaptı, hem de deniz kıyısında, hem de bir saray gibi görkemli bir ev, kim ev sahibi yaptı, hem de bütün masrafları kesesinden ödeyerek, işte bu alçakgönüllü kahraman Abdülvahap Bey. O ki, mağdur edilmiş mübarek bir şahsiyettir. Bu kasabanın şom ağzına bakarsan, karşısına çıkan, işini yaptırmak isteyen bir altından beş altına, on altından yüz altına,

yüz altından... Canı ne kadar isterse o kadar altın alıyormuş. Selam verenden bile bir şeyler koparırmış. Böylelikle küp küp altınlar biriktirmiş. Vay fıkara Abdülvahap Bey vay! Gaddarlık, iftira. Nerdeyse bir kadeh rakı için kırmızı şeritli altın İstiklal Madalyasını satacak. Evet, doğrudur, hakikattir, o bu yörede ev sahibi, mal mülk sahibi etmedik kimseyi bırakmadı. Bazı muhacirlerden, yakışıklı genç kişilerden şakacıktan para alır ama geri verir. Çok şakacı bir adamdır. O, tapucuya, kaymakama bile kimseden bir kuruş aldırılmaz. Nasıl mı aldırılmaz, zorla şerle değil, karşısındakinin gözlerinin içine bir bakar, bakmasıyla da onu afsunlaması bir olur. O, bir insan değil, bir melek, bir büyüücüdür. Onun huzurunda kimsecikler rüşvet yiyemez. Alanlar da çarpılırlar. Abdülvahap Beyi yakından tanıyınca ona hayran olmamak kabil değil. Tam Kafkasın yamacında Çeçen Hanlarının sırça sarayları yükselir. Arkalarında ulu Kafkas dağları. Kimsesiz o saraylardan daha geceleri, bir de tanyerleri ısırken, bir de, bir de, bir de... Kılıç şakırtıları gelirmiş. Bir de sarayın önündeki ovadan binlerce kır atlı Çeçen, gümüş savatlı koşumları yanarak, kılıçları parlayarak geçerlerken sarayın önüne gelince atlarından iner, alınlarını toprağa koyar, beş bin yıllık Çeçen Hanlarını selamlarlar, sonra da atlarını doldurur, ovadan mor kayalıklı dağlara sürer, dağların mavisinin içinde yitip giderlermiş. İşte bu durum, Çeçen Hanları geriye dönüp saraylarına yerleşene dek, kıyamet gününe dek her bahar, baharlar yitinceye dek böyle sürecek. Üzeyir Hanın Hanımı, çocukları buna inanmıyorlar. Varsın inanmasınlar. Bir baharda Kafkasyaya gitsinler de sarayın önünde secdeye varmış, binlerce kara kalpaklı Çeçeni, sarayın huzurunda secdeye varırlarken görsünler.

Bize iyi bakmadı Osmanlı. Çünkü Osmanlı çürümüştü. Çeçen Hanlarına Han muamelesi yapmadı. İşte böyle, benim gibi. Saraylar, köyler, çiftlikler vermedi. Oysa Çeçen Hanları onlara ne iyilikler yapmışlardı. Çürüdü Osmanlı, kokuştı. Kurt yemiş bir elma gibi de dalından düştü. Mustafa Kemal şöyle bir salladı, içini kurt yemiş de boşaltmış, kurumuş çınarı, kökünden devirdi.”

Yanına yöresine korkuyla, posbıyıkları titreyerek bakındı, sesini alçalttı.

“İşte bu kurt yemiş, çürümüş küçücük bir fiskeyle de yıkılmış, darmadağın olmuş çınar kalıntısının parçalarını bitiştirip yeniden yeşertmek istiyor Mustafa Kemal Paşa. İyi niyetli, ama hiç çürümüş, un ufak olmuş çınar yeşerir mi? Gariban Mustafa Kemal Paşa, iyi adam.”

Hanım:

“Sus Üzeyir Han, böyle bir sözü bir daha söyleme. Herkes biliyor ki, çürümüş, un ufak olmuş bir ağacı kimse yeşertemez. Mustafa Kemal Paşa istediği kadar canını dişine taksın da uğraşsın. Yazık, iyi adam. Sus, sus ki Üzeyir Han, çürümüş çınarın gövdesi bizi ezmesin,” dedi, derinden bir aaah, çekti.

Macerası ne olursa olsun, böyle bir insanın, yakışıklı, akıllı, zeki bir insanın, üstelik de Kafkaslı, Dağıstanlı bir kişinin böyle bir adaya kendisini, hem de tek başına hapsetmesi bir özveridir. Diyorlar ki o adada bir hayalet dolaşıyormuş. Bu hayaletten dolayı o adanın önünden bile kimse geçmiyormuş. O adadan ayrılan Rumlar, hayaletten kurtuluyoruz, diye bir sevinmiş, bir sevinmişler, göç emrini alınca üç gün üç gece zil takıp oynamışlar. Günahı vebali boyunlarına, onlar sevinçlerinden sirtaki teperlerken, hayalet de gelmiş aralarına girmiş, o da onlarla üç gün, üç gece sirtaki tepmiş.

Üzeyir Han gene de o perili adada hemşerisini yalnız bırakmayacak, ne yapacak edecek, o adayı dolduracak... Daha göçün arkası kesilmemiş, Kafkasyadan, Balkanlardan, adalardan, Kürdistan, Mezopotamya, Suriyeden gelen gelene.

“Ne yapsınlar muhacirler o adada. Ekilecek tarla yok, yetecek kadar su yok. Biraz bağ, biraz bahçe, birkaç şeftali ağacı, bu kadar. Bunca yıl, belki de bin beş yüz, iki bin, üç bin yıl bu Rumlar bu adada nasıl yaşamışlar?”

“Ben de yaşarım Üzeyir Han Sultanım. Biz de yaşarız.”

“O zaman tedarikini iyi göreceksin. Yemek içmek, su... Sen buraya nasıl geldin adadan?”

“Küçük bir kayığım var, yeni, dokuz arşın.”

“Kaç günde geldin adadan buraya?”

“Gece gündüz kürek çekerek bir buçuk günde.”

“Olmaz. Yarın seni Kaptan Kadriyle tanıştıracam. Onun yepyeni bir teknesi var. Motoru da yepyeni. Seni birkaç saatte

adaya atar. Şimdi sana bir ev verdi ya Abdülvahap Bey, şimdi sevincinden uçuyordur. Kime bir ev tapusu almışsa sevincinden deli olmuştur. Yarın seninle Kaptan Kadriye gideriz, sonra sen Kadriyle alışverişe çıkarsın. O, ne nerede, hangi dükkanda satılıyor bilir. Balık tutmasını bilir misin?"

"Bilirim."

"Nerede öğrendin, hangi denizde?"

"Akdenizde. Dört yolda, İskenderunda, Payasta, Mersinde kaldım."

"İyi, burasının balıkları nasıl, kaç metrede, hangi biçim bir ağla yakalanır, hepsini Kadri sana anlatır. Haydi kalkalım. Yarın erken uyanmalı, Kaptanı bulmalıyız. İyi geceler."

Üzeyir Han ona odasını gösterdi. Hanım, yatağı yaptıktan sonra gitmiş, çoktan uyumuştur.

"İyi uykular."

Poyraz Musa. Çabucak soyundu, uykusuzluktan ölüyordu, cebinden para kesesini aldı, yastığın altına koydu. Hemencecik de uyudu.

Uyandığında gün ışıyordu. Giyindi, musluğa gitti, yüzünü daha el değmemiş pembe, kokulu bir sabunla iyice yıkadı. Yüz numaraya girdi. Uzun yıllardır böyle tertemiz, gıcır gıcır bir ayak yolu görmemişti. Üzeyir Han onu gülerek, sevinçle karşıladı. Eline kolonya döktü. Yemek masasının üstündeki altın gibi parlayan semaverden buharlar fışkırıyordu. Masaya oturdular. Han:

"Zübeyde Hanım," diye seslendi, "biz hazırız."

"Geliyorum."

Bal, tereyağ, zeytin, türlü peynirlerle masanın üstü donanmıştı. Kahvaltılarını ağır ağır, sindirerek yaptılar. Poyraz Musa, Zübeyde Hanımın elini, saygıdan iki kat olarak öptü. Şimdiye kadar böyle Osmanlı, böyle erkek bir kadını hiç görmemişti. Demek ki Han kadınları da böyle olurmuş, diye içinden geçirdi.

Bu sabah Üzeyir Hanın yüzü apaydınlıktı. Konuşmuyor, dalmış, düşünceden düşünceye geçtiği yüzünden her an belli oluyordu.

"Ne düşünüyorsun Han Ağabeyim?"

"Seni düşünüyorum Poyraz oğlum. Orada tek başına bu ecinniler adasında ne yapacaksın ki... yalnızlıktan ölürsün."

"Dayanmaya kararlıyım Han ağabeyim."

"Allah sana güç ve kuvvet versin. Demek, bukağısından boşanmış soylu kır at, bizim sarayın önünden geçerken zınk, diye durur, başını yere eğer, yelesi toprağı süpürürmüş, o gün bugündür, bütün soylu atlar böyle yaparlarmış. Yeleleri de toprağı süpürürmüş."

"Doğrudur, yeryüzünün en güzel, en soylu atları, Kafkas atlarıdır. Atları Kafkaslılar evcilleştirmişlerdir."

Kahvaltı bitmiş, kahvelerini höpürdeterek içiyorlardı. Zübeyde Hanım yeşil bir entari giymiş, göğsüne çok güzel büyücek bir elmas iğne takmış, salonda durmadan oraya buraya gidiyor geliyor, sevinçten taşıyor, boyuna gülümsüyordu. Üzeyir Han da Hanımının hiçbir devinimini kaçırmadan onu hayranlıkla izliyordu.

Kalktılar. Poyraz Musa bir kere daha Zübeyde Hanımın elini öptü.

"Berhudar ol oğlum. Allah tuttuğunu altın etsin. Her zaman beklerim. Bu ev senin evin. Ne zaman istersen gel, istediğin kadar kal. Han da seni çok sevdi, oğul saydı. Kim bilir, diyor senin için, bu genç yaşta başından neler, neler geçmiştir, diyor, sana acınıyor. Güle güle git yavrum. Burda bir evin olduğunu da unutma. Bizi de unutma."

Poyraz Musa, Zübeyde Hanımın elini bir daha öptü, üç kez de başına götürdü.

Avludan dışarıya çıktılar, küçük koyun yolunu tuttular. Daha koya varmadan yarın altındaki, önu hepten cam, yeşil boyası yer yer dökülmüş kahvenin içine denizden esen rüzgarla birlikte girdiler. Sigara dumanından göz gözü görmüyordu. Kahvedekiler, nüfus memurunun içeriye girdiğini görür görmez hep birden, yaylarına basılmışcasına ayağa kalktılar. İçerisi yoğun, hoş bir kahve kokuyordu.

"Buyurun Bey."

Üzeyir Han aradığı Kaptan Kadriyi köşede buldu. Ayağa kalkmış, herkes gibi o da saygıyla bekliyordu.

"Kaptan Kadri gel, seni arıyorduk."

Kadri kalabalığı, sigara dumanını, yoğun kahve kokusunu yararlanarak onların yanına kadar gelebildi.

"Bir kahve içer misin Üzeyir Han?"

Sakallı, yaşlı adam:

"Hasibin yaptığı kahve Mekke kahvesidir. Rayihası bir hafta insanın genzinden gitmez," dedi, Hanın koluna dokundu.

"Peki, birer sade içelim," diyen Han, önündeki yeşil örtülü masaya oturdu. Ötekiler de saygıyla onun yöresine sandalyalarını çekip halkalandılar. Ne tuhaf, diye düşündü Poyraz Musa, Üzeyir Hana herkes gerçek bir Hana davranır gibi davranıyor. Nerdeyse, Kafkasyadaki, yeleleri yerleri süpüren kır atlar gibi, buradaki insanlar da Üzeyir Hanın önünce secdeye varacaklar. Şimdi bu kahveye şu anda bir paşa, bir vali, bir vekil girse, kim girerse girsin Üzeyir Han gibi yürekten bir saygıyla karşılanamazdı. Demek soylu olmanın bir gizi var. İnsanlar, kırk günlük yoldan onun geldiğini duysalar, kokusunu alıyorlar. İlkın, palavra sıkıldığını sandığım Üzeyir Hanın Hanlığının büyüüne az sonra ben de kapılıp gitmedim mi? Ben onun Hanlığıyla alay etmek, dalga geçmek için hazırlanırken, biraz sonra zokayı yutmadım mı?

Hiç konuşmadan kahvelerini içtiler. Dimdik duran Han posbıyıklarını sıvazladı, ayağa kalktı. Kahvedekiler de hep birden gürp, diye ayağa kalktılar. Üçü birlikte kahveden çıktılar.

"Bak Kadri Kaptan, bu Poyraz Musa bizim evladımızdır, tıpkı senin gibi, onu bugün Mirmingi adasına götüreceksin."

"Baş üstüne Beyim."

Bu kasabada onun Han olduğunu biliyorlar ama birçok kimse ona, üzülür diye, Han demiyor, Bey diyorlardı.

"Haydi sağlıcakla kalın."

Poyraz, Hanı kucakladı. Bir süre onu böyle tuttu, ayrılır ayrılmaz da gözleri yaş içinde kaldı. Birkaç adım attıktan sonra geriye döndü:

"Merak etme," dedi, "hiç kimse gelmezse adaya... bile... Ellerinden öperim Hanım."

"Gözlerinden öperim."

Kadri Kaptan ona bir tuhaf baktı, herkesin bildiği bir gizi açıkladığı, Üzeyir Hana Bey diyeceği yerde Han dediği için. Sa-

ğına soluna bakındı kahvenin kapısı kapalıydı, ortalıkta da kimsecikler yoktu. Bereket versin Poyrazın sözlerini duyan olmamıştı.

Kadri Kaptanla çarşıya çıktılar, dükkan dükkan, öğleye kadar dolaşıp, alışveriş ettiler. Poyraz Musa o kadar çok şey aldı ki, kadri Kaptan, öteberiyi taşımak için iki kişi daha tuttu. Bunlar da çarşıyla tekne arasında birkaç sefer yaptılar.

Tam saat on ikide Kadri Kaptan motoru çalıştırdı. Motor yepyeni, yirmi altı beygirlik bir motordu. Tekne de dokuz metrelik Karadeniz yapısı bir tekneydi. Beyaza boyanmıştı, kuğu gibiydi. Kadri Kaptan teknenin Rumca adını silmemişti. Yazık ki, Rumcayı da burada kimse okuyamıyordu. Teknenin sahibi arkadaşı ona teknenin adını söylemişti ya nerde o kafa ki Kadri Kaptanda, unutmuş gitmişti.

Tekne suları yarıyor, yepyeni motor saat gibi işliyor, ses bile çıkarmıyordu. Yedeğindeki kayık da tekneye bir yaklaşıyor, bir uzaklaşıyordu.

Kadri Kaptan bu motora nasıl sahip olabildiğini mutluluktan uçarak anlatıyordu. Birden ada karşılarına çıkıverdi. Vakit ikindiye geliyordu. Motor çok yolluydu, tekne bir kuğu gibi kayıyordu.

Poyraz Musa, birdenbire bağırarak ayağa kalktı:

"Bak, bak, kıyıya bak Kadri Kaptan, çınarların önüne bak, orada bir insan karartısı. Gittikçe de uzuyor. Gördün mü?"

Kadri Kaptan, ellerini gözlerine siper etti, karşıya baktı:

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi.

"Bak, bak, bak orada, kıyıda. Gittikçe de uzuyor."

"Bak, bak!"

O, bak, bak! Derken karartı o anda yitiverdi.

Poyraz Musanın elleri yanlarına düştü:

"Silindi gitti. Demek görmedin onu."

"Görmedim," dedi Kaptan.

"Haber sağlam yerden," dedi Barba Spiros. "Mal Müdürü Abdülvahap Bey söyledi. Haber çok gizli. Mal Müdürü dedi ki, haberi bugünlerde sizlerden başka bir kimse duymazsa sizin için çok iyi olur, dedi."

"Ne haberi, ne haberi?" diye kalabalığın içinden birkaç sarsıcı ses geldi. "Ne haberi?"

"Mübadele haberi."

"O da ne demek?"

"O demektir ki, değiş tokuş olacak."

"Ne olacak, ne olacak?"

"Değiş tokuş olacak. Yunan hükümetiyle bizim hükümet anlaşmışlar, biz buradan Yunanistan'a gidecekmışız, oradaki Türkler de buraya geleceklermiş."

"Bize, Yunanistan'a gider misin, diye sordular mı?"

"Ne işimiz var bizim Yunanistan'da?"

"Biz Yunanistan'a gitmeyeceğiz."

"O Abdülvahap Bey bir tuhaf adam."

"O bir deli."

"Savaş bitti, her şey bitti."

"Ortalık gül gülistanlık."

"Ben de dedim Abdülvahap Bey'e, mal müdürüne, bizim ne işimiz var Yunanistan'da, biz adamızdan memnunuz."

"Memnunuz," dediler, mırıltıyla hep bir ağızdan.

"Abdülvahap Bey çok iyi bir adam. Bize haberi kimse duymadan verdi ki, elimizdeki malları satalım. Yoksa değiş tokuş

olacağımızı duyarlarsa mallarımıza bir metelik vermezler. Hepsi elimizde kalır. Sonra da sokaklara bırakır gideriz.”

“Abdülvahap yalan söylüyor.”

“Onun başka bir hesabı var.”

“Hükümet bizi niçin sürsün Yunanistana? Biz ona ne yaptık ki?”

“O bizden ne zarar gördü ki?”

“Onun sözleri kandırmaca.”

“O iyi bir adam. Sözleri nasıl bir kandırmaca olabilir ki, bize hazırlanmamızı söylerken ne çıkarı olabilir ki? O, bizden satıklarımızı alacak değil ya.”

“Belki de alır.”

Çınarların altındaki alan gittikçe kalabalıklaşıyor, duyan geliyor, duyan geliyordu. Adada hasta sayrı, yaşlı elden ayak-tan düşmüş herkes bir anda toplanmıştı çınarların altına.

“Bakın, beni dinleyin, Abdülvahap Bey çok iyi bir adam. Dedim ona, Abdülvahap Beyim, sen de biliyorsun, biz ne kaddardır bu adadayız, sen de biliyorsun, herkesler de biliyor. Burası kaç yıldır bizim adamızdır, sen söyle. O, iyi bir adam, acı acı güldü, gülerken gözleri yaşardı, düşündü, başını salladı, biraz daha düşündü, siz, dedi, en az üç bin yıldır bu adadasınız. Ben, dedim, bilmiyordum. O, derinden içini çekti, öyleyse bil Barba Spiros. Yazık, dedi, başını salladı. Üç bin yıl! Abdülvahap Bey iyi adam, onu çok mağdur etmişler. O çok zulüm görmüş. O vali olacakmış da yapmamışlar, doğru adam olduğu için. O kadar iyi bir adam ki, kimseye bir kötülük edemeyeceği için onu vali yapmamışlar. O, bana dedi ki, hem de gözleri yaşararak, yazık, çok yazık ki yakında size buradan gideceğinizi ben tebliğ edeceğim. Ben ona, bu tebliğ etmek de nedir ki bu kadar üzülüyorsun, dedim. O da bana dedi ki, ben bildireceğim size buradan sürüleceğiniz günü, dedi. Hazırlanalım arkadaşlar, adalılar.. Üç bin yıl sonra bu iş burada bitti. Ne günah işledik ki, bitti. Ne kadar zaman sonra sürgün olacağız, dedim, sordum. Daha Ankaradan haber gelmedi, dedi. Ben de, inşallah hiç gelmeyecek, dedim. Yüzü sapsarı oldu, dudakları titredi. Ben sizleri çok severim, dedi. Size yapılan büyük haksızlık. Buna insan yüreği razı gelemaz. Üç bin yıl sonra adanızı bırakıp

da nereye gideceksiniz? İnşallah o tebligat hiç gelmez. Yazık ki, gelecek. Gelmesi bile siz tedarikinizi yapın, neyiniz var, neyiniz yoksa satıp paraya çevirin. Gurbet elde parasızlık zor.”

“Yalan,” dedi Yordanis Güzeloğlu. Çok uzun boylu, uzun boyunlu, yeşil gözlü, yüzü, boynu kırış kırış olmuş birisiydi. Çok da şakacı bir adamdı. Öfkelendiği, bir şeye kızdığı görül-müş değildi. Hep güleryüzlüydü. Çanakkaleye, savaşa giderken bile güle oynaya gitmiş, herkes dövünüp çırpınırken, milleti kırıp geçiren, ne zaman söylese duyanı donuna işeten türküsünü söylemiş, herkesi de bir iyice şaşırtmıştı. Onun bütün so-yu da böyleydi. Bunlar, bu dünyaya insanları güldürmek, se-vince boğmak için gelmişlerdi. Çanakkaleden, bir ayağını ora-da bırakıp dönmüştü. Orada kalan ayağı üstüne de türküler çı-karmıştı. Onun Çanakkalede, İngiliz gemileri üstüne top gülleri gibi uçan bacağı üstüne çıkardığı destan da ayrı bir maceraydı.

“Yalan, yalan, yalan,” diye bağırdı bütün sesiyle. Hiç kimse şimdiye kadar bir kezcik de olsa Yordanisi böyle yıkılmış, böyle öfkeli görmemişti. Yüzü sapsarı, kanı çekilmiş, ölmüş gitmişti. Kalabalık onun sesini böylesine öfkeli, yıkılmış duyunca, tepe-den tırnağa ürperdi. Korktular. Derin bir sessizlik oldu. Don-muş kalmış sessizliği neden sonra Lena Papazoğlu bozdu:

“Yalan, yalan, yalan,” diye bağırdı. “Yunanistan bizi ne yap-acakmış!”

“Çiçek diye başına sokacakmış Lena.”

“Seni asker edecek, çavuş yapacakmış.”

“Atinada sana bir saray verecekmiş.”

“Kralla seni evlendireceklermiş.”

“Tuzlayım da sizi kokmayın,” diye gülerek bağırdı Lena. “Gülün, gülün, oynayın, Barba Spirosa inanmayın bakalım. Günü gelince, göreceğim sizin hallerinizi.”

Yaşlı, iki büklüm, kısa boylu, çekik gözlü, elmacık kemik-leri çıkık, gençliğinde parmak ısırtacak kadar güzel bir kadındı Lena. Onun güzelliği bütün adalara, kıyı köylerine, kasabalara, Rumlar arasına yayıldığı kadar Türkler arasında da yaygındı. Ona sevdalanıp terki diyar edenler, onu bir kezcik bir daha görmek için balıkçı arkadaşlarının evlerini mekan tutanlar, ek-mekten sudan kesilip karasevda bağlayanlar, Rum zenginleri,

Türk Beyleri... Lenanınsa gözü Gözükaraoğlu Yordanisten başkasını görmemişti. "O adam, müdür mü nedir, şaka etmiş, bizim saf Spirosu korkutmak için. Ne demiş o adam, siz üç bin yıldır bu adada oturmuşsunuz, demiş. Üç bin yıl önce neredemişiz, gökten mi inmişiz buraya? Yoksa Atinadan mı gelmişiz? Kim getirmiş bizi buraya? Kim getirmişse, söyleyin de gene o götürsün bizi getirdiği yere. Öyle mi Spiros? O adam, müdür mü, paşa mı seninle şaka etmiş. Benim neyim var Yunanistanda? Bize hiç soran oldu mu, Yunanistana gider misiniz, diye. Allah bizi burada, bu adada yarattı ahmak Spiros. O yabancı ellere kim gider, sor bakalım, Barba Spiros. Onlar deli mi, bizi nasıl, niçin, hangi sebeple gönderirlermiş Yunanistana? Ne hakları var? Akıllı olan hiç adasını bırakır da, başka bir yere, cennet olsa da, başka bir cennete gider mi?" iyi Türkçe biliyordu. "Duy bu konuştuklarımı Mustafa Kemal Paşa, olmaz ya, öyle bir delilik yaparlarsa bunlar, ben de gelir senin yakını tutarım. Biliyor musun ben kimim, Çanakkalede sen İngiliz gemilerini batırırken seninle birlikte o gemilere top mermisi atıp da, bacalarının içine düşüren Alekonun, Tanasinin, Petrosun, Miltonun anasıyım. Onlar daha gelmediler. Senin yanındalar. Zabittiler. Sen zabitlerini çok severmişsin. Sen oğullarımı çok severmişsin de onun için göndermiyormuşsun bana. Canları sağ olsun da varsın gelmesinler, senin güzel yanında kalsınlar. Sen onlara iyi bakarsın."

Spirosa yürüdü, kolundan tuttu salladı:

"Bak Barba," dedi sevecenlikle, "bana bak. Sen hiç korkma. Böyle bir şey olursa Mustafa Kemal Paşaya giderim, ona her şeyi söylerim. O da bu sözü çıkaranlara çok kızar, üstelik de oğullarımı görürüm."

Kalabalığa döndü:

"Dediğimi duyduunuz mu? Çanakkalede benim oğullarımın arkadaşı olan Mustafa Kemal Paşa paşaların başı olmuş, anladınız mı?"

Sustu, yorulmuştu, gitti sırtını çınarın gövdesine dayadı, ellerini koynuna soktu. Çok soğuk vardı.

Bir süre kalabalıktan çıt çıkmadı. Herkes Lenanın haline o kadar üzülmüştü ki dokunsan ağlayacaklardı.

"Benim diyeceğim, satın mallarınızı, hemen satın. Sonra kimse almaz. Yapmayın, etmeyin eylemeyin, o adam bize iyilik etmek istedi. Eli kulağında. Bizi yakında buradan gönderirler. Malları satın."

"Sen mi alacaksın malları Spiros?"

"Gevezelik yapmayın. Bu şakaya gelmez, biz buradan gideceğiz."

"Gitmeyeceğiz," diye kesin bir sesle söylendi kalabalık.

"Siz bilirsiniz," dedi Spiros. "Ben yarın elimde ne var, ne yoksa doldurup bir tekneye satmaya götüreceğim."

"Pazar ola Barba Spiros."

"İnşallah çok pahalıya satarsın da zengin olursun."

"Bu parayla da Atinada..."

"Evdeki halıları, kilimleri, koltukları, sandıkları, ağları, tekneyi, her şeyi satacağım."

"Tekneni de mi satacaksın?"

"Onu da satacağım. Biliyorsunuz iki gözüm gibiydi bu tekne. O tekneyi yaptırabilmek için yıllarca yemedim içmedim, ağzıma içki koymadım, sigarayı bile terk ettim. Bu tekneyi alabilmek için ne kadar çok, ne kadar çok çalıştım. Bakın ellerime..." Kalabalığa avuçlarını açtı. "Gördünüz mü, bakın üstüme başıma, şunları köpeğe giydirsen, giyer mi?"

"Giymez," diye gülüştüler.

"İşte böyle çalışarak, aç kalarak yaptırdığım bu tekneyi yarın satacağım."

"Satma."

"İki gözüm teknemi... Bakın şuna." Denize döndü. "Bakın şuna ne kadar da güzel, kuğu gibi, hiç bu tekneye kıyılır mı?"

Sesi hüzün doluydu. Ondaki bu hüzün çınarın altındakileri de etkilemişti.

"Bu tekne, bu güzelim tekne, bakın, denizle ne kadar da güzel konuşuyor. Bakın bakın, denize de ne kadar yakışmış. İşte bunu ben yarın, alan olursa satacağım. Kendi yavrumu, kendi elimle boğazlayacağım. Ne yapalım, Allah bin belalarını versin onların. Bizim ne suçumuz var da bizi yurdumuzdan ayırıyorlar. Ben bir bu kadar daha yaşasam, o da gurbette, ben bir daha böyle bir tekne yaptırabilir miyim?"

"Yaptıramazsın."

Parmağıyla, kıyıdaki beyaza boyalı pırıl pırıl evini gösterdi.

"Hepiniz biliyorsunuz, bu evi ne emeklerle yaptırdığımı. Bu bahçeyi bu hale getirmek için, hepiniz gördünüz, karşı kıyılardan kayık kayık, ne kadar toprak taşıdığımı. Sırtımda çuval çuval toprağı taşıya taşıya sırtımın yaraya kestiğini, hepiniz biliyorsunuz. Şu bahçeme bakın, ta nerelerden çiçek, ağaç, çalı getirdim de dikmedim mi, bir cennet bahçesi köşesi değil mi bu bahçe? Kim bilir bu güzel evimde kimler oturacak, kim bilir kapıları, pencereleri nasıl kıracaklar, bahçenin ağaçlarını nasıl sökecek, çiçeklerini nasıl çiğneyecek, ezecekler."

Birkaç kederli ses:

"Sen de gitme!"

"Şu adaya bakın. Bu dünyada böyle bir ada görülmüş mü? Beni öldürseler ben adamdan hiç gider miyim. Aaaah, keşki gitmesek. Haber yalan çıksa, hepinize üç gün üç gece şaraplı, mastikalı, koyunlu kuzulu, ballı börekli ziyafetler çekerim."

Sevinçli, genç bir ses taa uzaktan geldi. Evlerde kimse kalmamış herkes alana yığılmıştı.

"Çekeceksin Barba Spiros."

"Böyle çok haber çıkmadı mı şimdiye kadar?"

"İzmir boşalırken, siz de adayı boşaltacaksınız, demediler mi?"

"Bize dokunan oldu mu?"

"Bizi gönderirlerse, böyle bir şarabı kim yapacak onlara?"

"Böyle ak petekli bal?"

"Böyle yumruk büyüklüğündeki incirleri..."

"Böyle kehribar üzümleri?..."

"Böyle oynar oynar balıkları?..."

"Barbunileri, kılıçları, orkinosları, fener balıklarını, dülger balığını, mezgitleleri ve hem de palamutları... Ve hem de tekirleri..."

"Sen hiç korkma Barba Spiros."

Birdenbire alan karıştı. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Denizde ne kadar balık, pavurya, ıstakoz, böcek adı varsa sayıldı döküldü. Teknelerin, kayıkların, adada yakalanıp da şehirlere götürülen kuşların adları da balıklara eklendi. Çanakka-

leye gidip de dönmeyenler, Lenanın şehit düşmüş dört oğlu da, Kanal savaşında, Rus cephesinde, Mezopotamyada kalanlar da Amele Taburları da unutulmadı.

Yaşlı, güçlü kuvvetli bir adamın sesi bütün sesleri bastırdı:

“Bacağına nereye sakladın, Yordanis Güzeloğlu, bacağına ne yaptın? Bacağıın Çanakkaleden gelinceye kadar beklemeyecek misin? Ya sen Barba Spiros, üç kardeşini burada beklemeyecek misin? Onlar daha Çanakkaledede dövüşüyorlar. Savaşı bitirmelerine az kaldı. Onları beklemeyecek misin? Savaş bitince onlar adalarına dönmeyecekler mi? Bomboş adada ne yapacaklar?”

Adayı doldurmuş gürültü bu sesin altında ezildi, pıstı kaldı. Ortılığı bir sessizlik aldı ki, bu koskoca kalabalıktan sanki hiç kimse soluk almıyordu.

Lena, çınardan sırtını aldı, ağır ağır Spirosun yanına geldi, onu kolundan tuttu:

“Haydi gidelim Spiros, satma hiçbir şeyini. Bak, Türklerin bir sözü var. Onlar ne derler,” bunu Türkçe söyledi, “Gün doğmadan neler doğar.”

“Gün doğmadan neler doğar,” diye bağırarak yineledi Barba Spiros Türkçe. Kalabalık ona Türkçe, Yunanca katıldı, “gün doğmadan neler doğar.”

Sessizce dağıldılar.

O gün, ondan sonraki günler, köyde inanılmaz bir sessizlik aldı ortalığı. Sinek vızıldasa duyulur. Sokaklarda, ev aralarında, çınarların altında, kayıkların, teknelerin başında kimsecikler gözükmeydi. Sanki ada çoktan boşalmış gitmişti, arada birkaç horoz ötüyor, onlarla birlikte adanın tek eşiği anıyor, köpekleri ürüşüyordu. Evden eve gitmeler gelmeler de kalkmıştı. Herkes evinin en kuytu köşesine saklanmış, karanlık bir yas içine girmişti. Belki de bütün erkekler kollarına siyah bant bağlamışlar, kadınlar tepeden tırnağa karalar giyinmişlerdi. Adalarının ölümüne ağlıyorlardı. Ama gene de Barba Spiros bunağının haberine inanmıyorlardı. Yalan haber onları bu hale sokmuştu, ya haber bir de gerçek olsaydı...

Adalıların yası, Kavlakzade Hacı Remzi Efendi köye gelinceye kadar sürdü. Kavlakzade Hacı Remzinin teknesi iskeleye yanaşıp da, içinden iki adamıyla Hacı çıkınca herkes pencerele-

re koştı. Hacı Remziyi görünce mideleri bulandı. Hacı, bunca yıl sonra adaya ayak bastığına göre bunda, sağlama, bir kötülük vardı. Gözleriyle Hacıyı izlediler, Hacı önde, adamları arkada üç çınarların altındaki alanı geçip doğru Perikles Karagüloğlunun evine gittiler. Perikles, yüzü sapsarı kesilmiş, elleri titreyerek onu karşıladı, evine buyur etti. Hacı Remzi Periklesin yumuşak, yepyeni, mor kadife koltuğuna rahatça oturdu. Adamları da ürkererek gene mor kadife kanepeye çöktüler. Perikles de karşılarına geçti oturdu, gözlerini Hacı Remzinin gözlerinin içine dikti, bekliyordu. Hacı Remzi üzgün görünüyordu. Kırçıl sakalı karmakarış olmuş, hiçbir yere bakmayan anlamsız gözlerinden bir şey anlamamanın olanağı yoktu. Kahveler gelinceye kadar, hoşbeşten başka, hiçbir şey konuşmadılar. Önce odanın içini hoş bir kahve kokusu doldurdu, arkasından da içeriye elindeki işlemeli gümüş tepsiyle güzel giyinmiş, ince, alımlı bir genç kız girdi. Kahveleri, işlemeli ceviz sehparların üstüne koyup çıktı.

"Çok üzgünüm," dedi Hacı Remzi kahve fincanına uzanırken. "Çok çok kederliyim, haberi duyduğumdan beri." Fincandan bir höpürtü aldıktan sonra sözünü aynı üzüntülü sesle sürdürdü. "Sana geçmiş olsun demeye çoktan gelecektim ya gözü kör olsun, dükkanı hiç boş bırakamıyorum ki, yoksa sana, başın sağ olsun demeye çoktan gelirdim. Dün bizim oğlan, ellerinden öper, hani o, İzmirde Fransız mektebinde okuyan, senin sevdiğin çocuk var ya o geldi de, ben de dükkanı ona bıraktım da ancak gelebildim. Geçmiş olsun."

"Anlamadım," dedi Perikles. "Niçin geçmiş olsun, niçin başın sağ olsun? Çok şükür bizim hanede bir kötülük yok. Gene de sağ olasın. Beni demiş gelmişsiniz. Bizde bir ölüm kalım yok."

"Yani duymadın mı?"

"Duymadığım ne ola ki?"

Perikles Karagüloğlunun, Hacı, daha başın sağ olsun derken, yüreğine tıp etmişti.

Hacı Remzi, sustu, başını önüne eğdi, uzun sakalı çenesine yukarı kıvrıldı, yüzü asılıp alnı kırıştı.

"Sana nasıl söylemeli bunu?" dedi. "Demek duymadın ha? Benim tarafımdan da bu kötü haberin sana söylenmesi zor."

Uzun uzun Sarıkamışı, bitlerin yediği binlerce askeri, donmuş kazık gibi olmuş, atlarının üstünde kazık kesilmiş süvarileri, günlerce yayan yapıldak, köyden köye giderek, Erzuruma varışlarını, oradan Sivas sevklerini, sonra da...

"Bütün bunlardan sonra Perikles dostum, arkadaşım, bir de yurdundan mı olacaksın. Seni kurtarmak için hükümet adamlarıyla, valiyle, miralayla, herkesle konuştum. Perikles böyle böyle bir şahıstır, dedim, o, Yunanistana gitmek istemiyorsa göndermeyelim. Bu vatan için çok kahır çekti o, dedim. Başımıza gelen her şeyi bir bir anlattım. Öyle güzel anlattım ki, miralay, o koskocaman miralay ağladı. Başımı vurmadık yer bırakmadım, hiç çaresi yok, dediler, bütün adalar mübadeleye tabi tutulmuştur, dediler ben de Ankaraya başvurayım, dedim. Oradan da hiçbir şey çıkmaz, iki devlet arasında mukavele çoktan imzalandı, dediler."

Perikles, koltuğunun içine yumulmuş, koskocaman adam bir topacık kalmıştı.

"Ben de senin için, son gittilik, bir şeyler yapayım, dedim, bu arkadaşları da yanıma aldım ki, teknesi, şu koltukları, şu güzel halıları, senin İtalyadan gelmiş yemek takımların vardı ya altın yaldızlı, onları, başkaca neyin varsa satın alalım da başkasına gitmesin. Geldim ki, hem baş sağlığına, geçmiş olsun, hem de mallarını yok pahasına satmayasın, diye. Ne diyorsun, Perikles?"

Konuştı, konuştu bu değerli mallar üstüne çok diller döktü, Periklesten ses sada çıkmadı. Taşta ses vardı da onda yoktu:

"Bak Perikles arkadaşım, biz seninle can kardeşiyiz. Ha dedim, can kardeşime son bir iyilik daha edeyim. Malları ortalıkta heder olmasın. Günahtır. Sürgüne gönderilen kişilerin mallarına, altınlarına bile ölmüş eşek fiyatı verirler. Bu kıyılar, kasabalar, köyler sizin sürgünlüğünüzü hep duydular. Onlar şimdi çoktan ağız birliği etmişlerdir, mallarınızı almazlar. Haydi kardeşim bir şey söyle, bu güzel malların, dokunmaya kıyamadığın, gözünden esirgediğin malların yok pahasına gitmesin. Bir de sizleri sürgün edenlerin ellerine düşmesin. Bu koltuklara, sizi sürgüne, yabancı diyarlara gönderenler yan gelip otursunlar, Allahtan reva mı? Bak şu kadifeye, ipek gibi. Bak şu halıya, cennet bahçesi... Ya şu senin teknen, bütün Akdenizde, Karade-

nizde böyle tekne gibi bir tekne var mı, ağacı kestaneden, motoru otuz altı beygirlik. İster misin ki, bir düşmanın, sana gavur diyerek aşağılayan, küçümseyen, seni gavur diyarlarına süren bir şahıs, senin bu güzel tekneni alsın, alsın da binsin. Senin bağrının üstünde dolaşır gibi teknende dolaşsın. Söyle, böyle bir felaketi ister misin?”

Kavlakzade Hacı Remzi Efendi bu minval üzere daha birçok şeyden söz etti, dostluk, dedi, kardeşlik, tuz ekmek, kırk yıllık kahve, dedi, Perikles Karagüloğlundan en küçük ses bile gelmedi. Orada, koltuğun içinde taş kesilmişti. Hacı Remzinin öfkesi tepesinden duman olmuş tütüyordu ya şeytana uyma, şeytana uyma Hacı, diyordu içinden. Sabrın sonu selamettir. Tekneyi almayı o kadar çok istiyordu ki, bu tekne için ölüyordu. Üç beş gün sonra her şeyi anlayacak, bu güzelim tekneyi beş kuruşa, kanı beş para etmez birine satacaktı.

“Etme eyleme Perikles. Vallahi de billahi de siz yakında gidicisiniz, Hazreti İsa gelse, Meryem Anamız gitse de Ankaraya yalvarsa sizi onlar bile kurtaramaz. Söyle Perikles, eski kardeşliğine, can bir arkadaşına bir şey söyle. Elini ayağını öpeyim, bana bir şey söyle.”

Yerinden kalktı, Periklesi kolundan tuttu, dişlerini gıcırdat-tı, öfke onu deliye döndürmüştü:

“Konuş, konuş, bir şey söyle aşağılık namussuz.” Sesi bir yılan ısılığı gibiydi. “Ulan konuşsana kokmuş domuz taşacağı, ulan konuşsana uyuz köpek. Konuşsana ulan dinsiz oğlu dinsiz. Konuşsana ulan iki dinli de iki yüzlü. Ulan sizi sürdüler akılsız, yakında sıçan ölüsü gibi kuyruğunuzdan tutup atacaklar hepinizi buradan. Ulan uyuz it, Yunanlılar geldiğinde, bizim ordudan kaçıp da Yunan ordusuna katılmadınız mı, kasabalarımızı, köylerimizi yakmadınız mı, çoluk çocuğumuzun ırzına geçmediniz mi?”

Periklesin elindeki kolunu kırarcasına silkeledi attı, kapıya kadar gitti geriye döndü, Periklesin üstüne eğildi, kahkahayla gülererek:

“Burası sizin üç bin yıllık yurdunuzmuş öyle mi? Sizin üç bin yıllık toprağınızmuş, öyle mi? Öyleyse bu kadar oturduğunuz yeter. Üç bin yıldır bu toprakları kokuttunuz.”

Gölmesi kesilince var öfkesiyle bağırmaya başladı:

“Cehennem olun, cehennem olun buradan. Ulan, bu sizin başınıza gelen az bile. Az bile, az bile.”

O kadar bağırıyordu ki adada kim var kim yoksa sesini duydu dışarıya uğradı. Bir korku, yılgınlık çökmüştü adanın üstüne. Başka bir zaman olsaydı, iskelenin ağzı, üç çınarların altı bu kadar bağırıtıya ağzına kadar insanla dolardı.

İki omuzundan tutup Periklesi koltuktan kaldırdı, kulağına eğildi, yavaşça:

“Aç gözlerini Perikles,” diye buyurdu. Sesi ustura gibi keskindi. “Gözlerini aç Perikles, beni iyi dinle. Ama çok iyi dinle.” Perikles gözlerini sonuna kadar açtı. “Hah, işte böyle. Bu tekne benim. Onu kimseye satamazsın. Satarsan da seni hapse attırırım. Bana yüz altın borcun var. Tekne bir yere kaçırılırsa ben de senin kızı dağlara kaçırırım. On delikanlıya teslim ederim. Artık dostluğumuz, kardeşliğimiz bitti. Sen bitirdin. Anladın mı, sen bitirdin. Seni hapis bile ettiririm. Sen bir casussun.”

Sesini biraz daha alçalttı:

“Unutmadın değil mi Perikles, senin bana yüz altın da borcun var. Noterden tasdikli elimde de senet var. Yüz altını da derakap, derakap ödemezsen hapse sokarım seni, Yunanistanın değil, cehennemin bile yüzünü göremezsin. Orada da öldürtürüm seni.”

Arkasını sertçe Periklese döndü, merdivene yürüdü, paldır küldür aşağıya inerken, “Kendi düşen ağlamaz, ağlamaz, ağlamaz,” diye durmadan yineliyordu.

Teknesine soluk soluğa bindi:

“Bunlara iyilik yaramaz, yaramaz,” diye bağırdı. “Dostluk yaramaz.”

O tekneye binince bir anda çınarların altı insanla doldu.

Hacı Remzi, kalabalığı görünce sevindi. Barba Spiros en önde, kıyıda duruyordu.

“Beni dinleyin Karınca Adalılar,” dedi, yumuşak, kadife gibi okşayıcı bir sesle. “Beni dinle Barba Spiros, dostum, sen akıllı bir adamsın. Siz yakında buradan gidiyorsunuz. Elinizdeki malları satmak zorundasınız. Şimdi hemen satın. Ben alırım. Yarından sonra mağazama gelin. Sizi zarara sokmam. Çabuk

getirin. Daha çok köy, çok ada var sizin gibi sürülen. Geç kalırsanız, çarşılar mallarla dolar. Ondan sonra beleş verseniz de kimse almaz. Kusura kalmayın, Periklese çok kızdım. O benim askerlik arkadaşım da... Söyleyin ona teknesini kimseye satmasın. O tekneyi kimseye yar etmem. Bizi göndermeyecekler, diye de aklınızdan geçirmeyin. Hoşça kalın."

Motor çalıştı, yol aldı, hızlandı. Hacı Remzi, uzaklaşınca kadar, alanda donmuş kalmış kalabalığa el salladı. Bu arada bembeyaz yüzüyle evinden inip gelmiş Periklesin başına üşüş-tüler.

Perikles:

"Bizim gideceğimiz katileşmiştir," dedi.

"Hacı Remziyle ne konuştunuz?"

"Ne konuştunuz?"

Perikles bütün konuştuklarını olduğu gibi, hiçbir şey katmadan anlattı:

"Türklerin dediği gibi, bu, Allaha reva mı?" Ve Türkçe söylenmeye başladı, "Bu hakka reva mı? Bu insanlığa sığar mı?" Bundan sonra sonuna kadar Türkçe söylendi. "Sarıkamış ormanlıktır. Ordu ormanın içindeydi. Sabahleyin bir baktık ki, bütün ordu karların altında kalmışız. Ne buz tutmuş çadırlarımız, ne orman, hiçbir şey kardan gözükmüyor. Karları delerek dışarıya çıktık. Bit içinde yüzüyorduk. Allahuekber derler ulu dağlar var. Kar altında. Biz kaçıyoruz, Rus kovalıyor. Ordu Allahuekber dağlarına vurdu. Bizim bölük dağın eteğinde Ruslarla süngü süngüye geldik. Bizim bölükten ayakta kimse kalmadı. Hepimiz düştük. Bir anda üstümüzü kar örttü. Ben yaralanmışım ya kendimi ölmüş sanıyorum. Baktım ki ölmemişim, yaralanmışım. Yaram sızlayınca ölmediğimi anladım. Donmuşum. Donmak ölümdür, biliyorum, haydi ayağa kalk Perikles, dedim, kalkamazsan, bunun ucunda ölüm var. Bütün gücümle bir silkindim, iki silkindim, adamız gözümün önünde, sarı çiçekler açtı buradan tepenin başına kadar. Şeftali, kiraz çiçekleri denize düştü. Deniz pespembe çiçeğe durdu. Yabangülleri açtı adanın her yanında. Deniz ışık gibi dalgalandı. Ben bir düşün altına girdim. Birden kar, tipi başladı. Tipiyle birlikte horoz sesleri başladı. Horoz seslerine eşek anırtıları karıştı. Tek başıma

ortada kalakaldım. Bir tipi dalgası beni uzağa savurdu. Ayağımın altında daha soğumamış ölü bedenler. Beni tipi oradan oraya savururken, ben de direnirken, ölüme teslim olacakken, kolumun kanı kurumuş, bütün bedenim donarken... Kolumun sızlaması geçmişken karın altından biri ayağıma sarıldı, kenetlendi, beni bırakmadı. Silkindim, çabaladım, el beni bırakmıyordu. Eğildim, karın altındaki adamı yakaladım kaldırdım. Bir baktım bizim Hacı Remzi. Hacı Remzi ayakta duramıyordu. Bacaklarından, kasığından yaralanmıştı. Ona kaputumu giydirdim kaputunun üstüne, sırtımda donmasın diye. Bir süre o sırtımda, tipi bizi savururken, seslerin geldiği yöne yöneldim. Hacinın kanı durmuyordu. Ilık ılık sırtıma akıyor, sonra da donuyordu. Durmadan da, 'Hacı uyuma, Hacı uyuma, uyursan ölürsün, ölürsün,' diye söyleniyordum. Hacı sırtımda soğumaya başlayınca, onu sırtımdan indirip, cana gelinceye kadar sallıyordum. Sonra bir yere geldiğimizi, yüzüme sıcak bir havanın çarptığını, tezeklerin mis gibi koktuğunu hatırlıyorum. Ondan sonrası bir karanlık. Uyandım ki, gürül gürül yanan bir ocağın..."

"Duyduk," dedi Tanasi Koçiras. "Bin kere sen, iki bin kere de Hacı Remzi anlattı, hepimiz biliyoruz."

"Biliyorsunuz, o beni bugün çok yaraladı. Bunca yıllık, ölüm kalım dostluğu. Beni çok yaraladı. E..., dedi, üç bin yıl oturdunuz burada, yeter, dedi. Cehennem olun, gidin, dedi. Ben de gidiyorum. Sağlıcakla kalın, diyemedim."

Döndü, evine yürüdü. Bütün ömründe, hastalıkta sayrılıkta her zaman dimdik yürüyen Perikles iki büklüm olmuş, birdenbire kamburu çıkmıştı. Arkasından yürüyen, delikanlı üç oğlunun da kamburları çıkmıştı.

Daha merdivenleri çıkarken Perikles:

"Hazırlanın çocuklar, gidiyoruz," dedi. "Hacı Remzi beni çok kırdı. Böyle bir adamın yaşadığı bir yerde yaşamak bana çok ağır gelir. Her gün insanlığımdan utanırım. Mustafa Kemal Paşa gelse, bana yalvarsa ben bir saat bile burada kalamam. Üç bin değil, on bin yıllık toprağım olsa bile burası, ben burada kalamam. Bu adam benim yüreğimi kirletti." Yüreğimi kirlettiyi de Türkçe söyledi.

Karısı:

"Ben de duydum, o insanlıktan çıkmış insanın söylediklerini. On bin yıl olsa bile durulmaz."

"Durulmaz," dedi büyük oğul, ötekiler de ona katıldılar.

"Haydiyin, çabuk olun. Daha gün doğmadan, horozlar ötmeden, kimsecikler yataklarından çıkmadan biz adadan ayrılmalıyız."

Baba, üç oğul oturdular, gidiş planlarını yaptılar. Buradan kimsenin haberi olmadan çıkacaklar, teknelerinin hızına ulaşabilecek ne buralarda, ne hükümette, ne balıkçılarda, ne başkalarında hiçbir tekne yoktu. Hükümet arkalarından zırlı gündecek değil ya. Demek ki bu denizlerde onları kimse yakalayamayacak.

Sabaha kadar çalıştılar, evdeki bütün öteberilerini tekneye yerli yerine istif ettiler. Evin en kuytu köşelerine kadar dönüp dönüp baktılar. Hiçbir şey kalmamasın, diye tavan arasına kadar gözden geçirdiler. Her şey tastamamdı. Evde bir paslı iğne bile bırakmamışlardı.

"Resimler kaldı baba."

"Kalacak."

"Onları sökelim."

"Olmaz."

"İyice bozalım, kazıyalım, yok edelim."

"Onlara kalmamasın."

"Olmaz."

"Yazık bu resimlere. Hacı Remzinin o alçak gözleri..."

"O resimler, her iyi, her alçak göz içindir. O resimlere hiç kıyılır mı?"

"Kıyacaklar baba."

Sabahın, belli belirsiz ama keskin ışıkları resimlere vurmuştu. Deniz de resimlerin üstünde ışıklarını dalgalandırıyor-du. Bu ışıktaki duvardaki çiçekler daha bir renklenmiş, büyümüş, denizse mavisini dünyaya salıvermişti. Kuğular kuyruklarının üstüne çökmüş, kanatlarını fora etmişler, uçtular uçacaklar.

"Baba, bu evde oturacakların baba, ilk işleri baba bu resimleri duvardan kazımak olacak. Bu resimler bizim baba. Yok etmek de bizim hakkımız."

"Bu resimler bizim değil. Bu resimler bu resimleri yapanın oğlum. O, bu resimler yok edilsin, diye yapmadı. Kıyamete kadar böyle çiçeğe dursunlar, diye aşkla şevkle yapıldı."

"Sökecekler."

"Bu resimler ustasına göre kıyamete kadar yaşayacaklar, sökülmeyecekler. Kilisenin pencerelerindeki renkli camlar, resimler de bu ustanın."

"Kiliseyi de, bizim evi de yıkacaklar."

"İşte o zaman da oğlum, ustanın resimleri oldukları yerlerden kalkacak, uçacaklar, dünyanın bir yerinde de, kadir kıymet bilen insanların arasında da kendilerine evler, kiliseler bulacaklar."

Perikles, biraz yaklaşıarak resimlerin önünde durdu, ilk olarak, ağız dolusu, esrik bir mutluluk içinde güldü.

"Kadir kıymet bilen bir diyara uçup gidecekler, orada..." Bu sözleri de Türkçe söyledi.

"Haydi gidelim çocuklar," dedi gülerek, sevinçli bir sesle. Merdivenleri inerken, "Dünya iyi insanlarla da dolu," diye mırıldanarak yineliyordu.

Motoru çalıştırdılar, sesi duyulmasın, diye de rölantiye aldılar. Motor yepyenyidi, ancak duyulur duyulmaz bir ses çıkarıyordu. Adadan uzaklaştıktan sonra gazı verdiler. Şeftali, kiraz çiçeklerinin denize vurduğu buruna geldiler. Motor yavaşladı. Deniz sütlimandı ve apaktı. Apak deniz pembe çiçeklere durmuştu. İnceden inceden pembe dalgalar kıyıya vuruyordu. Işıklar gittikçe karşı dağların ardından, bulutları sırmalayıarak, denizin üstünden şimşek gibi kayarak, pembede çakıyorlar, denizi, çelik pembesi, çelik moru, çelik yeşili, som turuncuyla menevişliyorlardı.

Perikles Karagüloğlu, denize yansımış kendi gölgesini de gördü pul pul menevişlenen denizin üstünde.

"Sür oğlum," dedi yumuşacık, aydınlık, umutlu, sevecen bir sesle. "Ver gazı oğlum."

Gün doğarken ada ancak hayal meyal gözüküyordu. Biraz sonra da silindi.

Ada gözden silinince:

"Baba," dedi üzüntülü bir sesle, "arı kovanlarımız, bahçe-

mizdeki çiçekler, en güzel bağ bu adada bizim bağımızdı, bağımız, evimiz, adamız, her şeyimiz kaldı artık.”

“Yaaa, kaldı,” dedi Perikles Karagüloğlu.

Karagüloğullarının gece, her bir şeylerini torlayıp toparlayıp, teknelerine binip gittikleri ancak ikindiüstü anlaşıldı. Kimine göre Perikles Hacı Remzinin kızını kaçırıp on delikanlıya teslim edeceğinden, kimine göre oğullarının Hacı Remziyi öldüreceğinden, kimine göre de çocukları, karısı, tüm familyasıyla birlikte hapse gireceğinden korkmuş kaçmıştı. Ne için olursa olsun onun böyle kimseye haber vermeden gitmesi iyi olmamış, herkesi üzmüştü. Bunun üstüne Panos Valyanos teknesine binip kasabaya uçtu, Periklesin de adayı bırakıp gitmesi yaraya tuz biber ekmiş, hiçbir umut bırakmamıştı. Artık her şey belliydirdi, apaçık ortadaydı.

Panos Valyanos, umduğundan da daha çabuk vardı kasabaya. Çünkü onun teknesi Karagüloğlunun teknesinden de yeniydi. Onun, daha üç ay önce teknesine taktığı motoru da sıfırdıydı. Şimdilik bura balıkçıları arasında en iyi motor onundu. Sağlam, güvenli, hiç teklemeyen, durmayan, hele de dayanıklılığı... On saat durmadan çalışır da ısınmazdı bile. Tekneden iner inmez de doğru kasabaya yollandı. İskelede, yolda, cadde, sokaklarda karşısından kim gelirse gelsin durdurup boynuna sarılıyor:

“Çok üzöldük Panosaki,” diyorlardı. “Kim giderse gitsin ya senin bu kasabada, bu adalarda, bu kıyılarda yerin başkaydı.”

Gerçekten de bu insanlar arasında Türk olsun, Rum olsun, Çerkes, Gürcü, Kürt olsun, hepsinin yanında yeri başkaydı. Bir kere bu bölgenin en iyi balıkçısı Panosakiydi. Çok balıkçı yetiştirmiş, yetiştirdiğı her çırağa da oğlu, kardeşi gibi bakmış, hasta olduklarında onları hastanelere taşımış, günlerce, anaları babaları, kardeşleri gibi başuçlarında beklemiş, parası olmayanlara para, işi olmayanlara iş vermiş, iş bulmuş, sevdalıları birbirlerine kavuşturmuştu. Bu yörelerde hiç kimse de onu, ne isterse istesin, hiç kırmamıştı. Ona herkes çocuk olsun, büyük olsun, kız, kadın, delikanlı, yaşlı olsun Panos demez de Panosaki derdi. Panosaki, duru mavi büyük gözlüydü. Dünyada her şeye, kurda kuşa, karıncaya, ota çiçeğe, dikene, hırılıya hırsıza, uğur-

suza kocaman mavi gözleri hayretle, sevgiyle dolmuş, işte böyle bakardı. Onun, ince uzun boyunu, kırmızı pos bıyıklarını, düzgün kartal burnunu görenlerin içi sevgiyle dolardı. Beline kırmızı kuşak bağlar, saatının bol gümüş zincirli kösteğini de kuşağın üstünden, bir baştan bir başa atardı. Siyah Karadeniz işi şalvar giyer, başına Karadenizli başlığı takar, ayaklarına kısa konçlu çizmeler çekerdi. Çizmeleri yağmurda çamurda, köyde kasabada, karada denizde, her yerde pırıl pırıl olurdu. Herkese candan sarılır, "kardaşımı," der kucaklardı.

Beş gündür de kasabalılar, kıyı köylükleri Panosaki gitmesin, Karınca Adası onun olsun, o da orada usta balıkçılar yetiştirsin, diye bir imza kampanyasına girişmişler, kime ulaşmışlarsa, herkes, hiç kimse karşı çıkmadan imzasını atmıştı. Bütün yörelerde hiç kimse kalmaz gönderilirdi de, bir tek Panosaki gidemezdi. O bu denizlerin, bu kıyıların, bu adalarındı. Buralar Panosakisiz olmazdı. Panosaki ölürse, Panosaki Yunanistana gönderilirse buralar boş kalır, ıssızlaşırdı. Deniz denizlikten Ada adalıktan, balık balıklıktan çıkardı. Balık güneşte böyle pırıl pırıl yanmaz, sudan çıkınca binlerce ışıkla menevişleyerek çakmazdı. İnsanların yaşamları değişir, tatları kaçardı.

Kadrinin küçücük beyaz evi, küçük bir portakal bahçesinin ortasındaydı. Portakallar sağlıklıydı. Panosaki, her şeyden anladığı gibi bahçecilikten de anlardı. Kadrinin böylesine güzel, sağlıklı portakallar yetiştirdiğine çok sevindi, içi açıldı, yüreğinde ne kadar keder varsa uçuştı gitti. Avlu kapısının sağına bağlanmış ipi çekti, çeker çekmez de evin kapısı hemen açıldı:

"Vay Panosakimu. Vay benim ustam."

"Vay Panosakimu, vay canım. Vay benim güzel, yakışıklı oğlum. Biz de günlerdir hep seni düşünüyor, hep seni konuşuyorduk." Bir yandan konuşuyor, bir yandan avlu kapısına doğru koşuyordu. O daha bağırır bağırılmaz Kadri de hemen dışarıya fırlamış, o da anasının arkasından koşmaya başlamıştı. Yolun ortasında birbirlerine kavuştular, üçü üç yerden sarmaş dolaş oldular.

Panosaki ana oğlunun ortasında eve girdiler. Ana hemen mutfağa koştu, çabucak bir kahve yaptı, havayı mestedici bir kahve kokusu doldurdu.

Kahveyi, biribirlerine gülümseyerek ağır ağır, hiç konuşmadan içtiler.

Kadın:

"Hiç böyle de iş olur mu Panosakimu? Görülmüş mü bu! Hiç Allahtan korkmuyor, Peygamberden utanmıyorlar mı bunlar. Senin balıkçı yapıp da kayık aldıklarının çoğu şimdi tekne aldılar, çoluk çocuğa karıştılar. Dün hepsi geldiler de burada, bizim evde toplandılar, Ustamız Panosakiyi sürgüne, Yunanistan'a gönderiyorlarsa bizi de göndersinler, dediler. Başka ne dediler, Panosakimu, bil bakalım, başka ne dediler, Rumlar gittikten sonra, biz Mirmingi adasını satın alıp Panosakiye armağan edecek, adını da Panosaki adası koyacağız."

"Öyle karar verdik Panosaki. Bütün kasaba ayağa kalktı. Panosaki giderse biz de gideriz, diye."

"Kadınlar, kızlar, yaşlılar da imza ettiler, Cuma günü trene binip o imzaları Ankaraya, Mustafa Kemal Paşaya götürecekler."

Ana oğul, Panosun gönderilmeyeceğine yüzde yüz inanarak konuştu, gülüştüler, sevindiler.

Melek Hanım:

"Bak Panosakimu, bak, adayı sana alınca, biz Kadrimle konuştuk, o da yakında evlenince, biz adada seni yalnız bırakmayacağız. Gelini de alıp senin yanına geleceğiz. Adadan da bir ev alacağız, iyi mi?"

Panosun göz çukurlarına birer damla kocaman yaş geldi, orada durdu. Bir dakika daha kalsa kendini tutamayacaktı, hemen ayağa fırladı, "Kadri kalk," dedi, "acele işimiz vardı, unuttum gitti."

"Ustamız, oğlum, acelen ne, oğlum, yemeğe kalmayacak mısınız, hani sen benim yemeklerimi severdin?"

Kadının elini öptü, dışarı fırladı. Avlu kapısından çıkınca Kadriyi bekledi. Yolda, gene önüne gelen onu durdurdu, Panos Usta, beklemeden, koşarcana yürüyor, buna da kimse bir anlam veremiyordu. İskeleye geldiler, Usta doğru teknesinin yanına gitti, tekneye atladı:

"Gel Kadri," dedi yumuşacık, sevecen. "Gel otur. Bugün sana geldim."

"Hoş geldin, safalar getirdin ustam, başım üstünde yerin var."

"Sen benim yanıma, çalışmaya geldiğinde kaç yaşındaydın Kadri?"

"Yedi yaşımıydım ustam." Kadri güldü. "Anam beni mektebe götürür gibi sana, eti senin kemiği benim Panosakimu, demişti. Aklında mı ustam?"

"Aklımda Kadrimu. Olduğu gibi aklımda, sen de gözlerimin önündesin."

"İlk olarak bana ağları, sonra oltaları, zıpkınları, zokaları, inceleri göstermiştin."

Hep acı acı gülererek, bir ağıt söyler gibi konuşuyordu.

"Her şey aklımda oğlum. Hiçbir şeyi unutmadım."

"Ben seni ağabey, baba, arkadaş, kardeş belledim. Bütün yetiştirdiklerin de seni öyle bilirler. Hepimiz de yemin ettik, ant içtik seni Yunanistana gönderirlerse biz de seninle birlikte geleceğiz, terki diyar edeceğiz."

"Şimdi beni dinle, benim tekneye ilk adımını attığında, bütün tekneyi bir baştan bir başa dolaşmış, kedi gibi her bir yeri koklamış, gelmiş karşıma dikilmiş, benim de böyle bir tekne olacak, ben de senin gibi bir Panosaki Reis olacağım, demiştin. Ben o gün bu gündür, senin öyle bir teknen olsun istedim. Sen de..."

"Ben de istedim Panos Ustam."

"İşte senin şimdi böyle bir teknen oldu Kadri Reis. Bu tekne senin. Bana gelince, ben de adalılarla birlikte Yunanistana gideceğim. Arkadaşlarına söyle, Usta böyle istiyor, de, Ankara ya gitmesinler. Onlar, beni kırmazlar, Ankaraya da gitmezler."

"Aman Ustam," diye Kadri, Ustasının ellerine sarıldı. "Bizi bırakıp da yaban ellerine gitme Ustam. Öldürme bizi, kanımızı akıtma, biz sensiz ne yaparız burada. Ben tekne mekne istemem. Sen burada olursan, sana söz veriyorum Ustam, çalışırım, çalışırım kendime böyle, bundan da daha iyi bir tekne alırım. Sen de eğer gidecek olursan, ben de balıkçılığı bırakır, hiçbir şey olmam."

"Sus," diye, sevecen omuzuna elini koydu Usta, "sus ve beni dinle. Al şu kağıdı. Al, diyorum sana!" Kadri elini uzattı,

kağıdı aldı. "Bu kağıtta sana bu tekneyi sattığım yazılı. Kağıdı da notere tasdik ettirdim. Bu tekneyi elinden kimse alamaz."

"Ustam gitme."

Uzun bir süre yalvardı Ustaya. Sonunda Panos bağırdı:

"Sus vre mendebur çocuk. Sustun mu? Koy o kağıdı cebine."

Kadri elleri titreyerek, kağıdı, Ustanın geçen bayram ona aldığı ceketin cebine koydu.

"Beni iyi dinle Kadrimu, oğlum. Şimdi ben gidiyorum. Belki orada duramam geri dönerim, o zaman tekneyi seninle ortak çalıştırırız."

"Yok Ustam, yok. Ben gene eskisi gibi senin yanında pay ortağı olarak çalışırım. Bu sefer bana üç pay verirsin."

"Yarı yarıya ortak olacağız, tekneye de, kazanca da... Haydi şimdi beni adaya götür de çabuk geriye dön, anan seni merak eder."

Kadri motoru çalıştırırken Usta başaltına geçti, yandaki telis çuvalı katladı, yastık yaptı, başını koydu. Atınanın denizlerini düşünmeye başladı. Çok para biriktirmişti bu çocuklarla birlikte. Tekneyi Kadriye verdiği için dolayı coşmuştu, sevinçten taşıyordu. Bunca yaşa gelmiş, böyle bir sevinci şimdiye kadar hiç tatmamıştı.

Panos Reisin, teknesini tayfası Kadriye armağan ettiği hemen o sabah bütün adada duyuldu. Kimi çok kızdı, kimi de üzüldü.

"O bilir o. Ona Panos Reis demişler. O her şeyi bilir. Denizlerin de hem altını, hem de üstünü bilir."

"Gideceğimizi bildi o."

"Tayfa Kadri onu çok sever."

"İmza toplamışlar onun için kasabada."

"Hem de bin kişi."

"On bin kişi."

"Gideceklermiş Ankaraya, Mustafa Kemal Paşaya, bu adayı da..."

"Biz gittikten sonra Panosa vereceklermiş."

"Bu adada tek başına."

"Panos oturacakmış."

"Tayfa Kadri onu çok sever."
 "Gideceğimizi bildi o."
 "Eğer gitmezsek..."
 "Gitmeyeceğimiz belli olunca."
 "Çağırır Kadriyi..."
 "Ona, getir Kadri teknemi, der."
 "Sen gene tayfamsın."
 "Kadri gene tayfa olur gene eskisi gibi."
 "Panos gene Reis."
 "Gene balıklarla doldururlar balıkhaneyi."
 "Balığa gark ederler İstanbulu, İzmirli."
 "Panos Reis işini bilir. Onu bu denizlerde, onu bu kıyılarda sevmeyen bir tek kişi var mı?"
 "Onda şeytan tüyü var."
 "Gülünce yüzünde güller açar."
 "O herkesi sever de, herkes de onu sever."
 "O bütün denizdekilerin babasıdır."
 "Reisidir."
 "Hıristiyanının da, Müslümanının da..."
 "Ona Panos Usta demişler. Eğer biz buradan gitmeyecek olursak..."
 "Ne olur, ne olur?"
 "Panos gidip de teknesini Kadriden almaz."
 "Kadri gelse de Usta gözün aydın, gitmiyorsunuz, al tek-neni, dese."
 "Gene almaz."
 "Yalvarsa yakarsa, ayaklarını öpse gene almaz."
 "Kötü yaptı Panos Usta. Belimizi kırdı. Şimdi herkes, öte-berisini satacak."
 "Gitmeyince de..."
 "Üç misline..."
 "Dört misline..."
 "On misline geri alacak."
 "Madem Kadriye armağan edecekti teknesini, ya giderken edecekti, ya da kalacağımız..."
 "İyiden iyiye belli olana kadar..."
 "İyi yapmadı Panos."

"Onun için bütün kasabanın, kıyıların balıkçıları ayağa kalkmış Panos Reis gitmeyecek, diye."

"Panos ne demiş?"

"Türkler ne derler, demiş."

"Herkesle gelen düğün bayram derler, demiş."

"Niçin armağan etti teknesini, fol yok, yumurta yokken..."

"Ne demek istedi?"

"Ben de Yunanistana adalılarım ile birlikte gideceğim demek istedi."

Panos Reisin tayfası Kadriye o görkemli teknesini armağan etmesi bir anda bütün kasabaya, kasabadan köylere yayıldı. Bununla birlikte de, ne yapılırsa yapılsın, onun burda kalmayacağı, Karınca Adalılarla birlikte sürgüne, gönüllü olarak gideceği söylentisi de çıktı.

"Panos Usta küsmüş."

"Küsmesin de ne yapsın."

"O herkese iyilik yaptı."

"Şu denizde ne kadar balıkçı varsa o yetiştirmedir mi?"

"Küsmesin de ne yapsın."

"Yiğit adam."

"İyi adam."

"Ona gavur demeye insan olanın dili varmaz."

"Hangisine dilimiz varır ki..."

"Küstü."

"Küserler."

"Bu yapılanlar hangimize yapılsa küsmeyiz? Küstüler."

"Küserler."

"Varsın küssünler."

"Sen öyle söyle..."

"İşte şu sıralar paran olacak ki..."

"Beş on kuruşa tekneler, halılar, kilimler... Beş on kuruşa..."

İşte bundan sonra cebine birkaç para koyan esnaf, tüccar, memur, akla kim gelirse adaya, köylere, beş kuruşa öteberi almak için doluştular. Panos Usta gibi akıllı bir adam teknesini bir kuruş bile almadan tayfasına verirse ötekiler, Yunanistana götüremeyecekleri mallarını beş on kuruşa niçin satmasınlar ki...

Beleşine mal almaya çıkanlar düş kırıklığına uğrayıp şaşkına döndüler. Her ne kadar köylüye, adalıya öneride bulunsalar, "Allah Allah, biz mallarımızı niçin satalım," diyorlar da başka bir şey demiyorlardı.

"Ne yapacaksınız öteberinizi satmayıp da. Yunanistana mı götüreceksiniz? Nasıl götürürsünüz? Götürme parası öteberinizin birkaç misli eder."

"Satmayacak da denize mi atacaksınız?"

"Biz, hiçbir yere gitmeyeceğiz."

"Tevatür."

"Tevatür olur mu hiç?"

"Herkes çiftlik alıyor, tarla alıyor."

"Tevatür, şimdiye kadar bizi Yunanistana çok gönderdiler."

"Bu sefer gideceksiniz."

"Gitmeyeceğiz."

"Gitsek de, gideceğimizden ancak birkaç gün önce satacağız, mallarımızı."

"O zaman da yağmaya gider. Yarın gidecek insanın malını kimse almaz."

"Biz de dostlarımıza armağan ederiz."

"Gideceksiniz."

"Gitmeyeceğiz."

"Panos Reis deli mi?"

"Hem de zırdeli."

"O zaten Kadire teknesini armağan eyleyecekti."

Böylece, daha bir hafta sürdü alıcıların adalara, köylere gidip gelmeleri. Mübadillerden bir çöp bile alamadılar.

Bundan sonra da adaya hiç kimse uğramadı. Denizdeki balıkçılar bile adanın yakınından geçmiyorlardı. Sanki Karınca Adası bir cüzzamlılar adasıydı. Ne oluyordu, neden böylesine herkes adayla bütün ilişkisini kesmişti?

İlk günler, adalılar da, bütün dünyaya küsmüşler gibi evlerine kapandılar. Adadan gene çıt çıkmıyordu. Herkes bir ikircik, bir yas içindeydi. Bir yerlerden gelecek bir ses, bir umut sözcüğü bekliyorlardı. Bu bekleme günler geçtikçe içlerinde daha da büyüyordu. Sonunda birer ikişer dışarıya çıkmaya başladılar. Her gelen çınarların iki yanındaki tümseklere oturuyor, gözleri-

ni denize dikiyordu. Her gün biraz daha, biraz daha tümseklere gelenler çoğalıyor, oturup konuşmadan, kıpırdamadan denizden gelecek kişiyi bekliyorlardı. Her sabah tanyerleri ısıdı ısıyacak, tekmil köylüler, çoluk çocuk, genç yaşlı toptan soluğu tümseklerin üstünde alıyorlar, hiç konuşmadan gözleri denizde, gelecek kişiyi bekliyorlardı. Beklenen kişi gelmedikçe de her gün biraz daha içlerine kapanıyor, oturdukları yerden kalkamıyorlardı. Günün birinde ötelerde bir teknenin karartısı belirince azıcık yerlerinden kıpırdandılar, birbirleriyle bakışır gibi oldular. Tekne yaklaştıkça herkes biraz kendine geliyor, herkesin biraz daha yüzü açılıyor, karanlık gözleri parlar gibi ediyordu.

Tekne geldi, iskeleye yanaştı, dışarıya tüfekli iki candarmayla saçları, bıyıkları, kaşları ağarmış topallayan bir yüzbaşı çıktı. Yüzü koyu esmerdi, kırışık, öylesine acı içindeydi ki, her an ağlıyor sanırdın.

"Bu adanın idarecisi kim, hemen buraya gelsin." Sesi yüzünden de daha acıydı. Milto Angelu geldi, yüzbaşının karşısında hazır ola geçti:

"Buyur yüzbaşım, ben Milto Angelu. Çavuşum. Aradığınız şahıs benim."

"Şimdi beni dinle Çavuş."

Çavuşun kalın, gözlerinin üstünü örtmüş kaşları yukarıya kalktı, alnı kırış kırış oldu.

"Emret yüzbaşım."

"Hah, işte böyle Çavuş."

Milto, biraz daha gerildi, tunç göğsünü biraz daha kabartıp ileriye çıkarttı.

"Şimdi Çavuş iyice dinle beni." Gözlerini kalabalığın üstünde uzun uzun gezdirdi. Yüzü sertlikten kedere dönüştü. "Siz de beni bir iyice dinleyin. Okuyorum." Sesi yüzünden daha da kederliydi.

Ağlamaklı sesiyle emri tane tane okudu. Oradakiler ona yürekten acıdılar.

"Elimdeki emri size olduğu gibi okudum. Emir Dahiliye Vekaletinden. O kadar. Anladınız mı?"

Yüzbaşıya bomboş gözlerle, kıpırtısız, hiçbir şey anlamamış baktılar kaldılar.

"Hiçbir şey anlamadınız, değil mi?" Kimseden ses çıkmadı. Yüzbaşı gülümsedi, "anlamadınız, anlamadınız," dedi, elindeki kağıdı Milto Çavuşa uzattı, "al bunu. Sana tebliğ edilmiştir."

Oradakilerin hepsi bir göz kesilmiş Yüzbaşıya bakıyor, bir kulak kesilmiş onu dinliyordu.

"Çok üzücü, hazin bir haber ama, emir elinizde. Şimdi siz mübadeleye tabi kılındınız. Yani, siz buradan Yunanistana gidecek, oraya yerleşecek, oradakiler buraya gelecek, buraya yerleşecekler. Yani, yani değiş tokuş olacaksınız. Bu benim için hiçbir şeydir. Sizin içinse, üç bin yıl sonra insanları topraklarından etmek hiç iyi bir şey değildir. Bunu yalnız ben söylemiyorum, bunu bizim mal müdürü milli kahraman, altın İstiklal Madalyası sahibi Abdülvahap Bey de böyle söylüyor. Çi fayda ki, elden gelir hiçbir şey yoktur. Benim bildiğim..." Sesi titremeye başlamıştı. "Benim bildiğim ki, insanoğlu sürgün, muhacir bir yaratıktır. Bir kuşlar böyle muhacirdirler. Bir bu gariban insanlar."

Gariban insanlar, derken sesi iyice bozuldu, susmak zorunda kaldı.

"Siz bugün, en çok da yarına kadar bu adadan çıkmak mecburiyetinde idiniz." Sertleşti. Sesi ortalığı ustura gibi kesti. "Eğer benim yerimde şimdi başka birisi olsaydı şu anda sizi derakap, derakap, evet, şu anda derakap ada dışına intikal ettirirdi. Ben size mayısın onuna kadar mühlet veriyorum."

Miltoya döndü:

"Milto Angelu, gel buraya." Milto karşısında, hazırolda duruyordu. Bir adım attı ona doğru, daha sıkı bir hazırola geçti.

"Anladın mı?"

"Anladım kumandanım."

"Mayısta gelecek, sizi buradan alacak, İzmir'e intikal ettireceğiz. Ona göre tedarikinizi yapın."

"Yaparız komutanım," diye sert bir selam çaktı Milto Angelu.

"Ha işte böyle Milto. Unutma ki sen anadan asker doğmuş bir toprağın çocuğusun."

"Unutmayacağım," diye sert, askerce bağırdı Milto. "Hiçbir zaman unutmayacağım, ben anadan asker doğmuş, asker bir toprağın çocuğuyum."

"Hepinize allahaısmarladık. Sana da Milto. Asker doğmuş... Toprak."

"Asker doğmuş..." diye, arkasından bağırdı, Milto Çavuş. "Asker doğdum, asker öleceğim, yüzbaşım."

Kalabalık çok rahatlamıştı. Sırtlarından ağır bir yük kalkmıştı, konuşarak, şakalaşarak evlerine dağıldılar.

Kim bilir, kimler gelecek yerleşecekti evlerine, kimler gelecek... Adalıların hemen hemen yaridan çoğu bunu düşündü. Bir de gidecekleri yeri düşündüler. Gidecekleri yerler ada mı, ova mı, dağlık, kayalık bir yer mi, köy mü, kasaba mı, büyük bir şehir mi? Konstantinopol gibi mi Atina?

O gece adalılar çok düş gördüler. Sabahleyin hiçbir işe gitmediler. Balıkçılar balığa bile çıkmadılar. Çocuklar, kuş bile avlamadılar, kadınlar yemek pişirmediler. Kimsenin eli işe varmıyordu. Çınarların altına toplanıp Milto Çavuşa yüzbaşının getirdiği kağıdı belki on kez okutturdular. Milto Çavuş hükümetin kağıdını okumaktan hiç bıkmıyordu. İsteseler, yüz kez, beş yüz kez bile okurdu. Bin kez de okusa ne kendi, ne de dinleyenler bir tek sözcük bile anlamayacaklardı ya gene de okuyordu.

İkinci gün Milto Çavuşun dinleyicisi daha da arttı. Hemen bütün kadınlar çınarların altına gelmişler, Milto Çavuşa bir sandalya getirmişler, önüne bir masa koymuşlardı. Milto Çavuş bugün daha güzel, tane tane okuyor, kadınlar, çocuklar, yaşlı erkekler pür dikkat dinliyorlardı. Öyle yutarcana dinliyorlardı ki, gözlerini bile kırpmıyorlardı. Çavuşun yükselen, alçalan sesiyle birlikte sağa sola, bir uygunluk içinde, Türkmen kadınlarının ağıt söylerken yaptıkları gibi, ıgranıyorlardı.

Üçüncü, dördüncü gün, Milto Çavuşun kalabalığı daha da arttı. Evlerde hemen hemen kimse kalmadı. Yüzbaşının tebligatından hiçbir şey anlamamalarına karşın hemen hemen çocukların hepsi, kadınların büyük bir çoğunluğu, erkeklerin de bir bölümü ezber etmişti. Gene onu can kulağıyla dinliyor, sesinin hiçbir ayrıntısını kaçırmıyorlardı. Milto Çavuş da, dinleyicisini bulmuş ulu bir destancı gibi coştukça coşuyordu.

Milto Çavuşun okuduğu destan ne kadar sürdü, adalılar onu ne kadar dinlediler, kimse farkında olmadı. Bir gün tam ikindiüstüydü, herkes dalmış gitmişti, kulaklarında da Milto

Çavuşun coşmuş, gittikçe de kadim bir türküye dönüşmüş sesi... Birden yaşlı balıkçı Aleko Makrisin sesiyle irkildiler, başlarını kaldırdılar ki, balıkçı Aleko, Milto Çavuşun önünde dimdik duruyor, kalın , gür sesi: "Yok, bir tek bile, bunlar adayı, topraklarını, denizlerini terk edecekler, Yunanistana muhacir gidecekler sözü yok. Hiçbiriniz, Milto Çavuşun okuduğu Yüzbaşının kağıdından, böyle bir laflar duydunuz mu? Milto Çavuş da Yüzbaşının kağıdını ne güzel okuyordu. Söyleyin bu güzel kağıttan gelen, bu güzel sözlerden böyle bir şey, böyle bir sözler duydunuz mu?"

İrkilen kalabalık sonra duruldu, düşünceye daldılar, ardından da, birkaç kişi bir ağızdan: "Bu kağıtta böyle bir sözler yok," dediler.

"Kaç gündür dinliyoruz."

"Olsaydı bilmez miydik, hepimiz de Türkçe biliyoruz."

"Milto Çavuş Türklerden de iyi Türkçe konuşuyor. Başçavuştur o. Çok harp görmüştür."

"O Arapça da konuşur."

"Yemende öğrendi, çavuşlukta..."

"Dokuz yıl askerlik yaptı."

"O Türkçeyi paşadan da iyi bilir."

"Validen de..."

"Doktordan da..."

"Kaymakamdan da..."

"Söyle Milto Çavuş, sen okudun o elindeki kağıdı."

"Kırk gün kırk gece."

Bu sözleri Angelika, Miltonun önüne kadar gelerek söyledi.

"Sen okudun, söyle."

Milto Çavuş, bir kalabalığın üstünde, bir kağıdın üstünde, bir kalabalığın, bir kağıdın üstünde göz gezdirdi, kağıdı dürdü bükte, iç cebine koydu. Bir ara gözlerini gene kalabalığın üstünde gezdirdi. Gözleri çakmak çakmak yandı, gülümsedi:

"Yok vre öyle sözler," dedi. "Yok vre, ezberledim kağıdı, bulamadım öyle sözler, yok vre."

Ayağa kalktı, dimdik yürüyerek evine gitti. O gittikten sonra kalabalık bir gürültü yumağı haline geldi. Gün kavuşuncaya kadar tartıştılar.

O günden sonra köyün içinde kimse kalmadı. Ne kimse sa-
bahlardan akşamlara kadar Miltoyu dinledi, ne kimse çınarlar-
rın altına yan gelip yattı, ne de kimse evlerin karanlık köşeleri-
ne saklandı. Herkes, her zamanki gibi işine gitti. Balıkçılar balı-
ğa çıktılar, bağları olanlar bağlarını çapalamaya, şeftali, kiraz
ağaçları olanlar ağaçların dibini doldurmaya gittiler. Üç gün üç
gece yağmur yağdı, kimse yağmurda da boş durmadı, bahçe-
lerini sulamak için sarnıçlarını yağmur suyuyla doldurdular.

Yağmurdan sonra çalışmaları birkaç misli daha arttı. Ko-
vanları olanlar arılarına baktılar, ilaçlar püskürttüler. Bahar çi-
çekleriyle birlikte uyanmış, şeftali, kiraz çiçeklerine, yabangül-
lerine, kır lalelerine çokuşmuş, bir anda yüz çiçeğe konup kal-
kan arılarını konurlanarak izlediler, hayran kaldılar. Savaş ön-
cesi, balık şöleni geleneğine yeniden döndüler. Savaştan önce
balıkçılar pazar ve çarşamba günleri haftada iki gün yalnız,
adalıların geleneksel şöleni için balık tutarlardı. Bu iki gün tu-
tulan balıkların hiçbirisi satılmaz, her balıkçı getirdiği balıkları-
nı apak çakıtaşlarının üstüne yığar, koskocaman balık yığının-
a eli keskin bıçaklı kızlar gelir, balıkları bir yandan temizler, pırıl
pırıl yıkar, kamış sepetlere doldururlardı.

Çınarların altına çoktan hasırlar serilmiş, fırınlardan taze
çıkmış sıcak buğulu ekmekler getirilmiş, kalaylı sahanların ya-
nına konmuştur. Mis gibi bir ekmek kokusu da ortalığı almıştır.

Orta yere yakılan ateş çoktan kızıl köze kesmiştir. Zeytin
ağacının közleri kolay kolay kül bağlamaz, öteki odun külleri-
ne benzemez, ta uzaklara kadar karanlığı deler, ışığını yöreye
cömertçe gönderir.

Temizlenen balıkları ince zeytin dallarına geçiren kadınlar
kızlar, balıkları yayılmış közlerin üstünde kızartırlar. Balıklar-
dan, bütün adaya yayılan, insanı devce acıktıran mis gibi bir
koku çıkar. Kalaylı sahanların başına geçmiş, bağdaş kurmuş
oturmuş yaşlı, orta yaşlı erkekler, ellerinde sıcak ekmekleri kı-
zaran balıklara bir an önce kavuşabilmek için boyunları kopar-
casına başlarını közlere uzatırlar. Balıklar gelince de kılçıklarını
usul usul bir iyice ayıklar, yardıkları ekmeğin içine koyar, du-
daklarının kıyılarından yağları sızdırarak, parmaklarını yalaya-
rak yerlerdi.

Bu şölenlerde içki içilmezdi. Belki başka adalarda, kıyı köylerinde içilirdi, kim bilir, yalnız Karınca Adası şölen geleneğinde kesinlikle içki yoktu. Bu şölenlere kimi zaman dost Türkler de katılırlar, bu şölenleri ömürleri boyunca anımsarlar, yeri gelince de, nerede olurlarsa olsunlar, ballandıra ballandıra anlatırlardı.

Adalardaki, kıyılardaki Rum köylerinde yemek masada yenirdi. Belki Türklerden kapıp yer sofrasında yemek yiyenleri de çıkardı aralarından. Bütün bunlara karşın Karınca Adalılar yemeklerini masada yerlerdi. Yalnız Pazar, Çarşamba balık şölenleri hep yer sofrasıydı.

Bu şölenlerde balıklar közde kızartılırken denizde olanlar uzaktan yanmış mis gibi balık yağının kokusunu alırlar, dümeni adaya kırar, kim olursa olsunlar, ister yedi kat yabancı olsunlar, gelir babalarının sofrası gibi sofranın başına geçer otururlar, ilk kızarıp nar gibi olmuş balıklar da onların sofrasına konurdu.

Bu akşamki şölen bütün şölenlerden daha görkemli geçti. Hiç kimse ne gitmekten, ne kalmaktan söz etti. Bir kapkara düştten bile uyandıklarını unutmuş gitmişlerdi.

Böyle güzel bir günün sabahında, kilisenin öbür yanındaki evlerden bir patırtı, bir gürültüdür ortalığı aldı. Kıyamet kopuyordu. Çınarın altındaki kanepelerde oturanlar oraya koşuştular, vardılar ki Haris Kondoğluyla Petros Politisin ellerinde birer kalın sopa, birbirlerine veryansın ediyorlar. Yüzleri, elleri, başları kan içinde kalmış, öldürürcesine birbirlerine vurup duruyorlar. Beş altı güçlü genç onları birbirlerinden zorla ayırıyor, ötekiler sopalarını kaptıkları gibi birbirlerinin başına, omuzlarına, yüzüne, artık Allah ne verdiyse, nereleri rastgelirse var güçleriyle öldüresiye vuruşuyorlardı.

Sonunda ikisi de yorulmuş olacak ki, oturtuldukları sandalyalardan bir daha kalkamadılar.

Haris Kondoğlu, kana bulanmış mendiliyle elinin yüzünün kanlarını siliyor, Petros Politis de başını önüne eğmiş, yarılmış alından akan kanlara aldırılmıyordu bile.

Haris Kondoğlu hem kanlarını siliyor, hem de bağılıyor:

“Doymuyor bu adam, doymuyor,” diyordu. “Hiç doymuyor. Bu sabah uyandım baktım ki, bu adam benim çitimi sökmüş, bahçesinin sınırını üç adım getirmiş, benim bahçenin içi-

ne. Üç adımdan daha da çok. On beş yıldır böyle yapıyor. Önce bir karışla başladı, ertesi yıl yarım adım, ertesi yıl bir kulaç, baktım, nerdeyse bütün bahçemi alacak.”

Ayağa kalktı, ter içinde kalmış, terleri daha durmayan kanlarına karışıyordu.

“Bu sabah uyandım baktım bu, bahçemin çitini sökmüş. Ben de koşarak evden aşağı indim, özür dileyeceği yerde bana o kalın sopayla vurdu, başımı yarıdı, kan fışkırttı başımdan. Ben de bir sopa kaptım.”

Bağırması gittikçe artıyor, boyun damarları da parmak parmak şişiyordu. Haris, Politisin üstüne yıldırım gibi atarken onu tuttular.

“Öldüreceğim bu köpeği öldüreceğim, yirmi yıldır bahçemi yağma ediyor. Doymuyor. Gözünü toprak doyursun, doymuyor.”

Petros başını önüne eğmiş susuyor, Haris bağırırken başını kaldırıp onun yüzüne bir kere olsun bakıyor, ne de bir sözcük çıkıyordu ağzından.

Köylüler hiçbir şey söylemeden, üzüntülü, başları önlerinde ortadan ayrılırlarken, kavgacıları da delikanlılarla evlerine gönderdiler.

Ve beklenen kuşlar da geldi. Büyüklerin hiçbirisi bu yıl kuşlara ilgi göstermedi. Oysa geçen yıl adanın, en azından erkeklerinin yarısı, kadınlarının da bir çoğu, çocukların hemen hepsi ağlarla, lüks lambalarıyla kuş avına çıkmışlardı.

Nisanın sonuyla mayıs başları birkaç günlüğüne adaya binlerce, on binlerce sayısız türde kuş, nereden gelirlerse her yıl gelirler iki tepenin arasını üst üste doldururlar. Yeryüzü, gökyüzü kuşa keser. Bütün adayı bir kuş cıvıltısıdır alır. Kuş cıvıltısından, deniz ne kadar dalgalı olursa olsun, dalgaların sesi bile duyulmaz. Koyağın zeytin ağaçları, yabangülleri, incirleri, narları, otları, çiçekleri kuştan gözükmmez. Koyakta kuşlardan, hortumlaşarak, dönerek, savrularak göğe ağın, inip çıkan, parlak, koskocaman bir top ışık olarak çakan, çakınca da göğü baştan başa ikiye biçen, inip çıkarak, koyağı bir uçtan bir uca bir anda geçip denize inen, iner inmez de, denizin üstüne varır varmaz da tam kıyıda zıncı diye duran, orada biribirlerinin üstüne yığı-

lan, sonra da, o anda arkaya savrulan, dönerken denizin üstünde, kıyıda çakıltaşlarında ölümler, çırpınan, kanatlarını açıp da uçamayan yaralılar bırakan kuşlardan başka hiçbir şey gözükmez. Adalılar, kendilerini bildi bileli bu hep böyledir. Kuşlar ne kadar çok gelirlerse, gökten yağmur gibi, ne kadar çok yağarlarsa yağsınlar bu tansık kimseyi şaşırtmaz. Yalnız binlerce kuşun renkleri, dünyayı doldurmuş, saçılan renkleri herkesi büyülemiştir. Herkes uykuda olsun, gözleri açık olsun renk düşleri görür. İliklerine kadar, en ince damarlarına kadar renklerle dolar, bu büyü alır onları başka, sarhoş, baş döndürücü, sevinçten deli eden dünyalara götürür. Kuşlara ağlar kurulur. İnce balık ağlarıdır bu ağlar. Yüzlerce kuş bu ağlara takılırlar, kızlar, kadınlar ağlardan kuşları toplarlar. Geceleri de ellerinde lüks lambaları koyağa bütün adalılar gelirler. Kuşlar, ışıklara çokuşurlar, ellerine uzun zeytin dalları almış kişiler ellerindeki dallarla dalga dalga gelen kuş sürülerine vururlar. Yüzlerce, binlerce kuş cansız yere yığılır. Ve gün ışıırken genç kızlar deniz kıyısına iner, çuvallar dolusu küçücük küçücük, parmak kadar kuşları temizlerler. Küçücük kuşların içinde büyük kuşlar da vardır. Temizlenen kuşların bağırsakları, ciğerleri kıyıya sıralanmış kedilere atılır, bu işe en çok sevinen, düğün bayram eden kedilerdir. Yıllar yılı balık yemekten bıkmışlardır.

Çınarların altına ateşler yakılır, ateşlerin üstüne kazanlar konur, kuş eti pilavı yapılır. Dünyada bu kuş eti pilavı kadar lezzetli bir yemek, bütün ada ant içer İncile el basar ki, dünyanın hiçbir yerinde yapılamaz.

Şölen üç gün sürer. Üç gün sonra adalılar bakarlar ki, koyağı doldurmuş kuş kümeleri dörtte üçünü adada bırakmış çekmiş gitmişler.

Karınca Adasında üç gün üç gece süren kuş kırımının, kuşların küme küme uğradıkları birçok yerde de, tıpkısı, yaşanır. Örneğin Torosların birçok bölgesinde...

Adadaki olaylar boyunca ortada hiçbir çocuk gözüküyordu. Ne kalabalıklarda, ne deniz kıyısında, ne değirmenin oralarda, ne koyakta, ne bahçelerde, ne de evlerde. Ya da çocukları her yerde görüyorlardı da, kimse onları fark etmiyordu bu hayhuy içinde. Ya da çocuklar başlarını almışlar çekmiş git-

mişlerdi. Belki bir kayık ele geçirmişler, belki büyük bir motora el koymuşlar, ver elini dünyanın öteki ucu, demişlerdi. Belki de yüzbaşı gelip gittikten sonra bir mağaraya, bir kuytuya, bir tünele, yedi denizlerin dibindeki peri padişahının sarayına, başka bir adaya, İda dağına, belki de yalnız kendilerinin bildikleri bir sihirler ülkesine sığınmışlardı.

Birdenbire, hiç yoktan, çocukların ortada gözükmeleri, ellerinde birer uzun yeşil zeytin dalı, omuzlarında ağlar, on beş yirmi çocuğun bir ağı taşımaları, gülüşlerinin, sevinç ve şamatalarının kuş seslerine karışması, adalıları kendilerine getirdi ya hiçbiri kuş avlamak için, kilisenin papazının dışında çocuklara katılmadı. Oğlanlar, kız çocuklarıyla birlikte, büyüklerden daha güzel ağ gerdiler. Lüks lambalarını daha uygun yerlere koydular. O kadar çok kuş avladılar ki, kuşları kıyıya un torbalarıyla taşıyabildiler. Çınarların altına kazanlarını kurdular, büyüklerden daha lezzetli pilav yaptılar, yediler, doydular. Gene papazdan başka hiçbir büyük onlara katılmadı. Çocuklar da bir tek büyük kişiyi şölenlerine çağırmadılar. Büyükler de, çocukların cümbüşünü uzaktan seyrettiler.

Kuşlar gittikten sonra çocuklar gene yitiklere karıştılar, bir varmış, bir yokmuşa döndüler.

Vakit çabuk geçti, göz açıp kapayıncaya kadar mayıs ayına gelindi. Bütün bahçeler düzenlenmiş, çiçekler, sebzeler ekilmiş, elma, kiraz, zeytin, şeftali fidanları dikilmiş, güllerin, ağaçların dipleri doldurulmuş, kayıklar, tekneler onarılmış, boyanmış, yeni ağlar örülmüş, eski ağlar elden geçirilmiş, damların kiremitleri aktarılmış, su yolunun üstü açılmış, kırılmış pöhrenkleri değiştirilmiş, her şey yerli yerine konmuş, balık avınaysa daha nisanın başında çıkmaya başlamışlardı. Bu yıl da o kadar çok kılıç vardı ki, ha maşallah, suyun yüzüne serilmiş uyuyan balıkların yeleleri aydınlık denizleri doldurmuştu. Akşam üstleri denizden dönen balıkçıların tekneleri elli okkalık, yetmiş, seksen, yüz okkalık kılıçlarla ağızlarına kadar dolu geliyorlardı adaya. Ve balıkları büyük şehire götüren tekneler o kadar çok balığın hepsini bir seferde götüremiyorlardı. Karınca Adasına olukla para akıyordu. Deniz şimdiye kadar böylesine verimli, cömert olmamıştı. Balıkçılar sevinçlerinden uçuyorlardı. Böyle-

sine bir çalışma, böylesine bir hayhuy içinde vaktin gelip de geçtiğinin kimsecikler farkında olmadı. Yüzbaşı, arkasında on iki candarmayla birlikte adaya ayak basıncadır ki herkes donup kaldı. Hançeri alıp da teker teker her birini hançerleyecek olsaydın hiçbirisinden bir damla kan akmazdı. Yüzbaşının arkasından da tekmeden esnaflar, tüccarlar, zengin, çiftlik sahibi köylüler, zengin kasabalılar indiler. Bunların her birisi, gereksinmesi olan bir öteberiyi alacaktı. Gelenlerin bir bölümü salt ticaret için gelmişti. Alıcılar hemen köyün içine yayıldılar. Önlerine gelen eve dalıyorlar, uzun uzun evin içindeki halıları, kelimleri, koltukları, duvardaki resimleri elleriyle yokluyorlar, beğenirlerse, fiyatını soruyorlardı. Hepsinin aldığı cevap da aynıydı.

"Bizim satacak bir çöpümüz bile yok."

"Ne yapacaksınız bunları, gidiyorsunuz işte. Yolda hepsini denize mi atacaksınız?"

"Geri geleceğiz."

Alıcıların çoğu, nah gelirsiniz, diye sert konuşuyor, kimi gülüp alay ediyor, kimi de üzülyordu.

"Nah gelirsiniz. Doğru, şimdiden hazırlıklara başladık, sizi zafer alaylarıyla karşılamak için."

"Toy düğünle, yirmi bir pare top atışıyla karşılayacağız sizi."

"Geri döneceğiz."

"Bu günü de kaçırsanız, bu fırsatı da, mallarınızı meccanen verseniz kimse almayacak, denize dökeceksiniz."

"Denize dökmeyeceğiz. Bu kasabada dostlarımız var, onlara bırakacağız."

"Dönemezsiniz, mübadelesiniz. Mübadiller geriye dönmeyiz. Satın şunları. Yazık size. Bu güzel şeyleriniz ziyan olmasın. Mallarınızı dostlarınız, siz gider gitmez satacaklar."

"Varsın satsınlar. Dostlarımıza helali hoş olsun. Onlar bizim dostlarımız. Bunca yılın tuz ekmek hakkı var. Varsın onlarda kalsın. Tuz ekmek..."

Adadakilerin son sözleri bu oluyordu. "Bunca yılın... tuz ekmek... Varsın onlarda kalsın. Analarının sütü gibi helal olsun mallarımız bizim dostlarımıza. Bunca yıllık tuz ekmek hakkı için... Helal olsun."

Alıcıların çoğu eli boş döndü. Yalnız adada arkadaşı olan birkaç kişi koltuklar, İsfahan, Kula, Yağcı Bedir, Isparta halıları, dededen kalma eski, işlenmiş ikonlar, çiçekli porselen tabaklar, karpuzu büyük pembe, üstü mavi güllü lambalar alabildiler. Eli boş dönenlerin kimisi öfkelenip, Rumlara ağız dolusu küfrediyor, kimisi şaşırmış, ne söyleyeceğini bilemiyor, kimisi ikinçikli, bir tuhaf olmuş, kimisi de bu hükümetlerin işleri belli olmaz, belki de geri dönecekler diye düşünüyorlardı. Böylece, düş kırıklığına uğramış kişiler teknelerine döndüler, kasabanın yolunu tuttular.

Yüzbaşı, arkasında askerleri, düş kırıklığına uğramış alıcılar yanlarından geçerlerken, onların yüzlerine bakmadılar. İşkelenin üstünde öyle dimdik kalmışlar, alıcıların telaşlarını, hırslarını, yaltaklanmalarını, yalvarışlarını, sövmelerini şaşkınlıkla seyretmişlerdi.

Bir süre orada, oldukları yerde, başları önlerinde beklediler, sonra yüzbaşı sağ elini salladı, geriye döndüler, motora bindiler, arkalarına bir kezcik olsun bakmadan çektiler gittiler.

Alıcılar gittikten sonra, artık bütün baharlık işleri bitmişti, adalılar, her sabah tanyeri ıştır ısımaz çınarların önüne, yanlardaki tümseklere sıralanıp oturuyor, gözlerini ötelere diyor, gelecekleri bekliyor, akşam olunca da büyük ateşlerini çınarların altına yakıyorlar, balıkçıların her akşam daha çok getirdikleri balıkları közlerde kızartıyor, ulu şölenlerini sürdürüyor, bütün ada közlerden savrulan balık dumanıyla mis gibi kokuyordu.

Bir akşamüstü, gene böyle çınarların altında bir köz harmanı oluşurken, pişen balıkların yanan yağlı dumanları adanın üstüne savrulur, ortalık mis gibi kokarken yüzbaşı iskeleye yanaşan bir tekneden arkasında on iki candarmayla indi. Hasırların üstüne oturmuş köylüler kadın, erkek, çoluk çocuk ayağa fırlayıp onları karşıladılar, yüzbaşmayı baş köşeye oturtup, önüne kocaman bir gümüş tepside kızarmış balıklar, ekmek, bir büyük şişe de mastika koydular. Yüzbaşı coştukça içti, içtikçe coştı. Tok, candan, inandırıcı sesiyle, "Döneceksiniz," diyordu. "Abdülvahap Beyin dediği gibi, siz üç bin yıllık toprağınıza ve hem de on bin yıllık denize geri döneceksiniz. Abdülvahap çok iyi insandır. O, kırmızı kordelalı İstiklal Harbi madalyasıy-

la taltif edilmiştir. O, vali olacakken, böyle bir köşede mal müdürlüğünde kalmıştır. O, mağdur edilmiş bir zatı şeriftir. Sizler, güle güle gidin arkadaşlar. Mutlaka geriye döneceksiniz, ve hem de pek yakında, çünkü muhterem, bilgili, kahraman bir zat olan Abdülvahap bendenize de küçük bir çiftlik sattılar, efendim. Ben yakında emekli olup bu kasabada kalacağım. Siz yakında dönünce de, hep birlikte kardeş gibi yaşayacağız. Ben sizin dostunuz muyum?”

“Dostumuzsun, dostumuzsun, dostumuzsun.”

“Öyleyse şerefe. Yunanistana götüremediğiniz eşyalarınızı bizim eve bırakabilirsiniz. Allah razı olsun Abdülvahap bana büyücek bir ev satmak nezaketinde bulundular. O büyük bir kahramandır. O, Ankaradaki büyüklerin hepsinin arkadaşısıdır. Üzeyir Han da sizin döneceğinizi söyledi. O, gerçek bir Handır ve hem de bize sığınmıştır. Onun dedelerinin Kafkas dağlarında sırça sarayları vardır. Bu kasabada saklanıyor. Nüfus memurluğu bahane. Ben sizin dostunuzum. Evet, Yunanistana götüremeyeceğiniz çok kıymetli eşyalarınızı, altınlarınızı, gümüşlerinizi yere gömeceğinize benim büyük eve bırakabilirsiniz. Eski kutsal ikonlarınızı, halılarınızı bana bırakabilirsiniz. Dönünce koyduğunuz gibi, el değmemiş bulacaksınız. Çünkü sizler benim dostlarımsınız. Şerefe.”

Kadehini eli uzadığı kadar yükseğe kaldırdı, “Şerefe, şerefe! Böyle ziyafetlere ölünceye kadar devam edeceğiz. Şerefe.”

“İnşallah, inşallah.”

“Döndüğünüz gün gene burada, bu çınarların altında böyle bir toy düğün kuracağız, üç gün üç gece.”

“Kırk gün, kırk gece.”

“Ben sizin dostunuzum. Bunu hiç unutmayın. Döndüğünüzde burada şarap, rakı, mastika, uzo su gibi akacak.”

“Akacak,” dediler.

Gidecekleri güne kadarki zaman, her gece balık şölenleriyle, yüzbaşının candan, içten, sevgi dolu nutuklarıyla çarçabuk geçti. Adalılar da şölenlerde yüzbaşını içkide yalnız bırakmadılar. Böyle candan, dilinden ballar akan bir konuk, hem de dost bir konuk hiç yalnız bırakılır mıydı. Köydeki küplerde ne kadar mor şarap varsa çınarın altına taşıdılar. Şişe şişe rakı, masti-

ka, uzo getirdiler. Savaştan önce gemilerden aldıkları, köşe bu-
cakta kalmış Rus votkası bile buldular. Bütün köy, o geceden
sonra yüzbaşıyla, candarmalarla birlikte, kadın erkek, adada
her ağacı, her çiçeği, her otu, taşı toprağı okşayarak, kedi gibi
her köşe bucağı koklayarak dolaştılar. Pazar günü de kiliseyi
üst üste doldurdular. Kilise kalabalığı almadı. Çoğu avluda kal-
dı. Papaz, şimdiye kadar okuduğu duaları okudu. Şimdiye ka-
dar hiç böylesine güzel dua okumamış, sesi böylesine yanık
çıkamamıştı. Hep bir ağızdan söyledikleri ilahiler de başka tür-
lüydü. Kilise avlusunun dışında duran, sıkı bir Müslüman olan
yüzbaşıyı bile ağlattılar.

Gidecekleri gün, daha deniz beyazken, köylülerin bütün
öteberileri çınarların altına yığılmış, gelecek dost tekneleri
bekliyorlardı. Gün burnuna teknelerin motor sesleri duyuldu,
arkasından da gözüktüler. Gelenler, bir iki, beş on tekne değil,
bir balıkçı filosuydu. Hepsi de eski balıkçı arkadaşlardı. Kıyı-
daki Türkmen köylerindeki, kaşabadaki balıkçıların, hangisi
duymuşsa arkadaşlarının sürüldüğünü koşup gelmişti. Hepsi
de evlerinden birer ölü çıkmışcasına yaslıydı. Ağızlarını bı-
çaklar açmıyordu. Bir çoğunun göz çukurlarında yaşlar birik-
mişti. Denizin dostluğu da başka hiçbir dostluğa benzemez.
Eninde de, sonunda da mutlu bir dostluktur. Kıyamete kadar
unutulmaz.

Teknelere çabuk taşındılar. Ve motorlar hep birden çalıştı.
Denizi bir kalabalık filo motorlarının sesleri doldurdu. Ve Ka-
rınca Adalılar güvertede yönleri uzaklaşıp giden adada, ada bir
duman arkasında kalıncaya, silinip gidinceye kadar gözlerini
adalarından alamadılar.

Tekneler adadan ayrılır ayrılmaz. Vasili Atoynatanoğlu hemen kıyıya koştı, üç çınarların altında durup gidenleri gözlemeye başladı. Tekneler ağzına kadar, üst üste insanla doluydu. Hepsi de yönlerini bu yana dönmüşler, bir daha göremeyecekleri, doğup büyüdüğü adalarına gözlerini dikmişlerdi.

Candarmalar, teknelerin kalkmasına bir saat kalıncaya kadar evleri tek tek, bir kimse kalmış mı, diye aramışlardı. Bir kezinde de Vasilinin yakalanmasına ramak kalmıştı.

Tekneler gözden silinip denizin arkasında yitince Vasili geldi çınarların altındaki uzun sedirin ucuna çöktü. Bütün ada hiç direnmeden kuzu kuzu gitmişti. Bir insan doğup büyüdüğü, bir parçası olduğu toprağını, denizini, evini, bahçesini, eliyle diktiği zeytin ağaçlarını, şeftalileri, kirazları nasıl bırakır da giderdi? Hiç direnmeden, sesini bile çıkarmadan, kuzu kuzu, yüreğindeki acıyı hiç dışa vurmadan... Acaba onlar acı duymuyorlar mıydı? Belki de, yüreklerinin ta derininde bir sevinç vardı da açığa vurmuyorlardı. Yeni bir diyara gitmek, yeni insanlar, yeni denizler, yeni balıkçılar görmek, Yunancadan başka bir dil duymamak, kim bilir, belki de özledikleri bir şeydi bütün bunlar. Ne olursa olsun, bir insanı toprağından koparıp almak, onun yüreğini koparıp almak gibi bir acı değil midir? Vasili, her sabah uyandığında şu ikiz tepeyi görmek ister, yel değirmenlerinin üçünün de kanatlarının döndüğünü görmek ister. Denizin dalgalarının kıyıya usul usul, yumuşacık vurduğunu duymak ister. Vasili, bilir ki dünyanın hiçbir yerinde, istediği

zaman, böyle yumuşak olabilen, ipek gibi hiçbir deniz yoktur. Vasili, denizin, tanyerleri ıştırken süt beyaz olmasını, arkasından da, güneş ilk ışığını gönderdiğinde de binbir renkte menevişlemesini, seher yelleri eserken incecik, insanı esrikleştiren bir kokuyla kokmasını, baharın ucu görüldüğünde ikiz tepelerin yamaçlarına gün vurduğunda da ilk açan sarı çiçeklerin dünyaya sarı, mis gibi kokularını yaymasını, pembe kiraz, şeftali, yabangülü çiçeklerinin buğulu buğulu açmasını, denize yansımalarını, denizin pespembe dalgalanmasını ister. Kim ne derse desin, Vasilinin, bizzat kendisinin, ne bahane uydurursa uydursun, hiçbir bahanesi geçerli değildir.

O papaz var ya, o papaz, o papaz olacak hergele, söz verdi, ben adamdan ayrılamam, ayrılırsam, ölürüm dedi, gidenlerin teknesine ilk atlayan da o oldu. Ya Stelyos, kılıç avlamakta onun üstüne yoktu, o da adada kalacaktı. Belki bu adada değil de karşıdaki Hayırsız Adada kalacaklardı. Stavros da sözüm söz, dedi, hem de bunu Türkçe söyledi. O, bir olta, bir zıpkın ustasıydı.. Yüz yıllık motorları onarır, yepyeni yapar, saat gibi tıkır tıkır işletirdi. O da sözünde durmadı. Ya Angelos, o ölürdü de sözünü yemezdi. Denizin neresinde, hangi kulaçta, hangi balık hangi ayda yakalanır, o bilirdi. En güzel istakoz sepetlerini örür, istakoz işkembe, keçi, koyun kellesi kokusunun ne kadarına dayanamaz da, koşar da gelir kendisini sepetin içine atar, bir tek o bilirdi. Hepsi de en önde, Vasilinin kendilerini gözlediğini bile bile teknelere bindiler de utanmadan çektiler de gittiler. Köpekler! Hayırsız Adada bizi kim bulacaktı. Biz orada, orada ne güzel, saray gibi mağaralar var, o mağaralara yerleştirdik, dört tane motorlu kayık, orada bizi kim, kim bulabilirdi. Zaman geçince de bizi unuttur giderlerdi. İstanbula gider, kalabalığa karışır, kim kime dum duma, yiter gider, sonra da adama dönerdik. Tabansızlar, kaçtılar da gittiler.

Stavros ne dedi, sen niçin kalıyorsun burada, herkes gidiyor da? Onun en sonunda bunu yapacağı, sorduğu sorulardan belliydi.

Ben kimseleri beklemiyordum ki... Anamın mezarını da beklemiyordum. Babamın mezarı zaten yok, bilmem hangi savaştan onu Ruslar öldürmüşler, künyesi gelmiş. Anam çok ağla-

muş. Sonunda da hastalanmış. O hastalık onu iflah etmedi, yedi ay önce de öldü. Dedemin mezarını da bilmiyordum. Anamın ölümünden önce de, sonra da ben mezarlığa hiç gitmedim. Sevmem mezarlığı.

Kimseyi de beklemiyorum. O gittiğinde çocuktuk. Saçları, kıvrır kıvrır, mavi gözlü, yumuşak, gülen, on yaşında bir kızdı. Aşk mı denir buna. Gelirim, ne olursa olsun, yüz yıl geçse de gene gelirim, dedi. Bir küçücük kız yüz yılın ne olduğunu ne bilsin. Ablasından duymuştur. Ablasının Manola neler söylediğini adada duymayan var mı? Ablası sözünde durdu, geri geldi. Hem de tek başına. Biliyorum, Aliki de gelecek. Nee, o şimdiye kadar büyümüş, koskocaman bir kadın mı olmuş, aptal Stavros! Olsun, olacak tabii. O şimdiye kadar çoktan evlenmiş mi? Ben evlendim mi ki o evlensin, yani niçin evlenecekmiş! Ablası niçin evlenmedi? O geriye dönecekse, gelir de beni Yunanistanda da, dünyanın öbür ucunda da bulur. Öyle mi? Nasıl bulurmuş! Atina koskocaman bir şehir, Yunanistan büyük bir memleket, nasıl bulacakmış beni oralarda? Angelos, siz gidin yavrum, siz gidin bakalım. Ben Alikiyi de beklemiyorum. Dedemin mezarını da. Ben adamın bir parçasıyım, gide-mem. Ben adamdan ayrı yaşayamam, olmaz. İnanmayın, bana ne, siz gidin cehennemin dibine, kalırsam öldürürler mi? Siz gidin de yaşayın. Stelyos, sen susuyorsun, hiçbir şey söylemiyorsun. Sen demedin mi, sen benim kafama sokmadın mı, kalalım adamızda, ne olursa olsun kalalım, demedin mi? Şimdi neden susuyorsun? Sen de mi, bunlar gibi tavşan boku tavşansın? Öldürürlerse öldürsünler, kalacağız, diye sen demedin mi, şimdi niçin susuyorsun? Hayırsız Adada suyu nasıl bulacağımızı da sen sormadın mı, adamıza ilk ayak basacak kişiyi öldürmeyi de sen aklımıza düşürmedin mi? Bunun üstüne seninle İncile el basıp ant içmedik mi? Sonradan sen bir kişiyle yetinmedin de, üç kişi öldürmek hakkımız demedin mi? Şimdi adamızı bırakıp da nereye gidiyorsun? Sözünden dönüyorsun, öyle mi? Sen hiç adam öldürmedin mi? Ben öldürdüm mü sanıyorsun, ben karıncayı bile incitmedim. Siz, adaya gelen küçücük kuşları öldürüp öldürüp babalarınızla birlikte yediniz. Söyleyin, ben bir kuş, bir canlı öldürdüm mü? Ben, canlıdır, di-

ye, balıkları bile canlıdır, diye öldürmek istemem, başka geçimim olsa. Ben bir balıkçıyım, Allah beni balıkçı yaratmış, kismetimi de balıktan vermiş. Siz gidin, cehenneme kadar yolunuz var. Ben, adaya gelen ilk adamı öldürdükten sonra, kayığıma binip kaçıp gideceğim. İncil üstüne ant içmedik mi? Neee, sizinle gelmek mi, Allah göstermesin. Türkler ne diyorlar, Allah yazdıysa bozsun. Öldüreceğim onu, Ada'mın intikamını alacağım. Haydi be siz de, aptallar, altı ay sonra gidenlerin hepsi geri mi dönecekler? O koskoca savaşı duymadınız değil mi? Yanan köyleri, parçalanan, öldürülen insanları... Bizim adadan bile yirmi bir kişi gitti de Yunan askeri yazılmadı mı? Hiç hükümet gönderdiği insanı geri alır mı? Geri alacaktı da niçin gönderdi? Geri geleceklerine bütün ada insanları inandı. İnanmasınlar da ne yapsınlar. İnanmasınlar da adalarından koparılma acısına nasıl dayansınlar. Ben mi, ben mi, ben mi nasıl dayanıyorum, ben, ilk adaya çıkan kişiyi babam da olsa, öldüreceğim. Belki onlar da beni yakalar, öldürürler. Öldürsünler. Siz cehennem olun da gidin. Sen Alikiyi bekle, diyorsun Stelyos, öyle mi, yürek yerine işkembe taşıyan adam, iyi ki konuştun, demek bana son söyleyeceğin buydu!

Onlar uzaklaştılar gittiler. Günbatıdaki tepenin üstündeydi. Gidenler yamaçtan inerlerken Vasili mavzerini aldı, ağzına kurşun sürdü, usta bir nişancıydı, şunların üçünü de, dedi, nişan aldı, elleri titredi, yapamayacağım, yapamayacağım, diye söylendi, tüfeğini yanındaki pampal pampal açmış, üstlerinde arıların kaynaştığı som sarı parlak çiçeklerin üstüne koydu. Yerinden kalktı. Kıyıya indi teknedekilerin hepsi dönmüşler son bir kez adaya bakıyorlardı. Ona öyle geldi. Tekne gözükmez olunca, oraya, kamışların önündeki tümseğin üstüne yumuldu. Bir kedi geldi bacaklarına uzun uzun süründü. Ada ıpıssız kalmıştı. Sanki buraya kurulduğundan bu yana kimse uğramamıştı. İçinde öylesine bir yalnızlık, öylesine bir boşluk duydu ki, gitmediğine pişman oldu. Ayağa kalktı, şimdi gitmeli, diye düşündü, kayığa binmeli, kayığında da on beş beygirlik bir İngiliz motoru vardı, daha onlar kasabaya ulaşmadan onlara yetiştirdi. Bu düşünceyi güçlkle de olsa kafasından kovdu. Olduğu yere geri oturdu. Ne yapacaktı bu adada şimdi tek başına?

Şimdiye kadar denizden başka hiçbir yerde yalnız kalmamıştı. Yok, bir kerecik, bir büyük fırtınada Hayırsıza düşmüş, kaya sığınmış, o da birkaç gün, o koyda tek başına kalmıştı ya, canı da burnundan gelmişti. Birdenbire ayağa fırladı, değirmenlerin kanatları dönüyordu, tepelerin ortasındaki yel değirmenine koştu. Kanatlar gıcırdayarak, ağır ağır, yılğın, az sonra duracaklarmış gibi, düşeceklermiş gibi sallanıyorlardı. Yandaki daldan bir yabangülü kopardı, ağzına aldı, çiğnedi. Soluğu belli belirsiz bir gül kokusuyla koktu. Kanatların gıcirtısı, martıların sesleri, martılar bile saklandıkları yerden çıkmışlar, çığlık çığlığa kanatların yöresinde dönüyorlardı, ağzındaki gül kokusu onu kendisine getirmişti. Adanın boşalması onun başına bir balyoz gibi inmişti. İçeriye girdi, iri değirmen taşlarını, bir değirmen ustasıymışcasına, inceledi. İkinci kata çıktı, yerde, tahtaların üstünde pembe ipekli, işlemeli bir genç kız başörtüsü, pullu, serilmiş, öyle mahzun duruyor, az sonra gelip kendisini alacak sahibini bekliyordu.

Pencerenin içine oturdu, işlemeli başörtüye gözlerini dikti, köyün bütün genç kızlarını, delikanlılarını gözlerinin önünden geçirdi, kimler olabilirdi burada sevişenler? Birçok delikanlıyla kızı bir araya getirdi. Hepsini de seviştirdi, sonunda da bu başörtünün hangi kızın başörtüsü olduğunu bulamadı. Kendine gelmiş, içinde çın çın öten yalnızlığı unutmış gitmişti. Öbür değirmene koştu, onun da kanatları dönüyordu. İkinci katında da tahtaların üstünde unutulmuş, sevişmekten, terden sıırıslam olmuş, buruşmuş ipekli, kenarları pullu bir mavi başörtüsü serilmiş yatıyordu. İkinci değirmene varıncaya kadar köyün birçok delikanlısıyla birkaç kızını seviştirdi. Yalnız, esmer güzeli, yirmi yaşındaki Hariklia köyün en güzeliydi. Onunla delicesine sevişti. Hariklia köyde yatmadık delikanlı bırakmadı demişlerdi, öylesine candan, kendisini vererek çılgıncasına seviştiğini aklından bile geçirmemişti. Bir kez olsun Harikliayla yatmadığına üzüldü. Şimdi, binse kayığına kasabada köylülere ulaşır, ne yapar, ne eder Harikliayla yatardı. Değirmene vardığında daha Harikliayla sevişiyordu. Değirmenin kapısını bir tekmede açtı. İçerde ağzına kadar dolu birkaç çuval gördü. Çuvalara bakmadan merdivenlere saldırdı, baktı ki ortalıkta ne

ipekli, pullu başörtüsü ne bir şey... Hızla geriye döndü, günbatıdaki değirmene koştu. Oradaki yeşil ipekli pullu başörtüsünü kimse almadan yetismeliydi. Yetiştii, merdivenleri gıcırdatarak ikinci kata vardı, yeşil başörtüsü sırta kadem basmıştı. Çok öfkelen-di, ilk değirmene koştu. Pembe başörtüsü pulları, kıvrımları parlayarak büzülmüş, ortada, az sonra iri esmer memeleriyle gelecek sahibini daha bekliyordu. Burnuna terli bir kadın kokusu geldi. Başu dönüyordu, pencerenin içine oturup bacaklarını sallandırdı. Merdivenden bir tıkırtı geldi, gözlerini açtı, tam merdivenin başında Alikiyi gördü. Yalnız kalacağını bilmiş, Amerikadan binmiş vapura gelmişti. Onu görür görmez sarıldı, ardından da soyundular. Aliki özlemişti. Tahtaların üstünde oradan oraya yuvarlanarak yattılar. Pembe başörtüsünden insanı çıldırtan yoğun bir genç kız kokusu geliyordu. Koku geldikçe Vasili daha da azgınlaşıyordu. Öylesine azgınlaşıyordu ki, tahtaların üstüne bir sarışın, kıvrıkcık saçlı Aliki geliyor, o gidiyor bir Hariklia çırılçıplak giriyordu koynuna.

Vasilinin bir Hariklia, bir Alikiyle yatması içeriye üç kırıl-gıcın girmesiyle son buldu. Kırıl-gıçlar, eski yuvalarına oturup öylesine vıcırdaştılar ki, Vasili kendine geldi, pencereden indi, bir ara, bir elmas parçası gibi, ışıktaki, gözleri yakarcasına yanan başörtüye baktı, eğilip yerden alamadı, merdivenleri indi. Yel artmıştı, değirmenin kanatları daha da hızlı dönüyordu.

Kıyıya geldi, uzun mor kamış kümelerinin önündeki tüm-seğin üstüne, eski yerine oturdu, deniz bomboş, kıpırtısız, yapayalnızdı. Denizi hiç böyle yapayalnız görmemişti. Yalnızlık büyüyordu içinde. Şimdi arkadaşları yanında olmalıydı. Dördümüz birden bu adayı cennet yapardık. Hepimiz evlenir, çocuklarımız olurdu. Sonra da torunlarımız... Ada dünyanın en güzel adası olurdu. En güzel incir, elma, şeftali, zeytin burada yetişirdi, Karınca Adası balı eskiden beri çok ünlüydü. Ününe ün katılırdı. Evleneceği kız aklına gelince, hep Aliki geliyordu gözlerinin önüne, Aliki ona gelirim, demiş miydi, hiç onunla bir kezcik olsun konuşmuş muydu? O, bir öksüz çocuk, Aliki bir çorbacının, kumaş, zeytin, şarap tüccarının kızı. Babasının bir de koca koca, canavar gibi gemileri vardı. Aliki o gemilerden birine binmiş gitmişti. Giderken de, iskele yolunda karşı-

laştıklarında salt bir kerecik, ona bakmış gülümsemişti yüzü pembeleşerek, Stavros, Stelyos, Angelos, hep bir olmuşlar, ne diyorlardı, karasevda bağlamayan bir kız bir oğlana bakar da hiç kızarak gülümser mi? Gülümser. O beni ne zaman görse böyle gülümserdi. O zaman o, her zaman sana karasevda bağlamıştı. Karasevda sözcüğünü Türkçe söylüyordu. Sen hiç korkma, gelecek Aliki. O da Hariklia gibi gelecek, kendini senin kollarına atacak. Yanılıyorsunuz, o şimdi koskocaman Amerikada, beni değil adayı bile unutmuştur. Öyleyse niçin kalıyorsun adada, Aliki gelmeyecekse? Hiiiç, bu ada bizim değil mi? Neden bırakıp gidelim? Siz neden kalıyorsunuz?

Hep birden susmuşlardı. İşte Vasilinin yüreğine bu susmaları kurt düşürmüştü. Ne için olursa olsun, hiçbir şey için, sebezsiz, öleceğim de ben buradan gitmeyeceğim. Gidin köpekler gidin! Yakında geriye döneceksiniz. Bu ada da insanla dola-cak, siz daha karaya adım atmadan, ben adamlarımla bağıracağım, haydin köpekler haydin, kendinize başka kapılar arayın. Ben size söylemedim mi? Savaşta ıssız, uçsuz bucaksız bozkırlar görmüştü. Sivri kayalıkların arasındaki bir köye sığınmışlardı. Ortalıkta bir tek ağaç, bir tek ot, bir tek çiçek yoktu. Salt, mor, keskin ustura gibi kayalıklar... İnsanlar yarı çıplak, hepsi de yalınayak, kaya kovuklarından çıkıyorlardı. Askerleri büyük bir mağaraya almışlardı, ortada büyük bir ateş yanıyor, duman-dan göz gözü görmüyordu. Ocağın üstüne kocaman bir kazan koydular, çorba pişirip askere verdiler. Yatak falan yoktu, herkes keçelerin, çulların üstünde uyuyordu. İşte Yunanistanda, o Olimposun eteklerinde de böyle yerler çoktu. Yunanlıların, on-ları oraya yerleştirdiklerini görünce kıyameti kopardılar ya ne yapsınlar, ölmek var da dönmek yok buralara. Yeni yurtları Olimposun ot bitmeyen kayalıkları olacak. Adalılar, değil kaya-lık, cennet olsa da yerleştirildikleri yer orada yaşayamazlar. De-nizi görmeden, tepeleri, yel değirmenlerini... Orada herkes sıt-madan kırılıyor. Ceplerinde buradan ne para götürmüşlerse o paralarla keçi alıyorlar. Bu ot bitmeyen yerde keçi çobanı oldu-lar. O keskin kayalıklar birkaç günde ayakkabılarını yedi bitir-di, ayakları çıplak kaldı. Angelos, Stavros, Stelyos dayanamadı-lar, kaçtılar. Uzun maceralardan sonra adaya ulaştılar. Haydi-

yin, haydiyin enikler, haydiyin sıçan yavruları, bu adada size yer yok.

Vasili, biraz sonra onlara çok acıdı, ayağa kalktı, belki onları çağıracaktı, ne yazık ki kayıkları uzaklaşmış, yitmiş gitmişti. Geri dönerlerse onları adaya alırım, dedi kendi kendine. Nasıl olsa gelecekler. Onlar adada çok işe yararlar. Usta kişiler.

Orada, kamyş kümelerinin önündeki tümseğin üstünde ne kadar kaldı, neler düşündü, neler kurdu hiç farkında değildi. Hiçbir şey düşünmeden, kurmadan ayağa kalktı, doğru baştaki eve gitti, kapıyı açtı, ambara gitti, ambarda dört tane kilim çuval ağzına kadar doldurulmuş, duvara dayanmış, duruyordu. Tahtalarından dışarıya yağ çıkmış fıçıyı açtı, fıçı zeytinle doluydu. Kapının karşısındaki duvarın dibine konmuş damacanalarda da sapsarı zeytinyağları ıslı ıslıldı. İncir, pirinç, biber, tuz, tuzlanıp kurutulmuş balık, mısır, biber, kurutulmuş kabak, patlıcan, büyüklü küçüklü başka yiyeceklerle de doldurulmuş torbalar tahta raflara düzgün sıralanmışlardı. Vasili, bu Tanasi Koçiras da adaya geleceklere tam bir yıllık yiyecek bırakmış, diye güldü, hem de sevindi. Tanasi iyi bir adamdı. Ona göre insanoglunun hiçbir emeği boşa harcanmamalıydı. Bu zeytinyağı yağ haline gelinceye kadar ne kadar, ne kadar çok emek yemişti. Önce zeytin fidesini dikeceksin, yetişmesi için ona bakacaksın, her yıl dibini kazacak havalandıracaksın, yabancıleri aşıl-yacaksın, aşığı tutturmak için usta bir aşıcı olacaksın, usta bir aşıcı olmak için de yıllar yılı, deneylerden geçecek, sonunda da aşığı tutturunca sevincinden göklere uçacaksın, sonra da uzun yıllar meyve versin diye bekleyeceksin. Önce, yedinci yılda bir tek ya da üç meyve verecek. İşte o ilk sevincin, ilk göz ağarındır, o ilk zeytini yemeyip bir armağan gibi saklayacaksın. Öteki yıllar yirmi otuz tane kapkara, başparmak büyüklüğünde ıslı ıslı zeytinler alacaksın. Üçüncü yıl sağlıklı genç ağacın ürünü artık sayısızdır ve çok etlidir. Genç ağacın zeytini büyük, parlaktır. Yaşlı ağaçların meyvesiyse küçük, buruşuktur. Meyvesini vermiş, olgunlaştırmış genç ağaç, şöyle uzaktan, insanı görünce kabırır, sevinçten yaprakları ışık gibi açar, titrer. Ya buğday, ya pirinç, ya incir, nar, elma, kiraz, şeftali ne emeklerle yetişir. İnsan düşünmeli, elini attığı her zeytin tanesinde, her pirinç, her

buğday tanesinde ne kadar, ne çok alın teri, ne kadar çok emek var. Çuvalların üstündeki rafta da üstleri renk renk çiçeklerle işlenmiş büyük kavanozlardakinin ak petekli bal olduğuna Vasilinin gözleri bir türlü inanamıyordu. Bu Tanasi Koçiras deli miydi neydi, bu kadar kavanoz kavanoz ak petekli balı nasıl da bırakıp giderdi? Vasili, Türklerin dediği gibi, anam beni kadir gecesinde doğurmuş, diye düşündü. Sevincinden her şeyi, arkadaşlarının bırakıp gidişlerini, değirmendeki pembe, pullu, genç kız memesi kokan başörtüsünü, Harikliayla yatışını, arkasından da Alikiyle... Bir şehvet nöbetinde çıldırışını, öldürülme, gelecek ilk adamı öldürme korkusunu unutmuş gitmişti. Vasili içini çekti, bu adadan herkes gönderilmeliydi de, bir tek kişi gönderilmemeliydi, o da dünya cömerdi Tanasi Koçiras... Onun yerinde başka bir insan olsaydı, o bal kavanozlarının içine Tanasi ağı koymuştur, diye düşünürdü. Ama insan Tanasi Koçirası tanımuşsa, Tanasi Koçiras gibi bir adamın, başkasına ağı vereceğine, böyle bir zorunluğa düştüğünde de ağıyı kendisinin içeceğine inanır... Sevinçle ambarı kapattı. Evin kapısını da, kendi bildiğince açılmaz hale getirdi, koşarak, adanın kuzeyindeki mağaraya gitti. Kayığı, parası, mavzeri, tabancası, ağları, oltaları, kancası, gönderi, yiyecekleri, nesi var nesi yoksa oradaydı. Saklı mağarayı Karınca Adalılardan başka hemen hemen kimse bilmezdi. Mağaranın ağzında yarıları aşan uzun, geniş, kırmızı damarlı bir kaya yükseliyor burada bir mağara var mı yok mu kimse göremiyordu. Mağaranın ağzını kayadan başka bir de böğürtlenler, öteki çalılar örtmüş, mağarayı bütün gözlerden gizlemişti. Küçük kayıklar kolaylıkla içeriye giriyorlar, Vasilinin kayığı gibi kayıkarsa büyük ustalıklar istiyordu mağaraya sokulmak için. Vasili kayığını buraya türlü cambazlıklarla sokmuştu ya, bir de bunu buradan çıkarması vardı.

Yepyeni kayığını mağaradaki kumların üstüne çekmiş, yatağını en dipteki çakıltaşlarının üstüne sermişti. Burada yatılmazdı. Batı burnundaki Dimitronun köşkü üç katlı bir saray gibiydi. Gece gelir onun cihannümasında yatar, gün doğmadan da çıkar giderdi. Yatağını, günlerdir biriktirdiği somunlarından birini aldı, çorbacı Dimitronun evine yollandı, kapı ardına kadar açıktı, bir solukta cihannümaya çıktı, yatağını serdi, aşağı-

daki kata indi, bütün odaları dolaştı, sonra öbür katları dolaştı, bakmadık hiçbir yer bırakmadı, köşk tamtakırdı, bir çöp bile bulamadı. Bu çorbacılar, burada on beş evdiler. Her birinin evi bir köşktü, bunlar aylar önce kimseye hiçbir şey söylemeden, allahaısmarladık bile demeden bir gün adadan çekip gitmişler, yitiklere karışmış, imleri timleri belirsiz olmuştu.

Acıkmıştı, yarın balık tutarım, diye düşündü. Vasili çınarların altına geldi, eve girdi, ambarın kapısını açtı, kavanozlarından birini aldı, dışarıya çıktı, sedire oturdu, petekli balı hançeriyle alıp somun diliminin üstüne koydu. Bal, ince bir kiraz çiçeği kokusuyla kokuyordu.

Yemeğini bitirdi, çeşmeye gitti, avuçlarıyla su içti. Doğru mağaraya... Tüfeği bir yarık kayanın ardındaydı, oradan aldı. Fişeklikleri kuşandı. Fişeklikler doluydu ve bir tek mermi eksiği bile yoktu. Mavzer de doluydu. Nagantını da doldurmuştu. Belindeki tabanca mermisi fişekliği de doluydu. Bunu, Düzce Çerkesi, yakaladığı namlı bir eşkıyadan almıştı. Fişeklikler altın kakmaydı.

Kayıtta neyi var, neyi yoksa sırtlandı. Yalnız kayıkla, mağaranın duvarının önüne, çakıltaşlarının üstüne konmuş benzin tenekelerine dokunmadı.

Deniz kıyısından kumların üstünden yürüyerek çorbacı Dimitronun evine geldi, merdivenleri üçer üçer atlayarak yukarıya, cihannümaya bir solukta çıktı. Yorganının yüzü yeşil ipek-tendi. İşlemeliydi. Yastık yüzü de gül işlemeli patiskaydı. Mor menekşe kokuyordu. Döşegi pamuktandı. Yeni hallaç elinden çıkmıştı, kabarıktı. İnsan yatınca içine gömülüyordu. Vasili çarçabuk soyundu, yatağa girdi. Günlerin gerginliği, yorgunluğu, pembe pullu, insanı şehvetten çıldırtan kız memesi kokan başörtüsü onu bitirmişti. Başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Tanyerleri ısıdı ışıyacak, keskin uzun uzun öten bir horozun sesiyle uyandı, cihannümadan üçüncü kata indi, deniz ayaklarının ucundan başlıyordu, sütbeyazdı. İncecik dalgalar kıyıya kadar geliyor, kumların üstünde tükeniyordu. Cihannümaya geri çıktı, çuvaldan yarım ekmek, birkaç dilim kaşar peyniri, üç tane kuru incir aldı, mutfığa geçti. Canı bir çay istedi, çaydanlık yoktu, her yeri aradı bir kahve fincanı, bir bakır tas

bile bulamadı. Bulsa ne olacaktı, ne çay vardı, ne de çeker. Kendi kendine, ahmak Vasili, ahmak Vasili Atoynatanoğlu, dedi güldü. Yavrum, bu çorbacıların evinde konuk kalıp onları böyle onurlandırırsan, daha başına neler gelecek, bekle bakalım şimdi bu sabah, bu orbacı domuzunun köşkünde uyanacağına, uyanıp da böyle elaleme rezil, rezili rüsva olacağına, diye, Türkçe, geçirdi aklından, ermiş Tanasinin evinde uyansan da aylı ekerli, ballı börekli bir kahvaltı yapsaydın nasıl olurdu. Bre Vasili sen bu orbacılardan insanlara bir iyilik dokunduğunu hiç duydun gördün mü, daha değiş tokuşun kokusunu almadan, hepimiz uykudayken, yuvadan pırrr, kimsenin ruhu duymadan uçup gitmediler mi? Onlar, yaşadıkları sürece, bir kuytuda bitmiş som mavi bir çiçeğe dokunmaya kıyamadan, gözleriyle olsun bir kezcik hiç okşamışlar mıdır, iliklerine kadar sevinçten titreyip, iliklerine kadar bir mavi sevince kesmişler midir? Bir yağmur yeli sonrası, inen iri damlalar dünyayı toprak kokusuna boğmuşken, içleri pır pırr ederek, derin derin bu dünyanın güzel kokusunu ciğerlerinin köküne kadar içlerine çekmiş, şu dünyaya, doğacak güne, toprağı yaran filize, açtı açacak tomurcuğa, bir çocuğun kapıp koyverdiği gülüşüne hayran kalmış, yaşama bir kez minnet duymuş, çok şükür dünyaya gelişimize, demişler midir? Şu deniz beyazken bir yaratılışın, ışığın, tanyerlerinin yeliyle birlikte esmesinin güzelliğinde, tadında eriyip, bu tansığa karışıp uçmuş gitmişler midir?

Kahvaltısını yaptı aşığıya indi. Deniz şimdi buradan, aşığıdan değişivermiş, menevişlemişti. Binbir rengin menevişinin coşkusunda çakıltaşlarının üstünden üç çınarlara kadar geldi, Barba Tanasinin, gitti kapısını, sıcacık içi sevgiyle dolarak okşadı. “Hay Barba Tanasi hay!” dedi, gözleri yaşardı.

Bir süre tümseğin üstünde oturdu, arkasında mor kamışlar hışırdıyor, ınar dalları mor bir aydınlıkta ışıldıyor, deniz menevişini, inceden, uzaktan gelen ışıkların üstüne savuruyordu. Vasili dünyayı hiç bu kadar güzel görmemişti. İnsanlar mı dünyayı irkinleştiriyor, kirletiyorlardı, acaba? Derinden ürperdi, titredi, menevişli denize gözlerini dikti. Yok, yok, diye, geçirdi içinden, yok, yok, olamaz. İnsan sıcaklığı olmadan bu dünya böyle candan olamaz. İnsan gözleri bu dünyayı böylesine okşa-

madan, sevmeden bu dünya böyle güzel olamaz. Bu kokular, insanlar kokladıkları için böyle delicesine dünyayı doldurur, bu yıldızlar insanlar baktıkları için bu kadar parlaktırlar, bu denizler insanları sevinçten çıldırtmak için böyle menevişlenirler. Ve bu güzel dünyada, şu doğurgan topraktan, şu kokusu, rengiyle doludizgin açmış çiçekten, tanyerlerinin savrulan ışığından, insanın insanı kucaklayışından, öpüşten, sevinçten, sevdalardan, coşkulardan utanmadan insanlar birbirlerini öldürüyorlar. Ben çok öldürülmüş insan gördüm, ben çok kopmuş kol bacak, paramparça edilmiş, kan içinde bedenler, köpek sürülerinin paylaşmak için birbirlerini parçaladıkları insan ölümlerini gördüm. Ben, donmuş, kaskatı kesilmiş, dimdik, gözleri yumruk gibi dışarıya uğramış ölümler gördüm. İniltilerini duydum, yüzlerce insanı... Bu iniltilerin birdenbire kesildiklerini de... Sonra hepsinin gözlerinin pörtlediğini.

Bu güzel dünyanın içinde bunları düşünmemek olmuyor, olmuyor. Barba Tanasi çok savaş, çok ölüm, çok işkence, çok zulüm, çok aç insanlar görmüştü. Nerde bir güzellik görse, bir çiçeğin açışını, bir gün doğuşunu, bir yaprağın tiril tiril edişini, bir insanın taa yürekten ağız dolusu gülüşünü... Utancından elleriyle yüzünü örterdi.

Yerinden kalktı, tepeye yollandı, yel değirmeninin önünden geçerken kendini, içeri girmemek için zor tuttu ya oradan da ayrılamadı, değirmenin yöresinde birkaç kez döndü. İçerde, tahtaların üstünde pul pul yanan pembe başörtüsünden yoğun bir kız memesi kokusu fışkırıyor, bu koku onu çıldırtıyordu. Değirmenin yöresini bir kez daha döndü, bu kez daha hızlı... Tepenin başına doğru aldı yatırdı, üstüne çıktığında soluk soluğaydı. Dönerek yöreye baktı. Aşağıdaki koyak sapsarı çiçeğe kesmiş, sapsarı bir ışık bütün hızıyla denize doğru akıyor, denizi, göğü sarıya boğuyordu. Uzaklarda, doğuda batıda, kuzeyde güneyde deniz dümdüz, kırıksızdı. Karşıdaki Hayırsız Ada mor, keskin bir ışığa batmıştı. Martılar kanatlarını germiş telaşsız, uçmuyormuşcasına, gökyüzünde öyle kıpırtısız birer çaylak gibi, kanatlarını ince esen yele vermişler, öylece duruyorlardı. Şeftaliler, kirazlar çiçeğe batıp çıkmışlar, pembelerini koy-vermiş gitmişler, gökyüzünü boyamışlardı. Havada yoğun bir

pembelik sallanıyor, pullu başörtüsü de pembelikle birlikte bir bayrak gibi dalgalanıyor, yoğun kadın kokusu şeftalilerin, kirazların, koyaktan çağlayarak akan sarı ışığın kokusuna karışmış dünyaya yayılıyor, deniz uzakta, bomboş uzanmış, sessiz, yer yer ışıklı uzayıp gidiyordu.

Bomboş deniz de denize hiç benzemiyordu. Şimdi bir kayık, yırtık kirli yelkenleri olan bir yelkenli, balıkçı tekneleri, denizi yarararak, homurdanarak giden bir gemi, kuğu gibi apak bir gemi olsaydı denizin üstünde işte o zaman deniz, deniz gibi bir deniz olurdu. Bu adada bir çocuk olsa, şu aşağıdaki koyakta çocuklar kuşlara zalimcesine tuzak kursalar, kadınlar kızlar mantar toplamaya çıksalar, bir yaşlı kişi eğilip kalka kalka güllerini budasa, bir başkası teknesini kalafatlasa, öteki kayığını boyasa, o zaman insanlarla birlikte kuş sesleri de, öteki sesler de dolururdu dünyayı. Şimdi narlar, büyük, al çiçeklerini açsalar, foratseler, adayı bir yandan öteki yana kadar dolansalardı, kara, mor, lacivert, küçük küçük ak benekli yılanlar narların altına çekilip gelselerdi. İnsansız hiçbir şeyin tadı yok. Havva anamızla Adem babamız cenneti insansızlıktan dolayı bırakmış olmalılar vre Vasili, diye söylendi, vre oğlum, daha dün bir, bugün iki... Ohhooo, bu kadar çabuk özlersen insanoğlunu yandın, oğlusu... Sonra, burada bir ömür boyu insansız ne yapacaksın? Ürperdi, dolar dedi, dolar yakında bu ada. Dolamaz, diye öfkeden titrediydi, dolamaz. Çünkü adaya ilk ayak basanı vuracağım.

Tepeden aşağıya sallanarak iniyordu. Deniz hiç değişmiyor, uçan martılar kanatlarını bile sallamıyordu. Bunlar çaylak, şahin olmasınlar, diye düşündü Vasili, martılar telaşlıdır, kanatlarını böyle uzun bir süre sallamadan yapamazlar. Kim bilir, bunlar da ayrı bir martı soyudur belki.

Değirmenin önüne geldi. Durmak istemedi ya, ılık bir yel burnuna yoğun bir kadın kokusu getirdi. Değirmene koştu, aynı hızla merdivenleri çıktı, çıkar çıkmaz da son basamakta zınk, diye durdu. Orada ortada pembe başörtü yoğun kadın, yoğun kız memesi kokusunu daha yoğun yöreye dağıtıp duruyordu, kabarmış, pulları ışıldayarak... Başı döndü, yandaki direğe tutundu, yoksa merdivenden aşağı yuvarlanacak, değirmen taşının üstüne düşecekti.

Dışarıya çıktığında daha başı dönüyordu. Derin bir soluk aldı, yürürken karşısında bir tansik gerçekleşti, bomboş deniz ağzına kadar doldu. Vasili gözlerine inanamadı. Yoğun meme, yoğun kadın, yoğun, kabarmış pullu, pembe başörtüsü kokusu silindi gitti. Karşıda, uzakta bir kayık küreklerini parlata parlata geliyordu. Vasili tepeden tırnağa kadar sevince koştu. Dünya daha da çiçeklendi, daha da aydınladı. İçinden, gelen insanı, kim olursa olsun sıcacık kucaklamak geçti. Hemencecik de, adaya ilk adım atacak adamı kurşunlayacağı aklına düştü, eli ayağı çözüldü, oraya oturuverdi. Gözlerini inip kalkan küreklerden bir türlü alamıyordu. Sevinci öfkeye kesti, yüreği küt küt atmaya başladı. Yakındaki çukurun içine atladı. Çukurun önüne yatmış düz bir kaya parçası onu aşağıdan, denizden bu yana bakanlara karşı saklar, onu kimse göremezdi.

Adam iskelenin önüne gelinceye kadar Vasili ikircik içinde tetiğe bassam mı, yoksa adaya ilk çıkan kişiyi kucaklasam mı, diye kendi kendine söyleniyor, sonra da, kendime söz verdim, buraya, bu adaya ilk adımı atan insanı öldüreceğim, İncile el bastım, diyordu, çaresiz öldürmeliyim.

Çoktan hazırlanmıştı. İlk adamı öldürecek, ölüsünü sırtlayacak, mezarlığa götürecek, kazılmış, içi boş çok mezar vardı mezarlıkta. Onu bir çorbacının mezarına koyacak, başka bir çorbacının mezarından aldığı haçı da başucuna dikecek, ölünün kayığını da salıverecek, akıntılar da kayığı alacak karşı kıyıya götürecekt.

Kayıklı kürekleri içeriye aldı, kayık geldi, çakıtaşlarının üstüne oturdu. Adam iskeleye çıktı, yönünü evlere döndü, orada bir süre dikildi kaldı. Vasili nişan aldı. Tam yüreğinin üstü. Adam hiç kıpırdamıyor, daha öyle dimdik, elleri arkasında duruyordu. Vasili tetikten elini çekti. Bu tüfekler bu kadar uzaklıktan bir adamı vuramazlar. Vursalar da öldürmez, ancak yaralar, yaralı adamı da... Biraz yaklaşayım, derken adam arkasını döndü, kayığın ipini çözdü, atladı, küreklerle asıldı. Kayığın yönünü doğuya çevirdi. Adam çok güzel kürek çekiyor, dedi Vasili. Bu bir balıkçı, hem de usta bir balıkçı. Balıkçılardan başka kişiler böyle usturuplu kürek çekemezler. Ellerimi keserim ki kürekler bir damla su çıkarmıyordur. Adam giderken gene te-

peden tırnağa sevinçten titredi, ayağa kalktı, rahat bir soluk aldı. Adam dosdoğru yol almış giderken, ne oldu, ne olmadı kayığın başı tam doğuya döndü, kayıkçı kıyı kıyı kürek çekmeye başladı. Vasili de, büyülenmişcesine, onunla birlikte yavaş yavaş, kamışların, kayaların, böğürtlenlerin arkasına saklanarak yürümeye başladı.

Kayıkçı adaya ne bir kulaç yaklaşıyor, ne de uzaklaşıyor, aynı uzaklıkta, gözleri kıyıda kürek çekiyordu.

Vasili böylece kayıkçıyla birlikte adayı turladı. Ona gözükmemek için neler çekmemiş, ne dikenli çalıların, dikenli böğürtlenlerin içine düşmemiş, ne keskin kayalara bacaklarını çarpmamıştı. Turu tamamladıklarında Vasilinin elleri kolları, ayakları bacakları kan içinde kalmıştı. İskelenin oraya gelince kamışlığın çukuruna indi, kayıkçı da az sonra geldi önünden geçti, yukarıya, doğuya doğru turunu sürdürdü. Ulan, bu deyyus deli midir nedir, diye tetiğe davrandı Vasili, sonra da adaya çıkmıyor ya, diye söylendi, bana ne, varsın eşşek gibi, hem de eşşoğlu eşşekler gibi, isterse böyle kırk gün kırk gece dönsün dursun. Benim öldürmeme de gerek kalmaz. Kendi kendine, kürek çeke çeke ölür gider.

Koyağın dibinden sinerek yukarı tepeye çıktı. Sinmese bile koyağın dibinde onu değil denizden, başka yerlerden bile kimsecikler göremezdi. Kayıkçı buradan çok iyi gözüküyordu. Burunu biraz hızlanarak döndü. Gözlerini, kürekleri ne kadar hızlı çekerse çeksin, adadan ayırmıyordu. Bu adam bir şeyler arıyor, diye düşündü Vasili. Ama ne arıyor, adanın yöresini böyle kürek çekerek dolanınca ne olur, böyle ne aranır, ne bulunur ki?

Kayıkçı küreğini çeke çeke mağaranın önüne kadar geldi orada durdu. Buldu, diye düşündü Vasili. Eğer mağaranın içine girer de kayığı, benzin tenekelerini görürse işte o zaman yandık. Kayığı görünce burada bir insan kaldığını anlarlar, adayı didik didik ederler, babanın mezarına bile girsen seni orada da bulurlar. Bulduktan sonra da ya parçalarlar, ya hapsederler ya da Yunanistana gönderirler. Kaldığından dolayı, bir pişmanlık geldi, ağı gibi yüreğinin başına oturdu. Ayağa kalktı, tüfeğinin mekanizmasını çevirdi heyecanla, nişan alacakken vazgeçti, çok uzak, dedi, vurulmaz. Tepeden aşağı koşarken, kayıkçının

da kürekleri suya daldırdığını, mağaranın önünden yavaş yavaş uzaklaştığını görünce sevindi, olduğu yere çöktü. Orada biraz oturduktan sonra elini yere dayayarak kalktı, tepeyi dolandı. Kayıkçı ağır ağır kürek çekerken kayık birden hızlandı, burnu havaya kalktı, motorun sesi duyuldu. Kayıkçı motorunu çalıştırmıştı. Çorbacıların evlerinin önüne gelince motor sesi kesildi, kayık yavaş yavaş giderek, burnu kumların üstüne çıktı, kayıkçı aşağı atladı, bayağı uzun boylu bir adamdı. Evlere yürüdü, avluların önünde gözden yitti. Vasili, ya yatakları bulursa, ya öteberileri... Ya adada bir adam olduğunu anlarsa, anlayıp da geri dönerse? O nasıl olsa iskeleye dönecek, diye düşündü. Ya dönmezse, diye de endişelendi. Dönmezse dönmez, kaçırdıysak kaçırdık, ne olacak yani. Nasıl olsa bir başkası da gelecek, diye umutlandı.

İskeleye indi, kamyş köklerinin çukuruna yerleşti. Tam yanında sarı gözlü bir top nergis kümesi açmıştı. Yoğun bir kokuyla koktu. Vasili, iyi ki dedi, dalgınlıkla üstüne oturmadım, Alik gelince, bu top nergisi olduğu gibi koparıp iskelede ona sunmak ne güzel olur. Kokusu bütün iskeleyi doldurur, şimdi kamyşlığı doldurduğu gibi.

Nergis kokusu almış onu çok uzaklara götürmüştü. Hep on yaşında biliyor, görüyordu Alikiyi. Daha önce hiç mi görmemişti, anımsamıyor. Büyük mavi çocuk gözleri, incecik bilekleri, güneşten yanmış bacakları, sarı, kızıla çalan kıvrıcık saçları... Şimdi, diyorlar ki, babası çok zengin olmuş, buradayken de çok zengindi, gemileri vardı, kaç tane... Diyorlar ki, o bir koskocaman ada almış Yunanistanda, bu Karınca Adasının iki üç misli. Diyorlar ki, Hariklianın balıkçı kocası söylüyormuş, o da adadan çorbacılarla birlikte ayrılmıştı, Alik çok okumuş, Amerika'nın en yüksek mektebini bitirmiş. Onun adresini bulsam, ona çok güzel, özene bezene bir mektup yazsam, ne olur, ne olmaz, bu insanlar hiç belli olmazlar, belki...

Vasili derin bir düş içinde bir cennette yaşar, Alikinin pembe pullu başörtüsünün kokusuyla kendinden geçer, Harikliayı da Alikiyi birlikte çırılçıplak koynuna alırken... Ne yaparsa yapsın, ne kadar uğraşırsa uğraşsın önleyemiyor, Alik ne zaman koynuna girerse, tam sarmaşdolaş olurken o da geliyor, ısı-

lak bedeni, ateş gibi yanan teniyle aralarına giriyordu. Pembe güllü başörtünün kadın kokusu... Nergis de kadın gibi kokar. Çiçekler içinde bir tek çiçektir ki nergis tıpkı kadındır. Onu gecenin karanlığında kadından ayıramazsın.

Vasili, kürek şapırtılarıyla dalgınlığından ayıldı, ayağa fırladı, eli tüfeğinin tetiğindeydi, iyi ki dalgınlıkla tetiğe basmadı. Adam, kürek çeke çeke geldi, iskelenin önünde durdu, ayağa kalktı, iskelenin tahtasına tutundu, kayık onu usul usul sallıyordu. Öyle sallanarak, bir süre evlere baktı. Vasilinin eli tetikteydi. Bir ara tetikteki elini çekip, adam adaya çıkmasın, diye dua etti, haç çıkardı. Tanrı, sonunda Vasilinin dualarını dinledi, kayıkçı iskeleyi bıraktı, motoruyla uğraşmaya başladı. Motoru çalışsın, diye de dua etti Vasili, kayıkçı çok uğraştı. Lanet motor bir türlü almıyordu. Sonunda çalıştı. Kayıkçı da arkasına bakmadan çekti gitti, Vasili de, nergisleri incitmeyerek, kalktı, kamışlığın içinden çıktı. Yemek bile aklına gelmedi. Öylesine bitkindi ki bütün bedeni havanda dövülmüş gibiydi. Her bir yeri ağrıyordu. Doğru yatağına gitti, yatağa kendini attı, giden motorun sesi bir süre kulaklarında pat pat etti, sonra da silindi.

Sabah uyandığında bütün bedeni daha sızlıyordu. Bugün ne yapacaktı, bir şeyler yapacaktı ya ne? Düşünüyor düşünüyor bulamıyordu. Kalktı, banyoya indi, yüzünü yıkadı. Bir iyice yıkanayım, diye düşündü, sonra da kalsın, dedi. Başka bir gün yıkanırım. Belki bir evde su ısıtacak bir kap bulurum, sonra. Usturasını kılavladı, soğuk suyla sakalını köpürtmeye çalıştı. Sakal kolay yumuşamıyordu, gene de sakalını acıta acıta aldı. Bir arkadaşının İzmirden gönderdiği kolonyadan avucuna birazıcık döküp yüzüne sürdü. İçi açılır gibi oldu. Birden de o unuttuğu şey aklına düştü, bugün balığa çıkacaktı. Çıkacaktı ya kayığı oraya zorla sokmuştu, şimdi nasıl çıkaracaktı. Nasıl girmişse, öyle de çıkar, diye güldü. Mağaraya, yel değirmeninin önünden geçerek geldi. Değirmenin önünden geçerken karşı konulmaz bir güç onu içeriye çekiyordu. Zor kurtuldu. Pembe başörtüsü ıslayıp duruyordu orada, mor değirmen taşının üstünde. Bir kezinde Vasili bir nar ağacının altında otururken, narlar çiçek açmıştı, dallar apal nar çiçeklerini götüremiyor, dallar çiçekten kırılıyor, bal arıları, sarıcaarılar, eşekarıları, daha

başka arılar çiçeklere çokuşmuşlar, ağaçlara bulut gibi inip kalıyorlardı. Vasili sırtını ağaca dayamıştı. Başını sağa çevirince Alikiyi gördü. Alikinin bütün yüzü bir çift koskocaman mavi göz olmuştu, pırıl pırıl, hayran, sevgi dolu bakıyordu. Vasilinin onu gördüğünü anlamasıyla ayağa kalkıp fırlaması bir oldu.

Vasili düşündükçe yaşadığı yaşamadığı çok şeyi anımsıyordu. Mağaraya geldi, kayığını umduğundan daha kolay çıkardı mağaradan. Benzin deposunu yokladı, ağzına kadar doluydu. Oltaları da yerli yerindeydi. Motoru çalıştırmadı, küreklerle asıldı, Hayırsız Ada yönüne, doğuya çevirdi kayığın başını. Doğudaki burunda ne toprak, ne kaya, ne ağaç gövdeleri, pembe şeftali, kiraz çiçeklerinden başka hiçbir şey gözüküyordu. Önünde bütün ada sarı, mor, mavi, kırmızı bir çiçek yığınıydı. Bir çiçek yığınyından gelen kokularla da kokuyordu. Bir de deniz kokusu esiyordu adanın çiçek kokusu üstüne.

Burnun bir mil açığına attı oltasını, güvenli. Biliyordu, tam burada oltasını attığı yerde çok mercan tutmuştu bir zamanlar. Tutmuş, kimseye de bu mercan kayalıklarını söylememişti. Mercanın yerini o kadar iyi biliyordu ki nişana mişana hiç gerek yoktu. Bir akşamüstü zeytinliklerin içinden koyağın yukarısına doğru yürüyordu, bir çatırtı duydu, arkasına dönünce Alikiyi gördü, Alikinin onun döndüğünü görünce kaçtı, iki adam el ele verse çeviremez bir zeytin gövdesinin arkasına saklandı. Vasili, bir süre bekledi, Alikinin gözükmedi. Vasili yürüdü. O yürüyünce kızın da arkasından geldiğini anladı. Biraz yürüyünce bir anda arkasına döndü. Alikinin kaçmadı, olduğu yerde kalmakaldı. Vasili onu tepeden tırnağa süzdü. Biraz daha büyümüş, kalın, kırmızı dudakları biraz daha kadınsı olmuş, burun kanatları titremeye başlamıştı. Böyle karşılıklı bekleştiler. Göz göze, gözlerini kırpmadan bakiştılar, Vasilinin içinden ıgıl ıgıl bir sevgi aktı Alikiyeye doğru, kendini tutmasa gidip kıza saldıracaktı. Ama olur mu, ama olur mu Vasili, dedi kendi kendine, o küçük bir çocuk. Arkasını döndü, koşarcasına yürüdü. Duyumsuyordu, Alikinin de arkasından geliyordu, üstelik de koşarak. Kıyıya kadar arkasına bakmadı. Kıyıda kayığının ipini iri bir sakızlık ağacından çözerken, orada öbür sakızlık ağacının altında durmuş kalmış Alikiyi gördü. Arkasınca geldiğini ke-

sinlikle biliyordu ya gene de onu böyle hüznü, yüzü kızarmış, gözleri şişmiş görünce şaşırdı. Kendini toparlayıp Alikiye varıncaya kadar, öbürü kaçtı, bir anda da yitti gitti. Oltaya balık vurdu. Belli belirsizdi vuruş. Vasili aldırmadı. Gelir miydi bir gün acaba Aliki? Kim bilir? Şimdi adayı bile unutmuştur. Zeytin ağaçlarını, beyaz badanalı evleri, şu tepelerin yamaçlarını sarmış gitmiş sarı çiçekleri, mor, menevişli denizi, her şeyi çoktan... Balık bir daha vurdu. Vasili oltayı çekti, bir kocaman mercan güneşte çaktı söndü. Balığı usta elleriyle oltadan aldı, livara usulca koydu, bu bana bugün yeter, diye içinden geçirdi. Sonra, birkaç tane de akşam için tutayım, dedi. Ekmekler de peksimet oldu, taşla kıramazsın. Eğilip livara bakıyor, suyun içinde tek başına yüzen mercanı izliyordu. Mercan, hiçbir şey olmamış gibi, tahtaları koklayarak, livarın içinde dolaşıyordu. Oltayı suya atar atmaz bir balık ürkek ürkek üç kez ardı ardına vurdu. Vasili oltayı çekmedi. Acemi bir balıkçı olsaydı, ipi hemen çekerdi. Vasili bekledi. Amerikada okumuş bir kız, belki Rumcayı da unutmuştur. Belki de adını unutmuştur. O adanın adı neydi, hangi denizde, hangi ülkedeydi? Belki anasına, babasına sorar, anası, derinden bir ah! çeker. Balık bir daha vurdu. Kimi balıkların vuruşu bellidir, en çok da mercanın vuruşu belli olur. Lüfer, kofana bütün gücüyle asılır oltalara, oltaya takılan palamutla uğraşmak müşküldür, derken ada geldi aklına, o yöne baktı, ya birisi, şu anda adaya gelmişse, adaya yerleşmişse, adayı ateşe vermişse, evlerin hepsi tahta, bir tutuşursa bütünü öğleye kalmaz, yanar biter. Ulan balık ne oldu sana, bir daha, bir daha vursana be, vursana hey uğursuz balık, eşşoğlu eşşek. Ne nazlanıyorsun, yoksa seni şimdi bırakır giderim. Kim bilir, ne oldu, ben bu kadar zaman buradayken, kim bilir ne yaptılar adaya, kimler geldi, kimler gitti adaya, ben burada balık tutarken... Sevinç içinde oltayı çekti. İlk çektiği mercan büyüklüğünde bir çipura ipin ucunda çırpınıp duruyor, çakıp durdukça keskin ışıklarını denize yayıyordu. Balığı aldıktan sonra olta kendiliğinden denize indi, hemen de balık vurdu. Vay anasını, dedi Vasili, deniz balık kaynıyor. Çektiği balık bir lüferdi. Olta bir daha kendiliğinden denize inecekti ki, Vasili kendini tuttu, kim yiyecek, diye içini çekti,

bu balıklar bana üç gün yeter. İlk çektiğim çipura öğle için, ikincisi akşama, üçüncüsü de yarın sabah kahvaltısında... Ol-du mu?

Motoru çalıştırdı, heyecanından ölüyordu. Gözleri hep adadaydı. Sanki adayı yerinden alacaklar, götürüp yedi deniz-lerin ortasına koyacaklardı.

Vasili gittikçe heyecanlanıyor, motor da gittikçe hızlanıyor-du. Bir göz açıp kapayıncaya kadar iskeleye geldi, motoru dur-durdu. Kıyıya kadar kürekle geldi. Balıkları livardan çıkardı. Livarın suyu değişmediği için balıklar yarı canlıydı. Kayıktan iskeleye atladı, ipi babaya bağladı, değirmene koştu, ikinci kata çıktı, oh, dedi, derin bir soluk aldı. Başörtü, orada, olduğu yer-de duruyor, pembe kocaman bir çiçek gibi açmış, değirmenin taş duvarlarını ipiltiye boğuyordu. Alikı, gidecekleri günün ak-şamı ortalıktan yitti. Sabaha kadar bütün adayı aradılar bula-madılar. Onun Vasiliye kaçtığı kimsenin aklına gelmedi. Nasıl gelsin ki, Alikı on yaşında, Vasili de daha yeni delikanlılığa ayak basıyor. Vasili, babasıyla gitsin, diye üç gün üç gece Alikı-ye yalvardı. Alikı, onu dinlemiyordu, ağlıyor, sızlıyor, bağırı-yor, dünyayı biribirine katıyordu. Sonunda Vasili evden kaçtı, kayığına bindi, doğru Hayırsızın yolunu tuttu. Bir hafta sonra Hayırsızdan döndü ki gitmişler, kimseye bir şey soramıyordu. Alikıyı bulmuşlar mı, sağ mıymış, selamet miymiş, nerede, na-sıl bulmuşlar? Keşki kaçırıysaydı Alikıyı, beş altı yıl sonra büyür, kocaman kız olur, evlenirlerdi. Babası anası onu bırakıp da gi-derler miydi? Ölü sanırlardı, denizde boğulmuş, akıntılar da al-mış onu karşı kıyılara götürmüş atmış sanırlardı. Onlar da baş-ka bir adaya giderler, orada Alikıye kız kardeşim, derdi. Bu ba-şörtüsü Alikının başörtüsü. Son gördüğünde böyle bir başörtü-sü yok muydu başında? Yoktu, diye bağırdı Vasili, yalancı, hiç de yoktu. Başörtüye doğru bir adım attı, eğildi yakından baktı, elini sürmedi. Bu başörtü buruş buruş, diye geçirdi içinden. Çok sevişmiş, yatarken çok terlemiş bir kızın başörtüsü. Teri daha değirmeni doldurmuş kokuyor. Alikı ne demişti, bekle beni burada. Kıyamete kadar bekle. Yüz yaşında olsam da gele-ceğim. Ölürsem de ölüm haberimi sana verecekler. Yoksa, ben bu adada tek başıma, adaya ilk çıkan adamı vurmak için mi,

yoksa babamın, dedemin toprak olmuş kemiklerini beklemek için mi? Aliki gelecek. Aliki, gelirim dediyse gelecek. Erkek kızdır. Aliki, karasevvalıdır.

Önce kuru zeytin odunlarıyla ateş yaktı. Ateş köz olurken balıkları çabucak temizledi. Nereden geldiyse bir kocaman turruncu erkek kedi geldi, Vasilinın ayaklarına süründü. Vasili, onun sürünmesinin bitmemesini istiyordu. Kedi de sürtünmesini bir türlü bitirmiyordu. Vasili bekledi, bekledi, insana hasret kalmış kedi sürtünmesini bir türlü bitirmiyordu.

Vasili eğildi, kediyi okşadı, kedi başını kaldırdı ona sevgiyle, dostlukla baktı.

“Bre arkadaş,” dedi Vasili, “ben bu adalıyım. Burada doğdum, büyüdüm. Sen de buralısın. Kaç gündür de ikimiz buradayız, niçin şimdiye kadar beni arayıp da bulmadın da, balık kokusu alınca...”

Kedi miyavlamaya başladı yüz bulunca.

“Dur arkadaş,” dedi Vasili, “kahvaltımı zatına veriyorum. Varlığından haberdar olsaydım, senin için de birkaç balık tutardım. Her neyse, geldin ya, ne için gelirsen gel, başım üstünde yerin var.”

Lüferi dörde böldü, ateşin biraz uzağına koydu, kendi de, Tanasinin evinden aldığı tuzlarla mercanları tuzladı, közlerin üstüne koydu.

Kedi, lüferlerin üstüne anında atıldı, bir parçayı aldı çınarın gövdesinin dibine götürdü, yemeye başladı. Biraz sonra gene geldi ikinci parçayı kaptı götürdü.

Közlerden yoğun bir balık yağı dumanı yükselir, ortalığı mis gibi bir kokuyla doldururken, Vasili baktı, kedi sağından, gözlerini közlerin üstüne dikmiş bekliyor.

“Sen neden göç etmedin arkadaş, bu köyde bir tek kedi sen değildin ya, onların hepsi el değer etek değmez teknelere gizlice bindiler, kimini arkadaşları, sahipleri götürdü. Kimi de... Bir de köpek ürüyor köyde. Daha müşerref olamadık. Bir de horoz ötüyor her şafak vakti, onunla da şeref yap olamadık. Korkuyor, arkadaş, elime geçirir de keser yerim diye. Bilmiyor ki, bir balıkçı, acından ölse de adada öten, adayı terk etmek korkaklığını göstermemiş yiğit bir horozu kesip de yemez.”

Bir yandan ateşin üstündeki balıkları çevirirken, bir yandan da kediyi sıvazlıyordu. Kedi, ocaktaki balıkları unutmuş mırıldanmaya başlamıştı.

Vasili de, kedinin eski durumundan beter bir durumda, gözleri, kızaran balıklarda, gittikçe de, çıkan balık dumanı kokuları onu dayanılmaz bir açlıkta kıvrandırılıyordu. Neredeyse balıkları ocaktan alıp yarı çiğ yiyecekti. Bir balıkçı yarı çiğ balık yemez, ya iyicene pişmiş ya da düpedüz çiğ balık yer. Kediyi okşamak ona güç verdi, dayandı, balık nar gibi kızardı, balığı çabucak ocaktan aldı, közlerin üstünde son kalan yağ öyle bir koku saldı, öyle bir mis gibi koktu ki Vasilinin başı döndü.

Kalaylı sahanda azıcık soğumuş balıktan bir koca parça kendisi alıyor, ayıklayıp yiyor, bir parça da kediyeye veriyordu. Kedi, payı çakılların üstüne düşer düşmez, hemen kapıyor, kalçaları titriye titriye çınarın kökünün dibine gidiyor, parçasını yutup geriye dönüyor, gittikçe büyüyen gözlerini Vasilinin elinden ağzına, ağzından eline dikip, bekliyordu.

Balıklarını yediler bitirdiler. Vasili gitti Tanasinin evinden bir kalıp sabun aldı geldi, elini, ağzını sabunla, köpürterek bir iyice yıkadı, ellerini yüzünü, gene Tanasinin evinden aldığı bir havluyla kuruladı.

Ağır ağır, çiçeklere, çiçeklerin üstündeki arılara, birer kuş büyüklüğündeki, kanatlarının altı som kırmızı, böyle bir kırmızıyı ne bir çiçekte böcekte, kuşta, kilimde halıda, hiçbir yerde görmemişti, kapkara kelebeklere, şimdiye kadar bu adada hiç görmediği çiçekli otlara baka baka yürüyordu. Vasilinin tuhafına gidiyordu. Demek ki, doğup büyüdüğü adayı hiç tanımıyordu. Şimdiye kadar bu adada ne böyle çiçekler, ne böyle böcekler, kelebekler, kuşlar, arılar görmüştü. Şimdiye kadar, hep denize baktım da ondan olacak, diye düşündü. İşte şu kanatlarının altı som kırmızı kara kelebek nerdeydi bugüne kadar. Bu kanadı mora çalan kara kelebeğin biri, bir yabangülünün üstüne konmuş, kanadını da bitıştirmiş, öylece duruyor, kadife kırmızısı. Bu kırmızıya bir ad bulunamaz, otur karşısına için renkle, yumuşaklıkla, tatla dolsun. Durmadan bak, bir kırmızı bin kırmızı olsun, bir tat bin tat, bir yumuşaklık bin yumuşaklık olsun. Sen de kırmızının kanatlarında şu denizin üstüne uç da git.

Vasili bir kırmızı düş içinde evin kapısına geldi, durdu. Bu evlerin göçten önceki durumlarını düşündü. Vay anasını, dedi, ne tuhaf bir dünya, bir varsın, bir yoksun. Böyle düşünürken bacaklarına yumuşacık bir şeyin değdiğini fark etti. Bacaklarına sürünenin kedi olduğunu görünce içine bir aydınlıkla birlikte bir de sevinç doldu. Eğildi kediye okşadı. Demek kedi, ta iskeleden buraya kadar ardından gelmişti de o görmemişti. Bu kediler böyledir işte. İsterlerse omuzuna çıkar, seninle birlikte yürür, onun varlığından gene haberin olmaz.

Balığı yedikten sonra uykusu gelmişti. Nerdeyse ayakta uyuyacaktı. Cihannümaya çıktı, soyundu, yorganın altına girdi. Dört pencerenin dördü de açıktı. İçeriye tepedeki çamlardan reçine kokuları esti. Kedi de geldi. Sağına, yorganın üstüne yattı, mırıldanmaya başladı. Öylesine bir mırıldanıyordu, mırıltıları denizin sesini örtüyordu.

Sabahleyin, bir çuval somununu aldı, somunlar kurumuştı, iskeleye geldi, bir ateş yaktı, çay demledi. Tanasinin zeytinleri üstüne de zeytin yoktu, her biri bir kara erik kadar. Ekmeğini közde kızarttı. Kurumuş ekmek çıtır çıtır oldu. O yedikçe kedi gözlerinin içine bakıyordu. Önüne bir zeytin tanesi attı, kedi hemen zeytini kaptı, bir süre çakılların üstünde zeytinle oynadıktan sonra, kış üstü oturup zeytini yedi. Bir zeytin daha attı Vasili, kedi onu da aynı biçimde yedi. Beşinci zeytinde kedi pes etti, kara zeytin tanesi çakıltaşlarının arasında öylece kaldı. Kediye biraz uzağa çekildi gözlerini de Vasilinin yüzüne hayranlıkla dikti.

Vasili çay bardağını, çaydanlığı yıkadıktan sonra ekmek çuvalıyla birlikte götürdü. Tanasinin evine koydu, kayığını bıraktığı yere yürüdü. Özellikle değirmenin önünden geçmedi.

Motoru çalıştırdı. Daha o kayığa binmeden kedi kayığa atlamış, Vasilinin yanına yerleşmişti. Kayığın başı gene Hayırsıza döndü, bir buçuk mil kadar gittikten sonra dünkü yere yakın bir yerde durdu. Vasili, çoktan oltaları hazırlamıştı. Hemen saldı. Salmasıyla da çekmesi bir oldu. Oltanın ucunda büyük bir mercan yanıp sönerek sallanıyordu. Kedi de büyümüş gözlerle bu tansığa bakıyor, dili dışarda yalanıyordu.

O gün çok balık tuttular. Hem öğleye, hem akşama, hem de ertesi güne yeterdi. Belki adaya birileri çıkmıştır, diye Vasili bas-

tı gaza, çabucak da iskeleye geldi. Balıkları hemen götürdü Tanasinin evinde büyük bakır bir tencerenin içine koydu, kapağını da kapattı. Balık kokusunu alan başka kediler de gelir, bütün balıkları yerler, diye güldü. Bu ıssız adada, bu insan ayağı değmemiş yerde... Turuncu kedi ayaklarının altında, bacaklarına sürünüyor, miyavlıyor, yakaladıkları balıktan payını istiyordu. “Dur,” dedi Vasili, “dur oğlum, hele şu tepeye bir çıkalım, yana yöne bir bakalım, adaya kim gelmiş, kim gitmiş, kim canını elimizden kurtarmış, ya da nerelere saklanmış bir görelim.”

Tepeye doğru yola düştü, zeytinlerin içinden geçti, çam ağaçlarının önünden, sel yatağından tepeye vardı. Tepedeki düzlüğün tam ortasındaki beyaz yabangüllerinin üstünde bir sürü kuş ötüşüyordu, turuncu kedi yıldırım gibi kuşlara koştı, tam onlardan birini yakalayacakken, kuşlar, pır, dediler uçtular gittiler.

Gün tepeye dikilinceye kadar Vasili, yaban güllerinin az önündeki büyük, işlemeli mermer taşın üstüne oturmuş adanın her bir yerini, en küçük kivrıntısına, koylarına kadar gözden geçirdi. Denize yansımış ışık gözleri kamaştırıyor, dünyayı ipiltilere boğuyordu. Ne gelen vardı, ne giden. Denizin üstünde en küçük bir leke bile yoktu. Martılar bile uçuşmuyordu. Nereye gitmişti martılar da? Herkes, her şey bu adayı terk etmişti, şu gariban Vasili, şu gariban kediden başka.

Gene koyaktan, zeytinlikten, çamların önünden, bahar, deniz, yabangülü, çiçeğe durmuş yaban yoncalarının içinden aşağıya indi. İner inmez de kedi kıyametleri kopardı. Miyavlayarak bir Vasilinin ayaklarına sürünüyor, bir Tanasinin evinin kapısına gidiyor, kapının tahtasına sürünüyordu.

“Dur arkadaş, dur,” diyordu Vasili, “dur. Dur arkadaş, dur. Ben de acıktım. Biliyorum, sen çok yürüdün, sen de acıktın, dur. Şimdi ben ateşi yakayım, balıkları temizlerken, sana da... Dur! Ben balıkları temizlerken sen yana yöreye bir bakın hele, bir gelen giden var mı? Bir de bir baskına uğrarsak, o zaman yandık. Sen kaçır saklanırsın, bana gelince ya ölür ya öldürürüm.”

Balıkları pişirdi, kedi karnını doyurur doyurmaz gitti, yarın üstündeki salkımsöğüdün altına kıvrıldı, yattı.

Bundan sonra Vasiliyle kedi her gün, daha deniz beyazken balığa çıkıyor, en geç, kuşluk vakti, adaya biri gelmiş mi, diye

telaş içinde geri dönüyorlardı. Bakıyorlardı ki, ne gelen var, ne giden, Vasili rahat bir soluk alıyordu. Kimi gün iki günlük balığı birden yakalıyor, denize çıkmıyor, tepenin başındaki işlemeli mermer taşın üstüne oturuyor, sabahın alacakaranlığından gün batımına kadar, yemek yemeyi unutarak denizden gelecek tekneyi, kayığı bekliyordu. Ve deniz bomboştu. Gözükürlerde ne bir karartı, ne bir kıpırtı.

Sonunda öyle bir duruma geldi ki, Vasilinin denize çıkmasıyla dönmesi bir oluyordu. Kiminde oltayı denize, üst üste birkaç kez salıyor çekiyor, kiminde yem takmayı unutuyor, kiminde tuttuğunu kedinin önüne atıyor, kiminde de bir çurçur bile yakalamadan alelacele oltasını topluyor, son hızla adaya dönüyor, o gün yemek yemeyi unutmamışsa, zeytin ekmeğe talim ediyor, koşarak tepenin başına çıkıyor tepenin üstünde dört dönerek, gündoğudan günbatıya kadar bütün denizi tarıyor, karanlık basınca da iskeleye iniyor, tahta kanepeye oturuyor, başını iki eli arasına alıyor, öylece düşünüp kalıyordu. Kimi gece de orada, başı iki eli arasında, yanına büzülüp yatmış kediyi okşayarak uyuyup kalıyordu.

“Sen de benim gibi elini tutmadığın, bir kere olsun mavi gözleriyle göz göze gelmediğin, Amerikadan dönsün, diye, bu adada Alikiyi bekliyorsun, öyle mi?”

Hem konuşuyor, bu yalnız kediye yüreği yaralanarak acıyor, onu bütün sıcaklığıyla okşuyor, o okşadıkça da kedi mest gittikçe mırıltısını artırıyor, geriniyor, sırtüstü yatıyor, onu okşayan eliyle oynuyor, parmaklarını yalıyor, kucaklıyor, bir yandan da dönüp duruyordu.

“Herkes gitti de, bütün kediler bir yolunu buldular da, teknelere sızdılar da sen niçin bir tekneye atlayıp da gitmedin de burada tek başına kaldın? Yoksa bu adada senden başka kedi yok muydu?”

Vasili anımsamaya çalıştı, gerçekten bu adada hiç kedi yok muydu? Düşündü düşündü, bir kedi topluluğunu gözlerinin önüne getiremedi. Çocukluğunda onun bir ala kedisi vardı, o şimdiki gibi gözlerinin önünde. Öyleyse öteki kedileri niçin hiç anımsamıyor?

“Her neyse iyi ki geldin de bana can yoldaşı oldun kedi. Se-

nin Alikin ne zaman gelecek? Senin Alikı de benimki gibi bebek-ken mi gitti Amerikaya? Eeeeeee... Öyleyse sen neden kaldın bu adada öyle, canının istediği için mi? Bu adanın dışına çıkmaktan korktuğun için mi, bu adanın dışına çıkınca seni köpeklerin, aslanların kaplanların parçalayacağını bildiğin için mi? Seni savaş mı götürecekler, sen bu adanın dışına adımını atarsan? Top güllerle tepende mi patlayacak? Üç gülle birden senin siperlerinin üstüne mi düşecek, toprak altında mı kalacaksın üç gün üç gece, soluk bile alamayacak mısın? Seni toprağın altından çıkar- dıklarında yanında Erzurumlu Hasanı bulacaksın gözleri pört- lemiş, iki elini önüne uzatmış, körlerin yürüdüğü gibi yürüyen. Hastanede bile bit içinde kalacak, bütün bedenine bit sıvanacak, öyle mi? Gencecik askerler sapır sapır bittten dökülerek, biti yer- den süpürgelerle toplayıp üstlerine gaz döküp yakacaksın, öyle mi? Bu dediklerimi dağ taş duydu. Yedi iklim, dört köşe duydu, sen de duydun, öyle mi, duydun da onun için mi, korktun da bu adada kaldın, öyle mi? Savaş bitti. Belki daha sürüyor mu, diyorsun, bunlar savaşı bu akılla bitiremezler, bu insanlar, ken- dilerini yaratıkların en akıllısı sanıyorlar, bu yaratıkların en acı- nası yarattığı, yaratıklar içinde kendinin en ahmak yaratık oldu- ğunu bilmeyecek kadar en ahmak, kendi canına, tekmil yaratık- ların canına kıyan bu yaratıkların en kötüsü yaratık, yaşadığı şu yeryüzünün bir cennet olduğunu bilmeyecek kadar enayi, yedi- ğinin içtiğinin, doğan güneşin, akan suyun, esen yelin, uçan bu- lutun, yağın yağmurun, açan çiçeğin, büyüyüp gelişen meyve- nin, tomurcuğun, yer altında çabalayan tohumun, uçan kuşun, petekteki arının, sayısız, milyarlarca, milyarlarca ısılayan rengin bir tansık olduğunu bilmeyecek kadar eşşek, hem de eşşoğlu eş- şek. Bu korkunç yaratık gene savaş çıkaracak, ormanları yaka- cak, yüzlerce binlerce yıldır yaptığı şehirleri yıkacak. Gözlerdeki bütün göz nurlarını alacak, akıllı kedi sen onun için mi bu ada- dan çıkmadın, öyle mi? Öyleyse biz de bu adaya çıkan ilk yara- tığı öldüreceğiz, öyle mi?"

Kedi kalktı, gerindi, kanepeden atladı, salkımsöğüdün altı- na gitti, toprağı eşelemeye başladı, bir süre kazdı, çukura otu- rur gibi yaptı, kasılarak sıçtı, sonra da özenle üstünü örttü geldi yanına yattı, yalandı.

Sabahtan, kedi uyandı. Deniz sütbeyazdı. Vasili motoru çalıştırdı. "Nasılsa kimse gelmeyecek bu adaya, burasını tanrı bile unuttu. Varsın gelmesinler. Gelirlerse de cehennemin dibine gelsinler. Yaaa, kedim, onlardan, bu ahmaklardan birisini, hiç olmazsa birisini öldüremezsem, diye üzülüyor muyum? Hiç de üzülmiyorum. Her gün, her saat, her dakika bu sürüngenler, sürüngenlerin ayaklarını öpsünler, biribirlerini öldürüyorlar. Onlardan bir tanesini, bin tanesini, bir milyonunu öldürdün ne çıkar. Sen de benim gibi adana çıkacak ilk kediyi öldürmek için mi kaçtın da burada kaldın, öldürsen ne olacak, öldürmesen ne olacak, bu öldürme makinası insanoğlu, şu yeryüzünde önüne ne gelirse, kim çıkarsa öldürüyor, havada uçan kuşu, denizde yüzen balığı, öldürecek hiçbir şey bulamazsa kendini öldürüyor. Gel seninle buradan gidelim. Nereye gitsek bizi öldürecekler. Bana ahmak mı diyorsun, gene en sağlam yer burası mı?"

Vasili dalmıştı, tam Hayırsızın dibindeydiler, bir kırlangıç yakalasa çok iyi olacaktı. Şöyle kanatlı, bir okkadan fazla, koskocaman gözlü, gözlerinde bütün denizlerin rengi, ışıltısı.. Kırlangıç balığını yerken insan bütün denizlerin kokusunu da birlikte yiyordu. İnsan tepeden tırnağa denize kesiyordu. Anladık, haydi, balığı öldürüyor, yiyoruz, havada uçan kuşun ne kabahati var?

"Sen ne için kaldın burada kedi? Gitsen bir kasabaya, köye böyle yalanırsan sana bir lokma ekmeği nasıl olsa verirler. Senin öteki arkadaşların, hani şu fare avında olanlar..."

Oltasını özenle yemledi, salladı, bekledi, neden sonra bir balık oltaya sert vurdu, balık ipi almış götürürken Vasili ipe yapıştı, durdurdu, çekmeye başladı, büyük oynak bir levrek, bütün ışıltısıyla, yanar döner, sudan fırladı geri düştü, suyun yüzünde oraya buraya kaçmaya çalıştı ipi koparamadı, bu sırada da Vasili onu tekneye çok dikkatli aldı. Bu büyüklükteki levrekler hem çok lezzetli, hem de canavar olurlar, parmağını kaptırmaya gelmez, koparamazlarsa da keserler.

Oltasını bir daha, bir daha attı, hep levrek geliyordu. Levreğin buğulaması kırmızı, kanatlı, büyük gözlü kırlangıcın buğulamasından daha lezzetli olur ya, bütün denizin kokusunu levrekle birlikte içemez, yiyemezsin. Levrek de başka bir güzel kokar baharda, mayıs ayında.

Vasili öğleye kadar çalıştı. Bir levreği dörde böldü kediye verdi. Kedi, kuyruğu sevinçten titreyerek levreğini yedi, geldi kış üstü oturdu, hemencecik de yalanmaya koyuldu. Adaya ağır ağır döndüler. Vasili düşünceliydi.

Vasili çok güzel buğulama yapardı. Bunu da adalardaki, kıyılardaki balıkçı arkadaşları bilirlerdi. Bu hüneriyle de övünürdü.

Balıkları özenle temizledi. Yazık ki taze domates yoktu, ama ermiş Tanasinin evinde hem domates, hem de biber salçası, hem de nar ekşisi, hem de kırmızı soğan vardı. Ermiş Tanasinin bahçesindeki soğanlar daha şimdiden yaprak vermişti, birkaç gün sonra yenebilirdi. Kıvırcık salatalık daha şimdiden yenecek durumdaydı. Bir de bol biberli, nar ekşili, kırmızı soğanlı salata çekmeliydi ki levrek buğulamasının yanına felek de masallah, desin.

“Sen hiç Sarıkamış gördün mü kedi? Sarıkamış içinde Aynalı Çarşı. Aynalı Çarşı cehennem. Sen Aynalı Çarşıda uçup da denize gömülen gemileri hiç gördün mü? İyi ki görmedin. Sen hiç parça parça olmuş, üst üste tepelerce yığılmış, siperleri, koyakları, çukurları ağzına kadar doldurmuş ölüleri gördün mü? Ovalar dolusu çürümüş, kokmuş, kokusu insanı boğan ölülerin üstünden hiç yürüyerek geçtin mi? Sarıkamış savaşını görmemiş, yaşamamış insan dünyada hiçbir şeyi görmemiş, yaşamamış, demektir. Erzurum içinde Aynalı Çarşı. Sen kedi, sen hiç, uykucu, rahat, gerinen kedi, sen hiç Allahuekber dağında olup bitenleri gördün mü? İnsan boyu, iki insan boyu karın içinde yalınayak, başı kabak, pantolonu yırtılmış, kaputsuz, ceketsiz, koyunları bit dolu, donmuş elleriyle kaşınamayanları, Rus topçusunun karlı dağları ateşe, zindana çeviren güllelerini, karla birlikte uçuşan kolları, bacakları, kollarla bacaklarla, gövdelerle birlikte gökten yağın kanları, Allahuekber dağlarının doruklarında fırtınaya, boraya tutulup donan, taş kesilen, donmuş kırıpikleri, kaşları, donmuş gözleriyle bakan on binlerce askeri gördün mü hiç? Sen bunları görmediysen hiçbir şey görmedin demektir. Sen bunları görmediysen kedi, niçin bir tekneye binip de karşı kıyıda karaya çıkmıyorsun? Sen bunları görmediysen, insanların yüzüne bakmaktan niçin utanasın? İstersen, gel

seni karşı kıyıya bırakayım. Karaya çıkar, kokusunu aldığın ilk iyi adam sandığın kişinin bacaklarına, bütün sıcaklığın, tatlılığını sürünürsün. O da bundan hoşlanır ya... Balkan harbi, Çanakkale, Sarıkamış, Amele Taburları, sen bunların hepsini birkaç yılda üst üste yaşadın mı kedi? Günlerce aç kaldın mı, günlerce susuz kalıp, kurtlu sular içtin mi? Dumlupınarda öldürülmüş binlerce kokmuş, çürümüş, liyme liyme olmuş ölüyü toplarken, toplar gömerken yüzlerce Amele Taburu askerinin öldüğünü duydun mu, gördün mü? Duymadıysan, görmediysen bu dünyada ne hiçbir şey duydun, ne de hiçbir şey gördün. Sen bir insan olsan bir daha şu insanların içine çıkar, bir daha onların yüzlerine bakabilir misin?

Dur kedi, dur, sana bir buğulama levrek yapayım da gör, öyle bir buğulama yaparım ki sana levrekle birlikte parmaklarını da yersin. Türkler, bir yemeğin lezzetini anlatmak için böyle söylerler.“

Üç gün, hiç inmeden tepede bekledi. Tepe, dört bir yandan esen yellerle gelen, insanı sevinçten uçuran kokularla kokuyordu. Bu adada doğmuş, burada büyümüştü, şimdiye kadar burunu ne bu kokuları koklamış, ne de gözleri deniz beyazken kıyıya indiğinde denizin yüz bin renkle menevişlenerek, bir renk fırtınasında savrulduğunu, çiçeklerin böylesine parlak, böylesine adayı, renk renk, ağzına kadar doldurduğunu görmüştü. Esen yeller bile masmavi esiyordu.

Vasili, bütün bunları, ölümü kalımı düşünürken savaşları, ölümleri kırımları, işkenceleri açlıkları birlikte düşünüyor, acıdan, sevinçten uçarken kanatları eriyip yere çakılıyordu.

Üç günün sonunda, bir sabah, gün ışıırken adaya epeyce yaklaşmış, doğu yönünden iskeleye doğru gelen bir kayık gördü, Vasilinin yüreği hop etti, sevinçle ayağa fırladı. Sevgiyle titredi. Koşarak aşağı inecek, gelen kişinin boynuna sarılacak, onu bir sevinç kasırgasına boğacaktı. Bu arada kedi bacaklarına, yumuşacık sürünüyordu. Bir, biraz daha turunculamış kediye, bir kayığa baktı, gerisin geri geldi mermer taşın üstüne oturdu. Kayık o kadar yavaş ilerliyor, kürekler o kadar ağır kalıyor, iniyordu ki, Vasili, bu adam yorgunluktan ölüyor, diye içinden geçirdi. Nerdeyse az sonra uyuyup kalacak, kayık da

başıboş akıntıya kapılıp karşı kıyıda karaya vuracaktı. Ayakları aldı onu aşağıya çekti götürdü. Koyağın yamacından, açıklıkta yürüdü. Görünürüm görünmem diye de bir şey düşünecek durumda değildi. İçi alıp veriyor, gittikçe de kendini öfkeliendiriyordu. O kendini iyi bilirdi, aşağı ininceye kadar kendini kurdurtacak, bir kurşunda da şu gelen, şu yorgun, şu uykusuzluktan ölen kişiyi tam alnının ortasından vuracaktı.

Gözlerini de kayıkçıdan hiç alamıyordu. Küreklerin de iniş çıkışları gittikçe yavaşlamıştı. Bir süre kürekler, bir daha hiç kalkmayacakmış gibi, kayığın yanlarında sürüklendi kaldı, sonra da ağır ağır kalktı, havada asılı kaldı, ardından da gene usulca suya indi.

Kayık epeyce yaklaşıncı içindeki adam doğruldu, yorgun, bitkin, ter içinde kalmış karanlık yüzüyle ayağa kalktı, iskeleye, çınarlara, evlere baktı, gülümsedi. Kayık, küçücük dalgalarla sallanıyor, ayaktaki adam da sağa sola yalpalıyor, düşecekmiş gibi oluyor, geri doğruluyordu.

Vasili bu sırada hiç telaşsız, soğukkanlı, gözü dönmüş, kamış köklerinin, böğürtlenlerin sardığı çukura indi, tüfeğinin namlusunu bir kamış kökünün üstüne koydu, gez, göz, arpacık tam alnının ortası...Elleri titredi, çözüldü. Adam da kayıkla birlikte sallanıyordu. Tetikteki parmağını çekmese titreyen parmağı iniverecek, kurşun da uçup gidecekti.

Sonra, kayıkla birlikte yalpalayan adam kendine geldi. Yüzü bir iyice aydınlandı, kendi kendine güldü, biraz önceki bitkin, gülümsemeyi bile unutmuş yüz, açıldı, sevinçten şakıdı. Küreklere oturdu, gülümseyerek asıldı, biraz önceki ölü gibi kürek çeken kişi sanki bu değildi. Kürekler, kayık, adam, hep birlikte, bir sevinç uğuntusunda kıyıya koşuyorlardı. Vasili de kendini bu sevince kaptırmış, o da sevinçten içi apaydınlık, pır pır olmuş uğunuyordu. O sırada kedi de geldi omuzunun üstüne oturdu, boynunu yalamaya başladı. Vasili elini mavzerden çekti, kediyi omuzundan aldı önüne koydu, okşamaya başladı. Solundaki top top açmış katmer nergis, ılık bahar güneşine bütün çiçeklerini sermiş, baş döndürücü bir kokuyla kokuyordu. Okşanan kedi de öyle bir mırıldamaya başlamıştı ki, on beş yirmi adım öteden duyulur. Nergis, kedi, yaprakları tir tir eden

ilerdeki kavak ağacı, Vasili, uçup gelen kayık, içindeki adam bir esrikliğin tansık dünyasında kıvanıyorlardı.

Kayık o hızla geldi, yarısına kadar çakıltaşlarının üstüne çıktı. Kayığın durmasıyla adamın atlaması bir oldu. Çakıltaşlarının üstünde şaşkın duran adam çınarlara doğru birkaç adım attı, ağaçlara, mutlu sevinç içinde gülerек baktı. Vasili, şimdi, şu anda bu adam dünyanın en mutlu adamı, diye düşündü. Bunca yıldır, hiç böyle mutlu, ağız dolusu gülen bir kişiyle karşılaşmamıştı. Yalnız çocuklar böyle ağız dolusu, böyle mutlu gülerler.

Adam, bir süre çınarlara baktıktan sonra evlere döndü, ilk eve girdi çıktı, evlerin önünden birkaç kez geçti, sonra gözden yitti. Köyün içine girmiş olacak.

Vasili, mavzeri, kedisi, nergisleriyle orada oturmuş kalmış, yerinden kıpırdamıyordu. Neden sonra kendine geldi ki, adam daha ortalıkta yok. Kamışların içinden fırladı, koyaktan tepeye doğru koştu, bir sivri kayanın üstünden, kendini gizleyerek ev aralarına baktı, kimseyi göremedi. Meraklandı, bu adam cin miydi, şeytan mıydı, az önce gözünün önündeyken, birden nasıl yitip gitmişti? Değirmenin üst başındaki çukurdan doğuya doğru çıktı, ta buruna kadar gitti geriye döndü, sivri kayanın üstünde çok eğlenmedi, aşağıya, kamışların içine indi, tüfeğini, kedisini kucağına aldı, sırtını da bir kamış köküne dayadı. Nasıl olsa, eninde sonunda adam kayığının yanına gelecekti. Gün kızdırdıkça nergisler daha da yoğun koktu, baş döndürücü.

Bir ayak sesiyle ayağa fırlayan Vasili, tüfeğini kaptı eli tetikte nişan aldı, az daha kendine gelmese, adamın yorgun, bitkin, dökülen, acıya kesmiş yüzünü görmese çoktan tetiğe basmış gitmişti. Elleri titredi, çözüldü, tüfeği elinden düşecekti, sıkı kavradı, bacakları büküldü, az önceki oturduğu yere sağıldı, kedi de geldi kucağına oturdu, az sonra da mırıldanmaya başladı. Nergisler de kokularını fora ettiler, ortalığa salıverdiler. Az daha adamı öldürüyordum, diye içini çekti Vasili. Dur bre arkadaşım, ne oluyor yahu ant içtin, hemen bugün öldürmen mi gerekiyor? Dur bakalım, baksana adam yorgunluktan ölüyor, bitmiş tükenmiş, insan olan insan bu durumdaki insanı hiç öl-

dürür mü? Savaşta, insanlar birbirlerinin bitkin, yılmış, canından bıkmış yüzlerini görseler, Türklerin dediği gibi, alimallah, birbirlerine kurşun sıkamazlar. Süngü süngüye dövüşün, bundan dolayı, acısı büyüktür. Süngü savaşına girmiş bir kişi bundan dolayı ölünceye kadar mutlu olamaz, kendine gelemmez, yaralı kalır. Bir insan bir insanın yüzüne baka baka onu kolay öldüremez. Bir insanın bir insanı öldürmesi kendisini öldürmesinden de zordur.

Adam kayığına geldi. Yüzü de gittikçe yorgunlaşıyor, tükeniyor, bitiyor, kararıyor, acıya kesiyordu. Şu anda bu adam tepeden tırnağa acıya kesmiş. Kim bilir ne acılardan geriye kalmış. Ancak sürekli acı çekmiş insanların, acıya dayanmışların yüzleri böyle olur. Bir tepeden tırnağa acıya keser, bir ağız dolusu gülerler, ömürlerinde yanlarından acı geçmemiş gibi.

Adam, kayığına yapıştı, biraz daha karaya çekmek istedi, kayığı yerinden bile kıpırdatamadı. Doğruldu, yanına yöresine bomboş gözlerle bakındı, bir daha yapıştı kayığa, kayık gene yerinden kıpırdamadı, ilk eve gitti girdi geri çıktı geldi, kayıktaki yatağa asıldı, yük kalınca bir kendirle sarılmıştı, dışarıya çekti. Yatak yerinden kalkmadı. Adam bir daha asıldı, yüzü gerildi, boyun damarları şişti, adam yükü aldı, bacakları büküldü, ama bitkin adam sırtladığı yükünü eve kadar götürdü. İçeriye attı, kendi de bir daha dışarıya çıkmadı.

Vasili ikindiye kadar bekledi, sonra da kalktı gitti.

O gece sabaha kadar uyuyamadı. Daha gün doğmadan yataktan çıktı giyindi. İskele yönüne baktı, kimsecikler yoktu ortada. Varsın olmasın, dedi Vasili, kuş kafese girdi. Kayığıyla, yatağıyla, sandık sepetiyle gelmiş ki buraya yerleşe. Ne olacak, birkaç gün daha yaşasın, ne yitiririm ki?.. Gariban, kim bilir, ne müthiş acılardan geçmiş, geçmiş de gelmiş bu ıssız adaya tek başına sığınmış. Belki de bir kaçaktır. Bir eski eşkiya, bir katil, bir siyasidir. Duru mavi gözleri bir çocuğun tertemiz gözleri gibi. Yöreye hayranlıkla, sevgiyle bakıyor. Bu adam öldürülür mü, öldürülür. Öldürülmeyecekse niçin bu adaya geldi öyleyse? Bu dünyada hiç başka ada kalmadı mı? Bu adam bu adaya düpedüz kendisini öldürtmeye geldi. Ben mi bu adamı öldüremem, gözleri duru çocuk gözleri gibi, hay-

ranlıkla dünyaya bakıyor, diye mi? Gözleri her gördüğü şeyi sevgiyle okşuyor, bu kadar acılardan, ölümlerden ölüm beğenlerden geçtiği için mi ben onu öldüremeyeceğim? Allahuekberde tepelerce yığılmış ölümler, Sarıkamışta, Dumlupınarda serilmiş yatan... Onların içinde, o yüz binlerce ölünün içinde bu adam gibi dünyaya sevgiyle bakan bir tek kişi yok muydu, hepsini öldürdüler. Bugün yorgun, yarın nasıl olsa ortaya çıkar. Kedisini kucağına aldı çorbacıların mahallesine düşüne düşüne yürüdü. Ne yapsındı Vasili, kendi ayağıyla tıpış tıpış öldürülmeye kendi gelmişti. Bir kere arkadaşlarına söz vermişti. İncile de el basmıştı, eee, bu duru mavi çocuk gözlü adam da gelmiş ağa düşmüştü, ne gelirdi bu gariban Vasilinin elinden. Ona, o çok acı çekmiş, tertemiz yüzlü adama birkaç gün daha yaşamak için, o da birkaç gün izin verebilirdi, başka bir şey gelir miydi elinden?

Delice öfkeye kapıldı, şu anda bu adam eline geçse, bir iki demez derakap öldürürdü. O kadar öfkelen-di ki, gönül diyor ki, dedi, o içerde uykudadır şimdi gir içeri, bir kurşunda... Sonra, birden kendini küçümsedi, sen ne olmuşsun bre Vasili, dedi. Ne oldu sana, uykudaki insanı bile öldürmeye kalkıyorsun...

Kedisini kucağına aldı, çabucak iskeleden uzaklaştı, çorbacıların mahallesine gitti. Ne diyorlardı bu mahallenin adına, Mirmingi burnu. Nereden gelmiş bu kadar karınca buraya? Güldü. Aklından da o yitiklere karışmış adam hiç çıkmıyor, gülen, acılı, ölüm-lerden ölüm beğen yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. O ölecek ne yapalım, onun da yazgısı böyleymiş, yazılan da bozulmaz imiş.

Mağaraya gitti, bir iki zeytin, biraz peynir ekmek atıştırdı. Mirmingi burnuna geldi, yukarı çıktı, kapıyı sürgüledi, tüfeğini kucağına alıp yatağa girdi. Bir türlü uyuyamıyordu. Gerginlikten, etleri çekiliyor, günlerce sırtında taş taşımış gibi bütün bedeni ağrıyordu. Yatakta durmadan da bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Sabah, gün doğmadan uyandı, usturasını kı-lavladı, yüzünü şöyle bir sabunladı, köpürttü. Hemencecik tıraş oldu, aşağıya indi, iskeleye yöneldi, zeytin ağaçlarına gelince, bir kayığın adadan uzaklaştığını gördü, eyvah, kaçırdık, diye bağırdı, kaçırdık, kaçırdık. Son hızla iskeleye koştu, çakıl-

taşlarının üstünde durdu, tüfeği kaldırdı, nişan aldı, adam çok uzaklaşmıştı, ne kadar atıcı olursa olsun bir insan bu kadar uzaktan onu vuramazdı. Kaçırdık, eyvah kaçırdık, diye, inler gibi birkaç kez daha yineledi. Tüfeği, kendiliğinden, düşercesine yanına indi.

Vasili orada, denizin kıyısında öyle dimdik kalakaldı. Kayıp, uzaklaştı gitti, gözükmeyen oldu. O daha orada, kanı çekilmiş, donmuş kalmış öylece duruyordu.

Nerden çıktıysa kedisi ortaya çıktı, miyavlayarak bacaklarına süründü. Kedinin sıcaklığını, yumuşaklığını bacaklarında duyumsayınca kendine geldi, gözleriyle denizi taradı, deniz bomboştı.

Poyraz Musa gözden yitip gidince Vasilinin iki eli yanlarına düştü, gözleri bomboş, dalgasız denizde öyle kalakaldı.

Neden sonra kendine geldiğinde baktı ki güneş tepeye gelmiş de devrilmiş gidiyor. Arkasına döndü, bir adım attı. Sağa sola yalpaladı. Bir tuhaftı. İçinden bir şeyler akmış gitmiş, uyuşmuş, boşalmıştı. Önce değirmenlerin dönen kanatları üstünde durdu gözleri. Doğudaki değirmenden duyulur duyulmaz bir gıcırta geliyordu. Ortadaki değirmenin kalın duvarlarında yabanincirleri bitmişti. Bu Allahın belası incirler de böyle sahipsiz duvarları, örenleri bulmasınlar, hemen orada bitiverirler. Kayalıkların üstünde bile biterler. Bir de arsız bir sarı çiçek vardır. Küçücük mine çiçekli, o da cilalanmış mermer taşın üstünde bile biterdi.

Ayağının dibindeki kedi miyavladı. Tam bu sırada başının üstünden bir top yalım geçti, yalım o kadar hızlı, hışılayarak geçti ki, Vasili yerinden kıpırdayamadı. O üstünden geçen yalım topu biraz ilerdeki siperlerin üstüne düştü, patladı, gökten kol, bacak, gövde, kan, toprak yağdı bir süre. Bir süre ortalığı çığlıklar aldı, hemencecik de kesildi. Bütün bedeninden terler boşandı, suya girdi çıktı. Başının üstünden bir top yalım daha geçti, az ilerde, kulakları sağır eden bir patlama oldu, yerden yalımlar fışkırdı. Top top yalımlar arka arkaya üstünden geçiyor, bağırımlarla birlikte yalımlar uçuşuyordu. Ortalık kapkaranlık oldu, Vasili çoktan kendisini yere atmıştı. Gözlerini açtığı anda, uçsuz bucaksız ova kar altındaydı. İlerdeki çam ormanı

yanıyordu. Yalımlar koskocaman ormanı önüne katmış almış götürüyordu. Parçalanmış ölülerden daha oluk oluk kan akıyor, karlar kıpkırmızı kana kesiyordu. Bir de güneş alabildiğine dünyayı doldurmuştu. Kan, güneş, yangın, iniltiler. Vasili uyuşmuştu. Üstüne yığılmış toprağın altından çıkmaya uğraşıyor çıkamıyordu. Mangasındaki Manisalı Alinin sesini duydu, sevindi. İki el onu kavradı, toprağın altından çekti aldı. Aliyi bir gördü, karanlık bastı, Aliyi yitirdi. Ali, güneş, karların üstüne serilmiş kanayan ölüler birden ortaya çıktılar. Alinin sesini duydu, kucaklaştılar, el ele tutuşup yanan ormana yürüdüler. Ormanın kıyısına gelince üstlerinden gene top top yalımlar geçmeye başladı. Orman yanıyor, çığlıklar geliyordu yanan ormandan bebek ağlamaları gibi. İniltiler doldurdu dünyayı. Her yer karanlığa kesti. Vasilinin kulağına biraz sonra denizin usuldan sesi geldi. Yerden doğruldu, gözlerini uğuşturdu, kedisi yanındaydı, mırıl mırıl ediyordu. Ayağa kalktı kediyi kucağına aldı, sağa sola bakındı, ortadaki değirmene vardı, kapıdan girdi, doğru merdivene yürüdü, pencerenin üstüne çıktı oturdu, ortadaki yeşil başörtü buruşmuş orta yerde öyle duruyordu. Gözlerini kapadı. Alikiyi düşündü... Ne Hariklia, ne Aliki geldi gözlerinin önüne. Ne seviştiler, ne öpüştüler, hiçbir şey olmadı. Gözlerini açtı, yeşil başörtü bir iyice buruşmuş, solmuş gitmişti. Koşarak değirmenden çıktı. Kapının ağzında durdu, sağa sola bakındı, ada boşalmıştı, hiçbir yerden en küçük bir ses, bir fısıltı gelmiyordu. Bir anda aşağıdaki deniz, koyaktaki zeytinlik, zeytinliğin yukarısındaki çamlık, bir yanı keskin kayalıklı tepe, kapısında durduğu, kanatları ağır ağır dönen değirmen, ayağının altındaki toprak, her şey, her şey silindi.

Koşarak içeriye döndü, merdivenleri ikişer ikişer çıktı, pencereye geldi oturdu, gözlerini başörtüsüne dikti. Kedi usul usul, sinerek, bir fareye gider gibi saklanarak yeşil başörtüsüne gitti, bir ucundan, bıyıkları titreyerek koklamaya başladı. Vasilinin de burun kanatları titredi. Onun da burnuna terlemiş kız memesi kokusu geldi, gelir gelmez de geçti gitti. Kabarmış, ısıltı içinde kalmış başörtü buruştu, soldu, kedi de bu solmuş kokuya arkasını döndü, köşeye gitti. Köşenin tabanını uzun uzun kokladı, bıyıkları gene kabardı. Yukarda, tavanda büyücek, ye-

şil çamurdan örölmüş kırlangıç yuvası daha boştu. Kırlangıçlar çoktan gelmişlerdi ya kim bilir neden daha yuvaya uğramamışlardı. Kedi, gözlerini yuvaya dikmiş, yalanarak bekliyordu.

Vasili pencereden atladı, tahtaların üstüne sert düştü, tahtalar çatırdadı, kedi miyavladı, dışarıya çıktı. Döner kanatlar daha çok gıcırđıyordu. Kedi de geldi ayaklarına süründü, yumuşacık. Kedi ayaklarına süründükçe Vasili kendine geliyordu. İlerdeki, uzun bir dal üstünde tek başına açmış koyu pembe çiçeğı gördü. Oraya yürüdü, dokunmadan kokladı. Şimdiye kadar, o kadar çiçeğı koklamış, hiç böyle bir kokuya rastlamamıştı. Bu adada doğmuş büyümiş, doğudan batıya, kuzeyden güneye dolaşmış böyle uzun boyunlu, böyle güzel kokulu, böyle sine kadife renkli, insanı durmadan okşayan bir renge rast gelmemişti. Oraya, çiçeğın dibine uzanıverdi, gözlerini gökyüzüne dikti. Gökyüzü çok uzaklardaydı, gittikçe de uzaklaşıyordu, nerdeyse gözden yitip gidecek, yerinde bir top ak bulut gibi, bir top, insanın yüreğini hoplatan, kanını kaynatan, kanına karışan bir top mavi kalacaktı.

Birden ayağı fırladı, koşarak kayığına vardı, çözdü, biraz yem bulayım, diye düşündü. Kedi neredeydi, sağa sola bakındı, kedi çoktan gelmiş, kayığın içine kurulup oturmuş, keyifle yalanıyordu. İliklerine kadar sevince kesti, kayığı atladı, motoru kolaylıkla çalıştırdı, güneye doğru dümen kırdı, deniz dümdüzdü. Güneş kızdırıyordu. Deniz de bahar kokuyor, dedi. Baharda en çok denizler bahar kokar. Elini uzattı, kediyi okşadı. Kedi sevincinden üç kez takla attı, ardından da ön ve arka ayaklarını alabildiğine, orta yerden kopacakmış gibi uzatarak gerindi. Birden de ayağı kalktı, hemencecik de yalanmaya başladı. Onunla da yetinmedi, Vasilinin elini hızla yalamaya koyuldu. Bundan çok hoşlanan balıkçı elini çekmedi.

Yemi unuttuğı aklına düşünce dümeni kıyıya kırdı. Kıyı kıyı, çok ağır gidiyordu. Birkaç zargana yakaladı. Zarganaları temizledi, kesti, oltaya geçirdi, denize attı. Burundan beş kulaç kadar açılırken oltaya bir balık takıldı. Balık oltanın ucunda öylesine çırpınıyordu ki, nerdeyse ipi koparacaktı. Vasili balığın lüfer olduğunu anladı. Fazla yorulmadan lüferi içeri aldı. Balık, sandığından da daha büyüktü, livara attı. Kedi bir süre umutla

livarın yöresinde ağzının suyu akarak döndü. Vasili, "biraz sabreyle arkadaş, üçüncü balık senin," diyerek onu okşadı.

Üçüncü balık, çok çabuk geldi. Bu daha büyük bir balıktı. Vasili, balığı temizledi, kesti, en büyük parçayı kedinin önüne attı, kedi parçanın yöresinde her bir yanı koklayarak dolaştı, geldi Vasilinin ellerine uzun bir süre süründü, sonra balığa gitti, bıyıkları titremekten uçarak önündeki parçayı hemencecik yuttu. Vasili şaşkınlıkla öteki parçayı da verdi. Kedi, onu da... Balığın hepsini yedikten sonra gitti, arkadaki telis çuvalın üstüne kıvrıldı yattı, dünyayla bütün ilişkisini kesti.

Gün battı batacak geri döndüler. Vasili çınarların altına bir ateş yaktı, yalımları dallara kadar süren, taa uzaklardan gözüken, Vasili, varsın gözüksün, dedi, inşallah biri adaya düşer de, ben de onu öldürürüm de, bu işkenceden kurtulurum. Ama nerdeee, deniz bomboş, ne gelen var, ne de giden. Şu anda bir gelen olsa, yanındaki tüfeğini okşadı, ah bir gelen... Hiç sapıtmaz, alınının ortasından çivilerdi. İçini bir sevinç aldı, o giden adam nasıl olsa yarın öbür gün gelecekti. Öteberisi herhalde şu evlerden birisindeydi.

Pişen balıkları bayat ekmekle, kedisiyle birlikte yedi. Yarın ilk iş olarak onun öteberilerine bir bir bakacaktı. Çorbacının evine gitmedi, iskelede kaldı, kayıktan telis çuvalı aldı, başına yastık yaptı, uzun kanepelerin üstüne uzandı, boşluk onu çok yormuştu, hemen uyudu.

Sabahleyin erkenden uyandı, Poyraz Musanın öteberilerini koyduğu eve gitti, kapı kilitli değildi, içeriye daldı, alt kat koskocamandı, solda büyük bir mutfak, mutfığa bitişik bir oda, karşıda iki oda daha, karşıda damarlı, sarı Kazdağı mermerinden bir ocaklık, işlemeli, yepyeni, daha kullanılmamış. Odaların kapısını açmadan merdivenlere yürüdü, yukarıya çıktı. Burası da aşağısı gibiydi. Uzun bir salon, salonun her iki yanında ikişer oda, gene karşıda mermer, tahta karışımı işlenmiş bir ocaklık. Ocaklığın sağ yanına serilmiş yatak. İşte o adamın yatağı. Yatağın yanında bir eski terlik, yastığın üstünde yeni, belki daha hiç kullanılmamış bir mavi havlu. İncecik, yorgan bozması, mavi çizgili döşek, döşneğin üstünde de mavi bir incecik yorgan. Bu adam maviyi seviyor. Ayak ucuna, duvarın dibine yer-

leştirilmiş ceviz sandığa hayran kaldı Vasili. Sandığın ön y-
znde, kapağının üstünde türlü kabartmalar... Böyle bir sandığı
Payasta bir Türkmen Beyinin konağında da görmüştü. Bu san-
dıkların kilitleri hep ıngıraklı olur. Sandığın alt ucuna da bir
kamuş sepet dayamıştı adam. Sepet, renkli kamuşlardan rl-
müştü, ağzına kadar da doluydu.

Vasili olduğu yerde uzun bir srekıptırdamadan durdu. Hiç
bir şey düşünemiyor, ocaklığın, sandığın, sepetin nakışları gözle-
rinin önünde biribirlerine girmişler koşuşturup duruyorlardı.

Süngü tak, diye bir ses geldi. Top gülleleri hışıldayarak ya-
ęıyor, ormanın içine düşüyor, ormanın içinden kopan topraklar
ta buraya kadar geliyor, üstlerine yağıyordu. Süngü taktılar, si-
perlerden atladılar, her yanı toz brd. Bir toz karanlığı içinde
kaldı dünya. Barut koktu her yan. Gz gözü görmüyordu. To-
zun içinden iniltiler, kırılan kemik sesleri geliyordu. Bu süngü
savaşı ne kadar sürdü, kimse farkında değildi. Toz karanlığı
kalktığında Vasili ağrıyan omuzunu tuttu, süngü omuzunun
bu yanından girmiş, öbür yanından çıkmıştı. Sngleyen aske-
rin gözlerini hiç unutamıyordu. Sngl tüfeği elinde koşup
gelirken, araları ya iki ya  kulatı, fazla değildi... Karşıdan
gelen askerin yeşil kanlı gözleri korkudan pörtlemiş, delirmiş,
bitmiş, ne yapacağını bilemez, bütün yüzü gerilmiş, yzlkten
ıkmış, bir korku olmuş. Karşı karşıya geldiklerinde şaşkın as-
ker ne yapacağını iyice şaşırdı, dönüp kaçmak istedi, kaçamadı,
kıvrandı kaldı. Vasili soğukkanlı, hiçbir şey olmuyor gibi, onu
seyrediyordu. Askerin o anda yüzü açıldı, prtlek gözleri par-
lar gibi etti, şaşkın süngünün omuzuna geldiğini gördü Vasili.
Deşet bir korkuyla ürperdi, sağ omuzu, göğsü, kolu uyuşur-
ken o da süngüsünü var gücüyle karşısındaki allak bullak y-
zn bedenine sapladı. Karın üstüne birlikte düştüklerini bili-
yor. Gzn açtığında bir büyük çadırın içindeydi. Karşısında
güleç yüzlü, beyaz gömleği kan içinde bir doktor duruyordu.
"Bir şeyin yok," dedi doktor. "Seni yaralayanı sen de ldreme-
mişsin. O da kurtulacak ya sakat kalacak."

Aradan günler geçti, bir aydınlık gündü. Karların üstüne
ipiltiler çökmüş, dünya göz kamaştırıyordu. Savaş alanı geniş
bir ovaydı. Bir yanı kardan, yüksek, doruğu bulutlardan g-

zükmeyen bir dağ, bir yanı ucu bucağı olmayan kar altındaki ormanlardı. Ovayı on binlerce, kaldırılmamış, yatmış kalmış ölü silme kaplamıştı.

“Bugün değilse, yarın gelir o adam. Öldüreceğim onu. Ona kırmızı götlü mektup mu yazdım. Ne işi var onun bu adada? Onu, bu adaya gel, diye kim çağırdı. Gelir gelmez, karaya çıkar çıkmaz, çakıllara basar basmaz alınının ortasından...”

Merdivenleri öfkeyle indi. En çok savaşları, savaşlardaki kırımları düşündükçe öfkeleniyordu.

Bir meydan muharebesinin verildiği ovaya getirilmişlerdi. Yüz elli askerdiler. Alandaki ölü askerleri toplayacak uzaktaki dağın yamacına götüreceklerdi. Meydan muharebesi verileli günler olmuştu ve ölüler kokmuştu. Daha ovaya yaklaşımadan ağır bir koku bir yumruk gibi iniyordu yüzlerine. Kokudan kim askerler yere düşüyor, dipçik zoru, ölüm korkusu bile onları yerlerinden kıpırdatamıyordu. Canlarını dişlerine takıp kalkanlar da, birkaç adım sonra yere titreyerek düşüyor, düşer düşmez de canları çıkıveriyordu.

Vasili dayanıklı çıktı. Bir kez olsun, yüzüne top güllesi gibi inen koku onu yere düşüremedi. Yere düşerse bir daha kalkamayacağını biliyordu. Sonunda ovaya, ovayı silme doldurmuş ölümlere ulaştılar. Baştaki yüzbaşı, mendiliyle ağzını burnunu kapatmış, “Marş marş,” dedi, “marş, marş, her asker bir ölüyü sırtına alıp şu karşı tepenin yamacına götürecek. Marş marş...”

Askerler koştular, her biri bir askeri sırtladı. Sırtlayanların büyük bir kısmı yolda yere düşüp toprağa kapaklanıp kaldılar.

Vasilinin sırtına aldığı ölü kurtlanmıştı. Viğil viğil eden kurtları Vasili ölünün parçalanmış boynunda, göğsünde gördü. Yandaki ölünün ceketini çıkardı, kendi ölüsünü sardı sırtına aldı. Yolda birkaç kez tökezledi ya, dayandı. Ölü öylesine kokuyordu ki, ciğeri sökölüyordu. Ne yaptı, etti de ölüsünü yolda bırakmadı tepenin yamacına götürdü, askerlerin kazdığı geniş, derin çukura attı. Yel esti, teri kurudu, yel kokuyu aldı götürdü. Vasili tepenin ardına geçti, orada, kendisi gibi koku kaçını çok asker vardı, belki bir alay. İçlerinde yüzü bembeyaz olmuş, bitmiş bir de binbaşı göze çarpıyordu. Elinde de koskocaman bir sopa vardı. Vasili, bir kayanın kuytusuna kendini koyverdi, bir

kölçe gibi yere yığıldı. Az sonra da eli sopalı çavuşların sert, üstüne yağmur gibi yağın sopaları altında kendine geldi. Gözlerini açtı ki herkes ayakta. Elleri tetikteki askerler de başlarında.

Vasili bunca yıl süren askerliğinde her şeyi anımsıyor da bu günden sonrasını hiç anımsamıyor. Bir koku denizinin içinde, sırtında çürümüş ölümler, ovadan tepeye, tepeden ovaya kaç gün geldi gitti, o iş nasıl bitti, oradan nereye götürüldüler, hiçbir şeyi anımsamıyor. Salt anımsadığı ilk sırtına aldığı göğsünde kıvıllı kıvıllı kaynaşan kurtlarıyla ilk ölü, binbaşı, eli sopalı, sopalarını askerlerin sırtında kıran çavuşlar, bomboş gözleriyle görmeden bakan, burnu koku almayı unutmuş binbaşı, kendinden geçmiş.

“Alnının ortasından vuracağım o adamı. Hele bir adaya dönsün. Ölüsünü de, kokmuş ölüsünü de sırtıma alacak, işte şu mezarlığa götüreceğim. İsterse kokusu yedi deniz ötesine kadar denizleri kokutsun.”

İskelede geldi, bir sağa, bir sola vurdu kendini. Uca gitti, çınarların üçünün de gövdesine dokundu, kamışlara vardı. Mor kamışlar eylül sonuna doğru tozaklar, dedi. Kamış tozakları ne güzeldir, diye düşündü, mutlu oldu. Koyağa yürüdü, zeytin ağaçlarının içinden geçti. Çok yaşlı, bütün gövdeleri çakur çukur olmuş, iki adam el ele verse gövdesini çeviremez, dalları güdüklemiş zeytin ağaçları gördü. Bu zeytinliğin içinde büyümüştü. Kendinin de, babadan dededen kalma on bir ağaç zeytini vardı. Zengin sayılırdı. Ağaçları da gençti, verimliydi. Şimdiye kadar bu bin yaşındaki zeytinleri nasıl olmuş da görmemişti, şaşılır. Oysa bu zeytinler dilere destandı, bütün adanın övüncesi idi.

Zeytinlerin üst başından denize bakınca ta uzakta bir balıkçı teknesi gördü. Tekne bu yana doğru geliyordu. Kaç gündür ilk olaraktan bu sularda bir tekne görüyordu. İçi sevinçle doldu taşıtı, ne yapacağını bilemedi. Sağına soluna döndü, koşarak yaşlı zeytinlerin arasına geldi durdu. Kalın gövdeleri severek okşadı. Güdük kalmış dallara acıdı. Kedi ayaklarının ucundaydı ha bire bacaklarına dolanıyordu. O da sevinçten dolmuş taşıyordu. Kediye yerden kucağına aldı, içi giderek okşuyor, seviyor, yumuşacık tüylerini yüzüne sürüyor, bir yandan da gelen tek-

neye, derin coşkuya kapılmış, bakıyordu. Tekne, hızını almış doğru bu yana geliyordu. Kimin teknesi olabilirdi bu? Buradaki, aşağı yukarı, bütün balıkçıları tanır, tekneleri bilirdi. Gelen tek-neden gözlerini ayırmadan, bu teknenin kimin teknesi olduğunu bulmaya çalışıyor, bir de adaya gelen dostunu nasıl ağırlaya-cağını düşünüyordu. Bu balıkçıların hepsi kafayı çekerdi ve Ta-nasinin evinde horoz sesi duymadık şaraplar vardı. Birkaç şişe rakı, mastika, uzo da görmüştü. Tanasi evindeki yiyeceklerle ge-len konuğunu dört başı mamur ağırlayabilirdi. Ya gelen balıkçı, adaya yerleşmeye gelen göçmenleri getiriyorsa, gelenleri adaya çıkar çıkmaz, balıkçının önünde onları nasıl vuracaktı, balıkçıyı da vurdu diyelim, nereye kaçıp saklanacaktı? Nereye kaçarsa kaçsın balıkçıları onu arar bulur, paramparça ederlerdi. Balıkçıyı da göçmenlerle birlikte öldürse, balıkçının ne suçu var...

İçindeki bu ikircik sevincini aldı sildi süpürdü götürdü. Dünya bomboş kaldı, yöresinde dört döndü. Tepeden tırnağa uyuştuğunu duyumsadı. Kucağındaki kediye yere bıraktı. Kedi de küskündü. Onun da sevinci yüreğinden akmış gitmişti. Gitti o yaşlı ağaçlardan birinin altına yattı yalanmaya başladı.

Kediye yerden kucağına aldı, çorbacının evine koştu, tüfeği, fişeklikleri döşegİN altındaydı. Fişeklikleri, çaprazlama, kuşandı. Tüfeğini omuzuna taktı, merdivenleri inerken arandı, kedi onunla birlikte odaya çıkmamıştı, üzüldü. Aşağıya, avluya inince kedi dış kapıdan koşarak geldi bacaklarına süründü. Vasili-nin içi gene sevinçle doldu taşı. Yamacı tırmanınca tekneyi gör-dü, mavi bir Karadeniz yapısıydı tekne. Ali Osmanın teknesiy-di. Yollu bir tekneydi. Üç yıl önce kıyıdaki köylüklerden kaçan bir Rum balıkçıdan satın almıştı. Dediklerine göre Ali Osmanla Rum balıkçı kaçakçılık yapıyorlarmış. Ne kaçakçılığı yaptıklarını hiç kimse öğrenememiş, bilememişti. Balıkçı Sakıza mı, başka bir yere mi kaçmıştı, onu da kimse bilmiyordu. Bir kısım Rum onun Mustafa Kemal Paşanın ordusuna silah kaçırdığını söylü-yordu. Mustafa Kemal Paşaya silah kaçırmışsa Sakıza, Yunanis-tana nasıl kaçıyordu? Yamaçta bir süre bekledi. Gözlerini, yitip, ortadan silinip gidecekmiş gibi, hiç tek-neden ayırmıyordu.

Tekne denizi yarararak, köpürterek geldi adaya yaklaştı. Va-sili de koşarak iskeleye indi. Tanasinin evine girdi geri çıktı. Bu-

rası tehlikeliydi. Çünkü tekne gelip de iskeleye yanaştığında göçmenlerin, içlerine bakmak için ilk açtıkları kapı Tanasinin kapısı olacaktı. Dışarıya çıktı, kendine sığınacak yer aradı, buldu da. Kamışlığın arkasında üstünde yıkılmış işlemeli mermer direkler ve eski bir ören olan küçük bir tepelik vardı. Tepeciği de çepeçevre yaşlı zeytin ağaçları sarmıştı. Oradan bütün deniz tabak gibi gözüktü. Kalın mermer direğin arkasına geldi oturdu. Tüfeğinin mekanizmasını çevirdi, fişekliğini yokladı, tabancasını belinden çekti aldı. Güneşe gelen tabanca menevişledi. Vasili sevindi, deniz de böyle menevişliyordu. Üstelik güneşte de değil. Daha gün doğmamışken, uzaklardan, tepeden daha deniz beyazken, kıyıda, çakıltaşlarının üstünden bakınca deniz böyle sonsuz binbir renk cümbüşünde menevişlenir, binbir renkte kıvılcımlanır.

Tekne geldi geldi iskeleye yaklaştı yaklaşacak, geriye döndü. Teknenin içine ıslak ağlar yığılmıştı. Teknede de kimseyi göremedi. Tekne uzaklaşırken kıyıya koştu, çakıltaşlarının üstüne dimdik dikildi. Tekne gözden yitinceye kadar da ayak parmaklarının ucuna dikilerek baktı. Sonra da bacakları onu çekemez oldu çakıltaşlarının üstüne sağılıverdi. Uzaktan bir motor patpatı duyuncaya kadar, çenesi dizlerinin üstünde öyle kalakaldı. Patpatı duyunca da hemen ayağa fırladı, yaklaşmış gelen turuncu balıkçı motorunu gördü. Motor doğru adanın üstüne geliyordu, birincisinden daha coşkun bir sevinç içinde çalkandı. İşte bu tekne mümkünü yok adaya çıkacaktı. Yoksa niçin böyle son hızla adanın üstüne gelsin... Tepeciğe koştu, tüfeğini, fişekliklerini, tabancasını bir çukura koydu, geldi iskelenin ucuna dikildi. Tekne geldi geldi, yarım mil kadar ötede durur gibi oldu, Vasili, "gelin, gelin, gelin," diye bağırdı. "Bu adada insan var, gelin. Ben Atoynatanoğlu balıkçı Vasiliyim, gelin."

Vasili bu sefer daha da bozuldu. Öfkesi duman oldu da tepesinden çıktı. Küstü, gitti tepeciğe, tüfeğinin yanına oturdu. İşte bu ıssız adada da tek başımıza kaldık. Ne olacak halimiz. Kim gelir ki bu adaya, bu cehennemin dibine. Tuh be...

Savaşı düşünmek, o korkunç günleri yeniden yaşamak onu biraz rahatlatıyordu. Ağız dolusu savaşa, savaşı çıkaranlara sö-

vüyordu. Savaşı çıkaranlara ilk söven kişiyle Sarıkamışta karşılaşmıştı. Bu bir doktor binbaşısıydı. Akşama kadar hiç durmadan yaralıları ameliyat ediyor, durmadan da sövüyordu. İkinci-si, bütün bedeni yara içinde, parçalanmamış bir yeri kalmamış bir teğmendi. Ondandır sonra savaşlardan ne kadar geriye kalmış kişiyle karşılaşmışsa, küfür nedir bilmeyenler bile, savaşa, savaşı icat edenlere, savaşı çıkaranlara yediden yetmişe veryansın ediyorlardı. İnsanların ne hayvanlıkları, ne sürüngen hayvandan daha sürüngen oldukları, ne kıvıl kıvıl eden, ıgıl ıgıl çürüyen solucan oldukları kalıyordu.

Mermer taşın üstüne oturdu, denize yüzünü döndü, ne olacaktı şimdi? Deniz çizgi çizgi mavileyip geliyordu güneşin doğduğu yerden. Her an da rengi değişiyordu. Ağlarda çırpınan balıklar. Sepetlerde, oltaların ucunda çırpınan balıklar. Ne hakkımız var, bu kadar can yakmaya?

Öteden, çok mavi çizginin ucundan bir balıkçı teknesi daha çıktı. Bu kadar uzaktan rengi belli olmuyordu. Vasili, delicesine sevindi, işte bu tekne adaya gelecekti. Hem de yüzde yüz. İskeleye koştı, ucunda durdu. Deniz gene dümdüzdü. Belli belirsiz, deniz kokusu, ot, çiçek, tomurcuk, kamış kokularını getiren ılık, ince bir yel esiyordu. Vasili yavaş yavaş ortaya çıkan tekneyi, boynunu uzatmış, teknenin bir an önce adaya ulaşmasını bekliyordu. Tekne birden ortaya çıkıverdi. Mor, ak çizgili, geniş karınlı bir tekneydi bu. Öfkeli patpatları ta buradan duyulduğuna göre, kim bilir motoru ne kadar eskiydi.

“Bu tekne adaya uğrayacak,” diye söylendi Vasili. “Kimse kimsenin kısmetini yemez, derler Türkler. İki tekne geçti gitti, adaya uğramadılar. Bu tekne gelecek, iskeleye yanaşacak, ben de, ben de Tanasinin şarabını, böyle bir şarap Amerikada bile yoktur, bu gelen teknedekilere ikram edeceğim.”

Tekne gittikçe yaklaşıyor, Vasili ayakta, boynu denizin üstüne doğru sünmüş bekliyordu. Tekne yaklaştı, içinde yaşlı uzun ak sakallı bir adamla düşük kırmızı bıyıklı iki genç vardı. İskelenin tam önüne geldiler durdular, demir mi atacaklar, iskeleye mi yanaşacaklar, bir süre el kol sallayarak konuştular. Vasilinin yüreği göğsünü dövüyordu. Bir incek gibi oluyorlar, Vasilinin sevincine diyecek yok. Bir gidecek gibi davranıyorlar,

Vasili kahroluyor. Üçü üç yerden de gözleriyle adayı tarıyorlardı baştan ayağa. Sonunda, Vasilinin yüreğini ağzına getirerek motoru çalıştırarak, ortalığı sarsan patpatlarıyla çektiler gittiler. Vasili de onlar çekip giderlerken, olduğu yere, iskele tahtalarının üstüne çöküverdi. Ağzı kurumuştı ya, kalkıp çeşmeden bir su içecek hali kalmamıştı.

Bir tekne daha çıktı uzaklardan. Belli belirsiz bir sis içinden ancak gözükiyordu ya, Vasili bunun bir balıkçı teknesi olduğunu hemen anladı. Ne sevindi, ne de üzüldü.

Bu tekne de yaklaştı, içindekiler ağ ayıklıyorlardı. Adaya bakmadan geçtiler gittiler. Vasili iyice bozuldu, umutsuzluğa düştü. Bu ada eskiden, insanlar yaşarken böyle miydi, bu adanın önünden bir tekne, kayık, gemi hiç adaya uğramadan geçip gider miydi...

Sırtındaki çürümüş ölü alabildiğine kokuyordu. Burnu kokuya sonunda alışmıştı ya ensesi, sırtı, saçları, ayakları ölülerin kokusuyla kokuyordu. Toprak, kayalar, karşiki karlı dağ, sarı çiçekler, ağın ağacı çiçekleri, afyon çiçekleri, otlar, ağaçlar, uçan kuşlar, akan yılanlar, her şey, her şey kokuyordu.

İskelenin önünden arka arkaya tekneler, ışıklarını fora etmiş gemiler, ışığa batmış çıkmış kayıklar geçiyor, tekneler, kayıklar, gemiler köpürmüş bir ışık seli üstünde yüzüyorlardı. Vasili, sırtında ölü, geçtiği dağları, denizleri, akarsuları kokutarak koşuyordu. Geçtiği köyler, kasabalar, şehirler, adalar kokudan dolayı gözleri yumruk gibi pörtleyip dışarıya uğramış, evlerinden fırlamış koşuyorlardı, arkalarından canavarlar kovalıyormuşçasına. Top gülleleri, top top yalımlar toprağa dehşet patlamalarla düşüyor, yer beşik gibi sallanarak sarsılıyor, çılgınlık, iniltiler dünyayı dolduruyor, esen yeller öğürtücü koku esiyorlardı.

Ve balıkçı tekneleri karanlığın içinden ışıklarını fora etmiş geliyor, adanın önüne gelince söndürüyor, adayı geçtikten sonra da yeniden yakıyorlardı.

Vasili önünden kaç geminin ışıklarını söndürerek geçtiğini sayamadı. Sabaha karşı da kendinden geçti, iskelenin ucuna kıvrıldı yattı, uyudu.

Bir uyandı ki güneş çoktan doğmuş, üç kavak boyu da kalkmış, ortalığı kızdırıyordu. Her yanı ağrıyor, yerinden kıpır-

dayamıyordu. Sırtüstü uzandı. Gökyüzü uzak, dumanlı bir boz maviydi.

Dünkü arka arkaya adanın önünden geçen tekneler düştü aklına. O kadar teknenin bir teki bile adaya uğramamış, adanın burnunun dibinden geçen teknedekiler dönüp de bir kezcik olsun adadan yana bakmamışlardı. Utanıyorlar, bu bomboş kalmış adadan utanıyorlar. Ben, diye düşündü, Yunan askerlerinin ölüleri yanından, içinden geçerken utancımдан başımı yerden kaldırıabildim miydi hiç? İnsanoğludur, içinde azıcık insanlık kalmış insanlar da vardır, insanların, her insanın derininde kalmış, az da olsa bir insanlık damarı her zaman depreşebilir. İşte onları bu adaya getirmeyen, önünden geçerken baktırmayan, başlarını önlerine eğdiren bu damardır. Savaş alanlarında öldürdükleri binlerce yan yana, üst üste yatan ölülere utançlarından bakamayanlar, onları toplayıp gömemeyenler onları öldüren utku kahramanlarıdır. Ölülerin yattığı alandan geçen yeniş ordunun askerleri bile birbirlerinin yüzlerine bakamazlar.

Doğru mu düşünüyorum, diye kendi kendine sordu Vasili. Doğru düşünsem, dedi, bu adaya çıkan ilk kişiyi öldüreceğim, diye hiç kafama takar mıydım? Öldürdükten sonra da ne olursa olsun, der miydim?

Dehşet bir koku sardı dört bir yanını. Duvar gibi bir karanlığın içinden geçti. Çürümüş, parça parça dökülen ölüleri sırta taşıya taşıya sırtı yağır olmuştu.

“Öldüreceğim o adamı, ölüsünü parça parça edecek, yukardaki kayalıkların üstüne serecek, kokutacağım.”

Savaş alanı bataklığın kıyısındaydı, sıcaktı, gökten ateş yağıyordu. Ova, siperler üst üste şişmiş ölülerle dolmuş, hava, toprak, gök, nergis tarlaları, gelincikler, tarlalar dolusu yarpuz, lavanta ölü kokularıyla kokmuş. Ölüleri gömünceye kadar kudan çok asker ölmüştü. İsa bu sefer de anası Meryemle bir araya gelmiş Vasiliyi korumuştı.

“Öldüreceğim onu.”

Zorla doğruldu. Güneş onu terletmişti. Karnı zil çalıyordu ya bir lokma yiyeceği bile ağzına atabileceğini sanmıyordu. Kalktı kayığına yollandı, atladi, denize açıldı ya bu sırada o adam gelir de adaya yerleşir, demedi. Ne olursa olsun, o adamı

vuracaktı. Ölmeden önce, belki de ölümcül yaralıyken ona taze bir levrek yedirirdi.

Ağır ağır kıyı boyunca gidiyor, kıyıdaki, kaçışan küçücük balık yavrularını gözden kaçırmıyordu. Balıklar birden binlerce bir araya geliyor, yukarda incecik bir dalganın sallanışıyla dar-madağın oluyordu.

Balıkları, küreğin indiğini gören yengeçleri, yengeç yavrularını, suyun üstüne konmuş balarılarını seyrederek bütün adayı döndü, ardından da kayığını günbatıya doğru sürdü.

Bataklığın küçük mor, sarı, turuncu kelebekleri ölümlerin üstünü kapatmışlar mor, sarı, turuncu yığınlar oluşturmuşlardı ölümlerin üstlerinde.

Levrek, dedi, seslice. Öyle değil mi arkadaş? Senin de canın levrek istiyor, öyle mi kardeş? Öyleyse dur, bugün kendimize bir levrek ziyafeti çekelim ki... Aklından uzo içmek geçti. Sonra da o adamla karşılıklı... Derken, utandı, düşünceyi orada kesti.

Bu denizde ne kadar taş var, Vasili hemen bilirdi. Levreğin yerlerini de bilirdi. Bundan sonra buraya düşecek balıkçılar ancak yirmi beş elli yılda o taşları, o balık kaynayan yuvaları, yerleri bulabilirler.

Adadan epeyce, ada bir boz duman altında kalıncaya kadar uzaklaştılar. Vasili nişana baktı. Levreklerin kaynaştığı tarlaya gelmişlerdi. Ermeni Avram Reis, böylesi olağan dışı yerlere, benim tarlam derdi. Şimdi çok yaşlandı Avram Reis. Taa Karadenizden, İstanbullardan buralara kadar gelir en güzel, en çok balığı da o avlardı. O, denizin ne konuştuğunu duyar, onun dilini anlardı. Bir söylentiye göre balıkların dilinden de anlardı. Oltasını attı. Vasili, denizin, balıkların dilinden anlamıyordu, onun da balıkçılıktaki hüneri, bu denizde, çok ustadan geride kalmazdı. Oltasını salladı. Yemli oltayı sallamadan öyle tuttu. Levrek devinimi sert, hızlı, canavar bir balık. Acemiler levrek yakalayamazlardı. Yakalarlarsa da, en azından bir yerleri kanar, sakatlanırlardı. Dişleri sivri, sert, çelik çivi gibiydi. Vasili, oltası denizde çok bekledi. Sonunda alttan balık sert vurdu çekildi. Birkaç kez daha vurdu çekildi. Sonuncuda Vasili oltayı sert çekti. Oltanın mengene gibi çeneye girdiğini duyumsadı. Oltanın ipi yay gibi gerildi, koptu kopacaktı. Vasili, biraz verdi çekti.

Balık sudan çıktığında öyle bir oynuyor, öyle bir çırpınıyordu ki, yakalayıp içeri almak hiç de kolay değildi. Vasili güvertedeki telis parçasını aldı, balığı kendine doğru getirdi, telisle yakaladı, oltadaki öylesine bir çırpındı ki, Vasilinin nerdeyse kolu kopacaktı. Balık, elinden kaydı, teknenin içine düştü. Kedi de gelmiş, çırpınan balığın yanına oturmuş, başını balığa uzatmış, kocaman olmuş gözlerle şaşkın, ürkmüş, korkmuş, tetikte, balık bir kez daha atlasa durumunu ayarlamış, hemen kaçacak, bekliyor, uzanıp koklamayı bile unutmuş. Kedinin bu bekleyişi Vasilinin balığı alıp livarın içine koyuncaya kadar sürdü. Balık livarın suyuna girince bir daha çırpındı, sıçradı ya, gücü kesilmişti, uzun bir süre kuyruğu seyirdi durdu.

Bu yıl deniz çok tuhaftı. Balık kaynıyordu ortalık. Kendini bildi bileli bu kadar bir süre içinde arka arkaya üç balığı hiç tutmamıştı. Deniz bayram ediyordu.

Boş oltasını denizden çekti, “haydi arkadaş,” dedi kediye, başından kuyruk sokumuna kadar elini sırtında gezdirdi. “Haydi arkadaş gidelim. Kimseler adamızı alıp götürmeden yetişelim. Yetişelim de balıklarımızı pişirelim. İstersen bir de Barba Tanasinin şaraplarından içelim ki Yunanistandaki Barba Tanasinin ruhu şad olsun. O, insan emeğinin bir damlasının bile boşa gitmesini istemezdi. Biz de bir damlasını dökmeden.”

O konuştukça kedi hoşlanıyor, onun gözlerinin içine hayranlıkla sevgiyle bakıyordu.

Adaya döndüklerinde çok acıkmışlardı.

Yemekten sonra zeytinliklere geçtiler. Vasili denize bakmak için gözlerini yumdu. Adanın önünden boy boy, renk renk durmadan tekneler geçiyordu. Dayanamadı, gözlerini açtı. Kedi ayağının dibinde uyumuştı. O, ayağa kalkınca kedi de gözlerini açtı, ardına düştü. Vasili, denize inmedi, böğürtlenliğe çevirdi yolunu. Koyağın dibi, denize kavuşmadan önce gür bir böğürtlenlikti. Anasıyla birlikte, daha gün ışımadan, sonbaharlarda böğürtlenliğe inerler, her birisi başparmak kadar olmuş böğürtlenleri toplarlardı. Anası böğürtlen toplamakta zeytin çırpıktan da daha ustaydı. Daha gün ışıırken sepetleri doldurur eve dönerlerdi. Vasili böğürtleni o kadar sever, öyle çok yerdi ki, eli yüzü kapkara olurdu.

Böğürtlenler çiçeğe durmuştu. Mosmor çiçeklerden gözükmüyordu dallar, yapraklar. Kapkara, her birisi bir çocuk eli kadar büyük kelebekler de kimi çiçeklere konmuş kanatlarını açıp açıp kapatıyor, kimi kanatlarını bitişirmiş, birçoğu da çiçeklerin üstünde dönüyor, göğe yükseliyor, geri iniyor, bir araya geliyor, küme küme, kanatlarının altı som kadife kırmızısı, kıpkırmızı çakarak, kıvılcımlanarak geriye dönüyor, az sonra gene hep birden dalga dalga denizin kıyısına gidiyor geri geliyorlardı.

Yeşil böcekler, kanatları sert kabuklu, bu böcekleri hiç görmemişti... Bir telli kavağa sıvanmış, yukarı doğru giden sarıca karıncalar, sarıca kıvılcımlar gibi. Kurumuş, yeşermeye çalışan top top dikenlerin altında binlerce, on binlerce kara benekli çok kırmızı uğurböcekleri... Vasili eğildi, dikenlerin altından bir pança böcek aldı havaya savurdu. Bu kadar böceğin içinden ancak bir ikisi uçabildi, gerisi hep yere düştü.

Vasili, hiç bu kadar çok uğurböceğini de bir arada görmemişti. Doğup büyüdüğü adayı daha yeni görüyordu. Şimdi, en küçük ot, çiçek, kök, gövde, yaprak, dalga, renk, çakıl, kaya gözlerinden kaçmıyordu. Her yerde de karşısına yeni, hiç görmediği bir kuş, bir arı çıkıyor, Vasili şaşkınlık içinde kalıyordu. Ne kadar da çok arı, ne kadar çok arı türü varmış da bu adada kimsenin haberi yokmuş. Az ilerde hüthütleri gördü. Çok hüthüt kuşu görmüştü ya bunlar koskocamandı. Kepezleri de uzundu. Renkleri daha parlak, göz alıcıydı. Çayırılığın üstünde durmadan yemleniyorlardı. Üç adım önüne kadar geldiler. Nerdeyse gelecek omuzlarına konacaklardı. Oysa hüthütler çok ürkek kuşlardı. Hüthütleri ürkütmeden kovanların oraya çıktı. Kovanlara da hiç dokunulmamıştı. Ceketiyile yüzünü, ellerini kapatıp bir kovanı açtı, apak petekler ağızlarına kadar balla dolmuştu. Kapağı kapattı.

En güzeli arıların oğul vermesiydi. Oğul zamanları genç arılar kovanlara sığmaz dışarı çıkarlar, salkım salkım dallardan sarkarlardı ta ki, balcılar onları yeni kovanlara alıncaya kadar. Bir salkımda on binlerce arı, titreyen kanatlarında on binlerce ipilti. Bir ipilti yumağı binlerce ipilti, binlerce renkle birlikte çakarak...

Vasili o gün adada akşama kadar renklere, ipiltilere, mavilere, ışıltılara battı çıktı. Ömründe hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Yemeyi içmeyi, gelecek adamı unutarak yatağa girdi. Böyle bir savaştan sonra, bu kadar can çekişme, bu kadar çürümüş, ulmuş insan gördükten sonra dünyanın böylesine tadına varma, mutluluğun ne olduğunu anlamak... İyi ki, iyi ki ölmemişim, iyi ki bu günü de, bu dünyayı da gördüm, diye sevinçten titredi Vasili. Savaşları, o gelecek adamı hiç düşünmedi. Yanına kıvrılmış kedisi de mırıltıya veryansın ediyor, o da mutluluktan ne yapacağını bilemiyor. Hüthütler de bir insan görmekten mutlu olmuşlar, nerdeyse gelip üstüne konacaklar.

Bu kadar beladan, bu kadar yıl sonra böyle bir gün görmek, yaşamak bir tansıktı.

Yatakta birkaç kez döndü. Mavi bir büyüünün içine battı çıktı, sonra da uyudu. Kedi mırıltısını sürdürüyordu.

Sabah erkenden kalktı, doğru zeytinliğe koştu, gün doğdu doğacak, bir çalıdan öbür çalıya gerilmiş büyük bir örümcek ağı gördü. Şimdiye kadar hiç bu kadar büyük bir ağ görmemişti. Ağın alt köşesine de başparmak büyüklüğünde bir örümcek sinmişti. Vasili örümceği görünce korktu. Örümceğin kırmızısı çok zehirli olurdu. Onun sokması, ne yeşil, ne ok yılanının sokmasına benzerdi, sokar sokmaz öldürür, ölü donar kalırdı. Adalıların en korktuğu yaratık bu kırmızı örümceklerdi. Örümcek ağına çiy yağmış, ağa birçok da tür tür sinek düşmüştü. Üç tanesi de daha çırpınıp duruyordu. Hemen oradan uzaklaştı. Bu sabah zeytinlik gerilmiş, her birisi bir çarşaf kadar ağlarla dolmuştu. Korktu. Öteki ağlardaki örümcekler kırmızı değillerdi. Gene de korktu, zeytinliğin dışına çıktı. Orada da bir kovuğun ağzına yığılmış, yuvaya girip çıkan eşekarılarını gördü. Eşekarılarından ödü kopardı. Sokunca öldürmezse eğer davul gibi şişirirdi. Çok da kurnaz arılardı. İnsana yaklaşırlarken vızıltısız sessiz yaklaşırlar, sokar kaçarlardı. Balarılar, öbür bir kısım tür arılar insanı sokunca iğneleri insanın etinde kalır, sokmayı canlarıyla öderlerdi. Oysa eşekarılarının iğnelerine hiçbir şey olmaz, arka arkaya, fırsat bulurlarsa yüz kişiyi bile sokarlardı. Yalnız eşekarıları belki dünyadaki en güzel yaratıklardı. Renkleri, o kanat altları kadife kırmızısı kele-

bekler var ya tam o kırmızıydı. Daha parlak. Kuyruklarında sarı, mor halkalar vardı. Kanatları güneşte menevişlenir, renk renk ipiltiler doldururdu dünyayı. Kocaman gözlerinden de renkler ipiltiler taşardı.

Ardında kedisi, o gün hiçbir yerde durmadan bütün adayı dolaştı. Bugün de her şeye hayran kaldı. Gün batarken balığa çıktı, kıyıda ağ attı, voliyle çok balık tuttu, birçoğunu denize attı, ağa bir de büyücek kırlangıç düşmüştü, buna sevindi. Bu akşam bir balık çorbası yapacaktı. Tenceresi başaltında duruyordu. Kıyıya geldi, kurumuş zeytin dallarıyla bir ateş yaktı, tencereyi ocağa vurdu. Kıyıdaki evlerden birisinin arka bahçesine girdi, maydanoz, yeşil soğan topladı. Bir de domates olsaydı. Aklına tıp etti, Tanasinin evi ne güne duruyordu, hemen koştu, büyük kavanozlarda domates, biber salçası...

Kırlangıca üç tür balık daha ekledi.

Kedisiyle birlikte sofraya oturdu. Kediye ağdan çıkan en güzel küçük balıkları ayırmıştı. Kedi o kadar balık yedi ki karnı davul gibi şişti, olduğu yerde uyudu kaldı. Vasili yattığı eve giderken kedisini kucağına aldı, yürümesin fıkara dedi.

Bu sabah yataktan bir türlü çıkmak istemiyordu. Bir o yana bir bu yana dönüyor, bir türlü rahat edemiyordu. Döndü döndü, sonunda da yataktan çıktı, giyindi, aşağı indi. Sabunu, usturası yanındaydı, yüzünü soğuk suyla köpürttü. Sabun halis bir sabundu. Usturasını uzun uzun kılavladı, sinek kaydı bir tıraş oldu. Bir de kolonya olsaydı. O adamın sandığındaki kolonya çok güzel bir kolonyaydı. Alamazdı ki... Öldüreceği bir insanın kolonyasını nasıl alır da sürünürdü.

Köyün bütün evleri tutuşmuş yanıyordu. Köyün evlerinin hepsi tahtadandı. Yaşlılar, iki büküm olmuşlar, hastalar çocuklar, genç güzel kızlar, daha bıyıkları yeni terlemiş delikanlılar, yanan evlerden can havliyle dışarı fırlıyorlar, fırlar fırlamaz da yoğun bir yaylım ateşiyle karşılanıyorlar, düşen düşüyor, düşmeyenler de yanan evlere yeniden sığınıyorlar, az sonra yeniden dışarıya, yaylım ateşi, geri, evlere... İçerde cayır cayır yananlar... Dışarda kan içinde debelenip debelenip sonra kaskatı kesilenler.

Böyle çok köy yangını gördü Vasili. Askerlerin bir kısmı yangından kaçanların üstüne kurşun sıkıyorlardı. Yüzbaşı

uzaktan kurşun sıkmayanları saptıyor, koşa koşa geliyor, o askerin kafasına, tabancasının namlusunu dayayıp sıkıyor, yere düşen asker eğer ölmemişse, tabancasındaki kurşunları bitinceye kadar ardı ardına bu yedi canlı insanın başına boşaltıyor, yöreye dağılmış beyne tiksinererek baktıktan sonra oradan ayrılıyor, öteki askerın beynini dağıtmaya gidiyordu. Gene de birçok asker yangından kaçanlara kurşun sıkamıyordu.

Vasili bugün kendini çok tuhaf buluyordu. Bunca savaş, bunca kırım, bunca ölüm görmüş, bir, bu yangından kaçanları, ikincisi de Şark Cephesinde bittten sapır sapır yere dökülen binlerce ölü aklına geldikçe, her zaman kafasından kovmuş, bu korkunçlukları düşünmemek için elinden geleni yapmış, her zaman da kendisiyle başa çıkamamıştı. Sonunda da karar vermişti, Şark Cephesinden gelen döküntülerin hiçbirisine inanmayacaktı.

Bugün o adam gelecekti ve bu adam yangından kaçanlara kurşun sıkmayan askerlerin beyinlerini dağıtan yüzbaşıya benziyordu. Benzemese bile öldürecekti ya, benzemesi çok daha iyiydi. Daha güzel öldürürdü. Oydu o. İki insan birbirine tıptı tıpına bu kadar benzer mi, odur o. O, çoktan ölümü hak etmiştir. O değilse, onun burada, bu ıssız adada ne işi var, bir yüzbaşı niçin, bu dünyanın öte ucundaki adaya gelsin, hem de tek başına? Pekiyi, bu boy onun boyu, bu kırmızı bıyıklar onun bıyığı, bu uzun yüz, bu kalın dudaklar, bu kemerli burun onun burnu değil mi? Onu bir göz açıp kapayıncaya kadar bile yaşatmak suç değil mi?

En yaşlı zeytin ağacının dibine oturdu. Aşağıdan esen ılık yel deniz kokusunu getirdi. Keşki, o yangınları, o bittten dökülenleri aklına getirmemiş olsaydı. Çok tuhaf olmuştu. Kendini yok gibi sayıyordu.

Tüfeğini önüne aldı, boşalttı, yağladı. Tabancasını da yağladı. Fişekleri doldurdu boşalttı. Boşalttı doldurdu. Usandı, ayağa kalktı, iskeleye indi, çeşmede yüzünü yudu. O adamın evine gitti, sandığını açtı kapattı. Zeytinli koyağa çıktı, arka arkaya üç tane örümcek ağını bozdu. Bir eşekarısı yuvasını yeşil uzun otlarla tıkadı. Eşekarıları geldi yuvanın yöresinde dolaştılar dolaştılar gittiler. Sonra da yuvanın yöresinde çoğalarak, ka-

nat kanada dönmeye başladılar. Döndükçe vızıltıları artıyor, bir öfkeye dönüşüyor, vızıltıları arttıkça da öfkeleniyorlardı. Bir an geldi ki, yuvanın yöresi kırmızı, öfkeden uğunan, kıpkırmızı kıvılcımlanan arılarla doldu. Arılar öfkelenidikçe iri gözleri biraz daha pörtlüyor, ışıklanıyor, kıvılcımlanıyor, büyüyordu. Arıların vızıltıları artıyor, bir gürültüye dönüşüyor, yuvanın yöresinden kopan bir bölük arı da gelmiş Vasilinin başının yöresinde dönüyorlardı. Vasili az daha kalkıp elleriyle başını korumasaydı arılar onu çoktan şişirecek ya da öbür dünyaya göndereceklerdi.

Vasili başının yöresinde dönen arılarla birlikte iskeleye aşağı alıp yatırırken karşıdan gelen uzaktaki balıkçı teknesini görünce olduğu yerde zınk diye durdu. Acaba bu tekne adaya mı geliyordu, gelen bir tanıdık arkadaş mıydı, burada arkadaşı olmayan balıkçı var mıydı ki... Gelen bir arkadaşysa Tanasinin şarapları ne güne duruyordu. Zeytin ağacı közlerinin üstünde balıkları kızartırlar, mor şarapları tas tas içerlerdi. Kim gelecek, elbette bir balıkçı arkadaş gelecekti onu özleyen. Onun burada kaldığını kimsenin bilmediği aklına gelmiyordu.

Tüfeğini götürdü kamuşlığın içine, nergislerin önüne yatırdı, fişekliklerini de mavzerin üstüne koydu, geldi iskelenin ucunda durdu. Tekne gittikçe yaklaşıyordu. Bu tekne, bu tekne, bu tekne, bildiği bir tekne ya kimin teknesi?

Tekne yarım mil kadar yaklaştı. Bu tekne kimin teknesi? Kedi de gelen tekneyi görmüş, bacaklarına sürünüyordu. Vasili iskelenin tahtaları üstünde gitti geldi, geldi gitti. Teknenin güvertesinde o adama benzer birisini gördü. Teknenin de kimin teknesi olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Kendini doğru kamuşlığın içine attı, az sonra teknenin iskeleye vurduğunu duydu. Bu kaptan acemi bir kaptan, diye içinden geçirdi. Ayakta durmuş iskeleye çıkacakları bekliyordu. Önce o adam çıktı iskeleye. Gözlerini dikip adaya, evlere, çınar ağaçlarına, değirmenlere, tepelere bakıyordu. Teknesini iskeleye bağlayan kaptan da çıktı iskeleye geldi adamın yanında durdu. Teknenin kaptanını hemen tanıdı. Bu, tayfa Kadriydi. Vasilinin yanında da çalışmıştı, iyi, dost insandı. Çok da iyi, bir Rum gibi Rumca bilirdi.

O adam tıpatıp yüzbaşıya benziyordu. Yüzbaşı değilse kardeşiydi. Kardeşi de olsa bu kadar benzeyemezdi. Bu, o yüzbaşıydı, iyi ki burada, bu adada o kadar insanın öcünü ondan alacaktı. Yüzbaşı amma da güzel giyinmişti. Saatının kordonu belki dört parmaktı. Lacivert yeleşinin bu cebinden öteki cebine atmıştı. Körüklü parlak çizmeleri, astragan kalpağı, sedef düğmeli ipekli ak gömleği, kırmızı yaka mendili, demek askerlikten soyununca böyle giyinmişti. Giyinsin varsın. O güzel giyitler onun kefeni olacak. O alçak, o canavar bedene dokunan giyitleri hiçbir insan giymemeli. Yakmalı o giyitleri ki, kimseye bulaşmasın onun canavarlığı. Eğildi tüfeğini okşadı, eline aldı, kaldırdı, gez göz arpacık, tam alnının ortasına nişan aldı, tetiğe basacakken ya Kadri, diye düşündü. Onun bir anası var. Anasının tek çocuğu Kadriyi de bu ada halkı çocukları gibi sever. Bu adamı öldürünce Kadriyi de öldürmek gerekmez miydi?

Adamla Kadri iskelenin üstünde el kol sallayarak konuşuyorlar tartışıyorlardı. Adam sonunda yattığı eve yürüdü. Evin avlu kapısında bir süre durdu hayran hayran yapıyı, bahçeyi seyretti, içeriye yürüdü, biraz sonra da giyitlerini değiştirmiş geri çıktı. "Gene de o yüzbaşı," dedi Vasili. "Hem de ta kendisi. İsterse çırlıçıplak olsun, gene de o yüzbaşı bu adam. Ben de onu yarın öldürürüm. Bu adayı da öldürttüğü o kadar asker için, yaktırttığı köylerden, paramparça ettiği beyinlerden ötürü bu adayı ona mükafat olarak vermiştir hükümet."

Vasili kamışlığın içinden arkasındaki çukura kadar yürüdü, oradan zeytinliğin içine çıktı, yaşlı bir zeytin ağacına sırtını dayadı, bağdaş kurdu oturdu, mavzerini kucağına uzattı. Mavzeri yepyenyidi, hemen hemen kullanılmamıştı.

Oturduğu yerden iskeleyi görüyordu. Tayfa Kadri teknenin içinden sandıklar, sepetler, koltuklar, kilimler, halılar, kaplar, buradan göremediği başka ufak tefek öteberi alıyor yüzbaşıya, Vasili artık bu adama yüzbaşı, diyor, yüzbaşı dedikçe de öfkesi daha artıyordu, veriyor, yüzbaşı da öteberiyi iskelenin üstüne yığıyordu. Yüzbaşı o kadar şey almıştı ki iskelenin üstü dolmuştu.

Vasili şaşırmış kalmıştı, bu kadar öteberiye. Ayna almıştı ki yüzbaşı insan boyunda. Aynaya vuran güneş en yaşlı zeytin ağacına yansımış, yaşlı, yamru yumru ağacı ışığa çevirmişti.

Adamın yüzünde alttan alta bir gülümseme, bir mutluluk... Demek ki yüzbaşı bu adayı aldığından dolayı mutluydu. Vasili iyi anımsıyordu, şimdiki gibi gözlerinin önünde, yüzbaşı askerlerin kafalarını parçalar, beyinlerini paramparça toprağa saçarken de böyle gülümsüyor, mutlu, kıvançlı gözüküyordu.

İskelenin üstüne yığılmış öteberileri eve taşımaya başladılar. Taşıma, akşama kadar sürdü.

Vasili, niçin korktum, niçin ikisini birden öldürmedim, diye yakınıyor, kendi kendine söyleniyordu. Böyle söylene söylene zeytinlerin içinden yukarıya kadar çıktı. Kedi de arkasından geliyor ya, onun hiçbir yana baktığı yoktu. Ne kelebek görüyordu, ne bir şey. Oysa yöresinde kelebek kaynaşıyordu. Hele koskocaman bir kelebek vardı, bu kelebeğin kanatları pütürlü, pul pul yaldızlı, yumuşak, insanın içini okşayan, ta derinliğine, iliklerine kadar işleyen bir kadife mavisiydi. O kocaman turuncu kelebeği de iyi tanırđı Vasili. Çocukluğunda bir yabangülüne konmuş, kanatlarını açıp kapatarak dinlenen bu kelebeğin hiçbir turuncuya benzemeyen turuncusu da alır onu başka turuncu dünyalara götürürdü.

Bozulmuş asker, bir köyün içine girdi. Yaralı, kan içindeydiler, üşüyor, sapır sapır dökülüyor, yollarda kalıyordular. Köyün orta yerindeki çeşmenin yöresinde bir sürü kadın, kız, çoluk ocuk bekliyor, kayıtsız gözlerle bu yalınayak, bitmiş tükenmiş, bedenleri bitle sıvalı askerlere bakıyorlar. Yüzbaşı, emir verdi: Diz ök, silah omza, ateş. Hiç kimse diz ökmedi. Hiçbir askerin diz çökecek hali de kalmamıştı. Çeşme başındakiler, yüzbaşı daha ateş komutasını verir vermez, su kaplarını orada bırakmış çoktan yitiklere karışmışlardı. Yüzbaşı komutasını daha sürdürüyordu. Birkaç asker dayanamadı, diz çöktü, yüzbaşı çeşmeyi gösterdi, ateş! Çeşmenin taşlarına birkaç kurşun yapıştı, bir kısmı da karavana dedi. Yüzbaşı da her ateş emrinin ardından çeşmenin taşlarına ateş ediyor, son-

ra da elini beline koyup kendi kendine gülüyordu. "Ateş, ateş, ateeeeş!"

"Sırtlarınızdaki hastaları çeşmenin önüne bırakın."

Herkes yaralıları, hastaları karların üstüne bıraktı.

"Evlere dağılın. Kimi bulursanız alın buraya getirin."

Askerler köyün içine dağıldılar. Evler bomboştı. Askerler eli boş döndüler biraz sonra. Yüzbaşı öfkeden deliye döndü. Boyun damarları şişmiş, gözleri pörtlemişti. Bir köşeden yaşlı, uzun ak sakallı sarıklı, iki büklüm bir adam geliyor, hoş geldiniz yavrular, hoş geldiniz, diyordu. Birkaç sözcük daha söyleyecekti ki, yüzbaşının tabancası arka arkaya üç kez patladı, yaşlı adam önce dizlerinin üstüne çököverdi, ardından da sağ yanına devrildi.

"Yaralıları sırtınıza alın. Ölüler şurada, bu alçakların köylerinin ortasında kalsın. Bunlar Müslüman, bunlar insan ha... Askerin geldiğini görür görmez bir kaşık su, bir lokma ekmek vermemek için dağlara kaçıyorlar. Hepsini, hepsini, önümüze kim çıkarsa öldüreceğiz. Bunlar insan değil, Müslüman değil. Yiyeceklerini de hep dağdaki mağaralarda saklıyorlar. Hayvanları da mağaralarda. Kendileri de... Bakın şu halimize, bakın onların ettiklerine."

Çeşmenin yöresinde çok ölü kaldı. Arkadan daha çok asker geliyordu, sırtlarında yaralı arkadaşlarıyla. Durmadan da yollarda dökülüp kalıyorlardı. Bıyıkları buz tutmuş yüzbaşı çıldırmıştı.

Önlerine, ürerek üç tane büyük, görkemli çoban köpeği çıktı. Yüzbaşı, üç köpeğin üçünü de ağızlarından vurdu. Köpekler, korkunç seslerle kıvranarak yere yuvarlandılar. Askerler, dönüp dönüp arkalarına, kıvranan köpeklerle bakıyorlardı. Beyinleri parçalanmış, kana batmış çıkmış üç köpek de bacaklarını germişler titreştiriyorlardı.

Çeşmenin yanından, bırakılmış ölü askerlerden birisi ayağa kalktı, "Beni bırakmayın yüzbaşım," dedi, boylu boyunca yere serildi.

Yüzbaşı:

"Kim bıraktı bu adamı?" diye bağırdı, ne kadar bağırarak gücü kalmışsa.

Topallayan, bir deri bir kemik kalmış bir asker çıktı ortaya: “Ben bıraktım yüzbaşım,” dedi, duyulur duyulmaz bir sesle. “Ölmüştü de onun için. Dirilivermiş. Ben ne bileyim.”

“Asker, dur!”

Yüzbaşının gene boyun damarları şişmiş, gözleri pörtlemişti. Tabancasını çekti, bölüğün birkaç adım önündeki askeri kolundan tuttu aldı orta yere getirdi, nişan aldı tam alnının ortasından vurdu. Askerin daha ayaktayken canı çıktı, yere kıpırdamadan serildi.

Vasili, bu yüzbaşı o yüzbaşı işte. Bu yüzbaşı gözünü kırpmadan adam öldürüyordu. Yalnız insanları değil, alışmıştı, önüne hangi canlı gelirse basıyordu kurşunu.

Bu yüzbaşı o yüzbaşidir. Yemin etmesem bile bu yüzbaşığı öldürmeliydim. Böyle bir insan ölmeli. Bu, bir insanlıktan çıkmış kan içici bir zalim.

Günbatıncaya kadar tepenin başında yüzbaşığı bütün savaşlara götürdü. Öldürdükleri Yezidilerin, cerenlerin, Arapların, Kürtlerin bütün öldürme emrini yüzbaşı verdi. Yüzbaşığı göre önüne kim gelirse asker kaçağıydı. Her silahlı da eşkiyaydı, öldürüp silahını, mermilerini almak gerekti. Bütün dünya Osmanlıya, Türke düşmandı. Her önüne çıkanı öldürmesi gerekti. Ve önüne gelen her canlıyı öldürüyordu.

Sürüler halinde dolaşıyordu cerenler Mezopotamyada. Bir ceren sürüsüyle karşı karşıya kaldılar, daha cerenler başlarını kaldırıp kaçmaya fırsat bulamadan yüzbaşı ateş, diye bağırdı, cerenler yerde debelenmeye başladılar. Kaçan cerenlerin de arkasından kurşunlar yetişiyor, cerenler kumun üstünde debelemiyorlar, bacakları titreyerek can çekiyorlardı.

İşte bu yüzbaşı o zalim yüzbaşığıydı. Bu dünyada bir gün bile soluk alma hakkı yoktu. İyi ki burada, bu adada tanrı onun ölümünü Vasiliye nasip etmişti. Oh ne güzel, dedi kendi kendine, oh, yarın sabah erkenden onu ne güzel, ne biçim öldüreceğim onu, diye sevindi. Güzel kedim, diye okşadı, bacağına sürünen kediyi. İyi ki onun eline geçmedin. Seni görür görmez öldürürdü. O bütün canlılara düşman. Beni, seni bu dünyada kimi görürse... Neee, o buraya mı geliyor? Telaşlandı. Arkadan mağaraya indi, dışarıya çıktı, geri döndü, içerden bir

peksimet aldı, köşke yürüdü. Çok acıkmıştı. Kedi de açtı. Sabahdan beri aç susuz, fıkara ardınca sürünmüştü. Ne yapmalıydı? Köşklerin önünde duruyordu kayığı, bindi. Kürekleri ağır ağır çekiyor, kürekler en küçük bir şıprı çıkarmıyorlardı. Ayın ucu görünmüş, denize belli belirsiz bir ışık düşmüştü. Kürekler her inip kalktıkça yoğunlaştırılmış bir ışık, eritilmiş bir altın yığını parlayıp sönüyordu. Denizi hiç böylesine altından da bin kez daha ışıklı, bütün denizi erimiş altına dönüştüren yakamozu, bu adada doğmuş bu denizde büyümüş, bir ke-re olsun böyle görmemişti. Dünya değişiyor, diye düşündü. Ölümüm mü yaklaşıyor, insan ölürken dünya insanın gözüne cennetten de daha güzel gözükürmüş. Her şeyi unutmuş, küreklerin çıkardığı yakamozlara kendisini kaptırmış gidiyordu. Bir balığın denizden atlaması, şap diye de düşmesi, tam bu sırada da kedinin miyavlamasıyla kendine geldi. Telaşla oltalarına saldırdı, bir kaşık aldı, denize attı, motoru çalıştırdı, motoru pat pat etmiyor, duyulur duyulmaz işliyordu. Hiçbir yerden duyulmazdı. Daha yüz, yüz elli kulaç gitmeden oltanın ipi ağırlaştı, bir iki kez de salladı Vasili çekti, büyücek bir lüfer yakalamıştı, aldı, temizledi, birkaç parçaya böldü, kedi saldırıyordu, ilk parçayı kesinceye kadar kediyle epeyi cebelleşti. Önüne atılan balığı kedi bir anda yuttu. Vasili ikinci parçayı çoktan kesmişti, bütün parçaları, ikinci parçayı biraz daha yavaş yiyen kedinin önüne koydu.

Bu akşam canı hiç yemek istemiyordu. Oltayı topladı, yola düştü. Kayık, dalgasız denizde yağ gibi kayıyordu.

Koşarak merdivenleri çıktı, çıkar çıkmaz da geri indi, kayığı çözdü mağaraya sürdü, kolaylıkla içeriye girdi, kediyi kucağına aldı evin yolunu tuttu.

Yatakta dönüp duruyordu. Çölde Yezidileri öldüren bir Arap Emirini duymuştu. Yüzlerce kişisiyle Yezidilerin üstüne saldırmış, beşikteki çocukları, hamile kadınların karnındaki bebeleri çıkartıp süngülerinin ucuna takıyorlardı. Koskocaman bir Yezidi kabilesinin hepsini öldürmüştü. Köpeklerini, kedilerini de öldürmüşler, sürülerini, develerini almışlar, Abdülaziz dağlarına doğru akmışlardı. Birçoğu dağlara çekilmiş Yezidileri de oradaki Müslümanlar öldürüyorlardı. İşte bu adam o Arap

kabilesinin emirine benziyordu. Tıpkı o. Bir eşkıya çetesiyle karşılaşmıştı Murat Dağının dibinde. İşte bu çete reisi de bu adama benziyordu.

Vasili öylesine kendisini hazırladı, öylesine öfkelen-di ki, ne-redeyse yüreği patlayacaktı. Yataktan çıktı, tabancasını beline tak-tı, fişekliklerini kuşandı, mavzerini omuzuna aldı, iskeleye koştu. Evi ateşe verecek, o adam da kapıdan çıkınca basacaktı kurşunu.

Mağaraya geri döndü, benzin tenekelerinden birini aldı gel-di, çınarların altındaki tahta sedirlerden birine oturdu, benzin tenekesini önüne koydu. Biraz dinlenince eski öfkesi uçtu gitti. Çalıştı çabaladı, yüzbaşı insanlara öyle işkenceler, zulümler, öy-le kötülükler yaptı ki, bir tanesiyle bile bin kez ölümü hak eder, diyerek, kendini inandırdı. On kez evin kapısına, pencerelerin altına gaz tenekesiyle gitti, ama benzini bir türlü döküp ateşle-yemedi. Sonunda da, “sen de mi insanlıktan çıktın Vasili, uyku-daki adam öldürülür mü, yakılır mı?” diye kendine sövdü.

Bu sözleri söyleyince bir sevindi, bir sevindi, kucağına ke-disini, eline benzin tenekesini aldı, köşke geldi, koşarak karan-lık merdivenleri çıktı, soyundu, yatağa girdi, kedisi de yanına uzandı. İkisi de bitap düşmüştü. Hemencecik uyudular.

Kamışlar ince bir yelde usuldan sallanıyorlardı. Kalın yap-raklı, sert dikenli böğürtlen tevekleri ötedeki hendeğin içine kadar uzanmışlardı. Yeşil, gür dallı ılgınlar kamışları sarmışlar, çukuru sık bir zincarlığa çevirmişlerdi. Bir de zincarlıkta diz boyu ot, yarpuz bitmişti. Arkadaki, ta yara kadar uzanan geniş hendekte biten nergislerin içinde turuncu, kanatlarının altı som kadife kırmızısı, mavi, ak kelebekler uçuşmaktaydı. Vasili bütün bunları görececek halde değildi. Yüreği duracakmış gibi içerden çıkacak adamı bekliyordu. Ne pahasına olursa olsun onu vuracaktı. Vurduktan sonra da onu hemen öldürsünler ra-zıydı. Önceleri, gün ışıırken gelip buraya, kamışlığın içine yer-leştiğinde soğukkanlıydı, ama zaman geçtikte bir hoş oluyor, çözülüyordu. Şimdi de bütün bedenini bir titreme almıştı. Elindeki mavzer titremekten uçuyordu. Şu anda o adam kapı-dan gözükse, değil o adamı, önündeki koskoca çınarın gövde-sini bile vuramazdı. Epeydir kendisini toparlamaya çalışıyor, çalıştıkça daha çok çözülüyor, damarlarındaki kan boşalmış gi-

bi oluyor, elleri daha çok titriyor, elleri titredikçe de daha çok çözülyordu.

Bunca savaşa girmiş çıkmış, bir sürü düşmanla süngü süngüye gelmiş, yanına düşen top gülleleriyle birçok insan parçalanmış, kollar, bacaklar, gövdeler, kesik başlar havaya savrulmuş, gökten yağmur gibi kan yağmış, hiç böyle olmamıştı. Bir ölü tepesinin altından, tepeden tırnağa kanlar içinde çıkmış, görenler onu kandan insan sanmışlar gene böyle olmamış, koşarak yakındaki dereye gitmiş kendini suya bile atmıştı. Şimdi yerinden kıpırdayamıyordu. Vazgeçsem mi, şu adamı öldürmekten, diye düşündü. Sonra da vazgeçtim, vazgeçtim onu öldürmekten, diye yüksek sesle konuştu, gene de bedeninde, ellerinin titremesinde hiçbir değişiklik olmadı. Yerinden kalkabilse, kalkıp yürüyecek hali olsa burada bir ancık bile durmayacaktı. Öldürmeyeceğim, öldürmeyeceğim, ona hiçbir şey yapmayacağım, evini de yakmayacağım, diye durmadan içinden yineliyordu. Bu adam da ne kadar çok gecikmişti. İnsan dediğin insan da bu kadar çok uyur mu, gün bile geldi de bir kavak boyu yükseldi, insan hiç üstüne gün doğdurur mu? Arkasından da kim bilir, diye düşündü, garibanın başından neler, neler geçmiştir, ne savaşlara girmiş çıkmış, ne belalara düşmüş çıkmıştır, yorgunluktan ne kadar ölmüştür de bu saata kadar uyuyor.

İçindeki acıma damarı kabardı, Vasili de bu damara yüklendikçe, yüklendi. Tükenmişliği, boşalması geçti, damarlarına kan doldu, ellerinin titremesi durdu, kendine geldi, ayağa kalktı geri oturdu. Kedisi otların üstüne oturmuş şaşkınlık dolu gözlerle onu izliyor, ona küçümseyerek bakıyordu. Kediyi okşarken:

“İşte böyle kedim,” dedi, “insanı insan eden ne kadar içimizdeki sevgiyse de, tanrı bunu böyle söylemişse de ondan daha çoğu da acımadır. İnsanı insan yapan da, sevgiyi sevgi yapan da acımadır. Öyle değil mi arkadaş?” diye seslice söylendi.

Her şeyi yapacaksın da insanın içindeki, kıyamete kadar kalacak tek teline dokunmayacaksın, o da acıma teline. Ben bu adamı gözümü kırpmadan öldürürüm, ama acıma telim bir tınlarsa ben sineği bile öldüremem. Hele savaş görmüşlerin

acıma telleri o kadar gerilmiştir ki, bütün insanlıkları o telde toplanmıştır.

Yerine bir iyice yerleşti, kedi ona daha öyle bakıyordu, durumunu hiç bozmamış. Bir de basbayağı gülümsüyordu. Vasili de yürekten gülümsedi. Nerde kaldı Vasili, diyordu, senin o yere göğe sığdıramadığın acıma damarın, acıma telin, insanı insan yapan... Tam bu sıralar kapı açıldı, o adam dışarıya çıktı, merdivenin başında durdu, gerindi, denize baktı, iki eliyle gözlerini ovuşturdu. Vasili de gerildi, tetiğe ha bastı, ha basacak, adam çeşmeye yürürken çok acılı, kırış kırış yumulmuş yüzü açıldı, güneşe baktı, gözlerini kırıştırdı, yüzü açıldı, bütün bedeni mutluluğa kesti, belli belirsiz gülümsedi. Yüzündeki mutluluk, gülümseme gittikçe artıyordu. Onun mutluluğu, yürekten gülümsemesi Vasiliye de geçti. Adam dimdik iliklerine kadar mutluluğa kesmiş çeşmeye gitti, Vasili de iliklerine kadar... Kedi de... Adam elindeki sabunu mermer çeşmenin taşına koydu, kollarını çemredi, pembe sabunu aldı, bir iyice köpürttü, yüzünü, boynunu ova ova bir iyice yudu. Bel kemerine soktuğu havlusuyla kurulandı, uzandı havluyu çınarın dalına astı.

Vasili gülümseyerek ayağa kalktı, tüfeğini omuzuna, kedisini kucağına aldı, koyaktan yukarı sine sine tepeye çıktı. Çınarların altından bir duman yükseldi. O adam şimdi çayını kaynatıyordu. Az sonra kahvaltısını yapacaktı. Vasili aşağıya köşklere indi, o da çay kaynattı, zeytin yedi, gene tepeye çıktı, sarı çiçeklerini açmış dikenli çalıların duldasına oturdu. Bir bodur, güneye doğru yan yatmış çama sırtını dayadı, çınarların altına gözlerini dikti. Adamın en küçük bir devinimini gözden kaçırmıyordu.

Çınarların altından ince bir buğu gibi göğe yükselen ateşin dumanı kesildi. Biraz sonra da o adam çınarların altından çıktı kamışların yanına geldi, kamışların yöresinde döndükten sonra gözden yitti. Kamışların içine girmiş olacaktı. Epeyi bir zaman sonra oradan çıktı, sağa döndü denizin kıyısına indi, kıyı boyunca uzanan ağın ağaçlarının içine girdi çıktı. Bugünlerde ağın ağaçlarının çiçek açmaları şöyle dursun tomurcuğa bile durmamışlardı. Adam ağınların içinde çok oyalanıyordu. Eğilip kalkıyor, ağınların içinde bir yitiyor, bir ortaya çıkıyordu.

Vasili de onun en küçük bir devinimini bile kaçırmıyor, boynunu uzatmış soluksuz izliyordu.

Adam kuşluğa kadar ağın ağaçlarından kamışlığa, kamışlıktan ağın ağaçlarına, iki büklüm, gözleri yerde gitti geldi, sonra da koşarak değirmene gitti, değirmenin içinde uzun bir süre kaldı. Bu süre içinde Vasili hop oturdu hop kalktı. Kendi kendini yiyordu. Ne etmiş, ne eylemişti de bu sabah bu adamı öldürmemiştir. "Aaah eşşek kafa," Türkçe söylendi. "Aah, eşşek kafa!" Başına vurdu. Alikinin başörtüsüne eğer azıcık bir dokunmuşsa, onu parça parça eder de, her parçasını bir kayanın üstüne sererim. Onu orada yılan çıyan yer. Aaah, eşşek kafa. Bu yüzbaşı be. Hem de nasıl yüzbaşı! Sırtlarındaki çürümüş, kokmuş, hilim hilim olmuş ölüleri taşıyamayıp da yere düşen ölüleri, düştüğü o an kurşunlayan, yüzlerce askeri öldüren o değil mi? Öldürdüğünü her kişiyi, her Yezidi bebesini öldürdükten sonra cebinden aynasını çıkarıp uzun uzun kendi suratına bakan o değil mi? Böyle bir insana acımak, acımak değil, ona yaşam hakkı tanımak insanlığı aşamaktır.

Adam değirmenden çıkınca sırtından ağır bir yük kalktı, içi aydınlandı. İnşallah başörtüsüne elini sürmemiştir, yoksa... Ayağa kalktı, değirmene gidecekti. Adam değirmenin önünde durmuş düşünüyordu. Öfkeyle yerine oturdu. Nerdeyse bu yakışıklı adam Harikliayla yatacaktı. İşte buna izin veremezdi. Ne malum, belki de yatmıştı. Kıskançlıktan deliye döndü. Hem adalarından onları sürsünler, hem de adam gelsin Alikinin başörtüsünü koklasın, üstelik de Harikliayla yatsın, o adam bin kez ölümü hak etmiştir. "Öldürülecek," dedi, rahatladı. Artık kesinlikle bu adam ölecekti.

Adam değirmenin önünde bir süre düşündükten sonra, eğilip yere baka baka koyağa yürüdü. Bu adam iz sürüyor, diye düşündü Vasili, hem de benim izimi. Vay anasını, amma da izci köftehor. Usta bir av köpeği gibi izleri, bir tekini kaçırmadan, kokluyor. Hazırlandı, işlenmiş mermer taşın yanına ağzı koyun uzandı, gez göz arpacık... Tetiğe basmadı. Bu kadar uzaklığa ulaşamaz kurşun, dedi, içini çekti. Adam başına geleceği anlamış olacak ki, yaşlı bir zeytin ağacının yanında dur-

du. Bu ağacı çok iyi biliyordu Vasili. Ağaç bütün adalarda, bölgede de ünlüydü.

Adam ağacın yöresinde uzunca bir süre, her yaprağına, gövdedeki her yarığa, kabuğa baktı baktı, ardından da çamlığın batıya bakan yamacına yöneldi.

Vasili o ortadan yiter yitmez, koşarak değirmene indi. İnmesiyle değirmene girmesi, merdivenleri tırmanması bir oldu. Pembe başörtü olduğu yerde, olduğu gibi duruyordu. Vasili, başörtünün her kıvrımını, duruşunu gözlerinin en derinine işlemişti. Şimdi önüne çıksa adama sarılır, onu öperdi.

Dışarı çıkınca adamı tepede gördü, orada, uçurumun ucunda dimdik duruyordu. O da Vasiliyi görmüş olacaktı ki hemen ortadan silindi. Vasiliyse, ağaçların altından koyağa kaydı, oradan çamlığa, arı kovanlarının oraya çıktı. Arılar, kovanlarda uğulduyorlardı. Sarı çiçekli dikenli çalı kümesinin içine girdi saklandı. Buradan da birçok yer gözüküyordu. Adam, birden tepenin altında, kayalık uçurumun dibinde ortaya çıktı. Çıplak tabancası elindeydi. Artık her şey anlaşılmıştı, ya o onu öldürecek, ya da... Adam doğru düzlüğe, değirmene indi, değirmenin yöresini dönerek arandı, içeriye girdi çıktı. Ağır ağır dönen, gıcırdayan kanatlara baktıktan sonra oradan ayrıldı, koyağa girdi. Vasili onu bir süre görmedi. Sonunda adam çınarların altına girerken ortaya çıktı. Vasili adamı bir gördü, bir yitirdi. Adam şimdi bir karabatak gibiydi, bir batıyor, bir çıkıyordu. Vasili çocukluğunda çok karabatak izlemişti. Karabatak battığında ne kadar sonra, nereden çıkacağını kestirmek için çok uğraşmış, bu işin bir ustası olmuştu. Şimdi de bu adamın nereden batıp, nereden çıkacağını kestirmeye çalışıyordu. Evler bittikten sonra mezarlığın bu yanında kavak kadar uzun bir çınar ağacı vardı. Vasiliye göre adam az sonra bu ağacın altında bitiverecekti. Daha o böyle düşünürken adam çınarın altında gözüktü. Vasili sevindi. Adam, şeftaliliğe girdi, kirazlığın önünde gözüktü, oradan mezarlığa geldi, ellerini havaya kaldırdı, dualar okudu. Demek Müslümanlar da Hristiyan mezarlıklarında dua okuyorlar, ne tuhaf, dedi. Şimdiye kadar böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Belki bu adam Müslüman değildir, diye düşüncecek oldu, vazgeçti. Adam, ellerini havaya açmış dua okuyor,

ardından da yüzünü sıvazlıyordu. Müslümanlar hep böyle dua etmezler miydi?

Adam mezarlıkta bir süre dolaştı, sonra da hiçbir yerde durmadan, hiçbir ağaca, çiçeğe bakmadan doğru çamların içine girdi, gözden yitti.

Vasilinin onu izlemekten boynu kopmuştu. “Canın cehenneme adam,” dedi, “bugün değilse yarın seni öldürürüm. Ben şimdi balığa çıkıyorum. Sen bu adada tek başına, beni arayarak kal, ne bok yersen ye. Ne kadar ağaç, toprak, böcek, kelebek, köstebek, karınca, kuş yuvası varsa, ne bulursan kokla ha kokla. Acından da öl. Seni nasıl olsa yarın değilse öbürsü gün öldüreceğim. Seni o dua ettiğin üstüne haç dikilmiş bir mezara da gömeceğim.”

Küsmüştü. O adamın yüzüne bile bakmadan, arkasını döndü, kayığına gitti, küreklere asıldı. Adadan bir üç kulaç uzaklaşınca motoru çalıştırdı, bir mil kadar yol alınca durdu, oltasına yem taktı. Deniz balık kaynıyordu, oltayı bir on beş kulaç indirince, tamam, dedi. Tamam, der demez de sert bir vurma. Vasili içinden, bu bir büyük levrektir, dedi. Bir yandan oltayı çekiyor, bir yandan da kediyle konuşuyordu. “İyi başladık arkadaş, hiç yalanma, bu balığı doğru livara atacağım. Üçüncü balık ne olursa olsun, ne kadar büyük olursa olsun, olduğu gibi tümü senin kısmetin.”

Dördüncü balıktan sonra Vasili Atoynatanoğlu motoru çalıştırdı ya, adaya gitmedi, Hayırsıza sürdü, adanın yöresini ağır ağır birkaç kez dolandı. Güneydeki keskin kayalar kıpkırmızıydı ve yüzlerinde pul pul ipilti kılvcımlanıyordu.

Kırmızı kayalığın karşısına demir attı, gözlerini de ipileşen kırmızıya dikti. Güneş batarken ipilti çok keskin yandı söndü. Bir kırmızı şimşek çok mavilemiş yumuşak denizin bu yanından girdi kıynın oralarda, belli belirsiz, dumana batmış dağın altından çıktı. Denizin üstünden kayarken pul pul ipilti saçan kırmızı şimşek, bir süre mavide salındı kaldı.

Gün kavuşurken adaya geri döndü, motorunu hiç zorlanmadan mağaraya soktu, balıklarını bir kamaş sepete koydu. Balıklar daha ölmemişler, oynuyorlardı. Kediye de kucağına aldı, köşklere geldi. Evlerin arkasına geçti, oraya bir ateş yaktı. Bura-

da, evlerin avlusunda, az da olsa kuru odunlar vardı. Kolaylıkla tutuşuyorlardı.

Kıyıya gitti balıkları çabucak temizledi. "Gene mi balık," diye söylendi. "İçimiz dışımız balık oldu."

Kuru zeytin ağacı odununun da öyle bir közü oluyordu ki, ısıltısı uzaklara kadar yayılıyordu. Balıkları közlerin üstüne koyduktan biraz sonra yoğun bir duman savruldu ocaktan. Geceleyin açık havada da bu dumanla birlikte balık yağı kokusu bütün adayı alır, denizin ötelere kadar gider, denizdeki balıkçıların, yolcuların iştahlarını kabartır, acıktırırdı. Şimdi oradaki, iskeledeki o adam bu kokuyu almıştır, alınca da acından ölmüştür. Belki de kokunun geldiği yeri aramaya çıkmıştır bile. Eğer adamın doğru dürüst koku alan bir burnu varsa, burasını, kokunun izini süre süre eliyle koymuş gibi bulur. Yanındaki tüfeğinin kundağına elini koydu, adamın geleceği yeri şavulladı. Tam buradan gelecekti, o da bir kurşunda onu devirecek, adam ne olduğunu bilemeyecekti.

Dumanlar savruldu balıklar pişti, balıklar pişti dumanlar savruldu. Kedinin yiyeceği balık parçaları taşın üstünde soğudu. Karınlarını doyurdular. Vasili tüfeğini kucağına aldı, çimenlerin üstüne uzandı, kedi de yanına yumuldu yattı. Kulakları kirişte, bu mis gibi duman kokusuna dayanamayıp gelecek adamı beklediler. Adam bir türlü gelmiyordu. Bu kırmızı, ıslıl ıslıl közde kızaran balığın kokusunu bir kişi alır da hiç kokunun geldiği yeri aramaz mı? Belki de o adam adada yoktu. Bekliyor, öfkeleniyordu. Bu yüzbaşı o yüzbaşıydı. Köylüleri camilere, kiliselere doldurup veriyordu ateşi, veriyordu ateşi, evlerin, camilerin, kiliselerin içindekiler de cayır cayır, dehşet bir yanık kokusu çıkararak yanıyorlardı. Bütün emirleri de bu yüzbaşı veriyordu. İşte bu yüzbaşı o yüzbaşıydı, işte ıssız bir adada eline düşmüştü. Hemen öldürmeyecekti onu, onu yakalayacak, şu evlerin uzağındaki, tek başına, büyük bir bahçenin ortasında duran köşkün içine götürecekti, direğe bağlayacak önce pencere-lerden, direklerden, sonra kapıdan ateşleyecekti konağı. Yüzbaşı kendi ölümünü seyrede ede ölecekti, çığlıkları, yalvarmaları gökyüzünü tutarak. Onun çığlıklarını, yalvarmalarını duymayacaktı.

Ateş karardı, söndü, yeller aldı balık kokusunu uzaklara götürdü, gece de yarıyı buldu. Köylerden geçiyorlardı. Bütün köyler yanmış, toprak damlar çökmüştü. Köylerden geçerlerken bir iki evin kapısını açacak oldular, ölü kokusu öyle yüzlerine çarptı ki, az daha cansız yere serileceklerdi. Yanık köyler, yarım saat uzaklıktan kokuyorlardı.

Rus sınırından Fıratın aşağısına kadar hiçbir yanmış köyün içinden geçmediler. Dağlara kaçmış at eti, eşek, deve eti yediler. Yanmamış kasabaları, köyleri çekirge konmuşa dönüştürdüler, yağma ettiler, karşı koyanları da, koymayanları da öldürdüler. İşte bu yüzbaşı o yüzbaşıydı. Yanan bir kasabaya geldiler bir kuşluk vakti. Kediler köpekler kaçıyorlardı. Arkasından kadınlar, çocuklar, sonra da yaşlı erkekler, delikanlılar sökün ettiler, kasabanın dışına siperler kazılmıştı. Yüzbaşı, "marş, marş, siperlere," diye bağırdı. Sırtlarındaki yaralıları, ölüleri kayalık bir geçitte birliği kuşatan eşkıyalardan canlarını kurtarmak için atmışlardı. Yüzbaşı da bundan dolayı iyice öfkelenmiş, bütün insanoğluna yediden yetmişe kin bağlamıştı. "Ateş, ateş, ateş," diye bağırdı ve asker ateş etti. Bir uyurgezerdi her asker, ne yaptığını ettiğini bilmeden çocukların, kadınların, yaşlıların üstüne ateş ediyorlar, vurulan vurulup düşüyor, vurulmayanların bir bölümü gerisin geri kasabaya kaçıyor, bir kısmı da kendilerini kasabanın önündeki sipere atıp karşılık veriyorlardı. Yüzbaşı siperlerin üstünde dimdik, bir oraya gidiyor, bir buraya geliyordu.

Akşama doğru yüzbaşı gene bağırdı, bu yanda da, öbürlerinde de çok ölü vardı, "Ateş kes!"

Kirp, diye her iki yan da ateşi kesti.

"Teslim ol, siperden dışarıya çık, silahını yere at. Teslim olan kişinin kılına dokunulmayacak."

Yüzbaşının isteklerini hemen yerine getirdiler.

"Geriye dön, kasabaya marş, marş!"

Geriye döndüler, döner dönmez de, hep birden başlarını çevirdiler, arkamızdan kurşun gelecek mi, gelmeyecek mi, diye yüzbaşıya baktılar.

"Biz, düşmanın bile arkasından kurşun sıkmayız, istikamet kasaba, marş marş."

Yüzbaşı soğukkanlı, dingin:

“Haydi gidin de, onların bütün silahlarını, mermilerini alın da gelin.”

Çavuş sevinçle bağırdı:

“Yüzbaşım, yüzbaşım, yiyecek torbaları, su dolu matara-
larla da dolu siperler.”

“Alın gelin.”

Geldiklerinden bu yana kasabadan hiç durmadan, eksilme-
den ezan sesleriyle çan sesleri geliyor, gürültüler, patlamalar
dünyayı doldurmuş, kulakları sağır edercesine ortalık gümbür-
düyor, toprak sarsılıyor, yangınsa azıttıkça azıtıyor, yalımlar
göğe savruluyordu.

Yüzbaşı, ağzı kulaklarında:

“Haydi gidelim,” dedi, “haydi gidelim kardeşlerim, bu in-
sanlara, bu olanların bin misli bile müstahak. Haydi gidelim
kardeşlerim. Yanmayan bir köy, bir kasaba, bir şehir buluncaya
kadar gidelim. Yanmayanları da biz yakalım.”

Bir matara da kendi asmuştu boynuna, askerler torbalar do-
lusunu yiyecekleri taşıyamıyorlardı.

“Şu ilerde bir orman olacak. Orada kalalım bu gece.”

Askerler çok sevinip adımlarını sıklaştırdılar.

Bu yüzbaşı o yüzbaşı değilse iki kolumu, iki ayağımı keser,
kendimi şu denize atarım. Hızla yürüyerek iskeleye geldi, yüz-
başının kayığını görür görmez de sevindi. Demek yüzbaşı bir
yere gitmemişti. Öyleyse balık kokusuna niçin gelmemişti? Ya
uykudaydı, ya da gece dışarı çıkmaktan korkuyordu. Bu kadar
çok savaş görmüş kişiler, söylenenlerin, bilinenlerin tam tersi-
ne çok korkak oluyorlar, karıncadan bile ürküyorlardı. Vasili
gülümsedi, en büyük, en yürekli kahraman ölü bir kahraman-
dır. İnsanlar o kadar çok korkmasalar, uçan kuştan, gölgelerin-
den bile ürkmeler kahramanlığı, yürekliliği bu kadar yücel-
tirler miydi, yürekli sandıklarını tanrıların yerine koyarlar
mıydı, en korkak insan kendini en yürekli gösterip insanlarca
baş tacı edilir miydi?

Bu korkak, gece evinden çıkamayan bu kişi, insanları cayır
cayır yakan, insanların derisini yüzen o kişi, o yüzbaşı değil
midir? Onun bütün zulmünü görüp de sesini çıkarmayan, şim-
di de eline geçmişken, adaya ilk çıkan kişi olmuşken, bütün

adaya da bir kuruş vermeden konmuşken onu öldüremeyen serçe yürekli kişi de ben değil miyim? Savaşa gitmeseydim, bu kadar kan, ölüm, ateş görmeseydim, ben böyle bir tavşandan da ürkek bir insan olur da kaç gündür şu adamın ardından koşar mıydım, ellerim titremekten uçar, içim boşalıp bomboş kalır mıydı? Öyleyse gece dışarı çıkmaktan... O başka, dedi kendi kendine. O başka, diye söylendi durdu. Ne olursa olsun, hiçbir zaman o eski insan olamayacaktı. Savaşa girmeyenler de, savaşşı hiç görmeyenler de o eski insanlar olamayacaklardı.

Uyandığında gün kuşluktu. Bir türlü yataktan çıkmak istemiyor, damarları çekiliyor, her bir yanı ağrıyordu. Ne olacak yani, dedi, birkaç gün daha yaşasın yüzbaşı. Zalim köpek. Dışlerini öyle çok sıkı ki çenesi çatırdadı.

Öğleyi az geçe ağır ağır yataktan çıktı. Çok dingindi. Usturasını aynı dinginlik, yavaşlıkla kılavladı. Sakalını köpürttü, sinek kaydı tıraş oldu, tüfeğini sırtına aldı, yanına yönüne bakındı, bakınırken kedi geldi bacaklarına süründü. Yemek yemek aklına geldi ya, hele şu işi bitirelim de ağız tadıyla bir yemek yiyelim, diye düşündü. Nedense bugün iyice uyuşmuş gitmişti. Sallanarak yürürken, şöyle bir omuzuna asılı tüfeğini yokladı. Koşar koşar fişekliklerini de kuşanmıştı. Tabancası da belindeydi. Koyağın yamacını tırmandı, tepe gibi bir yüksekliğe çıktı. Buradan iskelenin önü tabak gibi gözüküyordu, yüzbaşının kayığını göremedi. Bir süre işi kavrayamadı, oralı bile olmadan yokuş aşağı iniyordu ki, birden zınk, diye kalakaldı. Yüzbaşının kayığı... Gözleri görebildiği yerlere kadar bütün denizi taramış, sakınarak, biraz da gizlenerek koyağın dibine indi. Buradan denize kadar ılgınlıktı, uzaktan değil, burun buruna gelseler, kimse kimseyi göremezdi.

İlgınlardan kamışların içine geçti buradan her iki burun da gözüküyordu, deniz dümdüz, bomboştu. Üstünde bir martı, bir karabatak bile yoktu.

Vasili gözlerini eve dikti, yüzbaşının kapıdan çıkmasını bekledi. Kedi de onun gözlerini diktiği yere gözlerini dikmiş, o da bekliyordu. Sabır taşını çatlatacak kadar beklediler. Ne gelen vardı, ne giden... Kuş yuvadan gene uçmuştu. "Ne olursa olsun," dedi Vasili, silkindi, tüfeği omuzuna taktı. Kurşun tüfe-

ğın ağzındaydı. Yüzbaşının evine sonsuz bir öfkeyle yürüdü, kapıyı itti, açtı, içeriye girdi, oraya buraya şöyle bir bakındıktan sonra hemen ikinci kata çıktı. Yatak sağ köşedeydi. Yıldızlı karyolanın üstünde kalın bir döşek. Kenarları işlemeli patiska yüzlü bir yastık, işlemeli mavi bir yorgan düzgün yapılmış, mavisi ak duvara vuruyor, bütün odayı doldurmuşçasına duruyordu. Karşı duvara üç resim asılmıştı. Birincisi çangal bıyıklı, gözlerini sonuna kadar, koskocaman ayırmış, kırk yaşlarında gösteren bir kişi, insanı korkutan azgın suratlı... İkinci resim dingin, sevecen bakışlı, beyaz başörtülü yumuşak yüzlü bir kadın. Üçüncü resim de yüzbaşının resmi. O da çangal bıyıklı adam gibi gözlerini ayırmış tam karşıya yiyecekmiş gibi bakıyor. Vasili baştaki iki resmi bir iyice inceledi. Sonunda gözleri geldi yüzbaşının resminin üstünde durdu. Baktıkça bir tuhaf oluyor, içini bir korku alıyordu. Birden titredi, tepeden tırnağa da ürperdi. Meraktan ölmeseydi, şu anda bu resme arkasını döner, koşarak evden çıkar giderdi.

Yerlerde değerli halılar seriliydi. Doğu Anadolu'da bir Kürt Beyinin konağında da böyle, tam buna benzer, dünyada eşi menendi olmayan halılar görmüştü. Konağa birlikte gittikleri teğmen böyle söylemişti. Bu, yerdeki halılar da tıpkı onlar gibi altın ışıltısındaydılar. Karşıdaki duvarın dibine de üç tane ceviz sandık sıralanmıştı. Ceviz sandıkların yüzünde yabangülleri, sünmüş, alabildiğine koşan cerenler, kanatları gerilmiş turnalar... Vasili, sandıkları açmak için can atıyordu. Birinci sandığa yöneldi, sağ dizini sandığın önünde yere dayadı, kapağı açmaya çalıştı, sandık kilitliydi. Vasili, gülümsedi. Nasıl bir kilit olursa olsun, isterse Çini Maçından, Kürdü Kürdistan'dan, isterse Firengistan'dan gelsin, her tür kilidi açmanın ustasıydı. Şalvarının cebinden bir sürü anahtar, bir tuhaf küçücük küçücük demirler, çelik halkalar, çubuklar çıkardı. Elini güvenle sol avucunda parlayan parmak büyüklüğündeki tornavida gibi bir çelik parçasına uzattı, parçayı alır almaz da kilide soktu, kilit üç kere çın, çın, çın ederek açıldı. Sandıktan ağır bir dağ elması kokusu yayıldı. Vasili bu kokuyu iyi bilirdi. Bu elma denizden ötesindeki İda Dağında yetişirdi. Sandık, patiska gömlek, kravat, iki kat lacivert giyit, ayakkabılar, yeleklerle doluydu. Teker te-

ker sandıktakilerin hepsine baktı, sonra da dürdü büktü yerlerine koydu. Sandığı da kilitledi. İkinci sandığı da gene kolaylıkla açtı. Bu sandıkta da bir sürü küçük küçük, renk renk boyalı, üstleri nakışlı cıvıl cıvıl sandık, kadife, boncuk örme kese, torba vardı. Sandığın önüne bağdaş kurdu oturdu. Küçük sandıklardan neler neler çıkmıyordu ki... Büyücek, ağzı büzgülü ipek kesenin ağzını açıp keseyi halının üstüne boşaltınca yere çil çil altınlar döküldü. Üşenmeden, babasının ınalıymış gibi altınları teker teker, birkaç kez saydı. Saydıkça gözlerine inanamıyor, bir daha, bir daha sayıyordu. Bu adam bir zengindi, hem de çok zengin. Üç tane de altın cep saati çıktı başka bir kırmızı keseden. Her birinin altın kösteği de iki avuç gelirdi. Öteki, yani üçüncü sandığı gönülsüz açtı ya, bu sandık da onu şaşırttı. Gene boncuklu, kadife keselerin içinden inci, altın gerdanlıklar, bilezikler, küpeler, düğmeler, iğneler çıkıyordu.

Vasili üçüncü sandığı da kilitledi. Sallanarak merdivenlerden aşağı indi. İskeleye geldi, çınarların altındaki uzun tahta sedirlerden birinin üstüne çöktü. Bu adama, bu kan içici adama, bu adaya, bu kadar parayla, hazineyle sığınmasına bir türlü anlam veremiyordu. Sandığın içindeki nüfus cüzdanı, tapular da bir tuhaftı. Bu kadar zengin bir insan oturduğu bu evi, bir de ortadaki değirmeni almış. Üç tane de kalpak vardı sandığın içinde saf astragan. Bir tanesi kara, bir tanesi kahverengi, bir tanesi maviye çalan kirli beyaz. Bu adam istese bu adayı tapuyla on altına değil, şu bir tek kalpağa satın alabilirdi. Üstelik bir de altın madalyası vardı.

Biliyorum, diye güldü Vasili. Gözümle gördüm de biliyorum. Bu adam bir Yezidi şeyhinin ya da ağasının, beyinin, bir Kürt, bir Çerkes, bir Arap, bir Ermeni, bir Rum beyinin evini soymuştur. Bu yüzbaşı köyleri talan etmiştir, biliyorum, gözümle gördüm, derken yüreği kendine başkaldırdı. "Yok," dedi, "yok arkadaş, bizim yüzbaşının hali bizden daha kötüydü. O da bizim gibi, bizimle birlikte acından ölüyordu. Sonra Van Gölü kıyısına Tatvana geldiğimizde yüzbaşı yere usulcana yığılıverdi. Vardık baktık ki, ölmüş."

Bu yüzbaşı o yüzbaşı değil. O yüzbaşı değil de bu kadar parayı nerden buldu? Çavuş bizim yüzbaşının ceplerini yokla-

dı. Koynundan genç bir kadının resmiyle işlemeli bir ipek mendil, bir de üç gümüş mecdidiye çıktı. Başkaca da hiçbir şey yok.

Ama bu yüzbaşı ölecek. O altınları, o hazineyi de... Hiç hırsızlık yapmadım, diye düşündü Vasili. Hem adamı öldür, adaya ayak bastı diye, arkasından da adamın hazinesini al da kaç. Alınam dedi Vasili. Gömerim o kırmızı kayalığın dibine. Kimse bulamaz. Ya defineciler?

Sedirden kalktı. İskelenin ucuna kadar gitti. Kedi de ardından geldi. Kedinin gözleri ağlamsıydı, keder içindeydi. Ne oluyor bu kediye, diye acındı Vasili. Bu kediler de...

Acıkmıştı ya yemek yemek hiç aklına gelmiyordu. İskele- nin ucundan bütün güneyi, doğuyu, batıyı görüyordu. Denizde ince kıpırtılar, bol bir güneş, göz kamaştıran yansımalar vardı. Yalnız, derin bir duman arkasından bir gemi belli belirsiz, geçer gibiydi. İskeleye kumsala, çakıltaşlarının üstüne atladı. Ayak- larının çıkardığı şakırtılar uzun sürdü. Doğu burnunu dolanır- ken kiraz, şeftali bahçelerinin içine düştü. Güneyden esen, ince, ılık yel şimdiye kadar hiç koklamadığı, püren kokusuna benzer bir koku getirdi. Vasili ne püreni görmüş, ne çiçeğini koklamış- tı. Gene içi aydınlandı, içine sevinç doldu. Savaşı, ölümü dü- şünmek kötüdür böyle bir günde diye, aklından geçti. İnsan öl- dürmek de bir şey mi, dedi. O kadar çok insan, o kadar çok in- san öldü ki savaşta... Ben bir yüzbaşısı öldürsem ne olur. Öl- dürsem de o paraları alsam. Alsam da çokook uzaklara, bilinme- dik diyarlara gitsem... Demek, ben, ben bile parasını almak için bir adam öldüreceğim, tuuu insanlığıma.

Ada turunu bitirip geri iskeleye geldiğinde akşam oluyor- du. Başını kaldırıncaya denizden adaya doğru gelen kayığı gör- dü. İskelenin ucuna kadar koştu. Yüreği küt küt atıyordu. Ka- yık yüzbaşının kayığıydı. Ne yapacağını şaşırmış, iskelenin ucunda kalakaldı. Ne sağa, ne sola dönebiliyor, ne oradan ayrı- labiliyor, ne de gözlerini gelen kayıktan alabiliyordu.

"Aman," diye bir ses çıkardı, hem de Türkçe. "Aman, yak- laşıyor. Aman, görecek."

Çabucak arkasını döndü, kamışlığa girdi, eski yerine otur- du, tüfeğinin namlusunu da iskelenin üstüne doğrulttu, tam al- nının ortasından... O kadar özenerek topladığı, ipekli, boncuklu

kadife keselere doldurduğu altınları, incileri işine çok yarayacak Karınca Adasının Hristiyan mezarlığında.

Artık şimdi öldürecekti. Ne eli titriyor, ne de bedeni çözülüyordu ne güzel, savaşları, yüzbaşının zulümlerini de düşünmenin bir gereği yoktu. Tetiğe hemen usuldan bir basıverecek, tamam. Kırmızı bıyıklı yüzbaşı güle güle. Güle güle derken dehşet bir öfkeye kapıldı, eli ayağı zangır zangır titredi. Ayağa kalktı geri oturdu, gene kalktı, kendi yöresinde döndü, gene oturdu. Ben bile, diye içinden geçirdi, ben bile kendi kendimi o adamı parası için öldürmediğime inandıramam. Ne yapacağım ben şimdi...

Kamışlığın içinde öfkeden delirerek kıvrılırken, kayığın küreklerinin sesini duydu, oh, dedi. Tamam, dedi. Kayığın yarısına kadar kumluğun üstüne çıktığını gördü. Adam kayıktan atladı, döndü, kürekleri yerleştirdi. Sepeti aldı. Gez göz arpacak, tam alnına nişan aldı. Adam kayığın yanında durmuş yüzünden bedeninden mutluluklar fışkırıyor, gözlerini sepetin içine dikmiş, tuttuğu balıklara bakarak gülümsüyordu. Vasiliye de geçti onun mutluluğu. O da kedisine bakarak gülümsedi. Kediyle karşılıklı bir süre gülümsediler. Vasili tüfeği indirdi, kedisini kucağına aldı. Ilgınların, kamışların, böğürtlenlerin arasından kaydı zeytinli koyağın dibine indi. İliklerine kadar mutluluğa kesmişti. Mağaraya gitti, kayığını dışarıya çıkardı, denize açıldı. Denizde mutluluğu bir kat daha arttı. İçi öyle yeynilmiş, öyle yeynilmişti ki, sanki bir kanatsız kuş olmuş uçuyordu.

Oltasını attığı taş her zaman verimli olan bir taştı. Bu taş da, adalı olsun, dışarılıklı olsun çok kişi bilmezdi. Ve Vasili her zaman bu taşta istediği kadar balık tutmuştu. Şimdi de oltayı atar atmaz hemen çekeceğini sanıyordu. Oysa balık değil bir kezcik vurmak, oltanın yanından bile geçmiyordu. Kedisi de, kendisi de bu mendebur adam yüzünden açtı. O nerde, yüzbaşılık nerde, diye düşünürken, kadife ve hem de ipekli, hem de boncuklu keselerdeki altınlar, değerli taşlarla örülmüş takılar geldi gözlerinin önüne. Bu zalime de acıdı. Onunla sevindi. Eli tetiğe varmadı.

Neden sonra balık oltaya vurduğunda ilk balığı tuttuğu anki kadar heyecanlandı. Oltayı telaşla çekti. Koskocaman lev-

rek ipin ucunda takla atıyor, kıvranıyor, kıracakmış gibi ipi getiriyor, güneşe geldikçe renk renk kıvılcımlanıyor, bir parlıyor, bir sönüyordu, ipiltilerde.

Geceye yağmur yağıyor, deniz gümbürdüyordu. Azgın da bir fırtına yağmurla birlikte esiyor, ağaçların gıcırtiları bütün sesleri bastırıyordu. Yüzbaşı çoktan beri, varlığından haberdar olmuş Vasiliyi izliyordu. Bu gecenin kurşun geçirmez karanlığında, hışım gibi yağın yağmurun altında bile elinde gemici feneri iskelenin üstünde, çınarların altında dolaşıyor, Vasiliyi arıyordu. Gündüz de, işi gücü bırakmış, sabahtan akşamlara kadar adayı, her çalının içine, her kovuğa, her çukura bakarak onu aramıştı yorulup bitap düşünceye kadar. Ürkek bir baykuş gibi de gözleri ardına kadar açılmış korkuyla yöreye bakıyordu. Kiminde, tabancası elinde, bir taşın, bir ağaç gövdesinin, bir kütüğün, bir tümseğin, bir çalının arkasına, bir çukurun dibine saklanıp gözleri dört köşeyi araştırarak bekliyor, Vasili de bir yere gizleniyor, ondan gözlerini ayırmıyordu. Vasili biliyordu, ürkekliğinden, her adım atışında kuşkuyla yöresine bakışından kendisini ilk günden bu yana gördüğünü, aradığını artık biliyordu. Hep uzaktan karartısını görmüş, bu karartının gözüküp yitmesine bir anlam verememişti. Daha da ikircikliydi ya, son kez onu yakından görmüş, ona doğru koşmuştu. Eğer koyağın ucundaki sık kamışlığın, çalılıkların arasına hemen kaymamış olsaydı karşı karşıya geleceklerdi. O gün bütün adayı akşamdan sabaha, sabahtan akşama kadar didik didik etmiş, kuş yuvalarına bile bakmış bir iz bulamamıştı. Adadan da hemen bir yere çıkmıyor, balık avından da çarçabuk geri dönüyordu.

Sabah erkenden, daha ortalık alacakaranlıkken yataktan çıkıyor, tıraş bile olmuyor, çeşmede yüzünü iki üç avuç suyla yıkıyor, kahvaltı etmeden adanın içine düşüyor, cehennem gibi yüzüyle sıçan deliklerine bakıyor, kimseyi bulamadıkça da yüzü daha çok kararıyor, bıyıkları, kırmızı sakalı düştükçe düşüyor, dudakları sünüyor, öfkeden deli divane olduğunda da adayı, böğürtlen teveklerine, kamış, ağaç, karaçalı köklerine takıla takıla, çukurlara düşse kalka, eli yüzü kan içinde kalarak bir uçtan öbür uca koşuyor, hızını alamıyor, dizlerine kadar da denizin içine yürüyordu.

Vasili de onun adada kimseyi bulamayıp öfkeden deliren hallerini, tavırlarını, cehenneme dönen yüzünü gördükçe kuduruyor, parmağını tetiğe basacakken içi boşalıyor, bütün bedenini bir titreme alıyordu.

Nasıl oluyorsa kimi günlerde de o adam, yüzbaşı, böyle günlerde de bu adam oluyor, değişiyor, yüzü ışıyor, dudaklarına mutlu bir gülümseme geliyor yerleşiyor, ortada durup, her ağacı, her kuşu, her kelebeği, gözü neyi görüyorsa onu okşuyor. Vasili de tıpkı onun gibi, onunla birlikte mutluluğu yaşıyor, onu öldürmeyi ertesi güne, yüzbaşının yüzünün cehenneme dönüştüğü ana saklıyordu.

Bütün gece yüzbaşının zulümlerini, savaştaki kan içiciliğini kuruyor, kendisini o hale getiriyordu ki, yüzbaşı, babası, kardeşi bile olsa onu öldürebilecek, gözü dönmüş bir hale getiriyordu. Sabah olunca da ya çözülüp bomboş kalıyor, tetiğe bir türlü basamıyor. Ya da yüzü ışıyor, öylesine bir mutluluk içinde yüzüyordu ki, Vasili de onunla birlikte sevinçten taşıyordu.

Belki bir hafta, on gün o adam, yüzbaşı adayı didik didik ettikten sonra evleri teker teker aramaya başladı. Bütün evlere sırasıyla giriyor çıkıyor, içerden, elinde çıplak tabancasıyla çıkınca da yüzü azgınlaştıkça azgınlaşıyordu.

Vasili köşkün cihannümasındaki yatağını aldı mağaraya, kayığına götürdü, kayığın içinde yatıp kalkmaya başladı.

O, her eve girip çıktıkça Vasili kuduruyor, yüzbaşının da başında bulunduğu askerlere, evleri yanıp yakılmış köylülere, kasabalılara, önüne gelen herkese yaptığı zulümler arttıkça artıyor, her geçen gün de onun cehennem yüzü biraz daha azgınlaşıyor, bakılmaz bir hal alıyordu.

“Buldum,” diye bağırdı Vasili. “Bu iş tamam. Varsın tetiğe basamasın parmağım. Varsın çözülüp bomboş kalayım. Onu uykuda öldürmeyeceğim ki... Kapıdan, bütün pencere altlarından ateş vereceğim, hem de yıldızpoyraz eserken. Yıldızpoyraz eserken bu çam ev hemen alışır, yalınlar birden her yanı sarmışken yüzbaşı uyanır, başı kesilmiş tavuk gibi ortada dolanır durur. Ya pencereden atlarsa?” Biraz düşündü: “Ben de onu vururum,” dedi. “Tamam. Oldu bu iş.”

Artık rahattı. Her sabah gün ışımadan kalkıyor, peksimetlerini, tuzunu, kedisini alıyor, adanın arkasından Hayırsıza kadar gidiyor, kolaylıkla yiyecekleri kadar balığı tutuyor, Hayırsızın kumlu bir koyuna kayığını çekiyor, çalı çırpıyla ateş yakıp balıklarını pişirip yiyor, orada kuytu bir yerde bahar güneşine uzanıyor, bu gece azgın bir yıldızpoyrazı, yıldızkarayeli bekliyordu.

Mağaranın kapısında ağzına kadar dolu bir teneke benzin duruyor, günler geçiyor, değil yıldızpoyraz, değil yıldızkarayel, değil azgın bir fırtına, bir fisilti bile esmiyordu.

Vasili çıldırmış gibiydi. Ulan bu zalimi, bu kan içiciyi öldüremeyeceğim. Allah bile ondan yana. En küçük bir yel bile esmiyor. Sanki bu adaya hiç yel uğramamış gibi. Değirmenlerin kanatları bile durdu, dönmüyorlar. Ama bir gün nasıl olsa esecek. Hem öyle bir yel esecek ki ağaçların dallarını bile kıracak, ağaçları, hem de şu koca çınarları köklerinden sökecek kadar.

Ve cumartesi günü ikindiüstü bir fırtına koptu. Deniz, ta çınarların dibine kadar geldi. Yüzbaşı zar zor kayığını evlerin önüne çekebildi. Vasilinin sevincine diyecek yoktu. Ya bütün evler yanarsa, Tanasinin de evi yanarsa, içindeki yiyecekler de yanarsa... Bir buğday tanesi bile yüz damla alın teridir. Varsın o da yansın, diye, her şeyi göze almış söylendi Vasili.

Gün kavuştu, karanlık bastı, Vasili koşarak mağaraya gitti, benzin tenekesini aldı, kamışlığın içine getirdi, tenekeyi torna-vidayla açtı, geceye benzin kokusu yayıldı.

Esen yel azıttıkça azıttı, gece yarıyı geldi geçti, yüzbaşının ışığı daha yanıyordu. Vasili, ne yapsın, bekleyecekti.

Uyumuştı. Bir gürültüyle yerinden fırladı. Güneşe baktı, gün kuşluğa gelmişti. Gürültüyü de iskeleye yanaşan Ali Osman Reisin teknesi çıkarılmıştı. Ali Osman da tayfalarıyla iskeleye çıkmış yöreye bakınıyordu. Bu sırada da evinden yüzbaşı çıktı, iskeleye geldi, Ali Osman Reisi gülerek karşıladı, "Hoş geldiniz," dedi, "benim adım Poyraz Musa. Çıktığım şu evi, şu yukardaki değirmeni satın aldım."

"Hayırlı olsun."

"Sağ olasınız ya buraya gelen ilk kişiler sizlersiniz. Bu adayı Allah bile unutmuş."

Böylelikle Vasili yüzbaşının adını da öğrendi.

O gün akşama kadar Vasili kamışlığını içinden ayırlamadı. Kedi kamışlıktan çıkıp yeni gelen adamların yanına gitmek istiyor, Vasili onu yanında tutmak için akla karayı seçiyordu, Poyraz Musa kediye bir görürse her şeyi sezerdi. Burada bir kişinin yaşadığını biliyordu. Kediye de böyle besili görürse...

Poyraz Musa epeyce konuşkan bir kişiydi ya hiç açık vermiyor, kendisinden hemen hemen hiç söz etmiyordu. Savaşları, insanların çektiklerini, insanın insana ettiği zulmü, gezip gördüğü yerleri, bu adayı Çanakkaledede yaralanan, yaralanıp da buradaki hastanede yatan bir arkadaşından duyduğunu, arkadaşının da burasını anlata anlata bitiremediğini, kendisinin bu cennet adaya bu yüzden yerleşmek istediğini, ilk fırsatta da malını mülkünü sataraktan buraya geldiğini, yalnız düş kırıklığına uğradığını, çünkü adayı bomboş bulduğunu, insansız bir yerin de ne kadar güzel olursa olsun beş para etmeyeceğini, insansızlığın da ne kadar zor olduğunu, insansız bir yerde, o yer bir kez değil, bin kez cennet olsa bile orada yaşanamayacağını yana yakıla anlatıyordu.

“Korkma,” diyordu, Ali Osman Reis, “bu dünyada hiçbir yer boş kalmaz. Hele böyle bir cennet bahçesi...”

Çınarın altına yaktıkları ateşin közündeki pişirdikleri balıkları, koskocaman, tekerlek ekmeklerle yedikten sonra sedirlerin üstüne uzanıp yattılar uyudular. İkinci üstü uyanınca ilk işleri çeşmede yüzlerini yıkamak oldu. Bu sırada yüzlerce sığircık gelmiş çınarların üstüne konmuş, durmadan vıcırdıyorlardı kulakları sağır edercesine.

Ali Osman Reis:

“Sana o hastaneyi göstereyim Poyraz Musa,” dedi. “Çanakkaledede savaşında kiliseyi, onun az yukarısındaki kız okulunu, hastalar çoğaldıkça evleri, evler de dolunca çadırları hastane yaptılar. Senin anlayacağın, bütün ada hastane oldu. Haydi sana kiliseyi göstereyim.”

Hep birden kiliseye gittiler. Kilise o kadar güzeldi, aydınlıktı. Denizin ışığı, kokusu, sesi olduğu gibi yapının içindeydi.

Döndüler. Ali Osman Poyraz Musadan fırsat buldukça konuşuyor, en çok da ada Rumlarının giderkenki hallerini anlatı-

yordu. Onların gönderilmelerinin onu derinden sarstığı anlaşı-
lıyordu.

“Sen olsan üzülmez misin, kahrolmaz mısın, kederden öl-
mez misin? Biz de, bütün balıkçı arkadaşlar da, kasabalılar da
üzüldük onlar kadar. Dostlarımız, arkadaşlarımızdı çoğu. Ara-
mızda tuz ekmek hakkı vardı. Hemen hemen bütün balıkçılar
onları uğurladık. Yunan vapurları iskeleye yanaşınca kadar
adalılarda da, bizde de öyle bir üzüntü, keder yoktu. Sanki on-
lar birkaç günlük bir seyahata çıkıyorlardı. Biz de onları birkaç
gün sonra yeniden görecektik. Onlar gemilere binince birdenbi-
re bir sessizlik oldu.”

Bu, geldiklerinden bu yana Ali Osman Reisin üçüncü anla-
tışydı. Her anlatışta da sesi bozuluyor, gözleri doluyor, konu-
masını da bir süre kesiyor, biraz sonra da kaldığı yerden anlat-
maya koyuluyordu.

“Yaşlılar, orta yaşlılar iki büklüm olmuşlar, ayakta duramı-
yorlar, yalpalıyorlardı. Öylece, geminin üstünde kaskatı kesil-
mişler, yüzleri de apak olmuştu. Kadınlar, kızlar ağlaşıyorlardı.
Biraz sonra, gene sessizliği bozmadan, gemilerden karaya in-
meye, geri binmeye başladılar. Binerken de, inerken de kimse-
nin yüzüne bakmıyorlar, hiç de konuşmuyorlardı. Bizim köy-
den Kara Yani Reis, komşum, çocukluk arkadaşım, denizdeki
bütün taşları, nerede hangi balık var, hangi balık nerede kaç
kulaçta yakalanır, o bilirdi. Biz hepimiz denizi ondan öğrendik.
O, tanrıya değil, denize tapardı. Kimi insan kuşların, karıncala-
rın, kelebeklerin, börtü böceğin, kimi insan ışığın, yağmurun,
toprağın, ağacın, çiçeğin dilini anlar, konuşur, Kara Yani de bi-
lumum balıkların dilini bilirdi. Kara Yaniyle iskelede belki on
kez öpüştük. Onunla sarmaşıp öpüşüyoruz, o vapura giriyor,
girer girmez de geri çıkıyor, karşı karşıya durup bakışıyor, son-
ra da o koşarak vapura biniyor, hemencecik de geri çıkıyordu.
Bekliyordu orada, sanki birisi gelecek de, dur Yani, gitme, diye-
cekti. Hiç kimse vapur kalkınca kadar gideceğine inanamı-
yordu. Bizler de, onları iskelede uğurlayanlar da inanamıyorduk.
Sonunda vapur kalktı, gidenler üst üste güverteye yığıldı-
lar, gözlerini ayrıldıkları topraklara dikmişler, yerlerinden kı-
pırdayamıyorlardı.”

Ali Osman Reis, ustası Kara Yani Reisin türlü hünerlerini, inciğini cıncığını anlattıktan sonra ayağa kalktı:

“Poyraz Musa kardaş, hoş gelip safalar getirmişsin... Bir hacetin olursa başımız üstüne. Adan sana kutlu, mutlu olsun.”

“Sağ ol Osman Reis. Gene beklerim.”

Tekne gözden yitinceye kadar Poyraz Musa iskelenin ucunda durdu, balık ların arkasından baktı. Onlar gözükmez olunca da evine girdi. Vasili bekledi, bekledi, gün kavuştu gitti de Poyraz Musa dışarıya çıkmadı.

Sabahleyin, durmuş poyraz karayel öğleye doğru yeniden başladı, gün kavuşurken de iyice azıttı. Vasili, kediyi kucağına aldı kamuşlıktan dışarıya  ıktı. Kendisi acıkmıştı ya kedinin hali perişandı. Balığın kokusunu aldıkça kaçmak için çıldırmış, Vasili onu göndermedikçe de ellerini, yüzünü  ırmalamış, miyavlamaya  alıştı a da Vasili onun ağzını mendiliyle kapatmış, kedinin çırpınışları duruncaya kadar da öyle tutmuş, bıraktığında da kedi yerde yarı baygın kalmıştı. Kedinin bu durumu onun yüreğini paralamış, o kadar  z lm şt  ki nerdeyse ağlayacak. şimdi de onu a  bırakmamalıydı. Benzin tenekesine hiç dokunmadı, kamuşlıkta bıraktı. Gece gelip eve d kecekti. O kadar insanın balık artığı nasıl olsa bir kediyi doyururdu. Bu karanlı ta artık balıkları nasıl bulacaktı. Kedi gözleri gibi ışılayan küllenmiş közleri görünce sevindi. Bir yandan artıkları kendi toplamaya çalışırken kediyi bırakmalıydı. Kedi nasıl olsa artıkları koklayarak bulur, afiyetle yerdi. Kediyi közlerin yanına bıraktı, közleri üfledi, közlerin ışığı biraz daha yöreyi aydınlatır oldu. Vasili el yordamıyla yarı yanmış birkaç balık kuyruğu bulunca çok sevindi. Aramasını sürdürdü, bir sürü daha eti üstünde kuyruk, kılçık buldu. Kedi de bir şeyler bulmuş  ıtırdatta  ıtırdatta iştahla yiyordu.

Kedinin  ıtırtiları azalmış, Vasili de birçok balık parçası bulmuş, sedirin tahtası üstüne koymuşken, Poyraz Musanın evinin kapısından bir gıcırtı geldi, Vasili o yana döndü, kapı açıldı, karartı kapıdan çıktı, merdivenleri indi, bu yana yöneldi, Vasili, yerden kediyi, sedirin üstünden balık parçalarını aldı, kamuşların ardını dönmesiyle koyağın dibindeki ilgınların içine girmesi, büyük zeytinin duldasına sokulması bir oldu. Zeytinin

altından Poyraz Musanın ayak seslerini duyuyordu. Poyraz Musa kamışlığın önünden geçti, böğürtlenlere düştü. Ayağı bir böğürtlen tevegine takılmış olacak ki, pat, diye yumuşak bir ses geldi kamışlığın önünden. Bir de “öf,” diye bir ses duyuldu. Ses, “Vay anasını,” diyerek de ayağa kalktı, yürüdü. Vasili, bütün bedeniyle kulak kesilmiş ayak seslerini dinliyordu. Ayak sesleri bir süre çimenlerin üstünden, sonra kumlardan, ardından da çakıltaşlarından geldi. Vasili ayağa kalktı, karartıyı karanlığın içinde, karanlığın kıpırdayan bir parçası gibi gördü. Fırtınadan, kabarmış denizin sesinden ötürü ayak seslerini duyamıyordu. Geri yerine oturdu, ağacın gövdesine belini dayadı, kulaklarını da geceye dikti. Uzun bir süre ayak sesi duyamadı. Gerilmiş, yorgun, öfke içinde beklerken ayaklarının ucuna uzanmış, önüne koyduğu balık parçalarını açgözlülükle yemiş bitirmiş kediden bir mırıltı geldi. Kedi rahatlayınca o da rahatladı. Birazıcık da olsa Poyraz Musayı unuttu, çözüldü, kediyi okşarken çakıltaşlarından ayak sesleri gelir gibi oldu, ayağa kalktı, kıyıya bakındı, karartıya benzer bir şey göremedi. Yalnız çakıltaşlarından gelen ayak sesleri, denizin, fırtınanın uğultusu içinden seçiliyordu. Bir ara ayak sesleri duyulmaz oldu. Vasili artık yüzbaşı değil de Poyraz Musa diyordu o adama, yüzbaşıya, kumsala düşmüş olacak ki ayak sesleri duyulmayan kişiye.

Kedi mırıldanır, Poyraz Musa da dalmış gitmişken üç adım ilerden ayak sesleri duyuldu. Zeytinin gövdesinden üstlerine sıcak bir soluk aktı, yüreği hop etti, belinden tabancasını çekti, karartıya doğrulttu, tam bu sırada da, burunlarının ucundan büyücek bir kuş parladı geçti gitti. Kanat şapırtısı fırtınanın uğultusunu bastırdı. Karartının ödü patlamış olacak ki, paldır küldür düşe kalka ılgınların dışına çıktı. Soluk soluğaydı, soluğu zeytin ağacının altından duyuluyordu.

Gece yarısı çoktan geçti, bir ara ayak sesleri kesildi. Vasili, daha mırıltısını kesmemiş kedisini kucağına aldı koyağın içinden çitirtti çıkarmadan yukarıya, tepeye kaydı. Aşağıda Poyraz Musa gemici feneri elinde bir ılgınların içine giriyor, çalı kümelerine, kamış köklerine teker teker bakıyor, oradan da ta çamlara çıkıyor, kayalıklardan tepeye yöneliyor, tepenin üstüne varmadan geriye dönüyor, durmadan da önünden kuşlar parlıyor,

Poyraz Musa da her kuş parladığında alıyor yatırıyor, düşüyor kalkıyor, elindeki fener yerde yuvarlanıyor, yumuşak otlara düştüğünden olacak camı kırılmıyor, gazı akıyor, Poyraz yerdeki fenerini alıp aramasını rahat, başka bir kuş parlayıncaya kadar böyle sürdürüyordu.

Böylece Poyraz Musa aramasını tanyerleri ışıyıncaya kadar sürdürdü. Ortalık aydınlanınca da lambasını söndürdü, doğuya yöneldi, kıyıdan, her çalının altına, her çukurun içine, her ağacın üstüne baka baka bütün adayı dolandı, sonra da yorgun argın, bitkin evine girdi.

Vasili yerinden kalktı. Her yanı uyuşmuştu. Ürkek ürkek, o da her çalının altına, kamışların köklerine, kayalıkların arkalarına, ot bürümüş çukurlara bakarak köşklere indi, evin cihannümasına çıktı, yatağı orada yoktu. Bomboş oda içine dokundu, yalnızlığı, ıssızlığı ta yüreğinin kökünde duydu, içi cızzzz etti. Koşarak aşağı indi, arkasına baktı, kedi gelmemişti, koşarak mağaraya gitti, yatağını sırtladı geriye döndü. Kedi, her zamanki yattığı yere kıvrılmıştı, yatağı onun yanına serdi. Kediye de döşüğün üstüne koydu. Odanın ortasında durdu düşündü. Gene merdivenleri indi, mağaraya geldi, öteberisinin götürebileceği kadarını sırtlandı, cihannümaya getirdi. Böyle birkaç sefer daha yaptı. Mağarada benzin tenekelerinden, kayıktan başka bir şey kalmadı. Gelirse gelsin, geleceği varsa göreceği de var o yüzbaşının, diyor, öfkeleniyordu.

Kedi gelmiş yatağın üstüne yatmıştı. Kediye uyandırmamaya çalışarak kucağına aldı, yastığın üstüne usullacık koydu. Kedi iyice doymuş olacak ki, uyanmadı, sanki o kadar yol gelmemiş gibi uyumasını sürdürüyordu.

Erkenden kalktı, torbadan kuruyup taş gibi olmuş bir ekmeğe aldı mağaraya geldi, kayığı çıkardı. Daha motoru işletmeden, ayağa kalktı, yöreye bir göz gezdirdi. Dün geceki fırtına durmuştu, gene de dalga uçları aktı, kayık sallanıyordu. Bugün de ikindiüstü fırtına çıkabilirdi. Öyleyse şu karşıki Kaba Adaya gitmeliydi. Adada hem su vardı, hem de yeşillikti. Tepeden tırnağa keskin çakmaktaşı kayalıktı ada. Kayalıklar ikiye ayrılmış, orta yerde bir yemyeşil, ağaçlıklı düzlük oluşmuştu. Kayalıkların arasından da yer yer küçük düzlükler gözükiyordu. Düz-

lerde de ağaclar, çalilar bitmişti. Bu adaya korsanlardan, balıkçılardan, eşkiyalardan, kaçakçılardan başka kimsecikler uğramamıştı. Ada çok küçüktü ve beş baş insanı bile besleyemezdi. Yalnız bu adada keçiler vardı, hem de mavi, çakır tüylü. Ne zaman, niçin kim getirmiş de bu keçileri bu adaya bırakmıştı, kimse bilmiyordu. Bu küçücük adada tavşan, tilki, yılan da vardı. Hem de som lacivert, hem de ak benekli upuzun yılanlar. Adada yırtıcı, kırmızı bakır rengi bir kuş da gördüğünü söylüyordu Lefter Reis. Lefter Reis, tüyleri çok kırmızı, köz gibi yanan bu kuşu yakalamak istemiş, yuvasına ağ bile germiş, bütün avcılık hünelerlerini kullanmış, cıva gibi kuşu bir türlü yakalayamamıştı. Kuş, atmacadan biraz büyüktü. Uçarken ya da konmuşken güneşe gelince tüyleri kızıl bir şimşek gibi çakıyordu. Her adada, her yerde güvercin, başka kuşlar vardı da bu adada bu kızıl kuştan başka kuş yoktu. Göçmen kuşlar, göç zamanlarında bütün adaları, dağları, ovaları dolduruyorlardı da bu adanın yakınından bile geçmiyorlardı.

Vasili, motoru çalıştırdı, yönünü Kaba Adaya çevirdi. Dalgaların uçları gittikçe ağırlıyordu. Hayra alamet değil, diye içinden geçirdi. Bu gece fırtına çıkarsa, kayığını kumluğa çeker, adada da kalabilirdi.

Adanın önüne geldiğinde dalgalar biraz daha büyümüş, rüzgar daha artmıştı. Kumsala üç yüz kulaç kala Vasili gazı kesti, demir attı, oltasına yem taktı, denize attı. Birkaç saatta yeterinden de çok balık tuttu. Fırtına da birdenbire başladı. Çocukluğundan bu yana denizi, rüzgarları, fırtınaları avucunun içi gibi bilen Vasiliyi, fırtınanın böyle birdenbire başlaması her zaman şaşırtmıştı. Dalgalar öyle yüksekti ki, motor, hemen o anda çalışmasaydı kim bilir kendilerini hangi kıyının kayalıklarında bulurlardı. Dalgaların kayığı, bir ceviz kabuğu gibi kaldırıp oradan oraya atması, derin uykulara dalmış kediye bile uyandırmış, korkutmuştu. Kayalara vuran dalgaların sesinden tedirgin olmuş kedi kaçacak delik arıyordu. Kayık daha adaya yanaşmadan kedi ortadan yitti, başaltına kaçtı, kayığın burnuna kadar sokuldu, oraya büzüldü, ürkmüş gözleri şaşkın ışıliyordu, kayık inip çıktıkça. Dalgalar kayığı kumların üstüne attı, kayık da ilerilere, ortadaki zeytin ağaçlarına kadar gitti, da-

yandı. Vasili, kendini kumlukta bulunca, derin bir oh, çekti, uzandı, korkmuş, büzülüp bir avuç kalmış kediyi başaltından aldı kumların üstüne koydu. Kedi olduğu yerde kaldı, sağa sola gümbürdeyip gelen dalgalara bakındı, kaçıp sığınacak bir yer bulamamış olacak ki, vardı ağacın dibine büzüldü. Gözlerini de Vasiliden ayıramıyordu.

Vasili, livardan balıkları aldı, kayanın yamacından aşağı yukardan bir su akıyor, aşağıda küçücük bir gölek oluşturunca, balıkları göleğin başında temizledi, büyük bir parça da kedinin önündeki taşın üstüne koydu. Korkmuş kedi, değil kalkıp balığı yemek, uzanıp koklamadı bile. Oysa o da Vasiliyle birlikte, dünden beri açtı.

Vasili ağaçların arasından kuru odun topladı, ateşi yaktı, ateş köz oluncaya kadar bekledi. Közün üstüne balıkları serdi. Dışarda kıyamet kopuyor, dalgalar kavak boyu kalkıyor, kayalara gümbürtüyle çarpıyor, geri düşüyordu.

Vasili, balıklar pişerken kalktı, kayığı daha da içeriye çekti, uçtaki yaşlı kalın zeytinin, ne olur ne olmaz, diye gövdesine bağladı. Pişen balıklardan çıkan keskin, mis gibi bir koku almıştı ortalığı. Bu kayaların arasındaki çimenli düzlüğü, ağaçların altında açmış binbir tür çiçek, ağzına kadar doldurmuştu. Dışardaki fırtınanın burada bir damlası bile yoktu.

Sonunda kedi kendine geldi, ayağa kalktı, uzun uzun gerindi, birazıcık da yalandıktan sonra, taşın üstündeki balığa bakmadan Vasilinin yanına vardı, önce kucağına çıktı, geri indi, ona sürünerek yöresini döndü. Arada sırada da dönüp, dışarda var gücüyle kayalara çarparak geri düşen dalgalara bir göz atmaktan geri kalmıyordu. Her göz atışta da gözleri değişiyor, tüyleri kabarıyor, kaçacak bir delik arıyor, hemen yalanmaya geçiyor, sonra da, her şeyi unutuyor, Vasiliye sürünüyordu.

Vasili, dilim dilim kestiği taşlaşmış somunu suda ıslattı, közlerin üstüne serdi, kızarttı. Kızartıp ak taşın üstüne koyduğu balıkları bir kendi yiyor, bir kediye veriyordu.

Yemekten sonra sırtını bir ağacın gövdesine dayadı, gözlerini yumdu. Kedi de geldi yanına büzüldü.

Uyandıklarında gün yıkılmış gitmiş, denizin üstüne indi inecek. Kedi, başını kaldırmış, kayalığın tepesine gözlerini dik-

miş bakıyordu. Vasili de başını kaldırdı, tam kayanın sivrisinde uzun boynuzlu, karınlarının altı ak, mavi çakır üç keçi, yanlarında da gene üç mavi çakır oğlak duruyor, aşağıya bakıyorlardı.

Burada, şu kayanın sivrisinde Vasilinin keçileri görmesi onun yüreğini sevince boğdu, hemen, bu sevinçle kayalara tırmanmaya başladı. Doruğa çıktığında hemen hemen hiç yorulmamış, soluk soluğa bile kalmamıştı. Doruktan aşağı bakınca deniz daha azgın gözüküyordu. Apak kesilmiş dalgalar hışımla bu küçücük adanın keskin, kırmızı, kahverengi, ak çakmaktaşı kayalarına çarpıyor, dünyayı sarsıyor, adayı da yerinden oynatıyor, zangır zangır titretiyor, bütün dünyayı, dağları, taşları, ovaları önüne katmış, var hışımla sürüp götürüyordu. Bunca fırtına, deniz yaşamış Vasilinin bile içini ürperti, korku almış, uzun bir süre buradan denize bakamıyor, gözlerini duman içindeki kayalıkların buğulu renklerine çeviriyordu. Hiç böyle bir yer görmemişti. Kayalıkların arasında birçok küçük düzlük gözüküyordu, yemyeşil. Kimi düzlükte de ağaçlar bitmişti, geniş dallı.

Karşı kayalığa bakınca oradaki yeşil bir düzlükte de on bir tane mavi çakır keçi saydı. Yedi tane de mavi oğlak... Aşağıya indi, bir büyücek düzlükte soluk aldı. Düzlük baştan başa parlak kırmızı, parlak mavi, parlak turuncu uzun boyunlu çiçeklerle dolmuştu. Derinden, taaa yüreğinin kökünden bir; aaaah, çekti Vasili, aaah, ah! Şu aşağıdaki düzlüğe bir ev yapsaydı, keçilerini buraya bıraksaydı, zeytinleri aşılarsa, toplarsa, yağ çıkarırdı. Şu köşeye bağ dikse, bu kadarcık toprağın bağı bir evi değil, beş evi beslerdi. Alikı Amerikadan gelse... Sus ahmak Vasili, diye kendine çıkıştı. Alikı nerden, nasıl gelecek bre deli adam. Alikı adayı değil, Türkiyeyi, burada doğduğunu bile unutmuştur, be ahmak adam, seni mi anımsayacak? Başka, güzel bir kadın... Güzel çocuklar olacak, kız ve oğlan. Keçi sütüyle, üzümle, keçi eti, zeytinyağıyla beslenecek, güçlü, sağlıklı insanlar olarak büyüyecek, büyük okullara gidecekler. Böyle bir adada büyüyen çocukların kafaları da sağlıklı olur. Eeeh, nasıl, hangi parayla okutacaksın büyük şehirde çocukları ahmak Vasili? Ulan, bırak şu ahmaklığı, enayi. Balık tutarsın. Bu denizler kılıç dolu. Levrek, lüfer, orkinos, barbuni dolu. Bir baharda,

belki yüz elli liralık kılıç tutarsın. Belki de iki yüz elli liralık. Bir yıl, iki üç yıl... On yıl bile biriktirirsin paraları, çocukları değil İstanbul, değil Atina, Pariste bile okutursun.

Kayalıklardan, temkinli, aşağı indi. Keskin kayalar ustura gibiydi, elleri birkaç yerden kesilmiş, kanıyordu. Yukardan gördüğü geniş dallı ağacın dibine oturdu, belini gövdeye dayadı, ellerinin kanını çimenlere sildi, yaraların üstünü de yaprakla kapattı.

Bu adaya, şu kayalıkların arasındaki düzlüğe, düzlüğün toprağı çok verimli olmalı, her çiçeğı azman, zeytinlerin yaprakları büyük, kalın, birkaç arkadaşıla bile yerleşilebilir. Öyleyse, şimdiye kadar buraya niçin yerleşmemişler? Vasili, bunu çok düşündü, türlü sebepler geldi geçti kafasından. Sonunda da, insanların yalnızlıktan, böyle ıssız adalardan ödü kopar da ondan, dedi.

Gittikçe ada gözünde büyüyor güzelleşiyordu. Birdenbire gözlerinin önünden Poyraz Musa geçti. İşte bu adam böyle güzel bir adada yaşayabilir. Evlenir, burada kalır, çocukları da olur. Çocukları da olur derken, onu hemen aklından sildi.

Dalmış gitmişti. Karlı Allahuekber dağlarını, perperişan dağdan inişlerini, binlerce kişinin, koskocaman bir ordunun dağın yamaçlarında, kuytularında donup kalışlarını, taş kesilişlerini düşünüyor, bu korkunç görüntü gözlerinin önünden netse neylese gitmiyordu. Sonra Ağrıdağına gelişleri, tifüsten, günde yüzlerce kişinin sapır sapır dökülüşlerini, koskoca Osmanlı ordusunun bir avuç döküntüsünün Mezopotamya çöllerinde sürünmesini, sıtmadan kırılışlarını... Vasili bunları düşündükçe utancından kahroluyor, değil insanın, börtü böceğin, yerdeki karıncanın, gökteki kuşun yüzüne bakamıyordu. Başını kaldırıncı mavi çakır keçilerin, düzlüğün yöresindeki kayalara sıralanıp ona şaşkınlıkla baktıklarını gördü. Ayağa kalktı, geri oturdu, öksürdü, keçiler aldırmadılar, durumlarını bile bozmadılar. İnsan, kurt, yırtıcı başka bir yaratık görmemişler ki insanı görünce kaçınsınlar, diye düşündü Vasili. Bir de bu adalarda, kıyılarda bu keçilerin adı kutsala çıkmıştı. Bu keçiler denizler, balıkçılar pirinin keçileriydi. Denizler piri de geceleri elinde bir koskocaman top ışıkla adadan adaya kıyıdan kıyıya, denizden

denize yıldırım hızıyla dolaşır, başı belada denizcilerin yardımına koşardı. Denizciler piri, denizler ermişi Hızır, bu denizlerde çok kişinin canını kurtarmıştı. Şimdi bile, pirin kurtardığı birçok gemici, balıkçı boz atlı, eli top ışıklı Hızırın kendilerini nasıl kurtardığını yemini billah söylerler. Böyle olunca da kim pirin keçilerine dokunabilir. Keçilere bu yüzden de kimse dokunmamış değil, dokunmak istemişlerdir de, şu kayaların sivrilerinde kalmıştır ölüleri. Buralarda da bunu herkes bilir.

Vasili düzlükten denize, öteki kayalara, kayaların arasından fışkırmış, şimdiye kadar hiç görmediği, adlarını bilmediği çiçeklere hayran kalmış bakıyordu. Bu ada büyülü bir adaydı. Belki de insanlar bu güzel yere büyülendikleri, karşısında hayretten lalü ebkem kaldıkları, bu kayaları, çiçekleri, binbir menevişte çakan, andan ana görülmemiş bir renk cümbüşünde çalkalanan denizi seyretmekten elleri işe güce varmadığı için bu-
raya yerleşmemişlerdir.

Aşağıya ağır ağır, sivri kayalara tutunarak iniyordu. Keçiler de onunla birlikte... Onları aşağıda, miyavlayarak, sevinerek kedi karşıladı. Yabanıl, yırtıcı yaratık kedi keçileri ürkütmesin, diye Vasili onu kucağına aldı, kayığa götürdü. Düzlüğe inmiş, Vasiliye gözlerini dikmiş, karınlarının altı ak, sakalları uzun keçiler de bir anda ortadan yittiler gittiler. Önlerinde, belki de öteki keçilerin bir misli iriliğinde bir teke kayadan kayaya sekerek gidiyordu. Kılları, ötekilerin kıllarından daha koyu bir renkteydi.

Vasili yitip giden keçileri aranırken onları kayaların sivrisinde durmuş, yan yana dizilmiş, aşağıyı seyrederlerken buldu. Daha da çoğalmışlardı. Şu küçücük adada amma da çok keçi varmış. Hepsi de çarktan çıkmış gibi mavi çakır, diye gülümse-di. Pirin keçileri.

Poyraz Musayı özlemiş gibiydi. Yerinde duramıyor, bir şeyler yapmak için çırpınırken, kendini karşı kayalığa tırmanır buldu. Bu kayalık daha bir güzel, daha bir renkli, mavi, kırmızı, sarı ipiltilerle kıvılcımlanarak çakan damarlarla bezenmiş bir kayalıktı. Ortalıktaki düzlüklerin çiçekleri daha gür, renkleri yaldırdayan, keskin renklerdi. Keçiler de onu hemen benimsemişler, artık ona şaşkınlıkla bakmıyorlardı.

Vasili, tam dorukta, koltuk gibi düzleşmiş bir kayanın üstüne oturdu, güneşin denize inmesine, yepyeni, pırıl pırıl bir dünyanın yaratılmasına, her şeye, savaşımlara, zulümlere, açlıklara karşın, dünyanın ulu, turuncu bir çiçek gibi açmasına tanıklık etti. İçi sevinçle doldu. Bu sevinçle de aşağı indi. Dışardaki fırtına buradan duyumsanmıyordu ya, incecik bir yel çiçekleri, çimenleri, yaprakları ığralıyordu. Kedi gelmiş bacaklarına sürünüyordu. Kucağına aldı, kedi de hemencecik mırıltıya başladı.

Kedi kucağında kayığa gitti, livardaki balıklar artık canlı değildi, aldı, kayalıklardan akan suyun havuzunda temizledi, tuzladı, ateşi yakmak kolaydı, ağaçların altında çok kuru odun vardı.

Kediyle karşılıklı balıklarını yediler. Vasili, kediyi okşarken, coşkuyla konuştu, iyi ki buraya geldik bugün arkadaş, dedi. Sana bir ad koymayacağım. Senin adın olmayacak arkadaşım. Senin bir adın olursa başın beladan kurtulamaz. Onun için sen adsız kalacaksın. Sana arkadaş, arkadaşım, diyeceğim. Gördün ya bu ustura olmuş, keskin, çakmaktaşı kayalar, bu yabani, insan yüzü görmemiş keçiler, bu otlar, ağaçlar, çiçekler gördün, bizi nasıl karşıladı, bağrına bastı. Savaşı Poyraz Musayı, ada insanlarının yüreklerinin kerpetenle koparılışını düşünmek istemedi. O kadar mutluydu ki, bu turuncu bir çiçek gibi açmış dünyayı yaşamaktan başka hiçbir şey umurunda değildi.

Dünkü fırtına durmuş ortalık süt limandı. Çiçeklerin, otların, kayalıkların, keskin kokuları deniz kokuları biribirine karışmış, dünya nennileniyordu. Vasili kayığı denize sürdü, adanın yüz kulaç önünde oltasını denize attı, çok az bir sürede de yeterince balık tutup yola koyuldu. Keçiler, kayalıkların sivrilere çıkmışlar onları seyrediyor, kıpırdamadan oldukları yerde öyle duruyorlardı.

Vasilinin içindeki merak gittikçe azdırıyor, aklına savaşlar, kan, ölümler, paramparça olmuş, her parçaları bir dalda kalmış insan parçaları, dumanların içinde kalıyor, burnuna çürümüş ölü, barut kokuları geliyor, içi, dünyası karardıkça kararıyordu.

Poyraz Musa, artık, adada bir kişinin olduğunu biliyor, onu arıyordu. Benzin tenekesini bulmuş muydu acaba? Bulsa

da bulmasa da şimdi o ortalığa düşmüş adadaki adamı arıyordu. Yemeyi içmeyi unutup onu buluncaya kadar da arayacaktı.

Kaba Adayı, binbir renk içinde balkıyan çiçeklerini, mavi, belki de dünyanın en güzel, yaramaz, inatçı keçilerini, ışıktan bir çiçek olmuş da açılmış denizi, her şeyi unutmuş, kendini kurtarmak için bütün yaşadıkları kötü şeyleri, karmakarış ederek düşünüyor, öfkelenidikçe de kuduruyordu. Motora, sonuna kadar gaz verdi, bir an önce adaya ulaşmalı, şu adamı ortadan kaldırmalıydı. Şimdiden de çözülmeye, eli ayağı titremeye başlamıştı. Ya tabancası elinde, mağaranın üst başındaki kayalıkta kendisini bekliyorsa yüzbaşı? Poyraz Musa gene yüzbaşı olmuştu. Bekleyen yüzbaşı, o mağaraya yaklaşırken ya tam alnının ortasından vurursa? Yüzbaşı, tanımadığı bir insanı niçin vursun? O, adaya ilk ayak basanı, kim olursa olsun, vurmak için yemin edip İncile el basmadı ki... Ben onu öldürmeye mecburum. O da çoktan benim onu öldürmek için adada kaldığımı, onu öldürmeye ant içtiğimi çoktan öğrenmiştir. Onun şimdi bu adada dolaşan kişiden ödü kopuyor, korkusundan gözlerine uyku girmiyordur. Bunları düşündükçe de ne yapacağını bilemiyor, öfkenin üstüne, elini ayağını kesen bir de korku ekleniyordu. O da Vasiliyi öldürecekti.

Mağaranın önüne yüz, yüz elli kulaç yaklaşıncı Vasili gazı kesti, hiçbir tabanca kurşunu buraya ulaşamaz, diye de sevindi, güven geldi ya, gene de kayığı yüz kulaç açığa almadan rahat edemedi. Kedisini de aldı ayağa kalktı, mağaranın önündeki, üstündeki çalıların, yöredeki ağaçların, kayaların kuytularını araştırdıktan sonra küreklere yapıştı, mağaraya girdi. Girer girmez de kayıktan atladı, iz var mı yok mu, diye kumların üstüne baktı, rahatladı. Kedisini de onunla birlikte mağarayı araştırıyor, kuşkulandığı yerleri kokluyordu. Kimse gelmemişti. O da rahatladı.

Kedisini kucağına aldı mağaradan çıktı. Çıkar çıkmaz da, orada, çakıltaşlarının üstünde direkledi kaldı. Niçin bu kadar inat ettim, diye aklından geçirdi. Bu ada şart mı, insan o güzelim keçiler adasında, Kaba Ada demeye dili varmıyordu, yaşayamaz mı? Oraya bir ev yapılamaz mı? Bu keçiler, denizler ermiş, piri boz atlı Hızırın keçileri diyelim, adaya süt veren dört beş keçi bırakılıp sütü içilir de, eti yenmez mi? Zeytinler aşıla-

namaz, düzlüklere mısır, domates, soğan, buğday ekilemez, nar, elma, dut, kiraz dikilemez mi? Burada insanı kim görür, ona kim ne der ki... Sonra bir balıkçı arkadaş bulunur belki... Birden aklına Kürt Haydar düştü. Babayiğit, yakışıklı, güzel gözlü, yürekli, mert, sözünün eri bir kişiydi. Bir Rum kızıyla biribirlerine sevdalanmışlar, kaçıp bir Türkmen köyüne sığınmışlardı. Kürt Haydar, kızın istemesine karşın karısını Müslüman etmemişti. İki çocuğu vardı ve Türkmen köyünde sersefil, bir karış toprağı bile olmadan, karı koca zeytin çırpıcılığı, ırgatlıkla yaşayıp gidiyorlardı. Kürt Haydar bu adayı görsün ölünceye kadar ayrılamazdı. Bu ada yüz, yüz elli keçiyi bile beslerdi. Adanın denizi de balık doluydu.

Adaya gitmeli, yerleşmeli, sonra da gidip o Türkmen köyünde Kürt Haydarı bulmalı alıp buraya getirmeliydi. Hayır, hayır, Kürt Haydar mert, yiğit bir adamdı. Değil bir arkadaşını yedi kat yabancıyı bile ele vermezdi.

Döndü mağaraya yürüdü. Kayığını çıkarıp, öteberisini, Tanasinin evindeki yiyecekleri, bir gün yüzbaşı adadan ayrıldığında, alacak Keçiler Adasına götürecekti. Haydar da Hızırın, denizler ermişinin, balıkçılar pirinin elindeki bir top yalımla benli boz ata binili dolaştığına inanıyordu. Mağaranın içine bir iki adım attı, bir daha da yürüyemedi. Sanki ayaklarına yüz kilo ağırlığında çelik güller bağlamışlardı. Geriye döndü, kıydan, çalıların duldasından yürüyerek kamışlığın içine geldi, benzin tenekesi olduğu yerde duruyordu, buna sevindi. Sevinmesi de az sürdü. Yüzbaşı, bir tuzak olarak benzin tenekesini burada bırakıp, sonra da gelip onu burada gafil avlayamaz mıydı? Kamışlığın içini hemen bıraktı, ılgınlığın çukuruna kaydı. Buradan da iskele, çınarların altı, bir kısım evlerin önü gözüküyordu.

Güneş gelmiş tepeyi geçmiş, batıya yıkılmıştı. Beklemekten usanmış. Korkusu da gittikçe artıyor, yerinde duramıyor, bu adam adada mı, yoksa çekip gitti mi, meraktan da ölüyor, ılgınların içinden de çıkmak istemiyordu. Ilgınların toprağa yapışmış gür, yeşilden patlamış dalları ona güven veriyordu. Aklına, kayık buradaysa yüzbaşı da buradadır düşüncesi gelince, o anda ılgınların çukurundan denize doğru yatarak, ses çıkarmadan, dalları sallamamaya çaba göstererek kaydı, bir

karaçalı topluluğunun önünden geçti, burnuna, ezilmiş bir çiçekten acı bir koku geldi, kokunun geldiği yöne döndü, bekledi, burun delikleri açıldı kapandı. Keçiler Adası, oğlaklar, kırmızı damarlı, dümdüz, apak yüksek kayalıktan akan su, suyun ak çakıltaşlı, kıyılarında yarpuz bitmiş havuzu, savrulan altın kıvılcımlı mavi kayaları gözlerinin önünden geçti, yarpuz kokusu esen ılık bir yelle yüzünü yaladı, denize uçtu. Kıyıya ulaştığında, derisine sinmiş yarpuz kokusu başını döndürür gibiydi. Yetiş ya denizler piri, ermişi, benli bozun binicisi Hızır yetiş yardımına, diyerek ayağa kalktı, iskelenin öbür yanında çakılların üstüne çekilmiş kayığı görünce hemen yere çöktü, demek ki, yüzbaşı burada, diye söylendi, ağzı aşağı yere uzandı, sürünerek ılgınlığa yöneldi. Otların arasında bir tıs tıs duydu. Karaçalılığın önünde üç çift kaplumbağa tıslayarak çiftleşiyorlardı. Vasilinin aklına yeşil ipekli başörtüsü geldi. Başörtünün pulları yıldırıyordu, gözlerini kamaştırdı. Kokusu da yarpuz kokusuna, yaşlı keçi tekesinin kayalıklara saldırdığı kokuya karıştı, ayağa kalktı, görünmeyi, vurulmayı aklından geçirmeden değirmene koştu, merdivenleri ikişer çıktı, kapının ağzında kalakaldı. Yeşil başörtüsü kabarmış, yeşili fışkırmış, pulları yanar döner, Vasilinin yüzüne gülüyor, ortalığa çıldırtan bir meme kokusu yayıyordu. Kırlangıçlar da yuvalarını bitirmişler içine yerleşmişler, fıldır fıldır gözlerle Vasiliye bakıyorlardı.

Vasili pencereye yaklaşınca yüzbaşını gördü, hemencecik de geriye çekildi. Yüzbaşı yukardan aşağıya, değirmene geliyordu. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak aşağıya indi, kendisini insan boyu büyümüş hatmilerin içinde buldu, oraya yattı. Yüzbaşı hızla geldi, değirmene girdi, aynı hızla da geri çıktı. Sağına döndü, soluna döndü, değirmenleri dolaştı. Bu arada Vasili kendini, sıgırkuyruğu, hatmi, böğürtlen, yabangülüyle örülmüş duvarın ardına attı. Çalıları araladı, yüzbaşına baktı. Yüzbaşının belindeki tabancayı gördü, görürse eğer kurtuluş yok, dedi. Yüzbaşı, çalı duvarının önüne kadar geldi, pörtlemiş, ürkmüş, korkudan delirmiş gözlerle çalı duvarının her yanına baktı. Vasilinin üstüne eğildi, önünde de bir şeyler araştırıyordu. Vasilinin yüreği yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yüz-

başı, nasıl olduysa onu göremedi, çekildi. Vasilinin yüreği daha da hızlanarak atıyordu.

Vasilinin başından çekilen yüzbaşı bir koku almış ki daha oralarda dolaşüyor, değirmene giriyor, geri çıkıyor, zeytinliğin koyağına kadar gidiyor, parlayan küçücük bir kuştan ürkerek geriye fırlayıp, ürküp korktuğu yerde de duramayarak, durmadan arkasına bakarak, durup yöreyi dinleyerek, gene korkarak, ürkerek zeytinliğin içinde, bin yıllık ağaç gövdelerinden sakınarak, yere yatarcasına sinerek, dolaşarak, kendi yöresinde dönerek, yüzü yabanıl, korkmuş bir yabanıl hayvanın yüzünden de daha yabanıl, biçimden biçime girerek...

Vasili, yüzbaşı tam önüne gelince, artık onun kendini gördüğünü anlayınca tabancasını çekti, yüzbaşıya doğrulturken elleri titredi, tabanca yere, taşların üstüne düştü. Yüzbaşı gözleri büyümüş, bir an dondu aldı. Göz göze geldiklerini sandı Vasili, ama o görmedi. Hemencecik aşağıya, iskeleye aldı yatırdı, kayığının yanına gitti, denize sürdü, içine atladı, küreklere sarıldı, bir üç yüz kulaçtan fazla kürek çektikten sonra durdu, ayağa kalktı, gözlerini bir süre adanın üstünde, daha çok değirmenin üstünde durarak dolaştırdı. Hızla oturdu, küreklere yapıştı, kayığını çakılların üstüne fırlatırcasına çıkardı, hemen de tabancasını çekti, tabancası elinde kamışlığı dolandı, oradan evlerin aralarına, uzun çınarın altına vururken Vasili de kendine gelip tabancasını yerden aldı, mağarasına kadar sallanarak, gizlenmeyi, ürkmeyi, korkınayı unutmuş, bitkin varabildi.

O gece yüzbaşının ışığı sabaha kadar yandı. Gece yarısına doğru da elinde gemici feneri koyağı indi çıktı. Bir süre de tepenin üstünde dikildi kaldı. Bir ara ortadan silindi. Evine girmiş olacak diye düşündü Vasili.

Vasili öteki küçük tepenin üstüne çıktı. Burası alıştığı bir yerdi. Çok yüksek bir tepe değildi ya, sarptı, kayaları keskindi, mavi kıvılcımlıydı. Yüzbaşı birkaç saat sonra ortaya çıkınca rahatlardı. Gece çok karanlıktı. Yağmur inceden, arada bir çiseleyip karanlığı ıslatıyor, sonra da duruyordu. Sabaha doğru yağmur bütün hışımıyla inecekti. Bunun böyle olacağını bütün balıkçılar bilirdi.

Vasili yarı uykuda yarı uyanık, oradan oraya giden feneri izliyordu. Fener yamaçta bir duruyor, bekliyor, ardından ağır ağır, oraya buraya yalpalayarak, zikzaklar çizerek yürüyor, yürürken yere düşüyor, bir süre otların arasından ateşböceği ışıltısında bir ipilti görünüp sönüyor, gene ayağa kalkıyor, deniz kıyısına iniyor, kıyıda uzun duruyor, sonra da sallanarak, çorbacıların köşklerinin önüne gidiyor, orada gözden yitiyor, birkaç dakika sonra da, evlerin duldasından geçerek, sallanarak fener gözüküyordu.

Sabahleyin, daha gün ışımadan yağmur boşandı, bir anda, tepedeki iri çam ağacına sırtını vermiş Vasilinin cıcığı çıktı. Öyle bir yağmur yağıyor, öyle bir yel esiyordu ki Vasili yerinden kıpırdamıyordu. Bu yağmurda bile gemici feneri oradan oraya, nereye gittiğini bilmeden, bir uyurgezer gibi gidiyor, birkaç adım sonra duruyor, yana yöne sallanıyor, kendi yöresinde dönerek fener ışıktan halkalar çiziyor, gene duruyor, gene dönüyor, gene yürüyor.

Sabah oldu gün açtı, gökler gürledi. Vasili, vah, vah, diye içinden geçirdi, vaaah, vah, Poyrazın başına bir hal geldi. Çözüldü, içi bomboş kaldı. Vah, vah, vah! Ayağa kalktı. Bütün bedeni ağrıdı, kemikleri söküldü. Giyitleri üstüne yapışmıştı. Adayı baştan sona gözleriyle taradı. Yağmur daha hışım gibi indiriyordu, karanlık, kurşun geçirmez bir gece gibi... Vah, vah, vah! Bir hal gelmiştir bu çocuğun başına, vah, vah! Bir çukura düşmüş, yağmur suyunda boğulmuştur, vah, vah!

Kayalıklardan, küçük sel yataklarından, küçük koyaklardan seller gürültüyle akıyor, taşları, kütükleri, odunları önüne katmış alıp götürüyordu. Bir yerde ölüp kalmıştır fıkara. Kim bilir nerelerden, kimlerden kaçmıştır da buraya sığınmıştır. İşte ben de, ben canavar da onun başına bu halleri getirdim. Ne yüzbaşıydı, ne bir şeydi zavallı adam. Kim bilir kimlerden kaçmıştı da canını zor atmıştı bu ıssız adaya. Ödö de kopuyordu. Gözleri, bütün bedeni korkuya kesmişti. Korkuyu arayarak öldü.

Böyle, içi alıp vere vere çınarların altına kadar geldi. Gökten karanlık seller iniyor, göz açtırmıyordu. İskelenin üstüne bakınca orada dimdik kalakalmış, elinde daha yanan feneriyle karartıyı gördü, önce ne yapacağını bilemedi, karartıya doğru

birkaç adım attı, sonra zıncı, diye durdu, sevindi. Sonra da sevinci boğazında kilitlendi kaldı. Poyraz Musa çınarın altında koskocaman açılmış, pörtlemiş gözleriyle ona bakıyordu. Şimşek gibi bir korku geçti içinden, bacakları titredi. Tepelerinde bir şimşek çaktı, yakın bir yerlere yıldırım düştü, gök gürledi, sanki gök yarılmış, delinmişti, deniz kudurmuş, bütün adayı yutacakmışcasına, üstlerine üstlerine geliyordu. İçindeki korku aldı onu kamışların içine götürdü. Kamışların aralığından çınarların altına baktı, Poyraz Musa olduğu yerden kıpırdamamış, öyle kaskatı kesilmiş kalmıştı. Pörtlemiş gözleriyle bakıyordu ya görmüyor gibiydi. Allahuekber dağlarındaki on binlerce ayakta donmuş, kazık kesilmiş, kardan adam olmuş askerler de bunun gibiydi. Gözleri de böyle ardına kadar açılmış, dünyaya hasret kalmış bakıyorlardı. Elinden bırakmadığı fener de sönmüştü.

Vasiliyi daha beter bir korku sardı. Ölüm geldi yakasına yapıştı, titrediğinin, dişlerinin birbirine vurduğunun farkına vardı, aldı yatırdı, oradan uzaklaşınca arkasına döndü baktı, çınarların altındaki karartıyı göremeyince daha da korktu. Korkusu aldı onu kamışlığın içine götürdü, belki bir iyice ölmüştür de iskelenin tahtalarında yatmış kalmıştır, belki hastadır, yardıma gereksinmesi vardır, diye içinden geçirdi, kamışların aralığından iskelenin üstüne baktı, kimseyi göremedi. Yana yöreye, çınarların altına baktı, kimsecikler yoktu. Kamışlıktan çıktı. Uşumekten iki büklüm olmuş, dişleri, kırılacakmış gibi birbirine vuruyordu. Çınarın üstüne çıkmış kedi oradan miyavladı. Vasili başını kaldırdı, kedinin biraz yukarısında ıslanmış tüyleri domur domur olmuş, büzüşmüş, başlarını içlerine çekip dallara sıralanmış bir sürü kuşu gördü. Kedi onu görünce, kışın kışın zorla gövdeden aşağı indi, bacaklarına sürünmek için yanına bile gelemedi, ağacın dibinde büzüldü, bir topacık oldu.

Vasilinin içindeki korku azıttıkça azıttı. Kediyi kapıldığı gibi mağaraya koştu. Arkasından şimşekler çakıyor, deniz gürleyerek adanın üstüne yürüyor, yıldırımlar düşüyor, ada depreme uğramış gibi sarsılıyordu. Mağaraya girdi, bir ateş yakmasa ölecekti. Mağarada ne kuru odun, ne bir şey vardı. Cebindeki kibrit de ıslanmıştı. Muşamba torba, nerede, diye düşündü,

köşkтейdi. Dışarıya çıktı. O çıkar çıkmaz da ilerdeki kayaya yıldıırım düştü, ada baştan ayağa çatırdadı. Şimşekler, yıldırımlar, kapkara, seller gibi akan yağmuru durmadan biçerek adaya, kapkaranlık denize sağılıyordu. Yüzüne bir yumruk gibi inen fırtına az daha onu yere çarpacaktı.

Yağmurdan, yöreyi görececek hali yoktu. Canını köşke zor attı, soluk soluğaydı ve dişleri zangırdıyordu. Titremekten yorulmuş, titreyecek hali bile kalmamıştı. Her şeye karşın muşamba torbadan kibriti çıkarabildi, ocaklığın yanına koydu. Ortalıkta odun yoktu. Bir kapıyı kırmak istedi. Hem gücünün yetmeyeceğini anladı, hem de acıdı. Titreyerek, aranarak aşağıya bodruma indi, bir oda ağzına kadar düzgün biçilmiş odunlarla, çam çıralarıyla doluydu. Odunları, çıraları yukarı çıkardı. Ateşi kolaylıkla yaktı. Ateş yana dursun, bodruma birkaç kez daha indi çıktı. Ocağın yanına epeyce bir odun yığdı. Ceketini, şalvarını çıkardı, kırık bir sandalyanın arkasına astı. Pantolonunu da çıkardı, uzun donuyla kaldı. Çoktan beri yıkanmak, çamaşır değiştirmek aklına gelmemişti. Patançlarının arası ciğerlerini sökercesine kokuyordu.

Yanan gür ateşte bir süre bir iyice kurunduktan sonra, kurumuş şalvarını, ceketini giydi, titremesi iyice durmuştu. Evine gitmek aklına geldi. Eve uğrayıp çamaşırlarını almalıydı. Kedi yanan ocağın yanına kıvrılmıştı. O, merdiveni inerken gözlerini bile açmadı. Dışarda yağmur olduğundan da beter indiriyordu. Yağan yağmur, çakan şimşekler, düşen yıldırımlar, ayağa kalkmış gümbürdeyen deniz birbirlerine karışmıştı. Vasili, ister istemez geriye döndü, ocağın başına oturdu, başını da dizlerinin üstüne koydu. Şu bizim adamın başına bir şey gelmesin, diye kaygılandı. Şu ıssız adada da, bir başına, gözleri pörtlemiş can vermek, donup kalmak... Ben burada olmasam, evin içinde günlerce ölüsü kalarak şişmek... Şişmekten patlamak... Bütün adayı kokutmak... Adanın bir mil uzağından geçenlerin, kokudan ciğerlerini sökmek, onları kokudan bayıltmak...

Yarın, diye, üzgün söylendi, yarın sabah erkenden... Gider ona bakarım. Ya onunla karşı karşıya gelirsek, o, korkusundan tabancasını çekerse, çeker de... O ölmüştür. Gözleri o biçim pörtlemiş insan hiçbir zaman yaşamaz. Allahuekber

dağlarında gözleri böyle pörtlemiş, kazık kesmiş ölüleri ancak baharda yerlerinden sökebilmişlerdi, hem de balyozlarla. Ama bu adam donmamıştı ki... Donmamıştı ya, gözleri pörtlemişti. Ölmüştür, ölmüştür. Yarın yağmur durursa onu bir kefen... Kefen bezi mi, odasında kar gibi çarşaflar var. İmanı nerden bulmalı? Varsın imamsız olsun. Bir gün adaya bir imam gelirse, ilk işim imanı onun mezarına götürüp okutmak olacak, söz. Belki adaya Müslümanlar yerleşir.. Buraya kimse yerleşmez, diye öfkелendi Vasili. Kim gelir buraya, bu hapisaneye, hangi enayi? Bu gariban nereden düşmüşse düşmüş. Ona da yıldırım çarptı yandı. Yandıysa ölüsü nerde? Yarın yağmur durursa bulurum. İskeleyden aşağıya düşmüştür. Öyleyse, deniz almış onu götürmüştür. Deniz götürmüşse daha iyi olmuştur. Daha iyi olmuştur, der demez de içine, önüne geçemeyeceği bir acı çöktü, çörelendi. Bunca yıl, bunca belalar, çekilmez, dayanılmaz acılar içinde kıvrandığında bile ağlayamamıştı. Bu adamın iskele üstündeki, pörtlemiş gözleriyle boynunu alabildiğine uzatmış yardım isteyen durumu onun yüreğini paralıyordu. Belki onu kurtarabilirdi. Kurtarabilir de söz mü, kurtarırdı. O da kurtulunca gelir Vasiliyi alının ortasından vururdu.

Evine gitti. Ev, iki oda bir salondur. Vasilinin, şarap dolu fıçılarla yüklü teknesiyle birlikte batan babası bu evi özene bezene, kendi de çalışarak en iyi Ermeni ustalara yaptırmıştı. Evin içindeki oyma işi dillere destandı.

Vasilinin babası bu denizlerin hemen hemen en tanınmış balıkçısıydı. O tuttuğu balıklarını bu kıyılarda, kasabalarda satmaz, İzmire götürürdü ve İzmirde onun tuttuğu balıkların, istakozların, pavuryaların, böceklerin alıcıları hazırdu. Balıkçı Stefanı balıklarını küçük bir havuz büyüklüğündeki livarına koyar, livarın başına da, suyu değiştirmesi için bir tayfa dikerdi.

Evdeki servi ağacından yapılmış, işlemeli Edirne işi sandığı açtı. Sandık, üç kez çın, çın, çın diyerek öttü. Vasili çingiraklı sandıkları anahtarsız açmayı, hangi kilit olursa olsun, bu sandıklarda öğrenmişti. Sandığın içi mis gibi sabun, İda dağından getirilmiş elma kokuyordu. Çamaşırlarını sandıktan çıkardı, masanın üstüne koydu. Bir kalıp da kokulu pembe sabun aldı.

Yıllardır, kokusuyla mestolduğu sabunları unutmuştu. Bir de beyaz çamaşır sabunu aldı. Bu sabunlarla yıkanan çarşaf, yorgan yüzleri sakız gibi olur, sakız gibi de kokardı. Askere gitmeden önce kasabadaki terziye üç kat giyit diktirmiş, patiska gömlekler, kravatlar almıştı ki böyleleri İstanbulda, Atınada da yoktu. Vasilinin, çocukluğu, delikanlılığı çok iyi geçmişti. Babası onu hiçbir şeyden yoksun bırakmamış, onu çorbacıların çocuklarından daha iyi giydirmiş, daha iyi yedirmiş içirmişti. Vasili de balıkçılıkta babasından geri kalmamış, o da bu adaların sayılı, usta balıkçılarından biri olmuştu. Savaşırken anası ölmüş, ancak savaştan döndükten sonradır ki anasının ölümünü öğrenmiş, şu darıdünyada yapayalnız kalmıştı.

Evi böyle düzgün, her şeyi yerli yerince görüncedir ki kendine gelmişti. Yarın gizlice eve gelecek, kocaman bir kazan su ısıtacak, kokulu sabunla yıkanacak, sakız gibi, mis gibi sabun kokan çamaşırlarını giyecek, dolaptaki yatağını indirecek, öyle bir, öyle bir uyku çekecekti ki...

Şimdi Tanasinin evine gitmeli, oradan bir fıçı zeytin, bir büyük kavanoz petekli bal almalı mağaraya ya da cihannümayaya götürmeliydi. Yoksa acından ölecekti. Bu adamı gömdükten, mezarının başucuna da bir haç diktikten sonra Tanasinin bıraktıklarını evine taşıyacaktı. Mağarada, çorbacının cihannümasında yatmaya hiçbir gerek yoktu, bu adam öldükten sonra...

Dışarıya çıktı, yağmur azıttıkça azıtmış, yeri göğü biribirine katmıştı. Yağmura vurdu. Tanasinin evine varıncaya kadar belki on beş kez şimşekler, göğü bir uçtan bir uca yarararak çaktı. Denizin üstünde de mor, ustura yıldırımlar patladı. Artık ne gizlenmek vardı, ne bir şey, eskisi gibi dimdik Tanasinin evine girdi, bir fıçı zeytin, bir kavanoz ak petekli bal aldı dışarıya çıktı, çınarların altına gelip de başını kaldırıncaya değirmenin önünde, dikilmiş duran, kıpırdamayan yüzbaşını gördü. Yüzbaşının uzun bedeni her şimşek çaktıkça bir top ışık içinde tek başına, heybetli kalıyor, ardından da karanlık yağmura karışıyor, yerinde belli belirsiz bir karartı, duman gibi bir şey kalıyor, bu duman gibi şey de kanatlara yukarı sünüyordu.

Vasili, neden sonra kendine geldi, telaşla evlerin duldasına kayd, oradan da kıyıya indi ya, kıyı yürünecek gibi değildi.

Üst üste dev gibi dalgalar geliyor, en yüksek yarların üstüne kadar çıkıyordu.

Kıyıda yürüyemeyeceğini anlayınca, kamışların arkasından çalıları buldu, çalıların önünden köşklere yürüdü. Yağmur yüzüne, bir devin kırbacı gibi çarpıyor, onu sendeletiyordu.

Köşke geldiğinde üstünden seller gibi sular akıyordu.

Ocağın başındaki kedi onun geldiğini duyunca bir gözünü açtı, hemen de geri kapattı. Odunları ocağa yığdı, çam çırasını altlarına sürdü kibriti çaktı. Kuru zeytin odunu çabucak ateş aldı. Vasili de ocağın başına bağdaş kurdu, ceketini çıkardı, ateşe tuttu, ceketten dumanlar çıktı. Hep kafasında yüzbaşı vardı, ne olmuştu da böyle yağmurun altında kazık gibi kakılmış kalmıştı, Allahuekber dağlarında donmuş kalmış askerler gibi. Dağın yamaçlarında donmuş kalmış on binlerce kardan adam ormanı. Ve bu orman bahar gelip de güneş kızdırınca erimiş, yüzlercesi birden sellere kapılmış gitmiş, bir kısmı düzlüklerde kalmış, bir kısmı da ırmaklara inmişti.

Kurumuş, taş kesilmiş bir somunu ortadan ikiye zorla böldü, ateşin köz bağlamış yerine koydu. Ekmek biraz sonra tütmeye başladı, Vasili ekmeği aldı, soğusun diye ocağın mermerine koydu, yanındaki fıçidan birkaç zeytin aldı, bu sırada kedi uyanmış yalanıyordu. Önüne bir zeytin attı, kediye gün doğdu, zeytini görür görmez üstüne atladı, oynamaya başladı. Zeytinle öylesine bir oynuyordu ki kedi, odanın bir ucundan öbür ucuna kadar göz açıp kapayıncaya kadar gidip geliyordu. Bir süre kediye kapılıp izledi, ekmek azıcık soğuyunca zeytin ekmekle karnını bir iyice doyurdu. Üstüne de koca bir maşrapa suyunu çekti. Rahatlamış, uyuyacakken yeri göğü sarsıp birbirine katan bir şimşek çaktı. Şimşek çakar çakmaz da Vasilinin aklına ilk düşen yüzbaşı oldu, fıkara orada, değirmenin önünde ölüp kalacak, dedi, üzüldü. Üzüldüğünün farkına varınca da bütün bedenini bir öfke kapladı, ayağa fırladı, mavzerini kaptı, bu arada daha güçlü bir şimşek çaktı, bir gök gürültüsü patladı. Tüfeğini boşalttı, geri doldurdu. Fişekliklerini kuşandı, koşarak aşağıya indi, değirmene yürüdü. Deniz kudurmuş, nerdeyse bütün adayı yutacaktı. Şimşekler de arkası arkasına indiriyordu. Değirmene yaklaşıncı Poyraz Musanın, giyitleri bedenine

yapışmış, sallanarak yürüdüğünü gördü. Birkaç adım yürüyor, sonra da duruyordu. Her şimşek çakıp gök gürlediğinde de sendeliyor, yere düşecekmiş gibi oluyor, geri doğruluyordu. Ardından da yumulmuş, boynunu içine çekmiş, bir şeyler araştırırcasına gözleri yerde, yürüyordu. İz sürüyor, diye içinden geçirdi Vasili. Hem böyle uyurgezer olmuş, hem de iz sürüyor yalpalayarak, her an da yere kapaklanacakmış gibi. Çanakkalenden, doğu cephesi savaşlarından geçenlerin çoğu böyle oluyor, böyle mankafa, böyle uyurgezer, böyle perişan, böyle kendinden geçmiş. Ellerimi keserim ki bu adam, bu iki savaştan da geriye kalmış, Dumlupınarda da savaşmıştır.

İki büklüm yürüyen adam, üst üste tökezlemeye başladı, uzun çınarın yanına gelince de yere kapaklandı. Vasili de olduğu yerde durdu. Yağmur at kuyruğu gibi indiriyor, sanki gök delinmiş, bütün ırmakları boşanmış yere akıyordu. Poyraz Musa da düştüğü yerde çalışıyor çabalıyor bir türlü ayağa kalkamıyordu. Sonunda çabalamaktan vazgeçti, uzandığı yerde kıpırtısız kalakaldı. Şimşekler çakıyor, gökler yırtılıyor, ada beşik gibi sallanıyor, ortalık kapkaranlık kesiliyordu. Vasilinin gözlerinin önünde top top savrulan, insanların üstüne kapkaranlık yağan, ardından da insanlarla, bilcümle yaratıkla birlikte donan karlar geçti. O karlara dayanan niçin bu yağmurda böyle olmuştu? Vasilinin içinden dehşet bir acıma, Poyraz Musayı kucaklayıp kaldırma, eve götürme, bir ateş yakma, sıcak bir çay yapma, onu soyup ocağın başına serdiği yatağa yatırdıktan sonra ona sıcacık bir çorba pişirme geçti. Ona doğru yürürken, iyi ya Vasili, nereye gidiyorsun oğlum, iyi, ölüyor işte, sen onu öldürüp, savaşta öldürdüklerin yetmiyormuş gibi, bir de bununla yüreğini karartmadın, adam kendiliğinden ölüyor, ne güzel. Bir de kurtarıp başına bela almanın bir alemi var mı? Zaten yüreğinin içi cehenneme dönmüş. Bir mezarın üstüne bir haç daha dikme. Hem böyle düşünerek yürüyor, ardından da duruyor, geriye dönüyor, birkaç adım atıyor, sonra da gene, ikircikli yürümesini sürdürüyordu.

Yağmur daha da hışımladı, göz gözü görmez oldu, Vasili Poyraza yaklaşmışken durdu, içinden, şu adamın başına basıp onu toprağa gömeyim, diye geçirdi. Ardından da kaldırıp sırtı-

na almak, ona sıcaklığından sıcaklık katarak diriltmek, gördüğü bütün savaşları, girdiği bütün çarpışmaları anlatmak... Bir adım Poyraza doğru atıyor, iki adım geriye atıyordu. Yağmur da gittikçe bastırıyor, önüne bir perde gibi geriliyor. Vasili perdenin ardından yerde yatan Poyrazı hayal meyal görüyordu. Ne yapacağını bilemez, ikircik cehenneminde kıvranırken bir mucize gerçekleşti, Poyraz dimdik ayağa kalktı, yürüdü, uzun çınarı geçti, iki büklüm oldu, yere bakmaya başladı. Böyle böyle, düşmeden öncekinden daha hızlı yürüyerek Tanasinin evinin önüne geldi, kapıya gitti vurdu. Kulağını tahtalara dayadı, dinledi, bir ses alamayınca yeniden, daha hızlı arka arkaya vurdu. Vasili, kapıyı kırıp da içeriye girmeye kalkarsa onu kesinlikle öldürürüm, dedi, diz çöktü, nişan aldı, Poyraz da, o nişan alır almaz geriye döndü, Vasili de tam bu anda kendini bir çalının ardına attı, Poyraz önünden geçip gidinceye kadar orada kaldı. Hemencecik de ardına düştü. Dişleri takır takır birbirine vuruyordu. Poyraz gene boynunu içine çekmiş, büzülmüş ama düşüp kalka kalka koşuyor, ardına da durmadan dönüp dönüp bakıyor, o baktıkça da Vasili kendini ya bir çalının arkasına atıyor, ya bir çukura siniyordu.

Poyrazı çınarların altına kadar izledi. Yağmur bir karanlık gece olmuş üstlerine taş gibi düşüyordu. Poyraz, ortadaki çınarların altına gelince geriye döndü, Vasili onu hayal meyal görüyordu, Poyraz ona gülümser gibi etti.

Vasili arkasına baka baka köşklere doğru aldı yatırdı. Her arkasına bakışta Poyrazı çınarın altında dikilmiş kalmış görüyordu. Dişleri birbirine vurarak merdivene atıldı. Titremekten o kadar yorulmuştu ki soluk alamaz olmuştu. Odasına kadar zor çıktı. Bedeninden seller akıyordu, merdivenler sular içinde kalmıştı. Oda kapısının eşiğinde soyundu. Bereket havlusu büyüktü, Bursa işi tüylüydü, silindi, kurulandı. Kedisi, onu odanın alt katında ilk olaraktan miyavlayarak karşılamış, bacaklarına sürünmüş, ıslanınca vazgeçmiş, ondan önce ci-hannümaya çıkmıştı. Kurulanınca bir gömlek giyindi. Dişleri daha takır takır vuruyordu. Hemencecik odunlar alıştı, yalınlar büyüdü. Çünkü üç tane kalın çam çırasını odunların altına sürmüştü.

Hava iyice açıldı. Ortalık günlük güneşlik. Toprakta buğular yükseldi. Çalılar, ağaçlar, tepeler, kayalar buğudan gözükmüyorlardı. Vasili iskeleye yürüyor, önünü göremiyor, yordamlıyordu. Geldi iskelenin üstünde durdu, yönünü de Poyrazın evine döndü. Sis dalgalanıyor, açılıp kapanıyordu.

Vasili sis açılıncaya kadar iskelenin üstünde bekledi. Evden hiç kimse çıkmadı. Geldi sedirin güneşten bozarmış tahtasının ucuna oturdu. En küçük bir çitirtide hemen ayağa fırlıyor, kamışlığa yöneliyor, evden kimse çıkmayınca yerine geri dönüyordu. O gün, gün kavuşuncaya, karanlık basıncaya kadar bekledi. Her şeyi göze alarak evin kapısına kadar gitti, kapıya, pencerele kulağını dayadı, içerden bir ses soluk duyabilmek için türlü yollara başvurdu, çabalar harcadı, bir çitirtı bile duymadı. Önce öfkeleni, sonra üzüldü. Poyraz Musa ölmüştü. Boğazına geldi bir yumruk tıkanı. Onu gömecek, başını da alacak buralardan gidecekti. O gece sabaha kadar evin önünde dolandı durdu. Hep kendini suçluyor, kendine demediğini bırakmıyordu. Bin pişmandı. Poyraz Musa adaya ayak bastığında onu karşılasa, ona balıklar tutup Tanasinin şarapları, rakılarıyla ağırlasa, savaş görmüş, içindeki acıma duygusu, sevgisi gelişmiş bir kişi olan, bu adam ona arkadaşlık etmez mi, onu korumaz mıydı? Bir insanı, hele böyle, büyük yangınların içinden doğmuş da ıssız bir adaya sığınmış bir kişi, kardeş saymaz mıydı?

“Biz aynı ateşin küllerinden doğduk,” diye bağırırcasına, üst üste birkaç kez sesledi, arkasından da gitti kulağını kapıya dayadı, dinledi, içerden bir çitirtı bile gelmedi, “öldü, öldü, öldü,” dedi. “Ben ne yapayım şimdi?”

Çınarların altına hızla gitti geldi, kapıya kulağını dayadı. Merakı gittikçe artıyordu. Tepeye kadar koştu. Değirmenin önünden geçerken durdu, gideyim de şu yeşil başörtüsünü alayım, dedi, vazgeçti. Nasıl olsa o öldü, diye düşündü, başörtü olduğu yerde kalsın. Böyle düşünür düşünmez de ortalığı yoğun bir kadın, taze bir kız memesi kokusu aldı, her şeyi, ölmü, Poyraz Musayı, bütün savaşları, sırtında günlerce taşıdığı, öldürürcesine kokan, çürümüş, liyme liyme ölüleri unuttu. İçinde bir de sevince benzer bir aydınlık balkıdı. Tepeye çıkmadan koyağa vurdu, köşklere geldi. Kedi onu merdivenin dibin-

de karşıladı, hem miyavlıyor, hem bacaklarına sürünüyordu. Birlikte yukarıya çıktılar, Vasili hemen zeytin fıçısından birkaç zeytin aldı kedinin önüne attı. Kedi bu sefer zeytinlerle oynamadı, o kadar acıkmıştı ki, hemencecik zeytinin birini yedi. Geriye kalanları da arka arkaya mideye götürdü. Bıyıklarını bir süre patisiyle sildikten sonra, kalan çekirdeklerle, odanın bir başından öbür başına kadar bir oyun tutturdu.

Vasili de acıkmıştı, zeytin ekmek yedi. Uyumaya çalıştı, bir türlü uyuyamıyor, yattığı yerden kalkıyor, alana iniyor, umutla Poyrazın evinin önüne gidiyor, kulağını kapının tahtasına yapıştırıyor, içerden bir ses çıkmayınca da üzülüyor, evin önünden iskeleye, iskeleden evin önüne hızla gidip geliyor, kapıyı kırıp içeriye girmek istiyor, kapıya gelince de çözülüyor, ya sağsa, diye korkuyor, sonunda da köşklere kadar alıp yatırıyor, cihannümaya çıkıyor, biraz dinlendikten sonra içi götürmüyor, Poyrazın evine gidiyor, gene kulağını kapıya dayıyor, dinliyor, ses sada yok, iskeleye gidiyor, geliyor, kapıyı kırmak istiyor, bir türlü yapamıyor, cihannümaya koşuyor, orada kısa bir süre durduktan sonra gene Poyraz Musaya...

Vasili, bu gidip gelmelerin ne kadar sürdüğünü, bir saat mı, yüz saat mı, bir gün mü, üç gün mü sürdüğünü bilemiyor, gene de sürünerek de gidip geliyor, bir kezcik olsun, Poyrazın evinde bir ışığın yandığını, bir damla yalının olsun ipilediğini görmüyor, gücü yettiğince çıldırıyor, burnuna sırtındaki Poyrazın ölüsünün kokusu geliyor, mağaraya kadar gidiyor, kayığını çabalayarak bitkin dışarıya çıkarıyor, motoru çalıştırıyor, yarım mil ancak gidebiliyor, ben ne yapıyorum, diye birden irkiliyor, motorun gazını kesiyor, denizin dalgalarıyla sallanarak bir süre düşünüyor, sonra da kedinin tek başına adada kaldığı aklına gelerek, onu almak için geriye dönüp kayığını mağaraya çekiyor, yorgun argın, bitkin evin önüne gidiyor kulağını kapıya dayıyordu.

Aradan ne kadar bir zaman geçti, Vasili hiç farkında değildi. Kulağını kapıya dayamış, orada öyle kalakalmıştı. Denizden bir motor sesi geliyor sonra susuyor, sonra gene geliyordu. Vasili bu sesin ne olduğunu bilecek durumda değildi. Birkaç kez kulağını kapıdan ayırdı, ama bir ses duymadı. Sesler de gittikçe

artıyordu, denize baktı, deniz aydınlık, sütlimandı, çok uzakta bir tekne hayal meyal gözüküyordu... Uzun bir süre iskelenin üstünde durdu bekledi. Tekne adaya doğru geliyor, gittikçe de yaklaşıyor, ortaya çıkıyordu. Bu bir balıkçı teknesiydi ve Vasili bu tekneyi tanıyordu ya kimin teknesi olduğunu çıkaramıyordu. Tekne yarım mil yaklaşıncaya kadar iskelenin üstünde bekledi.  nce orta boylu bir kişi çıktı güverteye. O, biraz sonra gözden silindi. Arkasından da uzun boylu bir adam geldi, sağa döndü sola döndü, sonra y n  adaya dönük, olduğu yerde kalakaldı. O anda da Vasili bu uzun boylu kişinin kim olduğunu anladı. Birden, tepeden tırnağa sevince kesti. Sevinçten ne yapacağını bilemedi, kamuşlığa koştu, orada duramadı, evin önüne gitti, kulağını kapıya dayadı, gülümseyerek oradan ayrıldı. Kendinden geçmiş, bir kamuşlığa, oradan ılgınların içine, oradan yaşlı zeytin ağacına gidip geliyor, sevinçten uçuyordu. Sırtındaki, kokusu ciğerlerini s ken  l  çoktan başını almış çekmiş gitmişti.

Gidip gelerek, ortalıkta dört dönerek geldi iskelenin üstünde durdu. Poyraz Musa, lacivert giyitini çekmiş, mavi kravatını takmış, mavi mendilini yaka cebine sokmuş, astragan kalpağı başında, körüklü çizmelerini çekmiş, kırmızı şeritli İstiklal Madalyası göğsünde, yüzünde her göreni g nendirecek bir mutluluk... Vasili, o, iskeleye ayak basar basmaz onu kucaklayarak,  pecekti. Telaşlandı, iskelenin üstünde bir oraya, bir buraya gitti geldi. Baktı ki tekne yaklaşmış gelmiş, hemen kaçtı, kamuşlığın içine girdi. İskeleye yanaşan teknedен önce Poyraz Musa atladı. İskelenin üstünde durdu, teknedен çıkan insanları bekledi. Kadri Kaptan önce şalvarlı, kırmızı kuşaklı, kravatlı, kartal burunlu, uzun yüzlü, mavi cipil gözlü, posbıyıklı, kalın beygir dudaklı, sert olmayıp da sert görünmeye çalışan, göğüs her zaman ilerde, kurumlu gözükmeye alışmış, aynanın önünde iki buçuk saat bıyık burarak çok yakışıklı suretine baktığı her halden belli olan, iri, uzun boylu, göğüsten göbekli, heybetli bir kişiyi elinden tutup iskeleye almak istedi, adam, elini Kadri Kaptana vermediği gibi, onu sinek kovar gibi, elinin tersiyle bir yana itti, iskeleye atladı. Heybetli adam önce üç genç kızla, çocukları iskeleye aldı, ardından da üç  arşafllı kadını... Kadınlar

peçe takmışlar, yüzleri gözükmüyordu. Sonra üç delikanlıyı, sonra da çocukları...

Poyraz Musa çınarların altındaki çıplak tahta sedirlerde onlara yer gösterdi. Güneşten bozarmış bu tahta sedirlere ancak adaya binde bir gelen hükümet adamları için döşekler serilir, arkalarına yastık konulurdu.

Heybetli adam göğüs ilerde, kabarmış, sallana sallana geldi, Poyrazın saygıyla gösterdiği yere oturdu. Bu yelek cebinden öbür yelek cebine attığı kalabalık altın kösteği güneşte, göz kamaştırıcı ışıklar saçarak parıldadı. Ayak ayak üstüne attı, hayranlıkla yeni körüklü çizmelerine bir süre baktı. Ayakta durmuş bekleyen karılarına, kızlarına oturun diye, şahadet parmağıyla bir işaret çaktı. En sonra da çocuklar oturdu. Hepsi yere bakıyor, susuyordu. Kadri Kaptan sedirin denizden yana düşen ucuna oturmuş, onlarla ilgisini kesmiş, teknesini, denizi hiç görmemiş gibi izliyordu, Poyrazsa ayakta bekliyordu.

“Ali Paşa Selim Bey, bir emriniz,” diye sordu Poyraz Musa. Ali Paşa aldırmadı, oralı bile olmadı. Poyraz üst üste birkaç kez daha yineledi. Ali Paşa oralı olmadı. Poyraz da susup gitti sedirin bir köşesine oturdu beklemeye koyuldu. Gözünü de Ali Paşadan ayırmıyordu. Paşaysa gözlerini yerden ayırmıyor, yüzüyse azgınlaştıkça azgınlaşıyordu. Cehenneme kesmiş yüzüyle birdenbire ayağa fırladı, sedirlerden iskeleye, iskeleden sedirlerin, çınarların altına gitti geldi. Baş döndürücü bir hızla yürüyordu. Oradakilerin hepsi de gözlerini ona dikmişler gidip gelişlerini, başlarını onun hızına uydurarak izliyorlardı. Yürürken kaşlarını çatıyor, ellerini denizin üstüne doğru sallıyor, homurdanıyor. Arada sırada da sağ ayağını çakarcasına iskelenin tahtalarına vuruyor, iskele sallanıyor, her ayak vuruşta iskeleden top patlaması gibi bir ses çıkıyor, sedirlerde oturanlar irkiliyorlardı. Kiminde iskelenin ucunda duruyor, biraz dinginliyor, bir denize bakıyor, dönüyor bir adaya, evlere, çınarlara, zeytinli koyağa, yel değirmenlerine, kamışlara bakıyor, sonra gözleri geliyor sedirlerdekilerin üstünde bir süre duruyor, sonra daha da hızlı dönmeye başlıyor, ter içinde kalmış azgın yüzü daha da kararıyordu. Poyraz Musanın gözleri gidip gelen Ali Paşa Selim Beyde ne yapacağını bilemiyor, şaş-

kınlık içinde, yumulmuş, onu izliyordu. Kamışlığın içinde sinmiş kalmış Vasili adamın hallerine, kedisini okşayarak gülümüyor, yumulmuş kalmış, Ali Paşanın gidiş gelişlerini izlemekten boynu yorulmuş Poyraza acıyordu. Hane halkı Ali Paşa Selimin böylesi hallerine alışmış olacaklar ki yüzlerinde hiçbir değişiklik olmuyordu.

Ali Paşa Selim sonunda o kadar yoruldu ki bacaklarını grip yaylanmaya başladı. Sonunda da şahadet parmağını uzatarak, Poyraza sert, "Gel buraya," diye buyurdu. Poyraz yerinden ağır ağır kalktı geldi Ali Paşa Selimin önünde, yüzüne hayretle bakarak durdu.

"Sen, siz bu Abdülvahabı tanıyor musun?"

"Tanıyorum."

Poyraz Musanın sesi öfkeli, karıncalaşmış çıktı.

"Nasıl tanırsın?"

Poyraz Musa daha da öfkeli.

"Çok iyi bir adam olarak tanırım."

"Olamaz bir iyi adam o kişi."

"Niçin olamasın?"

Sesi çok daha sert, öfkeli çıktı Poyraz Musanın. O anda da Ali Paşa Selimin yüzü değişti, yumuşadı.

"Olamaz bir kişi iyi o. Haçan bilirim ben, görmüşüm çok insan, var idi öyle çok insan çiftliğinde dedemin. Ben görmüşüm çok insan, Abdülvahap gibi çok yalancı insan. Hem de insanoğlu insan. Görmedim o insanlar arasında böyle bir tane yalancı. Var idi dedemin Selanikte bir sarayı, Osmanlı Padişahının Sarayı gibi, kırk oda. Var idi dedemin gemileri on bir tane, pa pa pa! Yüzer idi Amerikaya kadar. Var idi dedemin bir dedesi, o bir Padişah idi. Derlerdi ona Tepedelen Ali Paşa. Dedem ben doğunca koymuş adımı Ali Paşa. Ninem gelmiş, varmış onun da dedesi, adı Selim Paşa..."

Ali Paşa Selim konuştuğu yumuşuyordu. Dedesi Tepedelen Ali Paşadan söz ederken bir ancık gülümsedi bile. Elini Poyrazın omuzuna dostça koydu, birlikte gittiler sedirin üstüne oturdular.

"Olunca büyük ben, olunca akilbalık, dedim, bir adam olamaz iki paşa, yeter bana Tepedelen Ali Paşanın paşalığı. Dedim

ben istemem Selim Paşanın paşalığını. Dediler bana pa, pa, pa! Ben dedim onlara sağ olun. Dedim ne sağ olun, Tepedelen Ali Paşanın yanına, dedim yaklaşır mı başka bir paşa. Yaklaşır mı Padişahi Osmani? Pa, pa, pa!"

Elini Poyraz Musanın dizine vurdu:

"Pa pa pa!"

"Bu Abdülvahap çok yalancıdır, öyledir?"

"Bilemem."

"Sen nasıl bilmez. O söyler bana, bende var altın madalya. O, söyler bana, İzmirde dökmüşüm ben denize. O, der bana, Yunanistanı ben dökmüşüm denize. O, söyler bana yedi düvel önümde benim diz çökmüştür, gitmiştir secdeye. O, söyler bana, ben olacak paşa, kıskanmış beni paşa Ankarada yapmamış paşa. O, söyler bana senin deden Tepedelen paşa delmemiştir baş, insan tepesi, tepe delen olmamıştır hiçbir vakit. Senin deden der bana, Ali Paşa Tepedelen köyünde dünyaya gelmiştir de olmuştur adı Ali Paşa Tepedelenli. Ben çok kızmışım, uzatmışım aha bu parmaklarımı, haçan çıkaram iki gözünü. O korkmuş benden, patlamış dudakları, patlamış yüreciği... Pa, pa, pa!"

Bir şaplak daha indirdi Poyrazın dizine.

"A be Poyraz Efendi, var idi bizim memlekette bir Poyraz. Var idi çiftlik onda üç tane, şu kadar!" Şu kadar derken denizi gösterdi. Gözleri büyüyerek. "Senin bir evin, bir de değirmenin var burada, öyledir?"

"Var," dedi Poyraz Musa.

"Hangi ev?"

Poyraz Musa ayağa kalktı, evi gösterirken Ali Paşa da onunla birlikte birkaç adım yürüdü:

"Bu ev benim," dedi Poyraz Musa.

"A be güzel çok bu ev," dedi. "Başka?"

"Bir de değirmen."

"Hangisi?"

Poyraz gösterdi.

Ali Paşa kahkahalarla geldi yerine oturdu.

"A be yok burada insan. Kuş bilem. Sen öğüteceksin karıncalara un? Var Karınca Adada çok karınca?"

Poyraz gülerek:

“Vardır elbet çok karınca. Siz de geldiniz ya.”

Ali Paşa Selim bu sözleri duyar duymaz öyle bir ayağa fırladı ki nerdeyse başı çınarın dalına değecekti.

“A be ben mi oturacağım bu adada! Bu hapisanede. A be burası avucumun içi kadar. A be yan yana gelir üç adam, sığmaz buraya. A be sen deli. Kandırma beni. A be var orada bir tane nüfuscuk memuru, nah bu kadar bıyıkları, var tilki kuyruğu kadar. O bir padişah imiş Çeçenistan ülkesinde... Muharebe etmiş Rus Padişahiyla. O da söyledi bana bu ada Karınca Adası dedi bir cennet. Demedi bana o bir kuşçağızın yuvası, bir kuşun kafesi, bir insanın hapisanesi. Gelmiş o padişah, olmuş bir köyde Nüfus Memuru. Gelmiş bu köye Abdülvahap, dökmüş Yunanistanı denize İzmirde. Olmuş general paşa. Olmuş Mal Müdürü. A be nasıl bir Türkiye burası? Olur Padişah Nüfus Memuru, olur general paşa Mal Memuru, doğru?”

Doğru mu, diye sorarken yüzü allak bullaktı.

“Doğru,” dedi Poyraz Musa. “O, büyük bir Handır. Onun büyük bir Han olduğunu bütün dünya bilir.”

Ali Paşa Selimin gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Demek doğru?”

“Bu Çeçenler Kafkasyanın en büyük kralları, padişahlarıdır. Bu Çeçenler Allahtan ateşi çalıp insanlara veren kişiyi cehennemden kaçırmış, cennete yollamışlardır.”

“Haşa, haşa, Allahın cehenneminden ateşi kim çalabilir, haşa, haşa, bin kez haşa.”

“Bu Çeçenler çalarlar,” diye dikleştirdi Poyraz Musa. “Ali Paşam bu Çeçenler insan soyunun en yiğitleridir. Hiç kimseyi, kan içiçi düşmanlarını bile arkalarından vurmamışlardır.”

“Pa, pa, pa,” diye şaşkınlığını belirtti Ali Paşa Selim. “Pa, pa, pa!” Sonra dikleştirdi, “Benim dedem Tepedelen Ali Paşam da hiçbir adamı arkasından vurmamıştır. Onun başını kesen düşmanını bile. Tepedelen Ali Paşa, olur benim büyük dedem, girmiş Rus ordusunun içine, almış gürzünü eline, vurmuş önüne gelen düşmanın tepesine, akşama kadar tepesini delmiş binlerce askerin. Padişah demiş, seni paşa yaptım. Sen Tepedelen Ali Paşasın. Abdülvahap da general paşa mı? Yunanistanın hepsini denize mi?”

“General paşadır. Bütün Yunanistanı denize...”

“Yunanistanı denize dökmüş ha! Pa, pa, pa!”

“Dökmüştür.”

“Pa, pa, pa! Benim dedem Ali Paşa olmuştur vezir, başvezir, sadrazam. Olmuştur padişah. Arnavutluk, Yunan padişahı... Var imiş iki yüz otuz çiftliği, altmış bir sarayı, hepsi sırça. Sizde derler sırça, sırça saray?”

“Bizde de öyle derler. İşte o Çeçen Hanı Üzeyir Hanın Kaf dağlarında sırça sarayı vardı ki, güneşe sen doğma ben doğayım, diyordu.”

“Pa, pa, pa! Demek böyle bir padişah idi bu memurcuk?”

“Hem de ne padişah, Rus çarları önünde titrer, secdeye varırlardı.”

“Osmanlı Padişahı dedem Tepedelenden korktu, bir gün gelir benim de tepemi deler, dedi, tuzağa düşürdü Padişah dedem Tepeleri deleni. Bir adada barış için beklerken adayı sardı Osmanlı sefineleri. Var idi dedemin beş oğlu, hepsi de kahraman. Beş oğlu da kılıçları çektiler. Dedem Tepedelen aldı eline gürzünü vurdu düşmana. Çarpıştı misali Hazreti Ali, Allahın aslanı gibi, kırk gün kırk gece, hem de şehit oldu, o anda dera kap cennete uçtu gitti. Beş oğlunun başı, bir de zatının mübarek başı şimdi, İstanbulda, Ayasofya Camisinde yatar yan yana. Her Cuma gecesi de gökten düşer nurlar, nah bu kadar.” Kollarını açtı, “yanar başlarının üstünde ışıklar, büyük, nah bu kadar, nah bu kadar. Işıklar bütün İstanbulu aydınlatınca, İstanbullular çıkarlar evin balkonuna, pa, pa, pa! Allah iyi ki Tepedelene ışıklarını gönderiyor da, oluyor İstanbulun geceleri gündüz. Dedemin mübarek naşı da orada, memlekette kendi yaptırdığı Ulu Camide yatar.”

“Çeçen Hanı Üzeyir Han da...”

“Gel,” dedi, biraz yumuşamış Ali Paşa Selim. “Gel Poyrazım, karındaşçıgım, gel ki sana ben ne söyleyeceğim.” Koluna girdi onu kiliseden yana aldı götürdü, çan kulesinin dibine gelince durdu:

“A be çok büyük bir kilise bu. Bulmuşlar, bulmuşlar para nereden? Bu evler de büyük fazla. Bulmuşlar para, bulmuşlar nereden?”

Kilisenin içine girdiler.

“Pa, pa, pa! Selanikte, Atinada yoktur böylem bir kilise, altın yaldız içinde. Durur olduğu gibi. Dokunmamışlar hiçbir şeyine. İsa resmine, heykeline bilem. Gerilmiş çarmıha, kapamış gözlerini, ağlar kendi kendisini, bekler muhterem Validesini, haşa, haşa, haşa! Söylerler, İsa, Allahımızın öz bir oğludur.”

“Haşa!” dedi Poyraz Musa.

Poyrazın kolundan tuttu, ağzını kulağına yaklaştırdı:

“Kulağını aç iyi, şimdi sana veririm bir sır, demeyesin kimseye. Olursun sen de zengin, ben de... Yalnız söyler isen bir kimseye, duyar ise Türk hükümeti, fakir hükümet, ölür acından, öldürür bizi. Söyle bana.”

Omuzundan tutmuş sarsıyordu.

“Tuttu gözüm seni. Et yemin babanın başı üstüne, hem de Kuran... Faş etmeyeceksin sırrımızı, kurtaracaksınız canımızı. Ver elini.”

Elini aldı, sallamaya başladı;

“Ver bana söz, etme sırrımızı faş!”

Durmadan koparırcasına Poyrazın elini sıkıyor, sallıyor, sözlerini yineliyordu.

“Ver bana söz...”

Kolunu o kadar çok salladı ki, Poyraz Musa edemedi:

“Veriyorum söz,” dedi.

“Olmaz, ediyorum Kuran üstüne yemin...”

“Yemin edemem.”

“Ediyorum, babam, hem de anam başı için yemin. Hem de Kuran...”

Ali Paşa Selim gittikçe hırslanıyor, hırslandıkça Poyrazın kolunu bütün gücüyle sallıyor:

“Edeceksin yemin, olacaksın zengin, hem de Karun... Hem de Sultan Süleyman, hem de...”

Poyraz baktı ki kol gidiyor, ya kırılacak, kırılmasa da yerinden çıkacak. Sağ ayağını ileri attı, bütün gücünü bacağına verdi, asıldı ve elini Ali Paşanın elinden kurtardı.

Ali Paşa terlemiş, boyun damarları parmak parmak şişmişti. Derin bir soluk koyverdi:

“Sen,” dedi, “Poyraz Musa Efendi, var hürmetim sana. Benzersin mert bir adama. Bende var bir harita. Sen bilirsin nedir?”

“Bilemem,”

“Sen bilirsin Tepedelen Paşanın büyüktür hazinesi Osmanlıdan?”

“Bilemem.”

“Sen bilirsin Tepedelen Paşa arkadaşısıdır, can bir kan kardeşidir Rus Padişahına, İngiliz, İtalyan, Fransız kralına?”

“Bilemem.”

“Osmanlı kesti kellesini Tepedelenin, oğullarının. Kaldı hazinesi. Osmanlı daha geçen yıla kadar arardı hazinesini Tepedelenin, o adada, bulamaz. Neden bulamaz, sen bilirsin?”

“Bilemem.”

“Çünkü yoktur elinde bir haritacık haçan. Yoktur elinde bir işaretçik. Sen bilir misin, vardır bir adamın elinde bir haritacık, bir işaretçik?”

“Bilemem.”

“Kimdir bu adam?”

“Bilemem.”

Ali Paşa elini göğsüne üst üste üç kere vurdu.

“İşte o adam benim. Elimde var ferman padişaktan, ben olmuşum torunu Tepedelenin. İşaret bendedir, harita bendedir hanenin. Sen anladın?”

“Anladım.”

Ali Paşa çok sevindi, sevincinden Poyrazın sırtına bir tokat indirdi ki sesi çınarların altından duyuldu.

“Pa, pa, pa! Var sende çok akıl, çok zeka, hem de çok feraset. Anladın?”

“Anladım.”

“Öperim gözlerinden, hem yanaklarından canı gönülden...”

O sevinçle gene koluna girdi, onu almış karşıda gözüken köşklere götürürken okulu gördü, önünde durdular.

“A be nedir bu büyük konak?”

“Mektep.”

“A be çok zengin bu karıncaların adası.”

“Çok zengin.”

“Sen bana hepsini anlattın?”

“Anlatmıştım.”

“Ama küçük çok. Dönemem bir başıma bile ben bu adada. Kırangıç yuvası kadar.”

Köşklere geldiler, Ali Paşa denizin kıyısında, yapıların karşısında durdu teker teker evleri gözden geçirdi:

“Sen bir ev almadın burada?”

“Almadım.”

“Verirler kaç paraya?”

“Üç beş altına ya, sen mübadilsin, senden para almazlar.”

“Bilirim almazlar. Veririm sana bir daha. Dedim sana, var idi dedem Tepedelen Ali Paşanın üç yüz çiftliği, kaldı bana. Çiftliklerimi aldı elimden Yunan. Yazmışlar beni mübadile. Bilirler torunuyum Tepedelen Paşanın. Korkarlar benden. Yaptılar ol sebepten beni mübadil... Sen duydun Napolyon altını nedir?”

“Duydum.”

“Ben de verdim avuç avuç altın Yunan memuruna, aldım on beş bin dönümlük Tepedelen Ali Paşa veresesinden bir tapucuk. Buraya gelince gösterdim Abdülvahaba tapuyu, verin bana on beş bin dönümcük arazimi bana. Dedem Ali Paşadan bana düşmüş. Abdülvahap tapuya baktı, beraber tapucuya gittik. Tapucu baktı baktı, amennadır, dedi, bu tapu çelik gibi sağlam bir tapudur. Abdülvahap ben ne yapayım, dedi. Ben Yunanistanı denize döken, Maraşal Tirikopisi esir alan, esir alınca da kılıcını ona geri kuşatan Kemal Mustafa Paşaya giderim, dedim. Ben de söyledim Ankarada, keşki söylemez olaydım da, dilim ağzımda kuruyaydı, Tepedelen Ali Paşanın torunu olduğum. Bundan sonra bir ay, iki ay gittim geldim. Üstüme güldüler, beni buraya, bu adaya gönderdiler. Dedim onlara var bende harita, her bir teşkilat. Sizindir hepsi, hazinesi Ali Paşanın. Bulurum, hazineyi koymuş gibi elimlen. Dedim aç ölüyor Türkiye. Dedim, ben veririm tapusunu hazinenin. Türkiye üç senede olur Avrupa. Sen bilirsin, olur?”

“Bilirim.”

“Pa, pa, pa! Bilirsin, bıravo sana. Akılsız bu Türkiye. Yok onlarda zekavet. Adam hiç çok büyük Çeçenistan padişahını yapar bir köy memuru? Bunlar bilmez politika. Yarın, öbürsü gün değişir politika, olur gene padişah Han Üzeyir?”

“Olur.”

“Benzer padişaha Han Üzeyir. Vardır bıyıkları tilki kuyruğu gibi. Yarın Kemal Mustafa Paşa kaçır Çeçenistana, olur sürgün, yaparlar onu memur bir köyceğize. Yok akıl bu Osmanlıda.”

“Yok. Osmanlı ölmüş, çürümüş.”

“Ölmüş çürümüş. Aha bu gözlerimle görmüşüm ben. Gitmişim Ankaraya, aha bu fermanı göstermişim onlara. Bak bak ne yazar burada, yazar Tepedelen Ali Paşa veresi Ali Paşa. Ali Paşa kim, ben.”

Koynundan Arapça yazılmış bir yırtık kağıt parçası çıkardı:

“Al, oku!”

Poyraz bir süre kağıdı okudu, hiçbir şey anlamadı. Ali Paşaya geri uzattı.

“Çok zordur anlamak. Vardır anlamak gerek okumak Sultanı mektebinde. Yazmıştır padişah, kimdir verese Tepedelen Ali Paşaya, kim?”

Gözlerini Poyraz Musanın gözlerinin içine dikti, bekledi.

O kadar, ne diyeceğini bekleyerek, yalvararak baktı ki Poyraz Musa gülümseyerek:

“Sen,” dedi.

Ali Paşa Selim Bey, sevinçle göğsüne vurdu:

“Abe ben,” dedi. “A be olacak kim, ben. İşte elimde tapu. Al bak.”

Yunan harfleriyle bezenmiş, yepyeni, gıcır gıcır kağıdı Poyraza uzattı. Kağıdı alan Poyraz, evirdi çevirdi baktı, hiçbir şey anlamadı, yüzünü buruşturdu.

“Bilirim anlamaz sen. Onu okur Ankarada büyük memurlar, yüksek tahsil yapmış Atınada. Hem de bülbül gibi. Var içinde bir çiftlik on beş bin dönüm. Verecekler bana burada on beş bin dönüm. Orada ne kadar, burada o kadar. Vermezler bana bir avuç toprak, sürerler beni bu adaya. Hem de karıncaların adasına. Kurarlar bana tuzak, yaparlar puştluk. Dedem Tepedelene yapmışlar böyle, kesmişler kellesini, hem de beş ana kuzusu, beş yavrucağının kellesini onunla beraber. Getirirler padişaha, padişah bakar kesilmiş kellelere, gözleri açılmış kaplan gözleri gibi, gözleri bakar. Kesilmiş kelleleri gözleri bakar. Her

birinin yüzlerinden nur fışkırır. Kamaşır gözleri padişahın. Söyler Sadrazama, “Çabuk bir türbe yaptırın bu mübarek zatlara ki Sultan Süleymanın türbesi gibi olsun Süleymaniye camisinin içinde. Kurdular bana tuzak, dediler burada, Yunanistanda ne kadar evin, çiftliğin var ise, orada Türkiyede verecekler sana o kadar. Ben de kese kese altın verdim Yunan tapucusuna aldım bu tapuyu. Sen duydun Napolyon altını”

“Duydum.”

“Pa, pa, pa! Ha maşallah. Vardır sende zekavet. Sen ne yapacak bu adada? Günahtır sana. Sana gerek büyük çiftlik, çok altın.!”

Konuşarak çınarın altına geldiler, onların başı gözükmür gözükmür sedirde oturanların hepsi birden ayağa kalktılar, ötekiler oturduktan sonra gene hep birden yerlerine oturdular.

“Ben istemem böyle bir ada. Ben ölür burada. Var idi bizim çok büyük ovalarımız. Koşar idi asil Arap atlarımız. Osmanlı bilir ben kimim. Sürer beni karıncanın adasına. Kesecek burada kafamı, atacak o kayaların üstüne, oycak gözlerimi kuşlar, hem de karıncalar.”

Poyraz Musa gülümsedi, soğukkanlı, yumuşak:

“Bir şey olmaz sana burada Ali Paşam.”

“Olur, hem de nasıl! Pa, pa, pa!.. Sen bilmez bu Osmanlı ne hilebazdır, kan içicidir. O, insan kellelerinden alemini ibret için kaleler yükseltmiştir. Yoktur dünyada bu Osmanlı gibi insan düşmanı. Der ne Osmanlı için ecnebiyat, Türklerin ve hem de Osmanlıların geçtikleri yerlerde kıyamete kadar ot bitmez.”

“Ali Paşam Selim Beyim, o Osmanlı gitti, yerine Cumhuriyet geldi. Şimdi başka...”

Ali Paşa ayağa kalktı, boyun damarları şişti, elini kolunu sallayarak heybetle konuştu:

“Olamaz, olamaz, olamaz.” Gırtlığı parçalanırcasına bağıyordu. “Olamaz. Osmanlıda hüner çoktur, hile çoktur. Olamaz, Osmanlı kalkmış da ben neden burada? Neden beni memleketimden koparmıştır? Haçan ben ne yapmışım ona? Kış demişim tavuğuna? Beni Yunanistandan, vatanımdan, evimden, toprağımdan bir canavar gibi almış getirmiş buraya, ne sebepten? Bu Osmanlı tuzak değil de bizi neden, bizi, bizi bizi ne-

den?.. Beni bu adaya, neden? Mustafa Paşa Kemal Osmanlının bir zabiti değil mi?"

"Zabiti ya, o başka. O, Osmanlı padişahını kaçırdı."

"Kaçırdı da yerine geçti. Yaaa, ben bilir yerine geçti. Ben bilmez, o beni dedem gibi... Bu adada... Karıncalar... Adı da olmuş Karınca Adası..."

"Sana kötülük etmek için buraya göndermediler."

"Ya ne için?" diye sorarken, terlemiş, yorulmuş, biraz da dinginlemiş yerine oturdu. "Ya ne için?"

"Sana iyilik için?"

"Onlar, onlar bana iyilik için... Onlar ha? Onlar anladılar ben Tepedelen Ali Paşa torunu, elimden aldılar tapuyu, fermanı, üstüme güldüler. Yüzüme attılar padişah fermanını. Olur?"

"Olmaz ama bu ada bir cennet."

"Ne var senin cennet? Sen bir deli."

"Baksana şu zeytinlere. Böyle zeytin hiçbir yerde yok. Her ağaç beş çuval zeytin verir."

"Sen deli. Var bizim Yunanistanda bunun bin misli zeytin. Çıkar on bin teneke zeytinyağı."

"Bak şu şeftali, bu şu kiraz, ceviz ağaçlarına."

"Baktım hepsine. Var bizim Yunanistanda on bin misli."

"Şu tepenin arkasında da belki yüz tane büyük arı kovanı."

Arı kovanı deyince Ali Paşa değişti. Yunanistan sözünü etmedi.

"Demek var yüz kovan besili arı?"

"Var."

"Çok güzel."

"Şu yukarda bir incirler olur, ballı."

Kaşlarını çattı.

"Hah, ballı incir?"

"Ballı incir?"

"On yedi köşk, gördün. Kırk dokuz, iki, üç katlı ev, küçükleri de ayrı. Denizler de balık dolu."

"Sen demiş sen ne, kaç dükkan?"

"On yedi."

"Ne yaparlarmış bu adada, bu dükkanlar ilen?"

Ali Paşa iyice dinginlemişti. Cebinden, imamesinde altın püskül kehribar tespihini çıkardı, şakırdatarak çekmeye başladı. "Aaah, aah, işte Tepedelen Ali Paşadan kalan tek şey bu tespih. Osmanlı her şeyimizi yağma etti. Bu dükkanlar ilen?"

"Kasabada söylediklerine göre buradan Amerikaya zeytin-yağı, balık, bal ihraç ederler, Yunanistandan, İtalyadan, Fransadan, İngiltereden kumaş getirir satarlarmış."

"Pa, pa, pa..." derken, birden durdu, düşündü, "olamaz, olamaz" diye kükredi. "Avucum içi kadar bir ada. Kim gelir eder alışveriş?"

"Bilemem. Kasabada öyle söylediler."

"Belkim doğrudur." Poyrazın kulağına eğildi: "Bak kardam, Poyraz Efendim, bak kaç tane var bende çocuk, bunlar bu adada kiminle evlenecekler, yuvası kuracak?"

"Bu ada yakında insanla dolar."

"Kim gelecek?" diye bağırarak ayağa kalktı Ali Paşa. "Gelecek kim, kim?" Omuzundan tuttu Poyrazı da kaldırdı, deniz kıyısına çekti götürdü.

Poyraz omuzunu onun elinden kurtardıktan sonra:

"Dünya muhacir dolu. Bu harp herkesi, bütün dünyayı yerinden yurdundan etti. Bütün yöreler de dolmuş, kasabalılar söyledi. Bu adayı bir haber almasınlar, çekirge sürüsü gibi inerler adaya."

"Sen de hiçbir iş bilmez," diye bağırdı Ali Paşa. Gene kıpkırmızı kesilip boyun damarları şişti, bağırarak. "Sen burada ölecek, ölecek. Sen kaçmış buraya bir düşmandan. Korkmuş ölüm sen. Kurt yer senin leşi. Yok okusun bir Hoca sana Kuran."

"Burası bir cennet," diye bağırdı Poyraz Musa. Çok öfkelenmiş titriyordu.

"Cehennem," diye karşılık verdi Ali Paşa.

"Sen ne anlarsın cennetten. O ot bitmez Yunanistanı da sen bir şey sanıyorsun."

"Hakaret yok, benim vatan Yunanistan. Ben öldürür seni."

Poyrazın üstüne yürüdü. Biribirlerine bağırmalarından bir hır çıkacağını anlayan Kadri Kaptan koşarak yetişti aralarına girdi.

Ali Paşanın babaları tutmuş, ağzı köpürmüş, Kadri Kaptan bu iri adamı bir türlü tutamıyor, yandan yöreden yardım bekler gibiydi. Poyrazsa biraz ilerde durmuş tepeden, küçümseyerek, gülümseyerek ona bakıyordu.

“Ulan burası hem bir cehennem, hem de bok kuyusu. Hah adaymış.”

“Burası, bu ada Allahın yeryüzüne gönderdiği cenneti alandan bir köşe. Yeryüzünde böyle bir cennet köşesi Çini Maçinde, Şol Arabistanda, Kafdağının arkasında, Frengistanda, gavur Yunanistanda, Hazreti Ademin cennetten yeryüzüne çıktığı Serendip adasında yok.”

Poyraz Musa bütün konuşmayı hiç kızmadan, soğukkanlı, hiçbir şey olmuyormuş gibi, tane tane anlatıyor, her sözünü de burası bir cennet diyerek yavaşça bitiriyor, ötekiyse, “cehennem, cehennem,” diye bağırıyordu.

“Burada türlü renkte, mor, kırmızı, turuncu mavi kelebekler, binbir renkte de uçan cennet kuşları var. Burası bir cennet. Burasının cennet olduğunu yalnız insanlar anlar. Başka tepegöz mahlukatlar anlayamazlar.”

Biraz dinginlemiş Ali Paşa:

“Var senin mahlukat tepegöz. Var senin baban cehennem.”

“Yok senin mahlukat baba cennet.”

O kadar birbirlerine sövüyorlardı ki, sözleri birbirine karışıyor, cennet cehennemden başka söz anlaşılamıyordu.

Artık Kadri Kaptan Ali Paşayı bırakmış, o da gelmiş Poyrazın önünde durmuş, düşmüş bıyıklarını sıvazlıyor, derin derin de soluyordu. Kan ter içinde de kalmıştı. Gözlerini Poyraza dikmiş, kırpmadan, ona yiyecekmiş gibi bakıyordu.

“Burası cehennemin dibi. Buraya kimse gelmez bundan sonra. Burası bir mezar. İnsan gönlüyle gelir de mezara girer mi?”

Ali Paşa öyle bir dinginlemişti ki, az önceki kudurmuş insan sanki bu insan değildi. İyi ki adama bir şey yapmadım, onu incitecek ağır bir söz söylemedim, diye düşündü Poyraz. Gene de kendini tutamadı:

“Burası mezar değil,” dedi.

“Mezar,” dedi Ali Paşa. “Bak sola duvar, bak sağa duvar. Bak göğe duvar, bak yere duvar. Cehennem.”

“Duvar değil deniz.”

“Sen var kafa çatlak?”

“Ben yok kafa çatlak.”

“Sen kafa yok.”

“Var.”

“Ben söyleyecek Abdülvahap. Ben söyleyecek Talip Efendi. Ben söyleyecek Padişah Üzeyirmiş Han, ben diyecek orada karınca at gibi, yiyor insanı, bir dakikada. Kalmış kemikleri, kalmış gözleri kayanın üstünde, sümüklüböcek gibi.”

Şahadet parmağını sert Poyraza fırlattı:

“O sen.”

Birden öfkелendi, gene boyun damarları şişti, bağırmaya başladı. Bir anda da ter içinde kaldı.

“Sen o, sen o, sen, sen, sen böcek, sümüksen o.”

Poyraz gülmeye başladı.

“Adam var arsız, hem de güler.” Kendi de gülüyordu. “Sen sümük, sen var böcek.”

“A be ben yok böcek. Sen böcek, sümük. Ölmüş. Yemiş karınca. Yemiş seni sümük böcek.”

Ayaklarını küt küt yere vurmaya başladı, ardından da hızla iskeleye yürüdü. Sedirin altındakiler hep birden ayaklandılar.

İskelenin ucuna gelince ayağını tahtalara vurdu:

“Aaah, aaah,” dedi ciğeri sökölürcesine, “burası memleket olsaydı, seni parça parça yapar, her parçanı bir köpeğin önüne atardım. Seni yemezdi köpekler bilem.”

“Sen de burada kalsaydın, ben de seni parça eder, köpek-balıklarına atardım.”

“Bak bana köpeğin oğlu, ben senin kim olduğun bilir. Yoksa adam gibi adam olmuş bir kişi gelir bu mezarcığın içine girer?”

“Allahın bir cenneti. Ben buraya gelmeden çiftliklerimi sattım, bütün dünyayı dolaştım, en güzel cennet yer burasını buldum, yerleştim. Sen ne bilirsin cenneti cehennemi.”

“Ben bilirim cehennemi, hem de seni. Akli başında var bir adam, gelir buraya tek başına, girer cehenneme. Sen kaçak. Sen öldürdün on zabıt. Sen öldürdün bir paşa. Sen öldürdün kendi yüzbaşın, kendi binbaşı, kendi paşa. Sen kaçtı düşman. Teslim oldu. Sen kaçtı düşman. Sen yaptı adın Poyraz Musa, söyledi ya-

lan. Ben bilmez, senin ad başka... Ben gördüm seni Yunan ordusu içinde. Sen hain. Senin ad başka... Hiç olur bir ad Poyraz Musa. Sen uydurdu. Kaçak. Seni hükümet, hem de padişah asacak."

"Git cehennemin dibine palavracı köpek. Tepedelenlinin torunuymuş da, ne it taşığıymış da..."

İt taşığı sözü Ali Paşaya çok dokundu, deliye döndü, yumruklarını sıkmış Poyraza koşarken Kadri Kaptan onu yakaladı.

"Gel," diye dişlerini sıktı Poyraz, "çok oldun sen. Gel de seni paramparça edeyim de her parçanı bir köpekbalığına atayım. Dört miralay, on paşa, sekiz binbaşığı nasıl yapmışsam seni de öyle edeyim. Seni it taşığı domuz derisi pezevenk. Gel gel, gel. Sen bu adaya bir daha gelersen ayaklarını kökünden keserim, senin de leşini benim adamın karıncalarına atarım. Haydiii it taşığı Ali Paşamı tepeleri delenin yalançı oğlu."

Kadri Kaptan Ali Paşayı kolaylıkla geri çevirdi, koluna girdi tekneye bindirdi. Ali Paşa bitkin, soluyarak ağların üstüne oturdu, başını iki elinin arasına aldı, motor çalışmaya başlayınca ağların üstünden güverteye fırladı, iskelenin öteki ucunda durmuş Poyraza sağ kolunu uzattı.

"O senmişsin, it taşığı. O senmişsin böcek sümüklü. Sen kimsin ben bilmez haçan. Sen ipten kazıktan kurtulmuş, kaçmış, karıncanın hapisanesine girmiş bir kölesin. Söyledi bana sen kölesin, padişah Üzeyir Han. İpten kazıktan kaçmış."

Tekne uzaklaşıncaya kadar Ali Paşa Selim Bey, Tepedelenli Ali Paşa, dünyalar padişahı, işte onun öz bir torunu Ali Paşa Selim Paşa bağırdı Poyraza:

"İpten kazıktan, ipten kazıktan kaçmış kurtulmuş. İpten kazıktan, ipten kazıktan, kazıktan..."

Kamışlığın içinden olup biteni izleyen Vasili hem Poyraza kızmış, hem ona acımış, hem de onu sevmişti ya, onu yarın değil öbürsü gün de öldürmekten de vazgeçmemişti.

Sabahleyin çok erkenden uyanan Vasili köşklerin önünde kıyıya dikilmiş kalmış Poyrazı gördü. Menevişlenen denizi, arada, bir kulaca kadar atlayan irili ufaklı mor balıkları seyrediyordu. Yüzü mutluluktan apaydınlık olmuş, altın sarısı bıyıkları gülüyordu.

Güneş doğdu doğacak ılgınların içine girerken usullacık durdu Poyraz. İnce bir dalın üstünde is karası bir kelebek. Kanatlarını açıp açıp kapatıyor. Kanatların üstünde iç içe mavi, turuncu, yeşil, yaldız halkalar. Kanatların altı kıpkırmızı. Böyle bir kırmızıyı bu kelebeğe kadar insanoğlunun görmüşlüğü yok. Poyrazın yüzü gittikçe aydınlanıyor, kendinden geçmiş, kanatlarını usul usul açıp kapatan kelebeği seyrediyor, altın sarısı bıyıkları gülüyordu. Gün tepeye gelip oturuncaya kadar kelebek konduğu dalda kanatlarını usul usul indirip kaldırmayı sürdürdü. Poyraz, gözlerini kelebekten ayıramıyordu.

Turuncu, azman bahar çiçeğinin yaprakları, taçyapraklarının üstünde iri, koyu kırmızı, kara benekli uğurböcekleri hiç yerlerinde durmuyorlar. Kimi uçuyor, kimi iniyor, yaprakların üstünde bir kırmızı kara cümbüşü. Uğurböcekleri uçarken kanatları altındaki zar kanatlarında iğne ucu mavi kıvılcımlar. Poyraz çiçeğin başına bağdaş kurmuş oturmuş, çelik mavi, koyu kırmızı, kara, turuncu yeşil, birbirine karışmış kıvılcımlanıyor, güneşe karışmış uçup yitiyor. Poyrazın başparmağının üstünde bir uğurböceği bütün elini, avucunun içini parmaklarını durmadan dolaşıyor, sonra şahadet parmağının üstünde duruyor, kanatlarını açıyor, mavi kıvılcımlar uçuşuyor ve böcek uçuyor, Poyraz gözleriyle onu izliyor. Böcek çavarak, zikzaklar çizerek uçuyor, bir ara gözden yitiyor, ardından da turuncu taçyaprağının üstüne iniyor, indiği yerden de kımıldamıyor, karıncalar, böğürtlen çiçekleri, mavi, çok kokulu hayıt çiçekleri. Koskocaman bir armut ağacı iskeledeki çınarlar kadar büyük, tepeden tırnağa çiçeğe durmuş. Ne yaprak gözüküyor, ne dal. Yüz adım bile yaklaşmadan bir uğultu, bir uğultu, insan zınk diye şaşkın duruyor. Armut ağacı çiçeğe değil arıya durmuş. Yöreyi de insanın başını döndüren bir çiçek, bir arı kokusu almış. Poyraz Musa ağacın altına yatmış, ılık güneşin altında, bıyıkları ışıldıyor, gülüyor, mest. Karıncalar, bulutlar, akan mor kelebek kümeleri, kuş kümeleri gibi, sarı, mavi, turuncu sütbeyaz adanın üstünden uçuyorlar. Kepezli, yeşil, kırmızı kanatlı, çok sarı, mavi tüylü, düzgün uzun gagalı, parlak, ışık tüylü, kuzgun, kuzgun yeşili, bin kez turuncu, bin kez sütbeyaz, bin kez... Poyraz gözlerini faltaşı gibi açmış, uyurgezer gibi patlamış, çıldır-

muş, nesi var, nesi yoksa ılık güneşin altına dökmüş baharın ortasına düşmüş, kendinden geçmiş dolaşıyor. Vasili de kendisini ona kaptırmış, inmiş şeftali bahçelerinin içine. Güneş daha karşı dağların ardında, deniz sütbeyaz, dünya uyanıyor, yeniden yaratılıyor, kayalıktan aşağıya iniyor, kayalardan fışkırmış çiçeklerin yoğun, keskin kokusu arasında. Aşağıya çakıltaşlarının, kumların arasına inince deniz menevişleniyor. Kuş sesleri, deniz, çiçek, arı kokusu... Poyraz Musa sarı katırtırnaklarının arasına uzanmış uyuyor. Güneş vurmuş çiçeklere, ada sarıya kesmiş. Gökteki yıldızlar çalkanıyor. Yıldızdan gök gözüküyor. Silme yıldız. Çalkanıyor, savruluyor. Tepeden tırnağa çiçeğe kesmiş ağacın yüz binlerce, milyonlarca çiçeğinin kokusu böceklerin, kuşların, ışığın, balıkların, karıncaların başını döndürüyor. Adada her şey, taş kaya bir esriklik içinde. Karıncalar bile kokulardan mest, serilmişler güneşin altına, kendilerinden geçmişler yerlerinden kımlıdayamıyorlar, uyuşmuş kalmışlar.

Vasili, korkmaya başladı. Poyrazın yüzü kırış kırış olmuş, azgın, bir cehennem zebanisinin yüzüne dönmüştü. Tüfeğinin mekanizmasını çevirdi, namluya kurşunu verdi. Bu adam ölecek, ölecek, ölecek, diye dişini sıktı, çatırdattı. Tetiğe bastı basacak üstlerinden bir mavi bulut gibi bir kelebek kümesi geçti, Poyrazın yüzü açıldı, aydınlandı, içi sevinçle doldu. Vasili, kedisini aldı, doğru evine gitti yatağına girdi, yorganı başına çekti.

Pınarın yöresini mor çiçekler açmış püren almıştı. Püren çiçeklerinin kokusu baharın bütün kokularını bastırmış, deniz kıyılarına kadar inmişti.

Poyraz Musa erkenden pürenlerin kokusunu süre süre pınara geldi, suyun yanındaki bir ak taşın üstüne oturdu. Düz, yüksek, kırmızı kayalığın dibinden çıkan su kayanın önünde geniş bir havuz oluşturmuştu. Suyun altındaki çakıltaşlarına gün vurmuş, havuzu kaynaşan ipiltilere boğmuştu. Suyun ipiltileri dalga dalga kırmızı kayaya vuruyor, kırmızı ipiltiler püren kokusuna karışıyor, ışık, koku, mor, kırmızı birbirine girmiş durmadan savruluyordu. Kayanın dibindeki karınca köresinden çıkan karıncalar arka arkaya tirkenmişler, otların arasından kendilerine yol yapmışlar, yukardan aşağıya, aşağıdan yukarıya, arada sırada koklaşarak uzun yolculuklarını sürdür-

rüyorlardı. Havuzun dört parmak genişliğindeki kovuğunun önünde beş tane kaygan böceği, kollarını, bacaklarını germişler, uyur gibi yan yana suyun üstüne serilmişlerdi. Püren kokusu, dedi Poyraz Musa, sabahtan bu yana buradayım, daha alışmadı burnum. Gittikçe de bastırıyor, daha keskin kokuyor. Çocukluğunda yediği püren balı geldi aklına, bütün bedeni kemiklerine, iliklerine kadar püren kokmuştu. O kokuyu da her bahar, daha iliklerinde duyar. Bu adada da Toros püreni gibi kokulu pürenin yetiştiğini görmesi onu kıvanca boğdu. Kaygan böceğinin bir tanesi, ne oldu, ne olmadı, birden gözün göremeyeceği bir hızda kaydı, dosdoğru bir çizgide karşı kıyıya gitti. Aynı hızda da durdu. Öyle uyur gibi orada serildi kaldı. Gölgesi de ak çakıltaşlarına, kaynaşan ipiltilere düştü. Sonra ötekiler de bir uçtan bir uca, göz göremez hızda kaydılar. Suyun üstünde, suyun altında, çakıltaşlarında, ışıklarda beş kaygan böcek beşi de bir kayma cümbüşünde, havuzun yüzünde düz çizgi, çakılların, ışıkların üstünde çizgiler, çizgiler, büyüyor, küçülüyor, kaygan böcekleri gidiyor, geliyor, uğunuyor, düz çizgiler birbirine karışıyor, yumaklıyor, o anda da çözülüyor, gene yumaklıyor, gene açılıyor. İzlemenin hiçbir olanağı yok. Kapkara böcekler nerdeyse hızdan yok olacaklar. Gözleri kararmaya, başı dönmeye başladı, ayağa kalktı, gerindi, kovanların oraya döndürdü yönünü. Niçin o kadar, gözükmez oluncaya kadarlık bir hızla kayıyorlar bu kara böcekler? Sonra bıyıklarını sıvazlayarak gülümsedi. Biz, dedi, biz niçin uğunan bir hızla koşuyoruz, bu kadar öldürücü, aşağılayıcı, bu kadar utandırıcı korkulara dayanarak da üstelik, biz nereye, niçin gidiyoruz? Olduğu yerde durdu kaldı, bir süre böyle dimdik düşündü, yüzü gerildi, alnı kırıştı, azdıkça azdı, cehennem zebanisine döner dönmez de, o anda değişti, aydınlandı. Belki şu denizdeki ışık, şu yüz bin çeşit mavi, şu pınar, kaygan böcekleri, suyun dibinde, çakıltaşlarının üstünde kaynaşan ipiltiler, püren kokusu, arıların kokusu, şu aşağıdaki apak çiçek ulu bir ak bulut gibi toprağa çökmüş, arılardan dallarını kaldıramaz olmuş ağaç, bir insan sıcaklığı, insan kokusu, özlem, kızların ışıktan, esmer bacakları, ceren karası kederli, şehvetli gözleri onu böyle sevince boğmuştu.

Çalının arkasındaki Vasilinin elindeki tüfek yere iniverdi. Onu böyle iliklerine kadar sevince batmış görünce, o da sevinçten titredi. Şimdiye kadar böyle birdenbire iliklerine kadar sevince batmış çıkmış bir kişiyi görmemişti. Gözlerini Poyrazdan alamıyordu. "Yüzü ışık gibi açtı," diye söylendi. "Böyle bir adam öldürülür mü?" Bu anda da Poyrazın iskeleye doğru alıp yatırdığını gördü. Sağına soluna, yanına yöresine bakındı, çok uzaklarda adaya doğru gelen bir tekneyi gördü. Poyraz çınarlara ulaşmış iskelenin ucunda dimdik durarak beklemeye başlayınca o da kedisini kucağına aldı, zeytinli konaktan kamuşlığa yürüdü. Kedisi bugün evde kocaman bir sıçan yakalamış, gövdeye indirmişti. Ondan sonra da hiç mırıltısı durmamış, daha da, kucağında mırıldanıyordu.

İlgınlığın içinden yüzükoyun kayarak kamuşlığa geldi. Birkaç nergis ezmiş olacak ki, ortalığı yoğun bir nergis kokusu aldı. Poyraz Musa sağ eli çenesinde düşünceli, iskelenin üstünde gidip geliyordu.

Tekne iskeleye yanaşınca kadar böyle gitti geldi. Tekneden, uzun boylu, ilk bakışta kırmızı, mor püsküllü fesi göze çarpan, yakışıklı, burma bıyıklı bir genç atladı iskeleye. Arkasından da Kadri Kaptan çıktı geldi. Gülerek, elindeki kilim torbayı gösterdi Poyraza. "Bak, bunun içi ne dolu biliyor musun, has ekmek dolu. Bu torbayı sana kim gönderdi, biliyor musun, Üzeyir Han. Kim bilir içinde daha neler var ekmekten başka."

"Sağ ol," dedi Poyraz, torbayı götürdü, sedirlerin üstüne koydu. "Sana bir şey soracağım Kadri, Rumlar göçtükten sonra bu adaya gelen ilk insan ben miyim?"

"Sensin."

"Pekiyi, ben bu adaya geldiğim günden beri bu adada ne köpek, ne de kedi gördüm. Bunların köpekleri kedileri yok muydu?"

"Vardı," dedi gülümseyerek Kadri.

"Nereye gitti köpekler kediler?"

"Haa, onu sana söyleyim Poyraz Efendi. Rumlar gittikten sonra Reis düştü ortalığa, hey millet siz de din iman yok mu, adalarda kediler, köpekler kaldı, bunlar birbirlerini yiye yiye tükenecekler. Köy köy dolaştı, öyle şeyler anlattı ki, insanda

yürek koymaz. Bir sabah, kıyıların bütün balıkçıları adalara yola çıktık.”

Poyraz Musa Kadrinin sözünü kesti, iskelenin ucunda öyle durup kalmış adama yürüdü, el sıkıştılar, “Hoş geldiniz. Gelin de şuraya oturalım.” Çınarların altına gitti, gelen kişiye yer gösterdi. Kendi de yanına oturdu. Kadriye döndü:

“Sonra?”

“Sonrası çıktık adalara, ne kadar kedi köpek kalmışsa topladık. Belki kaçıp saklanan birkaç köpek kalmıştır. Giderlerken kedilerini, köpeklerini alanlar da oldu. Yakaladığımız kedileri, köpekleri köylerdeki evlere dağıttık.”

“Yaaa,” dedi Poyraz Musa.

“Evet,” dedi gelen adam. “Benim adım Cemil. Baytarım.”

“Ne güzel, çok güzel,” diye ağzından kaçırdı Poyraz.

“Ben bu adaya yerleşmeye geldim. Sizden başka bu adada kimse yok öyle mi?”

“Öyle.”

“Kasabada bana bu adanın bomboş olduğunu, yani zatıalınızden başka, kimse bulunmadığı söylemediler. Bu köyden başka bu adada başka köy yok değil mi?”

“Yok.”

“Ben bu adaya yerleşirsem ne yapabilirim ki? Siz bu adada ne yapıyorsunuz?”

“Hiiç, şimdilik hiçbir şey yapmıyorum.”

“Ne yiyip, ne içiyorsunuz?”

“Arada balığa çıkıyorum. Adaya gelirken Kadri Kaptanla çok yiyecek almıştık. Çok da ekmek... Ekmekler kurudu taş gibi oldu. Islatıp köze koyuyor, yiyorum.”

“Başka hiç kimse yok mu adada, hiç, hiçbir canlı?”

“Var,” dedi Poyraz, “Var bir tane. Geldiğim günden beri o adamın bu adada olduğunu biliyorum. Bu adada uzun boylu bir karartı gece gündüz dolaşıyor. Ben onu kovalıyorum, o beni kovalıyor. Hiç karşılaşamadık. Cin midir, peri midir, görüſemiyoruz. Beni çok korkutuyor bu adam. Yüzünü bir görsem. Şeytan mıdır, dost mudur, düşman mıdır, meraktan da çatlıyorum. Belki de bir delidir. Geceleri gözlerime uyku girmiyor, gece gelir de uykumda beni öldürür, diye. Kimi gece-

ler de tabancam elimde uyuyup kalıyorum. Hep ölüm korkusu içindeyim. Bunca savaştan geriye kaldım, yüzlerce çarpışmaya girdim çıktım, yüzlerce ölümlerden ölüm beğendim, çok vaka yaşadım, hiç bu kadar korkmadım. Adam benim gölgem gibi.”

“Hiç kimse yok bu adada,” dedi baytar Cemil, “Allah başa vermesin, insan tek başına kalırsa ıssız bir yerde, hele hele avuç içi kadar bir adada hayaletler de görür, cinler de, şeytanlar da, denizden çıkıp gelen yedi başlı canavarlar da... Senin yanında bir kişi, bir canlı, bir kedi, köpek, keçi, at, eşek, bir horoz.”

“İlk birkaç gün birkaç horoz öttü, sonra da ses sada kesildi. Tilki falan da yok sanırım bu adada.”

Baytar güldü:

“Herhalde o horozları, o hayalet yedi.”

“O, hayalet değil Cemil arkadaş.”

“O zaman tilki.”

“O adamı bulmak için bu adayı didik didik ettim, hallaç pamuğu gibi attım, kuşların kanatlarının altına, yılanların deliğine bile baktım, adam yok.”

“Yalnızlık.”

“Sen geldin ya arkadaş, hoş geldin arkadaş, ben de seni bekliyordum. Şimdi anlayacağız bu adam kim. Geceleri birimiz uyur, birimiz bekleriz. Adam da bizi öldüremez.”

Baytar boynunu büktü:

“Ben az sonra gidiyorum,” dedi. “Burada at var mı, kedi köpek, sığır, koyun keçi, zürafa, aslan, kaplan, tilki, çakal, tavşan, vaşak, pars, atmaca, şahin, kızıl kartal?”

“Yok. Balık var.”

“Ben balıkların hastalığından anlamam.”

“İstersen seni gezdireyim. Bu ada Allahın yeryüzüne ihsan buyurduğu bir cennet. Kalk, seni şu ağaca götürüyüm.”

Elinden tuttu, tepeden tırnağa çiçeğe durmuş ulu armut ağacına çekti baytarı. Baytar direnecek oldu ya kendini ağacın dibinde buldu. Ağaç uğulduyor, dehşet bir koku yayıyordu ılık güneşe arı kokusuna karışmış.

Başı dönen baytar yere çöküverdi. Poyraz da başına dikildi kaldı. Konuşmak istiyor konuşamıyordu. Neden sonra kendine

gelen baytar yokuş aşığı koşarcasına indi, sedirin üstüne kendini attı, biraz dinlendikten sonra:

“Ben gidiyorum arkadaş. Anlamıyorum kasabadaki arkadaşlar beni buraya niçin gönderdiler. Savaşta benim her şeyim gitti. Köyüm kasabam, anam babam, her şeyim. Rumlardan kalma çiftlikler, tarlalar, evler dağıtıyorlarmış, diye buraya geldim. Beni bu kuru adaya gönderdiler. Ben de sandım adada beş on köy var. Bunların da bir kısmı Türk köyü... Onların da iti atı, kedisi, sığırı var.”

“Bu ada yakında dolacak.”

“Dolamaz. Dolsa dolsa, bu ada kaç kişiyi alır, besler?”

“Bak ne kadar ev var.”

“Bu adaya kimse gelmez. Gelseler de küheylan atlarla, ikiz doğuran ineklerle gelmezler. Haydi bana allahaismarladık.”

Baytar hemen ayağa fırladı:

“Burası cennet,” diye gülümsedi, “ama yalnız bir cennet. Sen de, daha seni hayalet yemeden buradan derakap ayrıl, kendine bir yer bul. Bir çiftlik, bir köy. Bunları da bulamazsan bir şehirin kalabalığında kaybol. Okuryazar, akıllı bir insana benziyorsun. Seni bu adada bulurlar da kalabalık bir şehirde kimse bulamaz.”

“Biliyorum,” dedi Poyraz. Bu baytara burada kalmaya gelmiş, diye umut bağlamıştı. Üzüntülüydü, ağzını bıçaklar açmıyordu.

Baytar, elini uzattı, ölü eli gibi cansızlaşmış Poyrazın elini tuttu sıkı:

“Kusura kalma,” dedi, “balıkçılar adalardan köpekleri, kedileri toplamasalardı köpekler, kediler vahşileşir, adada ne kadar canlı varsa yer, sonra da birbirlerini... Bundan on on beş yıl önce İstanbul Belediye başkanı İstanbulda ne kadar köpek varsa hepsini topladı doldurdu Sivriada.”

“Biliyorum,” dedi Poyraz. Öfkeden gözleri çakmak çakmaktı.

Baytar hemen tekneye atladı, içeriye girdi. Kadri Kaptan da onu izledi. Motor çalıştı, birden de yol aldı. Tekne gözden yitinceye kadar orada uyuşmuş kaldı. Evet gitmenin sırası, diye düşünebildi. Dış kapıyı ancak açabilecek gücü buldu kendi-

sinde, ağır ağır merdivenleri çıktı, odaya girdi, kapıyı sürgülemeyi unutmadı. Soyunmadan kendini yatağa attı.

Uzaktan gelen tekneyi gören Poyraz iskeleye koştu, iskele- nin tam ucunda durdu, beklemeye başladı. Tekne ağır ağır gel- di yanaştı. Tekneden güverteye zayıf bir insan çıktı, gözleri ka- maşmıştı, yere bakarak gözlerini ovuşturdu. Poyraz elini uzattı zayıf adamı iskeleye aldı. “Teşekkür ederim efendi oğlum.” Poyraz şaşkınlığını gizleyemedi. “Bir şey değil efendim.”

Motorcu, bu bir balıkçı teknesiydi ve güverteye ağlar yığıl- mıştı, ağların yanında durdu:

“Seni, konuştuğumuz gibi, ikindiüstü gelip alacak mıyım? Bu adanın, Rumlar gittikten sonra köpeklerini ben topladım.”

“Gel,” dedi zayıf adam, “belli olmaz, belki de sadece gelir paranı alırsın. Sana iyi kismetler.”

“Sağ ol baba.”

Motor uzaklaşırken Poyraz zayıf adamı elinden tuttu çı- narların altına götürdü. Bir sedirin üstüne yan yana oturdular. Zayıf adam yerine oturunca elini uzattı:

“Ben,” dedi, “Doktor Selman Sami. Askeri doktorum, bin- başılıktan emekli oldum.”

“Ben de Poyraz Musa, müşerref olduk efendim. Hoş geldi- niz.”

“Sağ ol evladım. Bu balıkçı bu adanın bütün köpeklerini biz topladık demekle ne demek istedi?”

“Öğrendiğime göre Rumlar adadan gittikten sonra birkaç insan köpeğini götürememiş. Kıyı köylerdeki balıkçılar da gel- mişler, köpekleri yakalamış, birer ikişer, onar beşer köylere da- ğıtmışlar, açlıktan ölmesinler, diye.”

“Anladım,” dedi doktor, “Sivriada meselesi. Sana sonra an- latırım, büyük facia.”

“Tapunuz cebinizde mi efendim?”

“Ne tapusu?”

“Evinizin tapusu. Siz buraya yerleşmeye gelmediniz mi?”

“Tapu mapu yok cebimde. Yerleşecek miyim, bilmem. Ka- sabada sizden başka kimse yok adada, dediler.”

“Bir kişi var.”

“Nerede, niçin burada değil?”

“O görünmez bir adam. Geldim geleli sadece karartısını görüyorum, yüzünü hiç görmedim. Kimi gün sabahdan akşam, akşamdan sabaha kadar o beni izliyor, kimi gün de ben onu izliyorum, bir türlü karşılaşamıyoruz.”

“Bir hayalet olmasın.”

“Siz de mi doktor?”

“Bu adada çok asker öldü, yüzlerce, binlerce. Onlardan birisinin hayaleti olmasın...”

“Demek bu adada uzun kaldınız?”

“Bir yıldan fazla...”

“Ben de buraya yerleşeceksiniz sandım.”

Doktor Selman Saminin yüzü sapsarı kesildi, elleri titremeye başladı, ayağa kalktı yönünü kiliseye döndü yürüdü. Sağ ayağı aksıyordu. Sırtında uzun bir asker kaputu vardı. Kaputun etekleri bacaklarına dolanıyor, onun aksaklığını biraz daha çoğaltıyordu. Pantolonu yepyeniydi. Ütüsü de kılıç ağzı gibiydi, aynı kumaştan olup üstüne kalıp gibi oturmuş ceketinin mendil cebine ipekten ak bir mendil sokuluydu. Mavi benekli kravatını belki de bugün takmıştı. Kundurası, çorapları, gömleği de yepyeniydi. Poyraz da arkasından kalktı. Kilisenin önüne gelince Doktor durdu. Döndü Poyraza baktı, ona acı acı gülümsemi. Gülümsemesi bir çılgılık gibi, diye içinden geçirdi Poyraz Musa, ağıt yakar, çığırırken gözleri yaş içinde kalmış kadınların gülümsemesi gibi.

“Kapı açık mı?”

Sesi ölüm döşegindeki bir kişinin sesi gibiydi. Oysa uzun, yakışıklı yüzü genç, dinç görünüyordu.

Poyraz, çabucak gitti kilisenin kapısını açtı. Doktor bir ölü gibi, cansız, yüzü gittikçe de sarararak açık kapıdan içeriye girdi. Kapının ağzında durdu, yeşilli mavili vitraylara bir göz gezdirdi, İsanın başı daha öyle orta yerde duruyor, hüznü gözlerle dünyaya bakıyordu. Doktor, neler görmedi, bu gözler, diye içinden geçirdi. Kaç bin yaralanmışın, parçalanmış, gözü çıkmış, barsakları dışarıya fırlamışının, kaç bin... Kaç bin kişinin ölüm iniltilerini duymadı. Bütün Çanakkale topraklarının gü-rültüsü, toprağının beşik gibi sallanması, toprağın, suların gökyüzüne ağarak geri düşmesi üstüne çöktü, duvara yaslan-

masa yere düşecekti. Poyraz onun durumunu anladı, koluna girdi, Selman Sami, can veren bir kuş gibi ağzını açıp açıp kapatıyor, zorla soluk alıyordu. “Dışarı çıkalım,” diyebildi. Dışarı çıktılar. “Tepeye gidelim.” Tepeye giderken doktor canlandı, Poyrazdan daha çabuk yürümeye başladı. Tepeye geldiler, yan yana, sırtlarını o yazılı mermer taş dayadılar oturdular. Doktorun yüzü yavaş yavaş değişti, kendine geldi. Toprağın, çiçeklerin, otların kokusunu duyumsadı. Aşağıdan, şimdiye kadar Poyrazın hiç duymadığı bir kuşun sesi geliyordu. Doktor, “Dinle evlat,” dedi, “bu ses cennetten geliyor. Bu kuş bir cennet kuşudur.” Poyraz, “Başka bir yerde bu sesi hiç duymadım,” dedi.

Doktor konuşmaya başladı. Çanakkaleyi, Çanakkale çarpışmalarını, bu adayı, yaralıların kiliseyi, okulu, köy evlerini doldurduktan sonra koyaktan bu tepeye kadar çadırlar kurularak yerleştirildiklerini, İstanbulu, adaları, Sivriadayı, köpeklerini bir coşkuyla anlatırken, “İnsanoğlu, insanoğlu, bu insanoğlu,” diye ayağa fırladı. Kendi yöresinde birkaç kere döndükten sonra, “Kaçalım, kaçalım, buradan kaçalım. Dört duvar. Dört yan, dört karanlık duvarı, dört karanlık, dört karanlık, dört karanlık, köpürmüş dörtnala üstümüze gelen dört karanlık duvarı.” Sallandı. Poyraz koluna girdi, aşağıya indiler, doktor durmadan homur homur ediyordu.

Çınarların altına oturdular. Doktor oturur oturmaz ayağa fırladı, iskelenin ucuna kadar gitti. “Nerde kaldı bu adam, bu balıkçı? Aman, aman, amaaan.! Çatlayacağım, deli olacağım, duramam. Bana bir iyilik yapın. Beni buradan hemen, hemen götürün Poyraz Bey, hemen, hemen, çok rica ederim... Çok rica ederim. Ben, burada biraz daha kalırsam ölürüm. Çok çok rica ederim. Duramam, duramam. Of, of, of, ooof Poyraz Bey oğlum, öleceğim, öleceğim, dayanamıyorum. Beni atın kayığınıza, götürün kasabaya. Ben oradan İstanbula giderim. Kabus, kabus efendim, kabusu kebir. Beni buradan kurtarın, kurtarın! Rica ederim, ellerinizi öperim, boğuluyorum.”

Poyrazın koluna asıldı, yalvarmaya başladı. Vasili doktoru çok duymuştu. Dünyanın en iyi insanıydı. Buraya yaralı olarak gelmiş. Daha yarası sarılmadan hastalara koşmuş, on-

larla uğraşmaya başlamıştı, arkasından yetişen öbür doktorlar onu yakalamış, kan içinde donup kalmış sargılarını değiştirmişlerdi.

“Boğuluyorum, boğuluyorum.”

Vasili şimdi şu kamışlığın içinden çıkabilse, bir top nergis koparsa, götürüp doktora verse, biraz beni bekle doktorumu dese, biz seni çok iyi tanırız, sen çok iyi adam, söylese...

“Bu balıkçı ne zaman gelecek?”

“Şimdi efendim. İkindiüstü demedi mi efendim? Şimdi gelir. Size bir kahve yapayım mı?”

“Yapın yapın, ama beni bırakmayın. Ben de sizinle geleceğim.”

“Buyurun efendim, gelin efendim.”

Eve birlikte girdiler, evden birlikte çıktılar. Cezveyi, şeker torbasını, kahve kutusunu getirdiler sedirin üstüne koydular, çalı çırpı, odun toplamaya birlikte gittiler, Poyraz önde, doktor arkada geri döndüler, ateşi birlikte yaktılar, kahveyi pişirdiler. Ortallığı bir taze kahve kokusu aldı. Köpüklü kahveleri höpürdettiler. Doktor biraz dinginledi. Kahveyi içince de bir iyice kendine geldi.

“Affedersin Poyraz oğlum,” dedi, “dört kapkaranlık dört duvarın arası... Bu gözler neler gördü, bu kulaklar neler duydu... Affedersin.”

“Estağfurullah.”

“Oysa ben bu adaya yerleşmeye gelmişim. Ölünceye kadar burada, bu cennette, buradaki cıvıl cıvıl insanlar arasında yaşamak istiyordum. Oysa dört kurşun geçirmez karanlık duvar içinde kaldım. Sıkıştırdıkça sıkıştırıyor. Bir de siz olmasaydınız...”

“Böyle bir cennet boş kalmaz doktorum. Gene dolacak, gene bu ada cıvıl cıvıl olacak!”

“Ne zaman gelecek balıkçı, ne zaman gelecek? Şu tekne sizin değil mi, beni kasabaya atamaz mısınız?”

“Motorum yok efendim. Bir gün bir gecede ancak kasabaya varabiliriz.”

“O zaman da ben motorun içinde ölürüm.”

“Allah saklasın efendim.”

“Allah saklasın Allah saklasın!” diyerek doktor ayağa kalktı, iskeleye yürüdü, geri döndü. Homurdanmaya başladı, “Çatlamak, çatlamak... Ada, dünya, kurşun geçirmez karanlık.. Duvar, aşılmaz... Sıkıştırıyor.”

Kiliseye kadar çabuk çabuk gitti. Poyraz da arkasından... Kiliseye girdi, içerde üç tur attı, geriye döndü, iskelenin ucuna geldi, elini alnına götürdü uzun uzun, dönerek, denize baktı. Gene kiliseye koştu, geldi sedire oturdu, konuştu konuştu. O kadar güzel konuşuyordu ki, söylediklerini usta bir masalcı gibi anlatıyor, dilinden ballar akıyordu. Poyraz Musa, keşki burada kalsa, onun elini ılıktan soğuğa vurduramaz, gider kaşabadan ona bakacak bir de kadın getirirdim, diye düşündü.

Doktor, sözünü tam konunun ortasında kesti, ürkmüş, fıldır fıldır kuş gözleriyle yöreye kuşkuyla, korkuyla baktı, ayağa fırladı iskeleye gitti, dönerek denizi taradı, orada bir süre bekledi, çınarlara geldi, evlerin arkasına gitti, bir top ak bulut gibi topırağa çökmüş armut ağacının dibine vardı:

“Gel Poyraz Musa oğlum gel, kokuyor, kokuyor, uğulduyor, arılar, arılar, uğulduyor.”

Poyraz onun sevinçli sesine koştu.

“Bak,” dedi, “bak, kendinden geçmiş, bak! Ne müthiş bir ağaç, ne koku. Ne çok arı, ne kadar, ne kadar çok arı. Bu adada bu kadar kaldım da bu ağacı görmedim.” Boynunu büktü, hüznüldü. “O zamanlar kandan, ölümden, irinden başka bir şey mi görüyordu insanın gözü.”

Gene birden:

“Bak, bak,” dedi, “bak bak! Şu kuşa bak!”

Poyraz Musa gösterdiği dala baktı, orada bir kuş, boynunu içine çekmiş, yumulmuş uyuyordu.

“Bak, bak!”

Poyraz Musa şimdiye kadar böylesine pırıltılı, dehşet bir mavide balkıyan bir kuş görmemişti.

“Bak, bak! Cennette bile böyle bir mavi var mıdır?”

“Yok,” dedi Poyraz.

“Yok,” diye yineledi doktor, “yok.”

Poyraz, doğudaki burundan gelen balıkçı teknesini gördü.

Bir türlü dili varıp da gözlerini kuşa dikmiş kalmış doktora teknenin geldiğini söyleyemiyordu.

Boynunu içine çekmiş, başını uzattı, gözleri fıldır fıldır döndü, biçimli kara, uzun gagasını kanadının altına soktu kaşındı, kanatlarını açtı, gerindi, birkaç kez kanat çırpıtı, sonra da denizin üstüne uçtu gitti. Doktor uçan kuşu izlerken gelen tekneyi gördü, dingin bir sesle:

“Şu gelen bizim tekne değil mi?”

“O,” dedi Poyraz bozulmuş, küsmüş bir sesle: “O.” Dudakları sünmüştü. “O.”

İskelele indiklerinde tekneyi iskelele yanaşmış buldular, doktor hemen atladı, güvertede bekledi.

“Gene geleceğim Poyraz oğlum,” dedi. “Bu ilk gelişim. Adayı böyle bomboş bulacağını beklemiyordum. Gene geleceğim. Hem de yakında.”

Poyrazın boğazına bir yumruk gelmiş tıkamıştı. Ağzını açamıyordu. Tekne gözden ırayıncaya kadar olduğu yerde durdu kaldı.

Vasili, kamışlığın içinden ılgınlara kayd, “Pis adam, korkak, ödle, insanlıktan çıkmış. Biz de gördük savaşı. Senin Çanakkale yanında çocuk oynucağı kalır. Kimse senin gibi delirmedi.”

Dedi, çok işler oldu İstanbul şehrinde. Dedi, İstanbul şehri bir kan deryasıdır. Çok padişah, çok sadrazam, çok vezir öldürüldü. Dedi, Sultan Osman on dokuz yaşında boğulmadan önce ırzına geçildi Yedikule zindanlarında. Sultan Osman hem Padişah, hem de Peygamberin vekili, halifesiydi, Devleti-ali Osman- da. Dedi, başka başka çok büyük işler oldu İstanbul şehrinde, sel gibi kanı akıtıldı fakir fıkaranın. Dedi, İstanbul şehrinde olanlar anlatılamaz, dile gelmez. Kelimeler yetmez. Padişahlar oğullarını, oğullar padişah babalarını, padişahlar bütün kardeşlerini doğradılar. İstanbul şehri bir ölüm, bir kırım yeridir.

Dedi, çok işler oldu İstanbul şehrinde, dile gelmez. Dedi, İstanbul şehrinde prensler, gözlerine mil çekilerek adalara atıldılar. Hem de ada zindanlarına. Zindanlarda ölmüş, kör edilmiş prenslerin kemikleri, Bizanstan bu yana zindanların dibindedir. İstanbul adalarının adına Prens Adaları, diyorlar, zindan-

larda ölmüş, ölüleri kokmuş çürümüş prenslerden dolayı. Dedi, Osmanlı çok iyi, çok merhametliydi. Dedi, hastalanmış, yozlaşmış, delirmiş, insanlıktan çıkmışlardı, çocuklarının, kardeşlerinin gözlerine mil çektikten sonra hem de adaya, hem de zindana atmıyorlar, hemen boğduruyorlardı. Dedi, Osmanlı çok büyük bir dünya devletiydi. Devleti Osmaniyenin selameti uğruna bin kardeş feda olsun, diyorlardı. Osmanlı çok iyi, çok merhametliydi. Oğullarını, kardeşlerini öldürüyorlar, ölülerinin üstüne gözyaşı döküyor, dualar ediyor, namazlar kılıyorlar, görkemli törenler düzenliyorlardı. Kör edilip zindanlara atılmış prenslerin adalarını, Büyükadayı, Heybeliyi, Burgazı, Kınalıyı, Yassıadayı, Sivriadayı biliyorlardı. Dedi, Osmanlı çok merhametliydi. Bizanslıların yaptıklarını yapmıyorlar, hemen öldürüyorlardı. Dedi, Çanakkale binlerce insanı aldı götürdü. Dedi, bu savaşta ne işi vardı Osmanlının, alışkanlık, çöl Arabistanda, Viyana önlerinde ölen, dokuz yıl askerlikte çürüyen insanların ne işleri vardı oralarda, alışkanlık, bir de Anadolu'nun, alışkanlık. Dedi, yedi deniz ortasında Giritte ne işi vardı Osmanlının, dedi, zürriyetini kesmek Anadolu'nun. Dedi, Osmanlının bir bildiği vardı bu işte. Dedi, Sivriada, Sivriada deyince sözünü kesti, bir süre orada durdu. Gözleri buğulandı. Adalar karanlıktır, cehennemdir. Ben bu adaya gene geleceğim. Hele bir toparlanayım. Sivriadada olan oldu on on beş yıl önce. Dedi var idi bir Şehremini, toplatmış idi bütün köpeklerini İstanbulun, doldurmuş idi Sivriadaya. Dedi İstanbulda beş yıl hiçbir köpek kalmadı. Dedi, İstanbul şehri bomboş kaldı. Sivriadada köpekler üst üste yığıldılar, sivri, keskin kayalıkların aralarına, su yok, yiyecek hiçbir şey yok. Köpekler açıktan susuzluktan, deniz suyu içip yanarak, her bir ağızdan gece gündüz hiç kesmeden ürüşmeye başladılar. Dedi, o kadar çok ürüşüyorlardı ki, sesleri İstanbuldan duyuluyordu. Sivriadanın yakınlarından geçmez olduk. Bilmeyip de geçenler, kulaklarını tıkadılar. Balıkçılar, sivriadanın yakınlarına bile uğramadılar. Köpekler, sonunda birbirlerini parçaladılar, birbirlerinin etini yiye yiye tükendiler. Şehremini, bir yıl sonra, birincisinden de daha çok binlerce köpeği adaya doldurdu. Onlar da birbirlerini yediler, bitirdiler... Üçüncü, dördüncü yıl... Dedi, şehremini ölmedi, da-

ha yaşıyor. Osmanlı çok merhametli, çok iyidir, köpeklerin gözlerini oymuyor, dedi.

Poyraz Musa yarı uykuda yarı uyanık sabahı zor edebildi. Doktorun sözleri kulaklarında çınlıyordu: "Gene geleceğim, gene geleceğim buraya, hele bir kendime gelebileyim."

Dedi, bir tek köpek kurtuldu Sivriadadan, milleri yüze yüze Burgazadasına geldi, kıyıya, kumların üstüne serildi kaldı. Dedi, merhametli insanlar onu gördüler. Bir derin derin soluk alıyor, bir, soluğu kesiliyor, küçük, tüyleri birbirine yapışmış, daha da küçülmüş turuncu köpek cansız kalıyor, sonra da birden karnı kabarıp inerek soluk alıyor, kıyıda, onun macerasını, yani Sivriadadan kaçıp canını kurtardığını bilenleri sevindiriyordu. Dedi, bir baytar, kalabalığın arasından sıyrıldı geldi, kucakladı köpeği götürdü. Bir hafta sonra küçük turuncu köpeklerle adada dolaşıyor, dedi, sevinçlerinden insanlara gözyaşı döktürüyorlardı.

Aşağıya, çeşmeye yüzünü yıkamaya indi. Başu uyuşmuş gibiydi. Başını suyun altına soktu, bir süre tuttu. Kokulu sabunla ova ova yüzünü yıkadı, kurulandı. Doğrulup ayağa kalkınca, sedirin üstünde bir karartı gördü. Ürktü, belindeki tabancasına elini attı, olduğı yerden bir süre ayrılamadı, sonunda kendini çınarın arkasına attı:

"Kimsin sen?"

Sesi alacakaranlıkta, korku dolu, çınladı.

"Benim," dedi sedirde oturan kişi, yerinden kıpırdamadan.

"Sen kimsin?"

"Beni mi sordun, ben Hançerli Efeyim."

"Ne dedin ne?"

"Bana da derler Hançerli Efe."

"Kalk da buraya gel."

"Bana da derler Hançerli Efe. Sen buraya gel."

Hançerli Efe, olduğı yerden hiç kıpırdamıyor, istifini bozmuyordu.

"Geliyorum."

Poyraz, biraz ürkerek, biraz da korkarak, eli tabancasının üstünde gitti Hançerli Efenin karşısında durdu.

"Adamıza hoş geldin."

“Hoş bulduk. Gel otur şöyle yanımdan.” Eliyle yanından Poyraza yer gösterdi. Alacakaranlıkta biribirlerinin yüzünü ancak seçebiliyorlardı. Poyraza öyle geldi ki, bu adamın dizlerinin üstüne uzatılmış bir tüfek var.

“Hayrola bu gece yarısı?”

“Gündüz gelemezdim.”

On dört yaşında Çakırcalı Efeye kızanlık için gitmiş, Çakırcalı ona bakmış bakmış, anasının avutamadığı, babasının büyütemediği hep benim başıma mı toplanacak, demiş. Nerde tüfeğin diye de sormuş, bu da belinden uzun, iki yüzlü Çerkes hançerini çekmiş, Efem, demiş, baksana, ne güzel bir hançerim var. Bu, Çakırcalı Efenin hoşuna gitmiş, çok gülmüş. Kızanlarına, şu hançerli efeye bir tüfek, fişeklikler, mermiler getirin, demiş. Kızanlar hemen koşmuşlar, ona yepyeni, pırıl pırıl bir tüfek getirmişler. Çakırcalı Efe sormuş, sen hiç tüfek kullandın mı? Hançerli Efe hazır ola geçmiş, kullandım Efem diye bağırılmış. Çakırcalı Efe, kullandınsa göster hünerini. Hançerli Efedir, sağ dizini yere koymuş, söyle Efem, nereyi, neyi vurmamı istiyorsun? Efe, kızanlarına buyurmuş gidin de şu ağacın gövdesine bir küçük halka çizin. Ağaç ne uzak ne de yakınmış. Kızanlar bu piç kurusunun tavrına kızmışlar, bir tanesi gitmiş küçük bir halka çizmiş ağacın gövdesine. Hançerli Efenin bu kadar küçük bir hedeften gözü korkmuş ya ne yapsın, gez göz arpacık, beş kurşunu halkanın tam ortasına üst üste geçirmiş. Çakırcalı Efedir, Hançerli Efeyi iki gözlerinden öpmüş, sen, demiş, başıma bir hal gelecek olursa benim yerime geçeceksin. Kızanları çağırmış, ben, demiş, Hançerli Efeyi sizin başınıza efe yaptım. Ben sağ oldukça, bugünden sonra Hançerli Efe benim vekilimdir. Her buyruğu da, ben olayım olmayayım, benim buyruğumdur. Benden sonra da Hançerli Efe sizin başınız, efenizdir. Ben bu yaşa geldim, bunca efeye kapıştım, Kamalı Efe gibi bir efeyi hakladım, bunca efe duydum, gördüm, ben böylesi bir nişancıya hiç rast gelmedim. Allah onu devlete, millete, Ali Osmana bağışlasın. Bu çocuk efe çok, çok büyük bir efe olacak, Köroğlu gibi zenginden alacak fakire verecek. Aman onun yöresinde iyi kenetlenin.

Ortalık yavaş yavaş ağarıyor, Hançerli Efe bütün görke miyle ortaya çıkıyordu. Çok iri, geniş göğüslü, uzun boylu bir kişiydi. İlk bakışta onun çapraz atılmış, bir koşar da beline bağlanmış fişeklikleri, sırmalı cepkeni, kırmızı, mavi Bursa iş ipekli mintanı göze çarpıyordu. Elmacık kemikleri çıkık, öküz gözleri kadar büyük hüznü kara gözleri, geniş alnı, kalın kaşları, palabıyıkları, kartal burnu onun görkemine daha bir heybet getiriyor, göreni korkutuyordu. Bacaklarının üstüne uzattığı tüfeğinin kundağı sedef işlemeliydi. Başındaki binbir çiçekten örölmüş, mor fesinin üstüne özenle bağlanmış yemenisi göz alıcıydı.

Çakırcalı Efe öldürüldüğünde o, o günkü çatışmada yokmuş, başka bir yerde candarmalarla çarpışmış. Gün akşam ererken de candarmaları bozmuş, onları kasabanın içine kadar kovalamış. Geri, Çakırcalının yanına dönmüş ki, ne görsün, Çakırcalı vurulmuş, mağaranın içinde yatıyor. Çarpışma da bütün şiddetiyle sürüyor. Nerdeyse kuşatılıp yakalanacak ya da toptan ölecekler.

“Bre amanın ahmaklar, hödükler ne yapıyorsunuz, yandık, yandık,” diye bağırmış Hançerli Efe. “Bir yarma hareketına geçmezsek bunlar bizi öldürecekler. Efenin vurulduğu da bilinmesin.”

Çakırcalı Efenin babası Çakırcalı Ahmet Efenin babasının bir kızanı varmış, adına da Kürt Hacı derlermiş. Çakırcalı Efenin de akıldanesiymiş. “Ne diyorsun Hançerli Efe?”

Hançerli Efe ne diyecek, “Başını kesip alalım, göğsünden onu tanırılar.” Göğüs derisini yüzmüşler, başını da almış, gece de kuşatmayı yarmışlar, çıkıp gitmişler. Hacı demiş, ben bir çocuğun buyruğuna giremem. Çok tartışmışlar, Hançerli Efe bakmış ki, kan çıkacak, Hacı da çok büyük, aksakal bir efe, ben gidiyorum, iyi etmiyorsunuz ya olsun. Sonunuz, bensiz kötü olacak. Sonları da kötü olmuş, candarmalar hepsini bir evde kuşatmışlar. Eve vermişler ateşi. Tahta konak, kav gibiymiş, hemen parlanmış. Evden dışarı çıkanları da kurşunlamışlar.

Hançerli Efe, Karıncalı Dağa çıkmış kendine bir çete kurmuş. Yanına yedi kızan almış. Her bir kızanı birer kaplan gibiymiş. Hepsi de çok merhametli insanlarmış, ellerinden geldiğin-

ce adam öldürmüyorlarmış. Zenginden almış fakire vermişler. Fıkara, öksüz kızları, delikanlıları başgöz etmişler. Derken Yunanlılar İzmir'e çıkmışlar. Efeler dağda bir konuşuk düzenlemişler, Yunanla dövüşmeye karar vermişler. Başlamışlar dövüşmeye. Demirci Efe gelmiş ona, böyle tek tek olmaz, birleşelim, demiş. Hançerli Efeye bu öneri uygun gelmiş. Başlamışlar Yunan ordusunu hırpalamaya. Bu sıralarda da kasabalarda, illerde köylerde padişahçılar türemiş, Kemalcilere düşman olmuşlar. Gittikçe de güçleniyorlarmış.

Gün kuşluk oldu, çınar dallarının arasından küçük alana pare pare ışık düşüyor, Hançerli Efenin silahlarını parlatıyordu. Hançerli Efe güleç bir adamdı, hep gülüyor, gülerken de yüzü çocuklaşıyordu.

"Girdik bir köye, Demirci Efe benden çok yaşlı bir efe, dedi, bana imamla muhtarı getirin. Getirdiler. Köyün aklı başında olanlarını da getirin. On on beş kişi getirdiler. Dedi, bu köylülere yatırın yere, yatırdılar. Basın sopayı, çekin tırnaklarını, hem el, hem de ayak. Sorun onlara bu köyde Padişah yanlısı, Yunan yanlısı kim var? Dayak diyen, tırnağı çekilen diline kim gelirse söylüyordu. Bunların içinden kendini de ele veren beş kişi çıktı. O gün köyün orta yerindeki ulu çınara on beş yirmi kişi astık. Sonra bu böyle sürdü gitti. Hangi köye, kasabaya girmişsek Demirci Efe azıttıkça azıttı, önüne geleni asmaya başladı. Evleri, kasabaları, köyleri yaktı. Ben buna dayanamam artık, dedim, yalvardım Demirci Efeye, elini öptüm, o benden çok yaşlıydı, etme eyleme Efem, dedim. Astıklarımızın çoğu suçsuz. Gel, alalım bunları bir dağ köyüne toplayalım, Yunanlıları memleketten çıkarınca da teslim edelim Mustafa Kemal Paşaya, o ne yaparsa yapsın. Bir öfkeleni, bir öfkeleni, tabancasını çekti, az daha beni öldüreyazdı. Çakırcalı Efe seni iyi yetiştirmemiş, dedi. Yaaa, dedim... Benden korkuyordu, ben tabancamı çeker çekmez, o, tabancasını gülererek yerine soktu. Ben gidiyorum Efem, dedim. Güle güle, dedi. Yalnız bu işin sonunu iyi düşün, biliyorsun asker kaçaklarını da asıyorlar, dedi.

Karıncalı Dağa döndüm. Zenginden aldım fakire verdim. Arada sırada da düze iniyor, Yunana saldırıyor, geri dağa çekiliyordum. Demirci Efe bütün bu yaptıklarını duyuyor, beni

ortadan kaldırmak için arıyordu. Kanıma susamış. Beni ele geçiremedi.

Yunan yenildi, Yunanlılar, yerlerini yurtlarını bıraktılar gittiler. Ben dağda kaldım. Beni çok aradılar. Bir yandan Demirci Efe, bir yandan candarmalar. Fakir fıkaraklar beni ele vermedi. Sonra da ben kızanları dağıttım. Hiçbirisinin dağda olduğunu kimse bilmiyordu. Birer asker giyiti uydurdum onlara, köylerine gönderdim. Elinizdeki silahları, sırtınızdaki giyiti köye girdince Askerlik Şubesine teslim edin, dedim. Kim kime dum duma, kaydı yok, kuydu yok, bizim kızanların askerlik yapmadıklarını kim ne bilecek.

Ben de düze indim ya köye gitmedim. Şu balıkçı yörük Haydarın canını kurtarmıştım, Demirci Efenin elinden. Onun evine geldim. O beni sakladı, baktı. Karınca Adasının boş olduğunu söyledi, ben de geldim. Karıncalı Dağ beni hoş tuttu, sakladı. Bakalım Karınca Adası bana ne diyecek."

Gülerek ayağa kalktı, uzun uzun kendi yöresinde dönerek yöreye bakıyor, yüzü de gittikçe asılıyordu. Yerinde oturmuş kalmış Poyraz da gözlerini ona dikmiş, her an değişen gittikçe azgınlaşan yüzünü izliyordu. Az önceki yedi yaşındaki yaramaz, koskocaman, palabıyıklı çocuk yüzü gitmiş, onun yerine kan içici bir canavarın yüzü gelmiş oturmuştu.

"Bu kadicık mı bu ada?" diye sordu gümlleyen sesiyle. "Ben de Karınca Ada denince bizim Karıncalı Dağ gibi bir şey sanmıştım. Bir de bana bomboş demişlerdi. Ben bu bomboş adayı toptan satın alayım da çiftlikler kurayım, buraya sırça saraylar dikeyim, demiştim. Sonra da yörükleri alıp buraya yerleştireyim de çiftliklerimde çalıştırayım, demiştim. Hepsi bu kadar mı bu adanın?"

"Bu kadar. Az mı?"

"Boş sanmıştım."

"Boş işte."

"Boş da senin ne işin var burada?"

"Bu evlen, şu kanatları dönen değirmen benim. Geçenlerde satın aldım."

"Bir de para mı verdin?" diye gülmeye başladı Hançerli Efe. Kısacık, altın sırma işlemeli şalvarı, ayağındaki rugan

ayakkabıları, cepkeninin göğsüne iğnelenmiş yeşil mendili, şişmiş göbeğinin üstündeki yeşil ipekli kuşağı, kuşağın altına sokulmuş kabzası gümüş savatlı, bir kılıç kadar uzun, kını altın, gümüşle bezeli hançeri, upuzun boyuyla gülünç duruyordu.

"Verdim," dedi Poyraz Musa. "İstersen sana satarım. Ben de senin yanına sığınırım, istersen. Yeter ki sen bu adada kal. Yörüklerini getir şenelt burasını. Bu ada cennetten bir parça, sana yakışır."

"Beni çok mu sevdin?"

"Senin gibi bir koç yiğidi kim sevmez ki... Sen böyle bir adanın sultanlığına yakışırsın."

Hançerli Efe göğsünü şişirdi:

"Biliyorum yakışırım yakışır olmasına ya bu ada çok küçük. O kadar adamı nereye sığdırırım?"

Poyraz adanın büyüklüğü üstüne öyle çok diller döktü, adanın havasını, suyunu öyle bir övdü ki, Hançerli Efe:

"Hele bir dolaşalım bakalım, senin adayı."

Poyraz önde, zebella Hançerli arkada yola düştüler. Bu adamlar kaynak suyu görünce dayanamazlar, diye onu ilk önce pınarın oralara götürdü. Hançerli Efe dibi ak çağsaklı pınarı çok sevdi, oraya, pınarın başına diz çöktü. Sanki bir eski tapınaktaydı, gözlerini kapattı derin düşüncelere daldı. Bir süre derin bir tapınmada öyle, gözleri kapalı durdu kaldı. Yüzünü bir sevinç, bir mutluluk kapladı. Gözünü açtığında gülümsüyordu. Sağa sola, bir alışkanlıkla, büyük gözleri ürkmüş, korku içinde kalarak baktı. Poyrazla göz göze geldiler, Hançerli Efe gözlerini kaçırdı, suyun üstüne eğildi, suretini seyretti, bıyıklarını burdu, fesini, binbir boncuklu çiçekle donatılmış yemenisini seyretti, suyu avuçladı, içtikten sonra da dört beş avuç suyla yüzünü yudu, ayağa kalktı:

"Aaah," dedi, "aaah!" Derinden içini çekti. "Aaaah! Bizim Karıncalı Dağda da böyle çok pınar, çok kaynak vardı. Baharda yazda, güzde kışta dağ, pınarların başı hep böyle kokardı."

"Cennet," dedi Poyraz. "Allahın şu suların ortasına getirip koyduğu bir cennet bahçesi."

"Parçası," dedi Hançerli Efe.

Kaynaktan yola çıkıp bütün adayı dolaştılar. Ne Hançerli ne de Poyraz ağızlarını açıp bir sözcük olsun konuşmuyorlardı. Hançerli dalıp gitmişti. Poyraz da gözlerini onun yüzünden, ne düşünüyor, diye ayırmıyordu. Bütün adayı böylece dolaştıktan sonra çınarların altına geldiler.

“Karnımız acıktı, bir yemek yiyelim,” diye önerdi Poyraz.

“Ne iyi olur,” dedi Hançerli.

İskeleyle bağlanmış büyücek bir balıkçı teknesi sallanıyordu.

Poyraz, eve girip çıkararak çarçabuk sofrayı kurdu. “O adamı da çağırırım,” dedi. “Gelsin de bizimle bir şeyler atıştırsın.”

“Olmaz,” diye böğürdü Hançerli. “Olamaz. Sen biraz yemek, biraz bir şey götür tekneye.”

Poyraz Musa bir masa örtüsünün içine koyduğu yiyecekleri tekneye götürüp balıkçıya verdi.

Balıkçı yavaşça:

“Aldırma onun afur tafuruna. İyi adamdır, yiğit adamdır,” dedi gülümseyerek.

Bütün gün boyunca Poyraz adayı, şeftalileri, zeytin, nar, kiraz ağaçlarını gezdirdi ona. Denizin balıkla dolu olduğunu sarayını yaptırınca Mustafa Kemal Paşanın bile sarayına geleceğini, paşaların, valilerin sarayından ayrılmayacağını söyledi. Öyle diller döktü ki, Hançerli Efe bir daha:

“Aaaah, ah, aaah!” diyerek derinden içini çekmek zorunda kaldı. “Aaaah, ah, ah!”

Sofradan kalktı çeşmeye gitti, elini yüzünü, Poyrazın getirip taşın üstüne koyduğu yasemin kokan sabunla yudu, gitti sedirin üstüne oturdu, belini arkasındaki çınara dayadı, gözlemini kapadı.

Poyraz sofrayı kaldırdı geldi:

“Kahve,” diye sordu.

“Sade,” dedi Hançerli.

Yaktığı çırpılarla çabucak bir kahve yaptı Poyraz. Öteki daha gözlerini kapamış uyukluyordu.

“Buyur.”

Hançerli gözkapaklarını ağır ağır kaldırdı, yavaşça tepsideki köpüklü kahveyi aldı. Fincan çok güzel, dibi dar, ağzı geniş kırmızı çizgili fincanlardandı.

Kahveyi h p rdeterek içip bitirdikten sonra gene, "Aaaah, ah, ah!" diye içini çekti Hançerli. "Ben bu adada kalamam. Avuç içi kadar bir yer. Saklanacak da hiçbir kuytu, kovuk yok. Demirci Efe benim için çok kötü söylemiş,  erkes Etemle birlikte Yunan tarafına geçti diyormu . Yalan, yalan, yalan," diye ba ırırken ayağa kalkıp oturuyordu. "Yalan, yalan!" Boyun damarları  i mi  yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Yalan, yalan! Mustafa Kema Paşa da benim katlime ferman  ıkarımı . Nerede bulursanız, o Han erliyi, demiş, derakap asasının, asıp öbür d n-yaya intikal ettiresiniz, demiş. Ben burada, bu avuç kadar, bir karı  boyunda adada kalırsam, candarmalar çıkarlar adaya, on-lar beni göz açıp kapayınca kadar bulurlar, ben teslim ol-mam. Çarpışma ba lar. Ben bir kişi, onlar bin. Binini  ld rsen bini daha gelir. Saklanacak bir yer olsa, aaah, aaaah, ah!"

"Var," dedi Poyraz. Bir sürü saklanacak yer söyledi, olanak buldu, hançerli be enmedi.

"Bu ada bir kapandır," dedi, öyle bir söyledi ki sözlerini, Poyraz onun kesinlikle burada kalmayacağını anladı.

Tartışma bitip de Hançerli Efe boş kalınca yarların üstün-deki t mse e çıktı, denizlere bakmaya, korkuyla dört bir yanı araştırmaya ba ladı.

"Sen de bak Poyraz, bütün denizlere bak."

Poyraz evinin üst katına çıktı, dört yana baktı.

"Bir gelen giden yok," dedi.

" yi," dedi Hançerli Efe.

Geldiler, çınarların altına oturdular. Karanlık kavu uncaya,  obanyıldızı do uncaya kadar yerlerinden kalkıp koşarak te-peye çıktılar, bir gelen giden var mı, diye, en uzaklara kadar denizleri taradılar. Balıkçı da onlara yardım etti.

Gece bir iyice bastırıp, karanlık çökünce Hançerli Efe Poyrazı kucaklayarak ondan ayrılırken, "Kusura kalma," de-di, "ben bunca dağlarda gezdim, zenginden aldım fakire ver-dim ya hiçbir cana kıymadım. Beni asmalarını da istemiyor-um. Yakında af çıkacak, diyorlar. Af çıkınca belki de gelir se-nin yanına yerle irim. Senin pınarın güzel kaynıyor, suyu g -ze kokuyor."

Tekneye atladı:

“Sağlıcakla kal Poyraz. Bir tek adam öldürecek olsaydım, insana kıyabilseydim, Demirciyi öldürürdüm, hem de kolaylıkla. O kadar, o kadar cana kıydı. Sağlıcakla.”

Eşkıya da geldi, eşkıya da gitti diye içinden geçirdi Vasili. Boyu da üç adam boyu kadar var, Allah bir insan değil, dev yaratmış. Yüreği de çocuk yüreği. Ne kadar da korkak. Vasili haç çıkardı. Ya Poyraz, o bir canavar. Ne yapmalı. Benim burda olduğumu biliyor. Ya o yaşayacak bu adada, ya ben. İkisinin ortası yok. Eşkıya neden gece gitti? Balıkçı da önünde hazır olda duruyordu. Canavar Poyraz ona çok yalvardı da kalmadı. Haklı, bu küçücük adada nereye saklansın? Ahmak Poyraz didik didik etti de evleri cihannümaya bakmadı. Didik didik etti de adayı mağarayı görmedi. Oysa candarma olsa bir bakışta, bir arayışta bulurdu. Belki de Poyraz beni bulmak istemiyordu.

Hançerli eşkıyanın teknesi adadan ayrılırken o da kamışlıktan çıktı, köşke gitti, yukarı çıktı, lambayı yaktı, kedi yatağının üstünde uyuyordu. Kediye uyandırmadan yatağa girdi.

Üstüne aynı anda beş top güllesi birden düşen denizdeki, ateş kusan İngiliz gemisi bir yalımdan tepe gibi suya gömülüyordu. Öteki gemiler daha durmadan ateş kusuyorlar, Çanak-kale Boğazının yamaçları yanıyor, tutuşmuş askerler kaçıyor, kendilerini denize atıyorlardı. Denizin yüzü yalım yalımdı. Her gülle düştükçe koskocaman dağ, bir o yana, bir bu yana sallanıyor, zangır zangır titriyor, yalımlarla karlar göğe savruluyor, taş toprak, kaya siperdeki askerlerin üstüne yağıyor, neden sonradır ki, her siperden dışarıya ancak birkaç asker çıkabiliyor, onlar da nereye gittiklerini bilmeden dağın doruğuna düşe kalka kaçıyorlardı. Birkaç gün sonra, nasılsa sağ kalmış, dökülen, yılgın, yarı ölü bir alay asker, dağın yamacında ayakta donmuş, yumulmuş, iki büklüm olmuş, yere kaskatı uzanmış bir asker ormanıya karşılaştı. Dağın öbür yamacını inerlerken de akşama doğru yeri göğü sarsan, bir fırtına çıktı, onlar da bu yamaçta dondular.

Vasili bir ovada tek başına yürüyordu. Deniz gibi sonsuz, apak kardan bir ovaydı. Birden, kulağının dibinden vızıldayarak bir kurşun geçti. Bir daha, bir daha... Vasili kendini yere at-

tı. Az sonra da uykusu geldi. Gittikçe uyuşuyor, tatlı bir uykuya gözkapakları iniyor, bedenine mestedici bir sıcaklık, yumuşacık yayılıyordu. Vasili bunun ne olduğunu biliyordu. Bir dakika daha karların üstünde kalsa donup kaskatı kesilecekti, asker ormanındakiler gibi. Böyle düşünmesiyle ayağa fırlaması bir oldu. Ayağa kalkar kalkmaz koşmaya başladı. Dört bir yanından vızır vızır kurşunlar geçiyordu. Yere bir daha yatmadı, yatınca uyuyacağının, bir daha da uyanamayacağının bilincindeydi. Hep Çanakkale'yi düşünüyordu, düşündüğünün hiç farkında olmadan. Çanakkaleden buraya, Sarıkamışa, Allahü ekber dağına, bu keskin kayalıklara, yeraltına, evleri yeraltına oyulmuş köylere ne zaman gelmiş, ne zaman kar yağmaya başlamış, ne zaman ordu bozulmuş, yüz geri etmiş hiç mi hiç anımsamıyordu. Dört bir yanından, başının yöresinden, bacaklarından, göğsünün oralardan durmadan arka arkaya kurşunlar geçiyor, o hiç aldırıyor, sakınmıyor, ürkmüyor, ılık bir bahar gününde çiçekli bir yolda yürür gibi dingin yürüyordu. Bu kurşunları sıkanlar belki de onu korkutmak, onunla alay etmek için ateş ediyorlardı. Bu ateş fırtınası evleri yeraltına oyulmuş bir köyü buluncaya kadar sürdü. Biteviye gidiyor, sağına soluna, önüne arkasına bakmıyordu. Bir köpek havlamasıyla uyandı. Kendine doğru havlayarak gelen köpeğe baktı, iri, boz bir çoban köpeğiydi. Yerin altındaki evin deliğinden yalınayak, başıkabak bir çocuk çıktı, köpeği boynundan kucakladı, aldı eve götürdü, kapı delikten içeriye girdiler. Vasili de arkalarından. Ev, koskocaman bir evdi. Koyunlarla aralarında bir çit bölme vardı. Ev halkı sekiye oturmuş, tandırın üstüne örtükleri yorganı üstlerine çekmişler konuşuyorlardı. Bir sürüden daha çok koyunların, mandaların, atların, eşeklerin soluklarının, tandırın sıcaklığı yüzüne çarpınca Vasili yere düştü. Kendine ancak ikinci gün gelebildi. Ona tas tas sıcak süt içirdiler, öğleyin bol yağlı bulgur pilavıyla yoğurt verdiler. Bu yeraltındaki köydeki yediği tandır ekmeği gibi lezzetli bir ekmeği, ömründe, hiçbir yerde yememişti.

Yataktan hemen ayağa fırladı. Kediye unutmuştu. Kedi yataktan yere düştü mırıltısını kesti. Hemen aşağıya indi. Karanlıkta gaz tenekesini buldu. Tüfeği omuzundaydı, iskeleye, kıyı-

dan gitti. Poyrazın kayığının yanından evinin önüne geldi. Poyrazın ışığı daha yanıyordu. Ben onu bu gece öldürmezsem o beni öldürecek. Veririm ateşi, bir anda alışı, ev, yarım saatte de yanar kül olur. Bütün bu evlerin de hepsi yanar. Poyraz da uyanık, hemen kaçır ya karanlıkta vuramazsam.

Ya karanlıkta vuramazsam, diye diye sabahı etti. Gün doğarken de kamışlığın içine çekildi. Bu sefer ne tüfeği doldurdu, boşalttı, ne eli ayağı çözüldü, ne bir şey oldu. Ama bekledi, bekledi Poyraz ne evden çıktı, ne de başka bir yerde gözüktü. Öfkeyle kamışlıktan çıktı, ılgınların içine, koyağın dibine saklanmadan mağaraya yürüdü, kayığını dışarı çıkardı. Yüz kulaç kadar açıkta durdu oltalarını düzeltti, sıyırtmayla birkaç küçük balık tuttu, küçük küçük kesti, yem yaptı, açıldı, çok iyi bildiği bir taş geldi, taş balık kaynıyordu. Dönerken motoru çalıştırmadı, kürek çekti. Gün kavuşurken adaya çıktı.

Çok, çok korkuyordu Poyrazdan. Adaya çıkan ilk kişiyi öldüreceği yeminini unutmuş ona bu sebepten düşman kesilmişti. Bir de her gün biraz daha ondan korkuyor, her gün biraz daha, adayı yakıp buradan uzaklaşmak düşüncesi kökleşiyor, her gün onu öldürmek kararı yeni, sağlam, vazgeçilmez bir kararlılık kazanıyordu.

Cuma günü balığa çıkmadı, cumartesi günü açık açık, saklanmadan sinmeden en görülebilecek yerlerde, bütün adayı, Poyrazı arayarak dolaştı. Karlı ovada yürürken başının yöresinden vızır vızır geçen kurşunların arasında yürüyüşü düştü aklına. Pazar günü kiliseye gitti. Artık her şeye hazırды. Poyrazın mezarının başucuna koyacağı haçı bile hazırladı. Tüfeğini, kurşunları, tabancasını gözden geçirdi, evine gitti, en güzel bayramlık giyitlerini giyindi, dışarı çıktı, köşklere giderken denizde, bu yana gelen Kadri Kaptanın teknesini gördü, yolunu kamışlığa çevirdi, koyağa indi. Otlar, çiçekler o kadar uzamıştı ki, Vasili içinde yitti. Ilgınlıktan sürünerek kamışlığa girdi. Kedisini artık onu izlemiyordu, nedendi acaba? Bugünlerde de adaya üst üste insanlar geliyordu, hayrola.

Kadri Kaptanın teknesinin iskeleğe yanaştığını, iskelenin çıkardığı sestən anladı. Tahta gıcırtilarının arkasından da tanıdık bir kadın sesi geldi. Vasili, bu tanıdık ses kimin sesi, diye

ayağa kalktı, kamışları, uzamış gitmiş sazları, bol tozaklı oklukları araladı. İskelenin üstüne çıkmış şen şakrak gülen Lenayı gördü. Önce onun da içine bir sevinç doğdu, Lena ana kaçmış, dedi. Lena, birden, “Vasili, Vasili, Vasili ben geldim,” diye bağırınca ürkererek yerine oturdu. Kadri Kaptanın teknesi geriye dönmüş uzaklaşırken Lena sırtındaki torbasını sedirin üstüne koydu, “Vasili, Vasili, Vasili, ben geldim,” diye değirmene yurkarı koşarcasına yürüdü. Değirmenden Vasilinin evine döndü, “Ben geldim, Vasili ben geldim,” diye kapıyı yumrukladı. Bekledi, bekledi, ses sada çıkmayınca şeftali bahçelerinin içine girdi. Bağırıyordu. Bağırması bir sevinç çılgılığıydı. Bu ada ada oldu olalı böyle sevinçli bir ses, böyle aydınlık, ışık gibi açmış bir yüz, pırıl pırıl, masmavi ipiltili bir çift göz görmemişti. Bu sevinç Vasiliyi de sardı, kalkabilse, arkasından koşsa Lena anayı kucaklasaydı. Birkaç kez ayağa kalktı, Poyraz aklına düştü, yerine oturdu. Bu kadın bu kadar bağırıyor da Poyraz neden hiç ses çıkarmıyordu? O tam bunu düşünürken doğudaki değirmenin oradan bir ses duyuldu. Vasili artık Poyrazın sesini tanıyordu. Poyraz, “kim o, kim o, gelen kim?” diye iskeleye kadar geldi. Sesi duyan Lena da oraya koştu. Bu sesin Vasilinin sesi olmadığını, yabancı bir ses olduğunu anlamış, belki de, öldürmediğine göre, Vasilinin arkadaşıdır bu adam, diye düşünmüştü.

Poyraz, kendisine doğru koşarak gelen Lenayı karşılamak için ona doğru yürüdü. Kadının yanına gelince çok şaşırdı. Yüzü kırış kırış olmuş, bu derin, duru mavi gözlü, ak başörtülü, kısa boylu kadın iliklerine kadar işlemiş mutluluğunu dağa taşsa, ota çiçeğe, börtü böceğe dağıtıyordu.

“Ben geldim, ben geldim, ben geldim,” diyor, bir genç kız gibi yanakları çukurlaşarak gülüyordu.

“Hoş geldin,” dedi Poyraz onun mutluluk fırtınasının içinde kalarak. “Hoş geldin, safalar getirdin.”

“Hoş bulduk. Sen kimsin?”

“Benim adım Poyraz Musa.”

“Ne yaparsın burda?”

“Ben buraya yerleşmeye geldim. Şu evi satın aldım. Şu değirmeni de...” Evi ve değirmeni eliyle gösterdi.

“Para verdin?”

"Para verdim."

"Kimdir o?"

"Hükümete."

"Ben anladım."

"Sensin kimsin?"

"Ben?"

"Sen."

"Ben Lena Papazoğlu. Dört oğlum gitti Çanakkaleye, Mustafa Kemal Paşanın yanına. Harbetti. Sonra başka yerlere gitti, Mustafa Kemal Paşanın yanında. Sonra Yunan çıktı benim dört oğlum yanında Mustafa Kemal Paşanın. Mustafa Kemal Paşa, dedi onlara, harp bitti, siz kalasınız benim yanımda. Ben çok sevmiş sizi. Gönderin bir adam adaya, alsın gelsin Lenayı. Geldi yüzbaşı, söyledi, söyledi siz gidecek Atinaya, Yunanistana. Ben, dedim, sen yüzbaşı, sen bilirsin, ben gitmem Yunanistan. Bana sordu mu Yunanistan, sen gelirsın Atina. Ben dedim, var dört oğlusu Mustafa Kemal Paşanın yanında. Gitti onunla beraber İzmirin içine. Söyler benim iki oğlusu beraber Kemal Paşa ilen, Çanakkale içinde aynalı çarşı, mama ben giderim düşmana karşı. Dedim yüzbaşı, ben adada hiç yere çıkmam, beklerim iki oğlusu, göndersin bana Kemal Paşa. Ben ona telgraf, ben kaçtım Atinada, gönder bir oğlusu, ben görsün onu, gelsin ötekisi."

Atinaya nasıl gittiklerini, üst üste balıkçı teknelerine nasıl bindiklerini, balıkçı teknelerinde, çürük, küçük vapurlarda nasıl rezil kepaze olduklarını, onların hepsini bir dağın yamacına nasıl üst üste yığdıklarını, Yunanlıların onlara, Türk, diye nasıl sövdüklerini, susuz, aç bıraktıklarını, o dağın dibinde aha bu deniz kadar insan olduğunu, her gün çocukların hepsinin öldüğünü, kendisinin nasıl kaçtığını bir İngiliz gemisine bindiğini, geminin tayfalarının çoğunun Türk olduğunu, ona saygıda kusur etmediklerini, o tayfaların içinde Karadenizli, kocaman burunlu, çıkık gırtlak kemikli bir baş tayfanın bulunduğunu...

"Dedim ona gel buraya birinci tayfamı. Dedim ona ben sana söyleyecek gizli. Tutmuş elimden götürmüş beni geminin başına. Söyle bana, nedir o gizli. Dedim, benim oğlusu baş tayfamı, getir kulağını bana, ben söylerim sana. Beni adadan kaçırdı Yunanlı. Benim var adam, üç bin senede ölmüş benim de-

de. Kemik var orada. Sormadı bana. Benim iki oğlusunu Kemal Paşanın yanında. Kemal Paşa izin verecek ona, git Lenayı gör, çabuk gel, diyecek. Oğlusunu gelecek adaya Lena yok, hiç kimse yok. Soracak kime? İşte ben de kaçtı. Gidecek Kemal Paşaya, diyecek, sen nasıl paşasın, ben Lena Papazoğlu, sen nasıl paşa, bana işte böyle, böyle, işte tam böyle yaptı Yunanlı. Benim dört oğlusunu..."

Baş tayfa Karadenizlinin onu nasıl gemide sakladığını, İzmir'e gelince balıkçı Hayriye teslim ettiğini, Hayrinin de onu kasabaya getirdiğini...

"Geldim iskeleye, nasıl gider adaya? Ben orada çok gezdim. Aç kaldım. Yok bir balıkçı. Dedim, sordum, bir genç adama, nerde evi Kaptan Kadri, dedi bana senin ne olur Kaptan Kadri, dedim, arkadaş. Genç gülmüş. Dedim kardaş. Genç gene gülmüş bana. Dedim, komşu. O gene gülmüş, demiş, sen Hoca Nasrettin, demiş. Sen nasıl bilmez komşu evi, senin nerede? Ben demiş ona eski komşu, sorma bana. Göster bana ev. İyi çocuk göstermiş bana ev. Ben gitmiş, çalmış çingirak. Ben demiş, ben Lena, Papazoğlu Lena. O demiş bana, ben bildim seni. Vay Lena, vay Lena. O, çok ağlamış, anası Kaptan Kadri. Akşam Kaptan Kadri yarın gelmiş, ben seni yarın götürür ada içine amma yok orda hiç insan, var bir kişi. O bilmez burada var başka bir... Vasili..."

Vasiliyi, kim olduğunu, askerdeyken dağda donduğunu, yaralarına kurt düştüğünü, Amele Taburunda sırtında çok ölü taşıdığını, deli olduğunu... Adaya ilk çıkacak kişiyi öldürmek için İncile el bastığını, ondan dolayı adada kaldığını, çok kocaman da silahları olduğunu...

"İlk sen çıktın adaya?"

"Ben."

"Seni öldürmedi Vasili?"

"Öldürmedi..."

"Ne için? Öldü Vasili?"

"Bilemem."

"Adada Vasili?"

"Adada."

"Sen nasıl görmedi?"

“Saklanıyor. Ben onu çok uzaktan görüyorum, sonra kayboluyor.”

“Ben gittim eve, vurdum kapı, yok.”

“Ben de gittim, yok.”

Lenayla Poyraz kalktılar, eve girdiler, bir tencere, iki sahan, bir tas, kaşık, dürülü yer sofrasıyla dışarı çıktılar. Poyraz birkaç sefer daha yaptı eve, bir şeyler daha getirdi. Lena, yaktığı ocakta pirinç pilavı yaptı. Tavada kızdırıp yaktığı tuzlu tereyağını pilavın üstüne döktü, bütün alanı hoş bir yanmış yağ kokusu aldı, Vasilinin ağzı sulandı, ne zamandır aç olduğu aklına düştü.

“Sen korkma Poyrazımu. Vasili delidir ama iyi bir çocuktur. Helal emmiş süt. Ben söyler ona, sen öldürme Poyrazımu. Var onda tüfek çok büyük. Var onda bir sandık fişek. O çok yapmış harp Rus ilen. Söylerim ona, Poyrazımu...”

“Söyle,” dedi gülererek Poyraz. “Söyle de Vasili beni öldürmesin ana.”

“Sen ye, pilav güzel yavrusu. Ben bulur Vasili, ona demiş, dur Vasili, tamam.”

“Tamam,” diye şakıdı Poyraz. Bir tek insan, bir yaşlı kadın insanın yaşamını birden değiştiriveriyor. O, oğullarının Sarıkamışta kaldığını bilmiyor mu, herkeslerden iyi biliyor ya inanmıyor, ne güzel. Ölünceye kadar da inanmayacak, oğulları hep Mustafa Kemal Paşanın yanında kalacak, ona yoldaşlık edecekler. O, bir daha, Mustafa Kemal Paşa bile çağırrsa adasından çıkmayacak.

Vasili öfkesinden deliye dönerek kamuşlıktan çıktı. Lenaya ağzına geleni söylüyordu. Şimdi ne yapacaktı, ikisini birden öldürecekti. Allah bin belanı versin Lena. Ne yapalım, kader böyle imiş Lena.

Evine gitti, kapıyı açtı içeriye girdi. Baktı ki içinde bir boşluk var. Ayakta, düşünerek bulmaya çalıştı. Buldu da, kedi ci-hannümada kalmıştı. Cihannümaya döndü. Kedi onu özlemiş, alt katta, tetikte bekliyordu. Daha uzaktan ayak seslerini duydu, miyavlamaya başladı. Kapı açılınca, uzun uzun Vasilinin bacaklarına süründü.

Vasili sabaha kadar uyumadı. Yüzbaşı geldi, bütün canavarlığı, zalimliğiyle karşısına dikildi. Durmadan da, bu sabah

ikisini de birden öldüreceği üstüne yemin ediyor, hem İncile, hem de Kurana el basıyordu.

Daha gün atmadan kalktı, doğru değirmene gitti. Yöresinde dolaştı. Yeşil başörtüsünü çok özlemişti. Burnunda tütüyordu. Alikiyse çok büyümüşü. Değirmeni dolaştı dolaştı, bir türlü içeriye giremiyordu. Yukarıya, kaynağın oraya çıktı. Buz gibi sudan üç avuç içti. Bir süre karanlık suda kudurmuş bir kurda dönmüş suretine baktı, ayağa kalktı, hızla değirmene indi, kapıda durmadan içeriye daldı. İkişer ikişer basamakları atlayarak ikinci kata çıktı, başörtüsüne baktı yerinde yoktu. Belki karanlıkta göremiyorum, diye çıktı pencereye oturdu, ayaklarını sarkıttı, gözlerini de başörtüsünden ayırmıyordu. Sanki bir büyü el gelecek, başörtüsünü gözlerinin önünden alıp götürecekti.

Gün doğdu, ortalık aydınlandı, değirmenin içi ışıkla doldu. Yeşil başörtüsü yoktu. Bir türlü gözlerine inanamıyor, yerinden kıpırdıyamıyordu.

“İşte bunu da yaptı bana sonunda,” diye bağırdı. Bağirtisi bir çığlıktı. Onu çoktan öldürmeliydim. Korkak, ödle, kuştan ürken it, bir adamı, avucunun içindeki bir adamı öldüremedin. Savaş görmüş adam, dünyanın en korkak adamıdır. O, bir daha değil insanı, bir sineği bile öldüremez. Şimdi iki kişiyi birden öldüreğim, üstelik de ananın arkadaşı. Dişlerini sıktı, çatırdattı, öyle bir öfkeyle iskeleye indi ki karşısına babası çıksa öldürürdü. Sağına soluna bakındı, hemen Poyrazın evine çıktı, yatak düzgün yapılmış kimsecikler yoktu. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi. Kapıda zıncı diye durdu. Kayık da yerinde yoktu. Sağa sola bakındı, köşklere koştu, şeftaliliğe gitti, tepeye çıktı, denizi taradı, hiçbir yerde bir nokta bile göremedi. Çok uzaklardan, duman içinde bir yolcu gemisi geçiyordu. Bağlara çıktı. Yamaç, yeni yapraklanmış üzüm kütüklerinden dolayı taze bir yeşillikte buğulanıyordu. Bağlardan denize, kütüklerin, bağ aralarındaki ağaçların altına baktı. Demek Lena onu bağlara getirmemişti. Bütün adayı kovuk, delik, kuytu aradıktan sonra deniz kıyısına indi, kumların üstünde yürüyerek bütün adayı döndü. Sonra evleri de teker teker aradı. Kayık olmadığına göre Poyraz denize balık tutmaya çıktı diyelim. Pekiyi, Lena

nerede? Onu da götürmüş olmasın, ödü koptu. Denizde en küçük bir karartı gözükmediğine göre, bu ahmak adam Lenayı da götürmüş olmasın. Bugün fırtına çıkacak, yağmur yağacak, öyle bir deniz yapacak ki zavallı Lena adasını gördüğünden bir gün sonra denize çıkılır mı be eşşek kafa, denize çıkarken hiç mi doğan güneşe bakmadın, bu sabah güneş kıpkırmızı, bir köz topu gibi doğmadı mı, doğduktan sonra donuklaşmadı mı, yöresi de dumanlanmadı mı? Böyle bir günde, be rezil, akılsız adam, insan, bin yaşında bir kadını yanına alır da denize çıkar mı, birkaç balık için? Sen hiç denizden anlamıyor musun, bak-sana deniz nasıl parlıyor, göz kamaştırmıyor mu, güneş vurmuş ayna gibi değil mi? Öyle bir bora fırtına geliyor ki, senin o ceviz gibi kayığın değil, koskocaman gemiler ortalarından yarırlılar da denizin dibini bulurlar. Belki de Kaba Ada önündedirler, koya sığınırklar fırtına dininceye kadar. Keçileri de, çiçekleri de görürler. Kaba Adaya umut bağlayınca rahatladı, evine gitti, bir çay yaptı, zeytin ekmek, peynir ve balla güzel, ağır ağır bir kahvaltı etti. Dinginlemişti, dışarıya çıktı, denizin kıyısına indi, denizin yüzü buruşuyor, dalgalar büyüyordu. Birdenbire de bir yel çıktı. İskeleye gelinceye kadar dalgalar yuvarlandı, başları kırıldı. İşler kötüye gidiyor, artık kurtulamazlar, dedi. Dalgalar gittikçe artacak. Yerinde duramıyor, gözlerini de denizden ayırmıyordu. İskeleye adanın batı ucuna geçti. Burada da kayığa benzer bir şey göremedi. Deniz, gözün görebildiği yere kadar bomboştu. Doğu ucuna gelinceye kadar artık dalgalar köpük içinde kalmışlar, başları koparak uçuşuyorlardı. Doğudan kuzeye geçti, mağaranın üstündeki kayalığa oturdu. Dalgalar, artık yarların üstüne kadar çıkıyor, fırtına ılık çalıyordu. "Her şey bitti," dedi inleyerek. İçini çekti. "Vay," dedi, "vay Lena. İki oğlunun ikisinin de Allahuekber dağlarının karlarının altında kaldığını bilmiyor." Dalgalar o kadar büyüdü ki adayı sallıyordu sanki. Vasili artık denize de bakmıyordu. Poyraza da sövmüyordu. Ölü bir kişiye sövülür mü? Gel dünyanın öbür ucundan, yerleş bir adaya, evler, değirmenler satın al, sonra da, sonra da...

Yerinden kalktı, sanki içi boşalmıştı. İnsanı devirecek kadar güçlü yele karşı yürüdü. Yeller, ona çarptıkça kendine geldi.

Yıldızpoyraz esiyordu. Bu yıldızpoyraz da kolay kolay dönmezdi. Gene gözlerini denize dikti, kavak boyu dalgalardan başka bir şey göremedi. Bir kayanın üstüne oturdu, yüzünü elleri arasına aldı. "Ah bir kurtulsa bu adam, aah bir kurtulsa, onu bir kere değil, bin kere öldürürüm. Aaah, bir kurtulsa..."

Gittikçe öfkesi arttı, öfkesi arttıkça küfürlerini çoğalttı, Poyraz Musanın sövmedik hiçbir yerini bırakmadı.

"Kurtulamaz, o ceviz kabuğu bu fırtınadan. Boğulur Poyraz, Lenayı çıkarmamıştır denize. Niçin çıkarsın o yaşlı, bin yaşındaki kadını, ne işine yarar denizde? Belli olmaz ki, belki sen de gel, demiştir. O da, olur yavrusu, Poyrazımu, öteki de... Bu yüzden denizin dibini boylamıştır." O kadar dolaştı adayı. Lena adada olsa onu görmez miydi, gözlerinden hiç kaçır mıydı? "Yaşlıdır, belki de gözleri görmez olmuştur," diye bir umut daha aşıladı yüreğine.

Gözleri görmez olmuştur, diye kendi kendine de birkaç kez söylendi. Gözleri görmez olmuştur. İçi rahatladı, az bir süre geçince de öfkelen-di:

"Geber ulan köpek. Geber ulan, geber ulan," diye dişlerini sıktı, dişleri çatırdadı. "Geber ulan çingene. Balıklar, seni paramparça etmişlerdir. Bu denizde çok, sürüyle köpekbalığı vardır, şimdiye bir küçücük parçan bile kalmamıştır. Hepsi köpekbalıklarının karnındadır. Oh olsun sana, oh olsun! Elimden iyi kurtuldun. Ben de seni bin kere öldürüp bin parçaya bölecektim. İyi oldu, temiz."

Bir sarhoş gibi yalpalıyordu. Yönünü denize döndü bağırdı:

"Bin parça, bin parça... Hepsi de balıkların karnında. Köpekbalıklarının," derken denizde bir kayık gördü. Kayık, bir iniyor, ortadan siliniyor, bir çıkıyor, sonra uzun bir süre yitiyor, gözden siliniyordu. Kayığın içinde iri bir adamın karartısı kürek çekiyordu.

Vasili adımlarını sıklaştırdı, gözlerini bir yitip bir gözüken kayıktan ayırmadan geldi, mağaranın üstündeki kayalığın üstünde durdu, bir kaya parçası gibi orada dikildi kaldı.

Kayıktaki adam, Vasili artık onun Poyraz olduğunu anlamıştı, Poyraz yılmıyor, dev gibi dalgalar onu oradan oraya atarken kürek çekmesini sürdürüyor. Deniz gümdürdüyor, yar-

lara, kayalıklara çarpan dalgalar kıyıda top gibi patlıyor, bacaklarını açmış, bir iyice germiş Vasili, kayalığın üstünde fırtınaya karşı tutunabilmek için var gücünü harcıyordu.

Bir ara kayık iyice gözden silindi, Vasili durumunu bozmadı. Kayık dalgaların tepesinde gözükünce de, olduğu yerden kıpırdanmadan, öyle kalakaldı.

Kayık, dalgalar azgınlattıkça daha uzun yitiyor, neden sonradır ki ortaya çıkıyor, çıkar çıkmaz da dalgaların arasında kalıyor, çok az ilerliyor, belki de hiç ilerlemiyordu. Sonunda kayık iyice yitti. Korkunç dalgalar geliyor geçiyor, kayık bir türlü gözüküyordu. Epeyi bir süre geçtikten sonra kayık yerine, bir dalganın tepesinde Poyrazı gördü, kulaç atmaya çalışıyor, iki kulaç atamadan dalga onu altına alıveriyordu. Gittikçe büyüyen dalgalar arasında oradan oraya savrulan Poyraz artık kulaç da atamıyor, arada sırada ancak kollarını sallayabiliyor, ardından da dalgalara gömülüyordu. Artık boğulacağı kesindi.

Vasili, ağır ağır, soğukkanlı kayalıktan indi. Dalgalar mağaranın önündeki kumluğu geçip kayalıkta bomba gibi patlıyordu. Vasili suya daldı, kayalığı geçti, içeriye girdi. Sular mağaranın nerdeyse dibine kadar gelmişti. Kayığına bir iki teneke benzin koydu, dışarıya sürdü, kolaylıkla içine bindi. Motoru çalıştırdı. Yepyeni motor güçlüydü. Dalgalar onu oradan oraya atıyordu ya gene de ilerliyordu.

İlerde bir dalganın üstünde çırpınan Poyrazı gene gördü, dümeni ona doğru kırdı.

Poyraz Musa bir görünüyor, bir dalgaların arkasında kalıyor, bir süre gözükmüyor, bir an gözüktüğünde de başka dev bir dalganın altına giriveriyordu. Batıyor çıkıyor, denizle cebelleşiyor, çabaları hiçbir işe yaramıyordu.

Vasilinin motoru da öyle kolay yol alamıyor, dalgalar onu oradan oraya atıyordu.

Vasili bir ara batıp çıkan Poyrazı göremez oldu. İlk olarak da soğukkanlılığını yitirdi, ayağa kalktı. Sağdan soldan yüklenen dalgalar, nerdeyse onu, bir canavar gibi, motorun üstünden alacaklar, denizin dibine götüreceklerdi. Dümenin yanına çöküverdi, sol eliyle de küpeşteye yapıştı. Gözlerini de Poyraz Musanın yittiği yerden ayıramıyordu. Birden bir dalganın ak köpüklerinin üstünde Poyrazı gördü, Poyraz dalganın tepesinde çırpınıyor, yüzer gibi bir şeyler de yapıyordu. Dalga, Poyrazı bu yana atınca Vasili bir sevindi, bir sevindi, bir süre sevincinden ne yapacağını bilemedi, ayağa kalktı, ayakta duramadı, hemencecik de oturdu. Poyraz, gene yitmiş, Vasilinin sevinci kursağında kalmıştı. Dalgaların ortasında kalakalmış Poyrazın bir dalganın tepesinde gene gözükmek için bekliyordu. Biraz sonra Poyraz ulu bir dalganın üstünde gözüktü. Vasili dümeni o dalganın üstüne kırdı. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Dalga üstünden geldi geçti, kayığın içine su doldu ya batıracak kadar değil. Vasili heyecanlanmadı. Böyle denizlerden çok geriye kalmış, böyle çok tepeden tırnağa suya batmış çıkmıştı.

Dalga geçip gittikten sonra Vasili, denizin üstüne uzanmış kalmış, ancak ellerini oynatabilen Poyrazı gördü. Arkadan yükse- lerek gelen dalga daha epey uzaktaydı. Vasili Poyraza ulaşabilir- di. Dalga yetişmeden de ulaştı, Poyrazın koluna yapıştı, bu sırada da kayık gelen dalganın tepesinden aşağıya indi. Poyraz ierdey- di, ortaya sırtüstü uzanmış, soluk alır gibiydi. Vasili onu ağız aşa- ğıya çevirdi. Onunla uğraşacak zamanı yoktu, Poyraz canlıydı ya! İçinden bir sevinç türküsüne benzer bir şeyler geçiyordu. Az daha kayalıkların üstüne düşecekler, paramparca olacaklardı. An- cak iskelenin yanındaki kumlarda karaya ıkabilirlerdi. Dümeni dalgaların üstüne kırdı, uzaktan, yan yan iskeleye doğru zorla yol alıyorlardı. Gözlerini de Poyrazın sırtından ayırmıyordu. Adamın sırtı, uzun aralıklarla da olsa inip kalkıyordu. O, her soluk aldıkça Vasilinin yüreği sevinçten göğsüne sığmıyordu.

İskelenin karşısına geldiğini uzun kamışların prklerini görünce anladı. Sonrasını anımsamıyor. Kendine gelince kayığın kumsalı, çakıltaşlarını aşıp çınarların altına kadar çıktığını gr- d. “Amma da dalga!” dedi Vasili, usul usul kendine geliyordu.

Lenanın yüzü cehennem gibi olmuş, öteden, kamışların ar- dından çıkmış geliyordu. Yumulmuş, bir topacık kalmıştı. Ka- yığın yanına gelince ağlayarak, dizlerini dövmeye başladı.

Vasili güvenli bir sesle:

“Ağlama Lena,” dedi, “lmedi.”

Lena, kirp diye ağlamasını kesti. O anda da ağlaması se- vince dönüştü.

“Demek l değil, sen onu nerede buldun?”

“Denizde,” diye gülümsedi Vasili.

“Adaya ilk çıkan Poyraz değil mi?”

“O.”

“Sen onu öldürmeyecek miydin, yemin etmemiş miydin?”

“ldrecektim.”

Lena daha başka bir şey sormadı. Vasili de konuşmadı. Poyrazı kayığın içinden aldı, ağız aşağı sedirin üstüne yatırdı, onu bir süre sağa sola salladı, kaldırdı indirdi.

“Poyraz su yutmamış Lena,” dedi. Sevincini Lenaya belli etmek istemiyor, yüzünü azdırıyordu ya Lena onun bir sevinç fırtınasında devindiğini çoktan anlamıştı.

“Poyrazı eve taşıyalım. Sen git çamaşırlarını hazırla. Bir de çay kaynat. Havlu var mı içerde? Baksana ben de su içindeyim.”

Bütün bunları Rumca konuşuyorlardı. Lena Poyrazın evine koşarken Vasili de Poyrazı sırtladı eve götürdü, onu bir koltuğa oturttu el çabukluğuyla da soydu. Lena yepyeni havluları getirmiş Vasiliye uzatıyordu. Vasili Poyrazı tepeden tırnağa kuruladı, yepyeni çamaşırlarını giydirdi.

“Bak Lena, gördün mü, gözkapaklarını oynatıyor. Sen çayı hazırla. Ben hemen eve gidip üstümü başımı değiştirip gele-yim. Poyraz az sonra gözlerini açar. Sen ona, ben gelinceye kadar bol şekerli çay ver.”

“Ya içmezse? Bu Türkler hiç belli olmazlar. Ama bu çok iyi bir adam.”

“Çayı içmezse sen de başından aşağıya dök.”

Çıktı, az bir sürede de döndü, Poyraz gözlerini açmış, sırtını duvara dayamıştı. Vasiliyi görür görmez bir tuhaf, çığlığa benzer, uzun bir çığlık atacakmış da atamamış gibi bir ses çıkardı, elini boğazına attı, eli bomboş kaldı. Çırpındı, ayağa kalkmaya çalıştı. Durmadan eli göğsüne, boğazına gidiyor, bir şeyler arıyor, ardından elleri, bütün bedenini titreyen, uçan bir çabuklukla tepeden tırnağa tarıyordu. O kadar çırpındı, o kadar kıvrandı ki bitkin elleri yorganın üstüne düşüverdi. Gözleri de kapandı. Yüzü sarı yeşile kesti. İnliyordu belli belirsiz, can verir gibi.

“Ne oldu, ne oldu?” diye telaşlandı Vasili.

Lena ne yapacağını bilemiyor, oralarda, kendi yöresinde dönüp duruyordu.

“Ne oldu, ne oldu?”

“Muska,” dedi Poyraz ölmüş bir sesle. Mosmor olmuş dudakları ancak titreyerek.

“Ne, ne, ne?”

“Muska.”

Vasili birkaç kere daha söylettikten sonra Poyrazın muska dediğini anlayabildi.

“Gördüm,” dedi Vasili, “gördüm, gördüm. Seni kolundan tuttuğumda, seni kayığın içinde yüzükoyun döndürürken de boynunda parlayan bir şey gördüm. Altın gibi bir şey.”

“Nerede o?” diye bütün gücünü toplayarak gözlerini ardına kadar açtı Poyraz.

Vasili düşündü:

“Belki kayığın içine düşmüştür.”

Koşarak kayığa gitti, gitmesiyle elinde muska dönmesi bir oldu.

“Al,” dedi, “bu değil mi?”

Poyraz, “Bu” derken ayağa fırlamak istedi, yerinden kıpırdı, elini uzattı Vasiliye, Vasili muskayı uzatırken Poyraz uzandı onun elini öptü. Vasili elini hızla çekerken muska yorganın üstüne düştü. Poyraz muskayı ona gösterdi. Vasili muskayı elinden aldı boğazına taktı. Poyraz gülümsedi. Uzun bir süre gülümsemesi yüzünde bir sevinç olarkten şakıdı.

Lena da durulmuş, o da gülümsüyordu. Yalnız Vasilinin şaşkınlığı daha sürüyordu.

Lena:

“Vasili bu,” dedi, “Poyraz oğlum, Vasili bu!”

Poyraz ona uzun uzun baktı.

“Vasili bu işte. Bu Vasili o Vasili işte.”

Bakıştıkları sürece hiç konuşmadılar. Sonra ikisini birden bir gülmedir aldı, Lena da onlara katıldı.

“Sen gerçekten o musun, Vasili misin?”

“Benim,” dedi Vasili.

Yer yatağının yanından bir yer gösterdi!

“Gel otur şuraya!”

Vasili döşegin üstüne utangaç, oturdu.

“Ana, Vasiliye de bir çay, o da üşüdü.”

“Ben de üşüdüm. Bir çay,” dedi Vasili.

Yaramaz çocuklar gibi hem utangaç, hem de hınzır, orada birbirlerine bakıp bakıp gülümsüyorlar, sonra da başlarını önlerine eğiyor düşüncelere dalıyorlardı. Güldükleri anlarda da Poyrazın eli hep muskasına gidiyor, tapınırcasına onu okşuyordu.

Vasili, üst üste beş kadeh çayı içtikten sonra ayağa kalktı, “şimdi gelirim,” dedi gitti. Bu arada da Poyraz, o kapıdan çıkarken onu tepeden tırnağa sevgiyle, dostlukla, minnetle süzdü. O karartının boyu çok uzundu, diye de düşündü. Bu Vasili o değil mi? Lenaya göre adada kalan, adaya ilk çıkacak kişiyi

öldürmeye yemin eden, arkadaşları korkup da kaçan, burada tek başına kalan kişi bu Vasili, o Vasili değil mi? Belli belirsiz gülümsedi. Bu, o Vasiliyse beni niçin öldürmedi? Öyleyse beni boğulmaktan neden kurtardı?

“Lena!”

“Buyur oğlum. İyi misin?”

“Bu Vasili o Vasili değil mi?”

“Odur.”

“Peki, adada dolaşan o karartı kimdi?”

“O da budur.”

“Peki, öyleyse beni niçin öldürmedi?”

“Bilmem.”

“Peki, beni boğulmaktan niçin kurtardı?”

Üç dakika daha yetişmese, ben denizin dibindeydim. Şimdiye kadar da balıklar beni parça parça etmiş, yemişlerdi. Hazır eline düşmüşken, ben ölürlen?..

“O, çok iyi bir çocuktur.”

Denizin yüzü kırıştı, ortalık birden karardı. Şimdiye kadar beş tane iri çipura tutmuştu. Daha da tutacaktı. Deniz, balık kaynıyordu. Ve lezzetli bir balıktır çipura. En çok Çanakkale Boğazında, Ege denizinde de bol bulunur. Oltasını çekmeye fırsat bulamadı, deniz birden patladı. Poyraz çabucak toparlanıp küreklere asıldı can havliyle çekmeye başladı. Ortalık gittikçe kararıyor, dalgaların uçları ağarıyor, kırılıp uçuyordu. Sonra dalgalar gittikçe büyüdü, küçücük kayığa dört bir yandan yüklendiler. Poyraz kendisini bir, dalgaların tepesinde buluyor, bir, karanlık bir kuyuya iniyordu.

Adanın arkasına yaklaştığında o karartıyı yeniden gördü. Yorulmuş bitmişti. Kollarını kaldıramıyordu. Eli ayağı iyice çözülmüştü. Deniz de azıttıkça azıtıyor, saldırıyor, Poyraz, kendini toparlıyor küreklere yapışıyor, iki kürek çekip adaya birazcık daha yaklaşıyor, kayığı kuşatmış dalgalar onu alıyor uzaklara atıyordu. Bir yandan da ter içinde kalmış, ter gözlerini yakıyor, açtırmıyordu. Birden ada, az ilerisindeymiş gibi, elini uzatınca tutacakmış gibi karşısına çıkıyor, kayalara düşüp paramparça olacak, diye ödü kopuyor, sonra da birden ortadan siliniyor yitip gidiyordu. Sonra elleri kürekleri tutamaz oldu.

Küpeştelere yapıştı, artık hiçbir şeyi görmüyordu. Arada sırada o uzun karartı gözlerinin önünden geçip gidiyor, bir dalganın üstünden iniyor, başka bir dalgaya bininceye kadar bir daha gözüküyordu. Sonra her şey silindi, dünya kapkaranlık oldu, denizin dibine indi. Denizin dibine gün vurdu. Binlerce balık ışıklar saçarak, sarı, yeşil, mor, kırmızı, yanıp sönerak yöresinde kaçışarak döndüler. Denizin altı onu çektikçe çekiyor, bir kapkaranlık kesiliyor, bir apaydınlık, binbir renkte uçuşan, kıvılcımlanan balıklarla birlikte ışıklar saçıyordu. Ardından bir karanlığa daha gömüldü. Karanlık bile silindi. Son olarak gözlerinin önünden incecik, keskin bir ışık, karanlığı ortadan biçip geçti gitti.

Vasili gözlerinin önündeydi, gülümsüyordu. Karşısında kilimin ortasına konmuş büyük bir kavanoz gördü. Kavanoza apak petekli bal doldurulmuştu.

“Bu ne?”

“Bal,” dedi Vasili. “Ermış Tanasiden sana armağan.”

Bir Lena aldı Tanasiyi anlattı, bir Vasili... Ermış Tanasiyi o kadar seviyorlardı ki anlata anlata bitiremiyorlardı.

“Anladım,” dedi Poyraz gülerak, “inşallah onu ben de görür tanırım.”

“İnşallah,” dedi Lena. “İnşallah ama o çok yaşlıydı giderken. Benden de yaşlıydı. Diyorlar ki canımu, diyorlar ki...” Durdu, bekledi. Söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi diye ikirciklendi. “Diyorlar ki,” diye gene başladı. “Bir yaşlı insan toprağından ayrılırsa o çok yaşamazmış, diyorlar.”

Vasili hep yere bakıyor, konuşuyor, gülüyor, seviniyor ya, bir türlü Poyrazın yüzüne, gözlerinin içine bakamıyordu. Onun bu utangaçlığının, sıkıntısının sebebini Poyraz çoktan anlamıştı ya elinden ne gelirdi. Vasiliye ne anlatabilirdi.

Poyraz:

“Haklı,” dedi, “haklı ermiş Tanasi. Bakın, iki üç balık için, Vasili olmasaydı ben çoktan köpekbalıklarının karnındaydım.”

Birden telaşlandı, kalkmaya davrandı daha gücü yerine gelmemişti, doğrulamadı.

“Benim balıklar nerede?”

“Denize geri kaçtılar,” dedi Vasili.

Poyraz düşündü kaldı. Bir şeyleri anımsar gibi oldu ya anımsayamadı.

“Demek denize geri kaçtılar?”

Kaçtılar, derken anımsadı, güldü.

“Yahu Ana,” dedi, “sen ne biçim anasın, balıklar kaçmışsa ne olmuş yani. Bak, petekli bala bak, onun içinde ne var?” Kavanozun yanındaki küçük fıçıyı gösterdi. “İşte şunun?”

“Zeytin.”

“Şunun?”

“Peynir?”

“Şunun?”

“Yağ.”

“Bu Tanasi bütün bunları düşmanlarına bırakıp da gitti, öyle mi?”

“Onun şu dünyada iyiden de, kötüden de hiç düşmanı yoktu. Sen iyileş de seni onun ambarına götüreyim, bize bıraktıkları on eve yeter.”

“Bize değil,” diye güldü Poyraz, “herkese bıraktıkları...”

“Herkese bıraktıkları,” diye onayladı Vasili. “Bütün insanlara bıraktıkları...”

Lena:

“Aaaah vre çocuklar, ben Tanasinin gençliğini bilirim. Öyle iyi, öyle yakışıklı bir delikanlıydı ki Tanasi, Türkler ne diyorlar, diyorlar yakışıklı adamın nah burası da,” yüreğini gösterdi, “güzel olur, diyorlar. Bütün bu adalardaki, kıyılardaki kızların hepsi ona aşıktı. Boyu da sizin boylarınız kadardı, nah böyle uzun.”

“Ana, deniz beni öldüremedi ama, sen beni acımdan öldüreceksin.”

“Hayde yavrusimu, sen uyu. Ben hemen sana şimdi ekmek, pilav yaparım. Hemen yavrusimu, sonra sen hiç ölmeyecek.”

Lena sevinçle merdivenleri indi.

Vasili, yere bakarak, duyulur duyulmaz:

“Poyrazimu, kardeşimu sen yat şimdi, ben de Lenaya yardım edeyim.”

Poyraz mutlu, gülümseyerek başını yastığa koyarken, gözleri yaş içinde kalmış, hey insanoğlu, güzelim insanoğlu, sen ne

biçim bir yaratıksın böyle, ne anlaşılmaz... Onun düşmanları yoktu. O hiçbir yaratığa düşman değildi. Kurda kuşa, börtü böceğe, yılanı çiyana hayrandı. Her yaratığın bir güzelliği vardır, bir güzel yanı. Ne demiş ermiş Tanasi, yeter ki bir damla insan teri boşa gitmesin. İnsan soyunun güzelliği alın terindedir. Heybre Tanasi, boşa giden, insanın karnına girmeyen bir buğday tanesi, bir tek zeytin, bir elma, bir... Neye, ne kadar alın teri dökmüşse insanoğlu hepsi bizden sonra bu adaya geleceklere analarının sütü gibi helal olsun, demiş ermiş Tanasi.

Lenayla Vasili Poyrazı üç gün yatağından çıkarmadılar. Ölmüş dirilmiş Poyrazın da yataktan çıkacak hali yoktu ya.

Savaşa çok genç çağrılmıştı. Epeyce okumuşluğu olduğu için küçük zabıt olarak katılmıştı orduya. Tifüsten sapır sapır dökülen, Allahuekber dağlarının yamaçlarında ayakta donup kazık kesilmiş asker ormanını görmüş, insanların nasıl donup kaldığına, yere düşmediklerine şaşmış kalmıştı. Uçsuz bucaksız yamaçlarda donmuş bir ulu orman. Gözlerine bir türlü inanamıyordu ya donmuş, taş kesilmiş insan ormanı da bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Allahuekber dağlarında bit yiyen, donan doksan bin asker, söylemesi dile kolay.

Bozulmuş ordunun kalıntıları Allahuekberden sonra Ağrı dağı düzlüğüne indi. Açtılar, perişandılar ve kaçabildikleri kadar kaçıyor, güneye, batıya, orta Anadolu'ya göç etmiş boş köylerden düş kırıklığına uğramış geçiyor, nasılsa kaçamamış bir köyü bulunca da sevinçlerinden deliye dönüyor, neleri var, neleri yoksa yağma ediyorlar, köyde bir zırnık yiyecek kalmayınca kadar tüketip öyle yollara düşüyorlardı. Mezopotamya düzlüğüne indiklerinde koca bir taburdan yedi kişi kalmışlardı. Buraların halkı konukseverdi. Bir de yiyecek bir şeyleri vardı. Hakkaride köy köy dolaşarak çok süt içtiler, çok kavurma, tereyağı, çok yoğurt, çok bulgur aşısı yediler. Bayağı da şişmanlayıp kendilerine geldiler. Buralarda savaştan, doksan bin kişilik ordunun sakat, bir deri bir kemik, hasta kalıntısından başka askere benzer kimsecikler yoktu. Bir kısım halk, Kürdü, Arabı, Türkü silahlanmışlar Yezidi avına çıkmışlardı. Poyrazın küçük, bitkin, yılgın birliği de Yezidi avcılarına, ister istemez katıldı. Yezidi avcılarına katılmış başka ordu kalıntılarıyla da, başka çete-

lerle de karşılaştılar. Bu çeteler Yezidi köylerine giriyor, yedi-
den yetmişe hiçbir canlı bırakmamacasına kurşundan, süngü-
den geçiriyorlar, koyunlarını, keçilerini, atlarını eşeklerini, halı-
larını kilimlerini, buğdaylarını unlarını, kadınlarının takılarını,
paralarını alıyorlardı. Kırımı haber alıp da dağlara kaçanları da
teker teker avlıyorlar, hiçbir Yezidinin kaçmasına da izin vermi-
yorlardı.

Bir sabah, Dicleyi geçer geçmez bir Yezidi göçüyle gene
karşılaştılar. Göç, yaya atlı eşekli, öküzlü inekli, koyunları, keçi-
leriyle dağlara çekiliyordu. Göçün ardı arkası gözükmiyordu.
Yezidilerin de biraz silahlı atlıları vardı ve onlar göçün önün-
deydiler. Atlı Kürtler, Türkler, Araplar, asker kaçakları birleş-
mişler, Yezidilerden, silahsız köylülerden zorla aldıkları atlara
binmişler, dişlerine kadar silahlanmış, Yezidi bölgesine girmiş-
lerdi. Dağlar ve çöl kana batmış çıkmıştı. Yezidi atlılarıyla çar-
pışma başladı. Bir avuç Yezidiyle bir taburdan çok Yezidi avcı-
sının boğuşması geceli gündüzlü iki gün sürdü.

Yezidi savaşılarının hepsi öldürüldü, ölüleri çırılçıplak so-
yuldu, Dicleye atıldı. Sonra silahsızlara geldi sıra, önce erkekle-
ri, erkek çocukları öldürdüler, çırılçıplak soydular Dicleye attılar.
Sonra kadınları, kızları... Kadınlardan aldıkları takıları, er-
keklerden aldıkları paraları, saatları bir hurmanın altına yığıyor-
lardı. Sonra paylaşım başladı. Yağmacıların genç beyi, talanı iki-
ye böldü yarısını kendi aldı. Genç Bey, öteki yarısını da kuyruk
olmuş çetelerine dağıttı. Askerlere ötekilerden çok para, altın sa-
at verdi. Poyraz Musa, bir avuç altın köstekli, altın saatını saat-
ların arasından kendi seçti. Bey ona böyle buyurmuştu. Çünkü
Bey onun bir küçük zabıt olduğunu giyitinden anlamıştı.

Ve kırım ve paylaşım üç gün sürdü. Daha sonra çok Yezidi
köyü bastılar, çok Yezidi kestiler. Dicle yarlarının üstüne ulu
ateşler yaktılar, közlerinde koyunlar kızarttılar. Çölde çok sıcak
vardı. Bey, dağlara mı, Lalişe mi, diye sordu. Lalişte çok altın
var, çok da Yezidi. Şeytanın da evi orada. Şeytan da o evde ya-
şarmış. Lalişe gidersek, çok Yezidi öldürürüz. Onlar da bizden
öldürürler. Yalnız bizden ölenler doğru cennete giderler. Çünkü
onlar biliyorsunuz, Yezidiler şeytana taparlar, Şeytan da Alla-
hın en büyük düşmanıdır, onun için biz şeytani öldürmeye git-

tiğimiz için, şehit düşersek, doğru, sorgusuz sualsiz Allahın cennetine gideriz. Hele bir de şeytanı öldürürsek Allah bizi kendisine vezir, hem de sadrazam yapar. Şeytanın evinin duvarları, çatısı, eşik taşı bile altındandır. Yezidilerin hazinesi de büyük avlunun ortasındaki havuzun altındadır. Orada da üç yüz katır yükü altın var. Yalnız hazineyi kara bir yılan, bir ejderhayla bir tavus kuşu bekliyor. Bu tavus kuşu suretine girmiş şeytandır. Önce tavus kuşunu, sonra da yılanı öldüreceğiz. Yılanı öldürmek o kadar kolay değildir. Yılanın yedi başında da yetmiş akıl vardır. Bu yılan Nuh Tufanı zamanında Nuh babamıza şeytanla birlikte isyan etmiş. Bu yılan Adem babamız devrinde de şeytanla birlikte hem Allaha, hem de Adem babamıza isyan etmiş, Allah da onların ikisini birden cennetinden kovmuş. Nuh babamız da kendisine isyan eden, gemisini delen yılanla şeytanı gemisinden kovmuş. Yılan da şeytanın sırtına binmiş, dünyada sular kuruyunca Laliş koyağına inmişler. Nuh babamız eğer şeytanla yılanı gemisinden kovmamış olsaydı, şimdi dünyada hiçbir yaratık, kuş, börtü böcek, insan, hiçbir yaratık olmaz, bomboş dünya şeytanla yılanla kalırdı.

Bey Arapça, Türkçe, Kürtçe, Çerkesce konuşuyordu.

“Şimdi size ben Lalişe gidip şeytanla yılanı, onlara tapanları öldürmeyi teklif ediyorum. Siz kabul etmezseniz ben tek başıma Lalişe gidecek, şeytanı öldürecek, ondan sonra da Allahın cennetinde onun sadrazamı olarak ebediyen, Allahın ömrü ne kadarsa o kadar yaşayacağım.”

Heybelerini altınlarla, takılarla dolduranlar, Lalişe, dediler.

Dağları, çölü geçtiler. Laliş koyağının önüne geldiler, hurmaların altında dinlenmek için de atlarından indiler, geceyi orada geçirdiler, gün batımına atlandılar, doludizgin Lalişe sürdüler, koyağa girince sağdan soldan öyle bir yaylım ateşiyle karşılaştılar ki şaşırdılar, ne yapacaklarını bilemediler, Yezidi avcılarının yarısı atlarının ayaklarının dibine düştüler, Allahın cennetine uçarak gittiler. Bey, hemen atının başını geriye çevirdi, vurulanların atlarını alın da arkama düşün, diye bağırdı. Öyle yaptılar.

Çölde, bir hurmalıkta toplandılar. Bey, zor dedi, yılan duydu. Şeytan haber verdi de bu iş olmadı. Şimdi ben hem aşiretle-

re, hem bedevilere, şeytanı öldürüp de Allahın veziri olacaklara gideceğim, bin atıyla geri döneceğim. Haydiyin.

O gece Dicle kıyısında konakladılar. Ceren vurdular, yaktıkları ulu ateşlerin közlerinde kızarttılar, karınlarını doyurdular, sabahleyin de Allahın cennetine şeytan tarafından götürülmüş arkadaşlarının ganimetlerini aralarında pay ettiler. Bey, bu paylaşmadan da Poyraza otuzdan çok altın ayırdı. Poyraz, ikinci günün gecesinde avcılar uyurken, o, asker arkadaşlarıyla kaçtı, doludizgin çöle düştüler. Urfaya kadar at sürdüler. Har-randa bir sabah gün ışıırken kendilerini candarmacalarca sarılmış buldular. Candarmalar onları aldılar yüzbaşıya götürdüler.

Yüzbaşı Poyraza çok sert, kaşlarını çatarak sordu:

“Şimdiye kadar nerede kaldınız?”

“Geldik işte yüzbaşım.”

Başından geçenleri bir bir, hiçbir şeyi saklamadan anlattı.

“Her biriniz onar altın vereceksiniz,” dedi Yüzbaşı.

“Baş üstüne,” dedi Poyraz.

“Burada Fransızlarla savaşıyoruz. Senin çok tecrüben var oğlum zabıt, sen milislerin başına geçeceksin, yarın da müsademeye gireceksin. Şimdilik serbestsiniz. Kendinize gidip bir ev bulun, sivil, güzel elbiseler alın. Urfanın bedesteninde çok güzel elbiseler vardır, güzel giyinin, atlarınız var. İsterseniz çizme de alın. Üç gün sonra hepinizi burada beklerim. Kaçmak yok, düşmanı yenersek sizi buradan terhis edeceğim. Yenemezsek de zaten terhissiniz. Esir düşmemeye bakın. Kaçarsanız, gözünüzün yaşına bakmadan, nereye giderseniz gidin sizi yakalatır kurşuna dizerim.”

Önce Poyraz, arkasından öteki askerler Yüzbaşının masasının üstüne onar altın sayıp oradan çıktılar.

Yüzbaşı Mustafa Kemal Paşanın, Fransızlara karşı halkı örgütlemesi için gönderdiği Kerküklü bir Kürttü. Sert, önüne geleni kurşunlayan cinsindendi.

Birkaç gün içinde işgalci Fransız askerleriyle çatışmalara girdiler. Bedevi Arap kabileleri de Türklerle anlaşmışlar Fransızlara karşı savaşılmaya başlamışlar, Bedevi Emirleri çoktan, yüzbaşının verdiği paşalık rütbesine kavuşmuşlardı. Savaş sonunda da altın kahramanlık madalyaları alacaklardı.

Urfa çarşısından Yezidi kırımından paylarına düşen sattıkları takılardan aldıkları paralarla en güzel, Halepten getirilmiş görkemli giyitleri, hançerleri, altın sırma işleme fişeklikleri aldılar, giyindiler kuşandılar, on beş kadar asker kaçağını da kandırıp, Fransızlarla az bir savaşp teskere alacaklarını söyleyerek yanlarına aldılar. Onları da giyindirip kuşattılar, savaşa girdiler. Fransız askerleri yıldı. Öyle çok savaşmak heveslisi değillerdi. Bir iki çarpışmada üç beş asker yaralanıp, bir iki kişi ölünce ya tabana kuvvet kaçıyor, ya teslim oluyor ya da, bunların hiçbirini yapamazlarsa, dağı taşı, yazıyı yabanı, köyleri kasabaları topa tutuyorlardı. Asker kaçakları, Arap atlıları, yüzbaşının topladığı milis birlikleri geceleri Fransız birliklerine baskın yapıyor, ortalığı tarumar ediyorlar, Fransızların mitralyozlarını, mermilerini, neleri var, neleri yok yağmıyorlardı. Urfa çarşısında yok pahasına atlar, giyitler, tüfekler, tabancalar, mitralyozlar satılıyordu. Poyraz Musa, iki tane ağır topun satıldığını da gözleriyle gördü.

Savaş uzun sürmedi. Fransızlar Urfa ve yörelerinden çekildiler. Hem de bütün ağırlıklarını bırakarak. Onların geride bıraktıkları da Urfa çarşısına düştü, Urfalılar Fransız subay, asker giyiti, şapkası, gömleği giydiler, ayaklarına Fransız çizmeleri, ayakkabıları çektiler.

Fransızlar gittikten sonra savaşa alışmış asker kaçakları işlerini sürdürdüler. Bu sefer Bedevilerin çadırlarını basıyor, onları yağmıyorlardı ya, her baskında da birkaç ölü veriyorlardı. Ne kadar ölü verirlerse versinler, Poyraz Musanın umurunda değildi. Her vurulup düşenin yerine beş tane daha asker kaçağı geliyordu çeteye. Her birisi de savaşlar kalıntısı, feleğin çemberinden geçmiş, uçan turnayı gözünden vuran kişilerdi. Bir de ya ölecekler, ya da evlerine cepleri altınlarla dolarak gideceklerdi. Bu asker kaçaklarından evlerine koyun sürüleri, yulkılar, soylu atlarla, yollarda evlendikleri kızlarla dönenleri de vardı.

Resulayndan, aşağıdaki çölden Abdülaziz dağlarına kadar hiçbir Bedevi kabilesi kalmadı. Nereye çekilip gitmişlerse imleri timleri belirsiz oldu. Oysa Bedeviler çok iyi savaşıyorlar, fırsat bulunca da çetelerin kökünü kurutuyorlardı. Kurutuyorlar-

dı ya ne kıymeti var, öldürülenlerin yerine, biri gidiyorsa beşi geliyordu.

Poyraz Musa bir Fransız yüzbaşısı kılığına girmişti. Belinde kılıç, bacaklarında pırıl pırıl çizmeler, altın sırmalı kemer, altın kakmalı hançer, fildişi saplı tabanca, kırmızı posbıyıklar, geniş omuzlar, mavi duru gözler, sarı saçlar, upuzun bir boy, kundağı sedef kakma Alman filintası, bir Arap Emirinden aldığı görkemli Arap atı... Bir erkek güzeli.

Bu işe girdiğine çok üzülüyor, soygunculuğu her gece, her soygun sonu bırakıyor, sabah olunca da görkemli atına biniyor, arkasında da Fransız askeri kılığına girmiş atlı askerleri çöle doludizgin sürüyordu.

Bir gece, çok önceden gözlerine kestirdikleri zengin bir Bedevi kabilesine baskın verdiler. Bedeviler her olasılığı düşünerek kalabalık bir güçle pusuya yatmış, onları beklemişlerdi. Menzile girince yağmur gibi yağan bir yayılım ateşiyle karşılaştılar. Şimdiye kadar yüzlerce çarpışmadan geriye kalmış bu kişiler şu küçücük pusudan yüzgeri etmediler. Gece nin karanlığında yıkılan çadırlar, kışnayan atlar, develer, çığlıklar, kaçışan insanlar hep biribirine karıştı, bu karman çormanlık sabaha kadar sürdü. Hem Bedevilerden, hem çetelerden birçok ölü, yaralı kumların üstünde kaldı. Gün atarken Bedevi atlıları her şeylerini bırakıp kaçtılar. Çeteler kadınların bileklerine, boğazlarına saldırdılar, sandıkları, işlemeli çuvaları, torbaları açtirdılar, yükte hafif, pahada ağır ne varsa aldılar, geriye dönerlerken, bir hurmalığın içinden bastıkları kabilenin kaçan atlılarıyla yardıma çağırdıkları öteki Arap kabilelerinin atlıları karşılarına çıktılar. Kıyasıya bir çarpışma oldu. Bu arada bir kurşun geldi Poyraz Musanın omuzunu deldi çıktı. Poyraz, bu yaralı halinde bile arkadaşlarını yalnız bırakmadı, çarpışmayı sonuna kadar sürdürdü. Çok kan yitiriyor, gözleri kararıyordu. Atının başını çöle aşağı çevirdi, sürdü. Arkasına da üç Arap atlısı takıldı. Onlar da rüzgar gibi at sürüyorlardı.

Akşamüstüydü, atın üstüne yatmış, yeleye yapışmıştı. Yanından yönünden cıv, cıv kurşunlar geçiyordu. Gözleri de artık hiçbir şeyi görmüyor, başının içinde binlerce cıvıltıya dönüş-

müş, cıv, cıv eden kurşun sesleri, deve bağırtiları, kadın çığlık-ları, çocuk ağlamaları... Soylu atı alışkın, geldi, büyük bir çadı-rın önünde durdu. Çadırın içinden silahlı adamlar çıktılar, Poy-razı içeriye taşıdılar, atını kazığa bağladılar. Biraz sonra da Poy-razı kovalayanlar yetiştiler. Atın gelip de önünde durduğu gör-kemli çadır Emir'in çadırıydı.

Emir, Poyrazı yandaki bölüme aldirdı. Yatak yaptılar, yatır-dılar. Emir, yandaki çadırdaki cerrahı çağirdı. Cerrah yaraya bir iyice baktıktan sonra:

"Sultanım," dedi, "bu adamın bir şeyi yok, kurşun omuzu delmiş çıkmış, o kadar, başka hiçbir şeyi yok. Çok da kan yitir-miş. Ben onu yarın ayağa kaldırırım."

Çadırın önünden bağırışmalar, gürültüler geliyordu.

Emir cerraha:

"Bunu yarın ayağa kaldırırsan iyi olur," dedi, dışarıya çıktı:

"Ne var."

"Üç atlı var kapıda."

"Ne istiyorlar?"

"İçerdeki adamı istiyorlar."

Emir'in boyun damarı şişti, elleri titredi.

"Ne?" diye gürledi. "Ne? Benim evimden adam almaya mı gelmişler? Kim bunlar? Haydi, çabuk getirin buraya."

Emir o anda elini belindeki tabancanın üstüne koymuş, öf-keden yüreği yarılırcasına kıvranıyordu.

İçeriye çok uzun boylu beyaz libasları kana batmış çıkmış üç genç getirdiler.

Emir sert bir sesle, bütün öfkesini sesine yüklemiş gürledi:

"Kimsiniz siz, ne istiyorsunuz?"

Konuklar Emir'in karşısında el pençe divan durmuşlardı. Geceki baskını, ölenleri dilleri döndüğünce anlattılar ve bu ça-dıra giren kovaladıkları adamın katillerin başı olduğunu, onun ya dirisini, ya ölüsünü istediler.

"Demek benden, evime sığınmış bir insanın ya ölüsünü, ya dirisini istiyorsunuz?"

Ak libaslı delikanlılar boyun kırıp sustular.

Emir çok soğukkanlı, bütün öfkesini dizginlemiş olduğu alnında şişen damardan belli:

“Demek benden, Emir evine sığınmış bir kişiyi istiyorsunuz?”

“Biliyoruz, istenmez Emirimiz, bunu çok iyi biliyoruz. Haşa huzurdan Sultanımız. Dün gece bu adam bizden çok kişi öldürdü. Bizde hiç erkek koymadı.”

Emirin gözleri çakmak çakmaktı. Üçünün de gözlerinin içine, hiç konuşmadan, teker teker, uzun uzun baktı. Ötekiler dayanamadılar, baştaki en uzununu, “kusurumuzu bağışla sultanım. Bizden çok kişi öldürdü de, yoksa sultanımız, biz böyle bir hata işler miydik, gelir de senden, senden evine sığınmış bir kişiyi ister miydik. Bizi bağışla.”

Başları önlerinde, utanmış, yerin dibine geçmiş oradan ayrıldılar.

Onuru kırılmış Emir'in öfkesinden daha bütün bedeni seçiyor, titriyordu.

Cerrahın bütün iyi bakmalarına, yarasında yeni yeni ilaçlar denemesine, Emir'in yiyecek olarak kuşsütünden ceren etine kadar hiçbir şeyi esirgememesine karşın Poyraz bir buçuk ay sonra ancak ayağa kalkabildi. Poyraz dışarı çıktığında Emir'in çadırı Laliş kayağının yukarı ucuna, kayalıkların yanına, iri ağaçların altına kurulmuştu. Yezidi şeyhleri onu ziyarete geliyorlar, Emir de gelen şeyhleri huzuruna ayakta kabul ediyordu. Poyrazın bildiğine göre Emir Yezidi değildi. Beş vakit namazını kılıyor, dudaklarından da dualar düşmüyordu. Emir, onun Yezidilere karşı tutumuna çok şaşırdığını gözlerinden anladı, aşırı saygı gösterdiği bir Yezidi şeyhi yanından ayrıldıktan sonra da onu yanına çağırdı:

“Gel otur şöyle yanıma,” dedi. Sert, keskin, bıçak gibi yüzü yumuşamış, gözleri sevgiyle dolmuştu. “Bak bana yavrum, iyi dinle. Biliyorsun, ben Sünni Müslümanım. Ben bir tek insanım. Bir tek insan acı çekiyorsa, bütün insanlar acı çekiyordur. Bu Yezidiler yüzlerce yıldır acı çekiyorlar, öldürülüyorlar, soylarını tüketiyorlar. Dünyada bir tek Yezidi kalmadı, diye düğünler, bayramlar ediyorlar. Uzun bir süre de Yezidiler ortalarda gözükmüyorlar. Herkes artık onların soylarının tükendiğini sanırken bir de bakıyorlar ki Yezidiler kurt sürüleri gibi dağlardan çöle inmişler, Şeyh Adi bin Misafirin dergahına yüz sürüyorlar.

Sen de gördün herhalde, yıllardır, önüne gelen Yezidi öldürüyor. Çocuk demiyor, bebek, genç kız, delikanlı, yaşlı, hasta demiyor, dağları çölleri, mağaraları, delikleri bir bir arayarak Yezidi bularak öldürüyorlar. Gene de tükenmiyor, yılmıyor diremiyorlar. Ve bütün insanlar, haberleri olsa da olmasa da onlarla birlikte öldürülüyor, acı çekiyor, aşağılanıyor, tükeniyor ya onlar tükenmiyor. Öldürenler de onlar kadar, onlar gibi onlarla birlikte ölüyorlar ya öldüklerinin, çürüdüklerinin farkına varmıyorlar.”

Emir anlattıkça yüzü acılaşıyor, derinden acı çektiği, her halinden, sesinin gittikçe bir ağıda dönüşmesinden anlaşıyordu.

Poyraz, Emir'in Bedevileri niçin basıp talan ettiklerini, öldürdüklerini soracağından ödü kopuyor, o da birçok şeyi soruyor, anasını, babasını, köyünü kasabasını, yaşamlarını, Sarıkamışı, Enver Paşayı, bitlerin yiyerek öldürdüğü Hafız Paşayı, her şeyi, her şeyi soruyor, Bedevi baskınlarını, asker kaçaklarının, Kürtlerin, Türklerin, Arapların Yezidi soykırımlarını bir türlü soramıyordu.

Yezidi kırımlarını anlatırken o koskocaman hüznümlü ceren gözleri kısılıyor, kapanıyor, acı içinde çırpınıyor, sesi kısılınca kadar kendinden geçerek konuşuyor, sesi kısılıp çıkmaz olunca da susuyordu. “Fırat,” diyordu, “Fırat, günlerce, aylarca insan ölüleriyle doldu da taşı. Fırat suyu kan akıyor baksana. Dicle,” diyordu. “Dicle günlerce, aylarca insan ölüleriyle doldu da taşı. Dünyanın bütün kartalları, çöle indiler, çölde insan etine doydular.” Birden yüzü ışıyıyor, gözlerine sevinç, sevgi doluyor, ağız dolusu gülüyor, sonra susuyor, ardından da patlarcasına konuşuyordu:

“Bunlar şeytana, güneşe, toprağa, ateşe tapıyorlarmış. O şeytan ki Allaha başkaldırmış. Kim gördü şeytanı, Allahın huzuruna kim gitti? Bir yandan bakarsan Yezidiler haklı. Vareden ve yaratan ki topraktır, güneştir, sudur, havadır. Yezidiler günde üç kere, bir sabah gün doğarken, bir kez de tam öğleyin, güneş tepedeyken, bir de gün batarken yönlerini güneşe dönerler dualarını okurlar. Yüzyıllardır bu insanlar öldürüldüler, o kadar sürgün edildiler, o kadar işkence gördüler, o kadar aşağılandılar gene de yılmadılar, tükenmediler. Şu insanoğlun-

da öylesine bir güç var ki tükenmiyor, çürümüyor, ölmüyor, toprak gibi, ışık gibi, su gibi. Ben Yezidi değilim, ama onların direnme güçlerini, insanlıklarını, dostluklarını seviyorum, onların dirençlerine saygı duyuyorum. Onlar adam öldürmezler. Adam öldürenler Yezidilikten çıkarılırlar. Onlar savaşı bir toplu kırım sayarlar. Savaşa katılmamak için direnirler. Yüzyıllardır kan revan içindedirler, durmadan durmadan kanları, seller gibi akmıştır. Ottan başka yiyecek bulamamışlar, ama yürekleri kararmamış, sevinçlerini yitirmemişler, hangi koşul içinde olurlarsa olsunlar, yüce dağların kovuklarında kartallar gibi yaşamışlardır.”

Emir coşunca Arapçadan Süryaniceye, Süryaniceden Kürtçeye, Kürtçeden Farsçaya geçiyor, en sonunda da gene Arapça-da karar kılıyordu.

“Ben Yezidi değilim. Ben bir Emirim, onun için ben bir Yezidi olamam. Ben Yezidi olursam bütün kabilem de Yezidi olmak zorunda. Bu çölde dolaşanların yarısından çoğu benim kabilemden. Ben bu insanların Emiriyim ya vicdanlarının da Emiri olmak istemem. İnsan din değiştirirken çok acı çeker. Ben insanlara acı çekertmek istemem.”

Emir ona Yezidileri, ölümü ve yaşamı anlatırken Poyraz Musa yumulmuş, küçüldükçe küçülüyor, bir topak kalıyor, yüzü kızarıyor bozarıyor, onun karşısından kalkıp kaçmak, nereye olursa olsun, kalkıp gitmek istiyor, Emirın sözlerinin büyü-süne kapılmış yerinden bir türlü kıpırdıyamıyordu.

“Günde üç kez güneşe döner dua ederler, dedim. Onların bizim gibi bellenmiş duaları da yok. Her isteyen çoluk çocuk, genç yaşlı olsun, şeyh olsun, emir olsun herkes güneşin karşısına geçer içinden o anda ne geçiyorsa güneşe söyler. Belki de insan soyunun şimdiye kadar söylediği en güzel dualar bunlardır. Belki de en güzel türküler, en güzel şiirler bu dualardan çıkmıştır. Belki de Mezopotamyanın bütün destanlarının temelinde bu dualar vardır.”

Mezopotamyada türlü kavimler, türlü dinler, türlü uygarlıklar... Poyraz bütün bunları can kulağıyla dinliyor ya hiçbir şey anlamıyordu. Yalnız, insanların içlerinden geldiği gibi, güneşe dönüp dua etmeleri, yüreğinin ta köküne kadar işlemişt.

Artık bundan sonra ne zaman dua ederse içinden nasıl gelirse öyle dua edecekti.

“İnsanlık çok eskidir oğlum. Milyonlarca, milyarlarca insan, milyarlarca düşünce yaratmışlar. Milyarlarca destan, türkü, şiir yaratmışlardır. Şu insanların birinci derdi de kendinin ve insanların gizine ulaşma çabası olmuştur. Bugün, insan evrende insanı bildiği kadar hiçbir şeyi bilmez. İnsan insan olduğundan bu yana öldürmekten, savaştan iğrenmiştir ya gene de öldürmüştür.”

Yumulmuş kalmış, küçülmüş bir topak olmuş Poyraz birden toparlandı, doğruldu:

“Doğru,” diye bağırdı, sonra da başını önüne eğdi, gene bir topacık kaldı. Onun bu davranışına Emir de onun kadar şaşırdı ama bozmadı.

“Bir tek insan ne kadar acı çekerse bütün insanlar o kadar acı çekiyor demektir. Bir insanla birlikte bütün insanlık öldürülmüyor mu? Savaşa karşı savaşmak, öldürmeye karşı öldürmeden savaşmak bu toprakların yarattığı en güzel düşünce olmuştur. Yüzlerce, binlerce yıl bu topraklardaki insanlar savaşmamışlardır. Sonra, sonra da başka kavimler gelmişler Mezopotamya’ya, bütün iyilikleri, güzellikleri, bütün güzel düşünceleri yakmış yıkmışlar, savaş, çirkinlik tohumlarını bu topraklara atmışlardır.”

Gene:

“Doğru,” diye bağırdı Poyraz, Emir ona yürekten güldü. Poyraz da Emire katıldı, böylece karşılıklı bir süre gülüşmeleri sürdü. Kaskatı kesilmiş Poyrazın önce kolları, bacakları, sonra da bütün bedeni yavaş yavaş açıldı.

Emir neşesini bulmuştu:

“Ben İstanbul’da, Fransada okurken arkadaşlarıma Mezopotamya’yı, Mezopotamya tarihini, insanların anlatıyordum. Bu arada da bir gün Yezidileri anlattım onlara. Yezidilerin öteki dinler gibi kitapları yoktu. Onlar gene yüreklerinin buyurduğu gibi doğaya, insana, suya ateşe, güneşe inanıyorlardı. Bir kırımdan sonra Yezidiler gene ortadan kaybolmuşlardı. Onları aylarca demir çarık, demir asa arayarak, Sincar dağlarında, Cudi, Ararat, Süphan dağlarında buldum. Birkaç yıl onlarla dağlarda kaldım.

Dilleri Kürtçeydi. Çok zengindi, çok sıcaktı. Ben bu dili biliyordum. Burada herkes biribirinin dilini bilir. Bu dil öyle sıcak, insanları öylesine biribiriyle kaynaştıran, insanların aralarındaki bütün duvarları yıkan büyüğü bir dildi ki, bu birkaç yılda insanlığı daha iyi öğrenmek mutluluğuna eriştim. Diller ikiyüzlü değildir. Dillerin karanlık duvarları yoktur. Kimi diller sonradan taşlaşmış, katılaşmış, sıcaklığını yitirmiştir. Arapça bile katılaşmış bir dildir. Kürtçede ben, o dağlarda, dilin erişilmez sıcaklığını, insan yüreğinin ışığını, apaydınlık sevgisini buldum."

"Doğru," diye bağırdı Poyraz.

"Doğru," dedi, Emir, ayağa kalktı, aşağıya Laliş koyağının ucuna, hurma bahçelerine yürüdüler.

Emir uzun boylu, kartal burunlu, hüzünlü iri ceren gözlüydü. Ayağındaki kundura yepyenydi, parlıyordu. Başındaki agel altın sırmaydı, güneşe gelince çakıp sönüyordu. Uzun süt-beyaz maşlahı kundurasının üstünü örtüyordu. Sağ kulağındaki altın halka onun bakır rengi, derin gamzeli yüzüne başka bir güzellik katıyordu. Simsiyah kıvrırcık sakalı, bakır rengi yüzü, çok uzun boyuyla, biraz önce Laliş koyağından çıkmış gelmiş, görkemli bir Sümer kralı heykeline benziyordu. Az sonra da gene bir tunç heykele dönüşecekti.

Durmadan Poyraza sorular soruyordu. Poyraz da hiçbir şeyi esirgmeden, onun her sorduğuna en küçük ayrıntısına kadar karşılık veriyordu.

Emir ona:

"Burada, benim yanımda kal. Ben çok büyük şehirler gördüm. Aşağı yukarı, bütün Avrupanın şehirlerinde yaşadım, böyle güzel, sıcak, insanca bir yaşamı hiçbir yerde bulamadım. Sonra her şeyi bıraktım çöle döndüm. Şimdi cerenleri evcilleştiriyorum. Şimdiden bir sürü cerenim var. Yakında sürü çok daha büyüyecek. Ben cerenleri evcilleştirmenin gizine erdim. Eski türkölere bakarsan Ninovalılar da cereni evcilleştirmişler, Sümer, Babil kralları hep ceren sütü içerlermiş. Ben de içiyorum. Benimle kal burada. Benim kabilem çok geniş. Taa buradan Akdeniz kıyılarına, Filistin çöllerine, Zeytin dağına kadar. Aşağı yukarı bütün Arabistana yayılmış bir kabile. Her yıl bütün aşiretleri dolaşmak zorundayım. Birlikte dolaşırız."

Poyraz karşılık vermiyor, Emir durmadan kabilesini, kabile soyağacının Kral Sargona kadar çıktığını söylüyordu. Poyraz anlıyordu, kabile soy kütüğünün Emir'in soy kütüğü olduğunu.

Çadıra dönünce Emir işlemeli gül ağacı bir sandıktan ipek bir kumaş üstüne yazılmış bir soyağacı kütüğü çıkardı. Bir hayat ağacı, uzun, yeşil ipekli kumaşın üstüne yapılmış, ağacın her bir dalına bir ad yazılmıştı. En tepedeki dalda da Kral Sargonun adı vardı. Poyraz uzun uzun, soyağacını incelerken Emir susuyordu.

“Seni Şeyh Adi bin Misafirin dergahına götüreyim. Çok ilginçtir. Laliş, sanıyorum ki kutsal bir koyaktır, belki de Sümerlilerden bu yana. Belki de ilk ateşin parladığı yerdir. İnsan Lalişe varınca, bu dünyadan her şeyiyle ayrılıyor, başka, büyülmüş bir dünyaya giriyor, burada doğmuş büyümüşcesine hemen oraya alışıyor, bir daha da oradan ayrılmak istemiyor. Buraya gelip de bir daha dışarıya hiç çıkmayan çok kişi biliyorum.”

Emir sözlerini aynı minval üzere sürdürdükçe Poyraz bir hoş oluyor, kıvranıyor, yerin dibine geçiyor, Emir'in yüzüne bir daha, başını kaldırıp da bir türlü bakamıyor, ürpertiler geçiriyordu. Emir, bir tuhaf bir huyu vardı, gözlerini karşısındakinin gözlerine bir taktı mı, artık o kişi bir daha gözlerini onun gözlerinden alamıyor, büyülenmiş kişi, gözleri Emir'in gözlerinde öylece kalakalıyordu. Ve Emir insanın yüreğinin içini okuyordu. Poyraz, daha ilk günden, yarası daha azginken bunu anlamıştı. Göz göze gelecekler, Emir onun içini okuyuverecek de her şeyi anlayacak diye ödü kopuyordu.

“Şeyh Adi bin Misafirin türbe kapısının sol yanında bir buçuk insan boyundan da uzun bir yılan tasviri var, üç büklüm. Sağ yandaki duvarda da birçok timsal var, büyülmüş. Buradaki her şey büyülmüş. Ağaç, kurt kuş, börtü böcek, yeryüzü, gökyüzü, her şey büyülmüş. Bu büyülmüş tuhaf biçimlerin hiçbirini kimse bilmiyor. Nedir, neyin büyülmüşü, bilen yok, soran da yok. Yılanınsa ne olduğunu bilmiyorlar ya bir şeyler uydurmuşlar. Bir de üç yüz yıl kadar önce de Fıratın dibinden tunç bir yılan heykeli çıkarmışlar, kızıl gözleri hep yanan. Yılan ve öteki duvardaki timsaller belki de Sümerlerden bile öncedir. İnsanlar insan olduklarından bu yana dört bir yanlarını timsallerle örmüşler.

Yılan da her yerde kutsal. Tufanın en azgın günlerinde Nuhun gemisi delinmiş, su alıyor. Nerdeyse battı batacaklar. Yılan çıkmış ortaya, kuyruğunu geminin deliğine sokmuş. Lalişe sonra gideriz. Yılanı görürüz."

"Sonra gideriz," dedi Poyraz, bir ölü sesle.

"Kalacak mısın?"

"Yıllardır anamı babamı görmedim."

"Nerdeydin?"

Poyraz gülümseyerek:

"Savaşaydım," dedi . "On altı yaşında okuldan aldılar bizi savaşa sürdüler."

"Ananı babanı gördükten sonra gelecek misin?"

"Belki," dedi Poyraz onun yüzüne bakarak. Gözlerinin önünden Dicle suyunun üstünde çırılçıplak akan ölümler geçiyordu. Gözlerinin önünden üstü kan köpüklü Zap suyu akıyordu.

Emir, Yezidilerden söz edince Poyrazın allak bullak olduğunun iyice farkına varmış, her şeyi anlamıştı, gözlerini gözlerinin içine dikti:

"Üzülme," dedi, "biz insanoğluyuz, doğumdan ölüme kadar başımızdan geçmeyen kalmaz. Yalnız şunu bil ki kardeş, insanoğlu her gün anasından terütaze doğmuş gibi bir kez daha doğar, her gün doğan günle birlikte."

"Doğar mı?" diye kendini tutamayarak sordu Poyraz.

"Yeter ki her sabah günle birlikte doğmayı isteyelim," dedi Emir. "Bütün suçlardan, kötülüklerden, pisliklerden arınıp pirüpak oluruz. İnsan kendi kendini arındırdığında kendini bağışlar. İşte o zaman insan yeniden doğar, pirüpak olur."

Poyraz Musa bir süre başı önünde düşündü kaldı. Laliş koyasının ucundan döndüler. Poyraz döndüklerinin farkında değildi, çadırların önüne gelince at kişnemeleri, deve sesleri onu kendine getirdi. Gökte kartallar dönüyordu. Çölde ilk olaraktan bu kadar kartal görüyordu. Bu kadar çok kartalın da ne demek olduğunu biliyordu. Fırat suyunun üstünde akıp giden çırılçıplak ölümler geldi gözlerinin önüne. Bu akıp giden ölümler kıyıya vurmuşlardı. O yüzden de Sincar dağının kartalları çöle inmişti.

Ve Poyraz düşünüyordu ve Poyraz kendi kendine düşünüyordu, sen, diyordu, Emirim sen Allahuekber dağının yamaçla-

rında dimdik, ayakta donmuş kalmış insan ormanını gördün mü? Sen Emirim, yüzlerce insanın, çoluk çocuğun, genç kızların, yaşlıların hançerlenerek, çırılçıplak soyulduktan sonra Fırata, Dicleye atıldıklarını gördün mü? Sen, yüzüne bakmaya kıyamayacağın, doyamayacağın kızların memelerinin kesilerek öldürüldüklerini gördün mü, kesilmiş kanlı memelerin kızgın kumlarda kanadıklarını?.. Yüzlerce kartalın memelerin üstüne çokuştuklarını?.. Kanlı memeler için o yırtıcı kartalların pençe pençeye, tüyleri savrularak birbirlerinin gözlerini oyduklarını?.. Toprağa taşa karışmış parçalanmış gövdelerin, kolların, bacakların, başların gökten yere yağdığını, askerlerin ölü asker kollarından öldüğünü, ormanların yandığını, yanarken dağın taşın, kurdun kuşun, börtü böceğin, yılanın kaplumbağanın çığırarak kaçıştığını, yeryüzünün gökyüzünün uzun inlemelerle sarsıldığını, on gün on gece bir ormanın böyle yandığını, yangın yerinin günlerce tüttüğünü, sen bir savaşın ne olduğunu bilir misin Emirim?.. Ben köyüme gideceğim Emirim. Dünya dünya olalı, insan gözleri, böyle şeyler görmüş müdür Emirim...

Poyraz Musa çok şey görmüştü. Birçoğunu anımsamak değil belleğinden silmek istiyor, ama kimi geceler bir anı geliyor, ne yaparsa yapsın o anıyı aklından çıkaramıyordu.

Emirin söylediklerinden hiçbir şey anlamadığını sanıyordu ya birçoğunu da öğreniyor, önüne hiç bilmediği dünyalar açılıyordu.

O akşam çok güzel bir yemek yediler. Emir mor bir şarap içti, kokusu çadırın içini dolduran. Kendisi içmedi. Sabaha kadar konuştular.

Emir, yani Mezopotamya kralı onu alıkoymak için çok diller döktü. Ona en büyük gizini bile açtı. Yakında buralardan petrol çıkacaktı. O şimdi bir Emirdi, yarın bir imparator olacaktı. Çünkü bu çölün altı hep petroldü. Onunla birlikte...

Emir baktı ki olmayacak:

“Bana bak,” dedi, “arkadaş, anladım, sen burada kalmayacaksın. Yalnız bil ki sen ölümle karşı karşıyasın. Sen buraya geldiğinden, bu eve sığındığından bu yana bekleniyorsun. O seni kovalayanlar pusudalar. Buradan çıkar çıkmaz seni öldürecekler. Seni benim evimden alıp öldürmek için, geleneklerimizi bi-

le çiğneyerek benim evime girenler, seni buradan çıkar çıkmaz, öldürmezler mi sanıyorsun?"

"Öldürürler."

"Eee, öyleyse? Seni görmediler mi, seni tanımazlar mı sanıyorsun. Seni o kabilede kim varsa herkes, fotoğrafını çekmişlercesine tanıyor."

"Belki kurtulurum. Belki saklanacak bir yer..."

"Sen burada bir yıl, beş yıl da kalsan seni sonunda öldürecekler. Seni almak için benim evime girenler... Senin her şeyini öğrenmişler. Köyünü kasabanı, akrabanı, babanı ananı, nerelerde savaştığını, her şeyini, her şeyini, doğduğundan bu yana her bir şeyini biliyorlar. Bu kabile Arabistanın en kan içici kabilesidir. Bütün Arabistanda, Anadolu'da, İranda kolları vardır. Sen de amma insanlara çatmışsın be birader, seni korkutmak istemiyorum, ama sen nereye gidersen git, istersen yılanın deliğine gir, istersen kuş kanadının altına sığın seni gene bulacaklar, sen onların kardeşini öldürmüşsün. Mutlaka seni öldüreceklerdir. Şimdi bütün Arabistan olanı biteni, senin benim evime sığındığını, onların seni, yıllarca pusuda bekleyerek, bu evden çıkar çıkmaz öldüreceklerini biliyor."

"Biz seninle dışarıya çıktık ya, Lalişin kapısına gittik ya."

Emir güldü:

"Yanında ben vardım. Ben vardım da... Senin yüzünü biz Lalişin kapısında yediden yetmişe ezber etmişlerdir. Bu çölde senin ölümünü herkes bekliyor. Yezidiler de senin burada olduğunu öğrenmişler. Yalnız onlar, ne yaparsan yap, insan öldürmezler. Şeyh Adinin türbesine girsen, özür dilemeye geldin sanırlar, sana saygıda kusur etmezler."

"Çok tuhaf."

"Çok tuhaf değil, çok insan."

"Emir Sultan sen hiç adam öldürmedin mi?"

"Öldürmek istemezdim."

"Ben de..."

Sabaha karşı daha gün ışımadan çöle çıktılar. Gökyüzü yıldızla döşeliydi. Durmadan da yıldızlar oradan oraya üst üste kayıyorlardı. Altlarındaki soylu Arap atları onları yumuşacık, bir beşikte gibi ığralayarak götürüyorlardı. İncecik bir seher ye-

li esiyor, onları, atlarındaki atları sevinçten uçuruyordu. Alacakaranlıkta bir ceren sürüsüyle karşılaştılar. Onları gören sürü inceden, belli belirsiz, önlerinden süzüldü gitti. Uzaktan bir kuş sesi geldi. Poyraz Musa, böyle bir kuş sesini hiç duymamıştı. Sevinç dolu, insanın içini mutlulukla dolduran bir sestti bu.

“Duydun mu?” diye sordu Emir.

“Duydum,” dedi Poyraz, “ne kuşu bu? Ben şimdiye kadar, hiçbir yerde böyle bir kuş sesi duymadım.”

“Ben de bu kuşu hiç görmedim. Kimse de görmemiştir. Yalnız, her sabah tam bu saatda öter. Ama, duyduğun gibi bir kez öter, sonra da susar. Eski Mezopotamya dinlerinin bir tanrısı olacak bu. O günlerden bu yana, bu, gün ışıırken öten kuşu insanlar hep aramışlar, görmek için yapmadıkları kalmamış. Şimdiye kadar bu kuşu gören bir tek kişi yok. Onun için her kavim bu kuşu başka başka tasvir etmiş...” dedi Emir.

Atlardan indiler, çadıra girdiler, yer sofrası serilmiş, kahvaltı hazır. Genç, güzel giyinmiş zenciler ellerindeki altın tep-silerde kahve fincanları, bekliyorlardı.

Kahvaltı bittikten sonra Emir bir halı hurç aldı yüklükten hurcu açtı, içinden büyüklü küçüklü bir sürü abanoz kutu çıkardı. Kutuların üstüne türlü tasvirler işlenmişti. Boğalar, cerenler, yılanlar, kaplanlar, hiçbir şeye benzemeyen birtakım biçimler. Hiçbir kuşa benzemeyen kuşlar. Poyraz her şeyi unutmuş kutulara dalmıştı. Öğleye kadar halıların üstünden Poyraz o kutuyu aldı, uzun uzun baktı, usulca yerine koydu, ötekisini aldı bu sefer de... Öğleye kadar, hayranlıkla, her kutuda gözleri biraz daha büyüyerek baktı. Büyülenmişti.

Emir, onun her kutuyu eline aldığında yüzündeki şaşkınlığa, gözlerindeki hayranlığa, bir büyü düşünün içine girip çıkışına bakıyordu. Aah diye içini çekti, keşki bu adam burada kalsaydı, diye düşündü. Onunla birlikte bu dünyayı yaşamak ne güzel olurdu.

“Kutuları göstermek için bunları ortaya çıkarmadım. Onların içindekileri sana göstereceğim. Beni iyi dinle, bunların içindekileri sana bir bir göstereceğim. Bunların içindekilerin en genci beş bin yıllık. Yedi bin yıllıkları da var... Yaşı belli olmayanları da...”

Uzandı, en uçtaki büyük kutuyu aldı. Üstünde birçok kanadı olan, gözleri de kuyruğunda bir kuş vardı.

“Al şu kutuyu.”

Poyraz uzandı kutuyu aldı.

“Aç!”

Poyraz, kutsal bir şeye dokunurcasına, elleri yanacakmış gibi, ikircikli, kutuyu açtı. Uzun kıvrıcık sakallı, sert bir kara taş oyulmuş, inceden belli belirsiz bir gülme tutturmuş, kıvrıcık sakallı, yüzü kırışık içinde, kalın kaşlı, gözleri fıldır fıldır, bir baş, hınzır, alaycı, mutlu, az sonra kutudan çıkıp yürüyüp gidecekmiş gibi sabırsız, gittikçe gülmesini arttırarak kutudan fırlayıp kaçamayacağını anlayınca da küsecek, yüzünü asıp, gözlerini kapatacakmış gibi bakıyordu.

Kutular arkası arkasına açılıyordu. Çoğundan da kuş heykelleri çıkıyordu. Bu dünyada hiç görülmemiş, başları salkım saçak püsküllü, tek gözlü, gözleri alnında, salt iki kanat, kanatlarında iri insan gözleri. Ejderha kafalı, altından, lapisten, kapkara, kıpkırmızı, yeşil, mavi taşlardan kuşlar.

Emir, Poyraz kutulardan çıkan heykellere dalmış gitmişken çadırın kapısından bir gölge gibi bir kadın süzüldü içeriye. Emir hemen ayağa fırladı: “Bizim Hatun.” Poyraz da ayağa kalktı. Kadın gülümseyerek elini uzattı, Poyraz eğilerek Hatunun elini sıktı. Kadın sarı saçlı, derin mavi gözlü, uzun boylu, ipekli apak giyitler içinde, başka bir dünyanın büyümlü bir yaratığı gibi, şu kutulardan çıkan, ala şafakta bir kezcik öten kuşun, dünyadaki bütün kuşların Emiresi sanki.

“Kuşun sesini bu sabah birlikte duyduk,” dedi Emir.

“Uğurdur,” dedi Hatun. “Talihiniz var, o kuş dünya kurulduğundan bu yana her sabah gün doğarken öter ama sesini ancak binde bir kişi duyar.”

Hatun çok güzel bir İstanbul Türkçesiyle konuşuyordu.

“Bizim Hatun bu Mezopotamya eserlerine benden daha meraklıdır. Şu anda şu çölde, şu dağlarda on on beş uzman kişi, hiç başka iş yapmadan bize heykeller topluyorlar.”

“Şaşırtıcı,” dedi Emire, “Her bulunan yeni heykel ayrı bir dünyadan. Bana öyle geliyor ki Mezopotamyanın halkları binlerce yıl her gün yeni bir dünya kurmuşlar.”

Hepsi birden kutuların önüne diz üstü çöktüler. Açılan kutular elden ele dolaştı. Her kutu açılışında üçünün de birlikte gözleri faltaşı gibi açılıyordu. Hatun da her heykelin hangi taştan yapıldığını, hangi kavmin ve hangi zamanın yapıtı olduğunu duraksamadan onlara söylüyordu.

Hatunun sesi de güzeldi. Poyraz kendinden geçmiş gözlelerinin önünden akan renk renk taşlara, tunçlara, altınlara, biçimlere, kadının ince uzun parmakları karışmış, altın, mermer, tunç mühürlere bakıyor, kadınsa coşmuş anlattıkça anlatıyordu. Sanki eski çağlardan çıkmış gelmiş, Emir'in önüne diz çökmüş güzel sesiyle destanlar anlatan bir eski zaman ozanıydı, uzun dumanlı sarı saçları, çok mavi derin gözleriyle.

Poyraz, gözleri heykellerde, artık hiçbir şeyi görmüyor, gözlerinin önünde kadının yüzü, kulaklarında sesi.

Öğle oldu, vakit ikindiye geçti, gün battı batacak, kendilerinden geçmişler, kutulardan her çıkan heykelin büyüüne, kadının sesine kaptırmışlar özlerini, atıyla, devesi, çadırı çölüyle bu dünyayı unutmışlar...

Hatun birden ayağa fırladı. Ötekiler de onunla birlikte kalktılar.

"Acımızdan öldük, değil mi?" dedi dışarıya çıktı. Poyraz Musa, bu bir melike diye düşündü, kendini bu kadının düşüne kaptıran bir daha sonuna kadar onun esrikliği içinde döner dururdu. Emir de melikesinin esrikliği içindeydi.

Ve cerenler çölü doldurmuşlardı, binlerce. Fırat kıyılarından Dicleye, oralardan Harran çölüne, Suriyeye, Çukurovaya, oralardan Dicleye, iki nehir boyunca Cudi dağından Basraya kadar dalga dalga gidip geliyorlardı. Çöl insanların bir bölümü için ceren kutsal bir hayvandı. Emir Sultan düşünüyor ve soruyordu, ceren kutsal bir hayvandı da şu heykeller içinden niçin hiçbir ceren heykelciği, ceren kabartması çıkmamıştı? Ve çölün yıldızları... Sabah yıldızı doğarkenki gökyüzü... Yumuşak serin, buğulu, aydınlıktan da daha aydınlık, insanın bedenine kanıyla birlikte girip dolaşan bir aydınlık. İnsanı ışık gibi eden... **Kırmızı ışık gibi akan cerenler.**

Poyraz Musa Emir Sultana hak veriyordu. Bu çöl hiçbir başka yere benzemiyordu. Buraya geldi geleli, daha da çok iyi

oldu olalı bir büyüdü düş dünyasının içine girmiş çıkmıştı. Şu ölüm korkusu olmasa, şu çölde onu bekleyen Bedevilerin onu yüzde yüz bir gün öldüreceklerini bilmeseydi burada ömrünün sonuna kadar kalır, o, sesi var da kendi yok kuşu, Emir onu aramaktan bıkmış da olsa, Emirle birlikte ölünceye kadar arardı. Her sabah uyanıp o kuşun sesini dinliyordu. Ses uzaklardan, taaa dünyanın öteki ucundan geliyordu. Onlarsa bu kuşu buralarda arıyorlardı.

Bütün Mezopotamya, dağ taş, çöl, zigurat Emir Sultan için heykelcikler, tasvirler, yazılı tuğlalar arıyorlar, bulduklarını Emir Sultana getiriyorlar, bahşişlerini de alıyorlardı. Atalarından Emire çok altın, çok elmas, çok yakut, çok lapis, çok güç kalmıştı. Emir Sultan Osmanlıya çok bağlıydı ama buralarda asıl sultan oydu.

Günlerce kutulardaki, hurçlardaki heykellere baktılar. İri gözlü kadınlar, gözlerini şaşkınlıkla açmış dünyaya bakanlar, aslanlar, kaplanlar, boğalar, kuşlar... Hepsi de gözlerini sonuna kadar açmışlar...

“Bana destur Emir Sultanım.”

“Biliyorum kalmayacaksın. Biliyorum, benim yanımdan da hiç ayrılmak istemiyorsun. Biliyorum o kuşu buluncaya kadar benimle birlikte aramayı da kuruyorsun. Ben de senin gibi düşünüyorum, tıpkı senin gibi. Ama kalamayacaksın burada. Aşağıda çadır kurmuş Bedevilerin seni beklediklerini, eninde sonunda seni öldüreceklerini biliyorsun. Haklısın. Biliyorsun ki, ya Emir bir gün ölürse... Diyorsun ki Emir yaşlı...”

“Haşa, haşa, Emirim Sultanım, haşa. Çoluk çocuğum da, karım da olsa, senin yanında kalmak, seninle birlikte o kuşu ölünceye kadar aramak isterdim...”

“O kuşu aramak, bulmak, görmek güzel olurdu. Şimdi beni kulağını aç da iyi dinle, senin adın ne?”

“Geldiğimde söylemedim mi Sultanım, Abbas.”

“Öz adın bu mu, takma falan değil mi?”

“Öz adım bu.”

“Bundan böyle yaşamak istiyorsan adını değiştireceksin. Nedenini sorarsan, bu Bedeviler seni öldürünceye kadar ardını bırakmayacaklar. Bu Bedevilerin kan gütmeleri korkunçtur. Da-

ha şimdiden köyünün nerede olduğunu, daha önce de sana söyledim ya, adını, babanın adını, sizin Kafkasyadan gelip o köyü kurduğunuzu, her şeyinizi, her şeyinizi öğrenmişler. Nasıl mı öğrendim bunları, benim her kabilede adamlarım var. Çölde bir arı vızlasa benim haberim olur. Bu gece gideceksin.”

Abbas, Emir Sultanın ellerine sarıldı. Onun gibi bir insan tanımakla mutlu olduğunu, şu çadırdan çıkar çıkmaz ölse bile gam yemeyeceğini söyledi. Bu sırada da Hatun içeriye girdi, Abbas o içeriye girer girmez ayağa kalktı, ellerine sarıldı öptü. Hatun, “Otur!” dedi. Abbas diz üstü çöktü.

“Güle güle git Abbas. Bu ev senindir. Ne zaman istersen gel.” Güldü, “Emir Sultanla birlikte o kuşu ararsınız. Geldiğin gün Kafkaslı olduğunu anlamış, Emire de söylemiştim. Ben de Çerkesim.”

Bunlar ne biçim insanlar, diye düşündü Abbas, insanın içinden geçen her şeyi biliyorlar. Aklından geçmeyenleri bile okuyorlar.

“Buraya gelip de, bu kuşun sesini duyup da, bu sesin nasıl bir kuşun sesi olduğunu öğrenip de bu kuşu aramaya kalkmayan hiç kimseyi görmedik de biz.”

Üçü üç yerden güldüler.

Sonra Hatun getirdiği bohçalardan birini açtı, bu apak bir Arap giyitiydi. Yakası altın işlemeli bir fistanı. Fistanın üstünde bir kefiye, bir de agel vardı. Öteki bohçayı da açtı, onun içinden de bir lacivert giyit çıktı. Ak bir gömlek, bir de kravat vardı, giyitin üstünde. Hatun bir el çırpıp, öteki çadırdan bir halı heybeyle uzun bir zenci girdi içeriye. Heybeyi getirdi Hatunun önüne koydu, çıktı. Hatun önündeki bohçaları topladı, birini heybenin bir gözüne, öbürünü öteki gözüne koydu:

“Buyur Abbas.”

“Sağ ol Hatunum.”

Mutluluğundan gözleri yaşarmıştı. Kendini tutmasa ağlayacaktı.

Emir Sultan yerinden kalktı. O kalkar kalkmaz Abbas da ayaklandı. Yüzü andan ana bir acıya kesiyor, bir sevinç içinde kalıyordu. Onun yüzüne canı yürekten bakmayan bir kişi ondaki bu değişikliğin, allak bullaklığın farkına varamazdı.

Emir Sultan öteki odadan elinde üç kadife keseyle döndü. Döşegine oturdu, önce yeşil kesenin büzgüsünü açtı, içindeki gövdesi lapis, baş, kanatları, kuyruğu altın kuşu çıkardı. Abbasın yüreği hop etti. Hatunun gözleri parladı. Kuş bir şahadet parmağı büyüklüğündeydi. Emir Sultan gülerek:

“Bu o kuştur işte. Yumurtasından belki yedi bin yıl önce çıkmış, daha da her sabah ötmektedir. Kuşu üstünden hiç ayırmayacaksın. Sana hiçbir kötülük yaklaşamayacaktır. İyilik tılsımıdır.”

Abbasın soluğu kesildi, dili tutuldu, ağzını açıp bir tek sözcük bile söylemedi.

Emir, ikinci turuncu keseyi açtı onun içinden de gene bir parmak boyunda başı lapis, gövdesi, altın bir yılan çıktı.

“Bu da sağlık tılsımıdır.”

Üçüncü keseden gülen bir kız başı çıktı. Kocaman gözleri bütün dünyayı içine alacakmış gibi açılmıştı. Tunçtan yapılmıştı.

Emir:

“Bu da bir tanrıcadır,” dedi, başka bir şey demedi.

Elindekilerin üçüne de son bir hayranlıkla bakarak, okşayarak keselere koydu, büzgü iplerini çekti, Abbasa uzattı.

Abbas ter içinde kalmıştı. Gene ağzından bir tek sözcük çıkmadı.

Hatun el çırpı, uzun zenci elinde mavi, biraz daha büyük boş bir kese getirdi, öteki keseleri Abbasın elinden aldı, mavi keseye koydu, “bunu boynuna as ve de hiç çıkarma.”

Abbas, keseyi hemen boynuna astı.

Öteki uzun zenci geldi:

“Atlılar hazır,” dedi. Üçü birden ayağa kalktılar.

“Bunlar seni Urfaya kadar götürecekler, tabancanı, filintanı da al. Çölde silahsız iki adım atılmaz. Ben başka.”

Abbas emirin eline sarıldı öptü, arkasından Hatunun da... bir şeyler söyleyecek oldu, kekeledi, ne konuştuğu anlaşılmadı. Atına da zorla bindi, eli ayağı kesilmişti.

Emir de Hatun da çok üzülmüştü. Ancak “güle güle,” diyebildiler.

Abbasla yanındaki adamlar atlarını karanlığa sürdüler.

Emir Sultanla Hatun uzun bir süre çadırın önünde durdu-

lar, arkalarından karanlığa baktılar. Çadıra döndüklerinde daha konuşmamışlardı. Gece yarısına doğru Emir Sultan:

“Hatun,” dedi. “Bu giden adam gene gelecek, o kuşu arayacak.”

“Biliyorum,” dedi Hatun. “Acaba ona verdiklerimizin değerinin ne olduğunu biliyor mu?”

“Biliyor,” dedi Emir, “onları ölünceye kadar boynundan çıkarmayacak. Aç, sefil kalsa da, ona dünyayı da verseler, onların bir tekine bile kimseyi dokundurtmayacak.”

Çölün en karanlık gecelerindendi ya üstlerinde yıldızlar karman çorman olmuşlar oradan oraya kayıyorlardı. Karşı dağların doruklarında küme küme yıldız, dağlar yıldız ışığına durmuş, belli belirsiz, gecenin karanlığına yapışıyorlardı. İnceden bir yel esiyor, ardından da hemen duruyordu. Yıldızlarsa gittikçe çoğalıyor, gökyüzünü, sağı solu, önü arkayı doldurmuş savruluyorlardı. Gece gittikçe aydınlanıyordu.

Bir tepenin ardından, yıldızların içinden, bir suyun kıyısından geçtiler. Durgun suyun dibine yıldızlar çöktü.

Kaynaşan yıldızların gökyüzündeki sarı, mavi parıltıları yanından geçtikleri tepenin kayalarına, kumlarına vurmuştu.

Dört atlı gecenin içinde, tetikte, inanılmaz bir sessizlikte, atlarının ayak seslerini dinleyerek ilerliyorlardı. Ortalıkta ne bir kuş, ne bir böcek, ne de bir yılan sesi vardı. Sanki dünyadaki bütün sesler bu gecede, bu çölün ucunda bitmiş tükenmişti.

Sanki atlıların da sözleri bitmişti, kimse ağzını açıp da bir tek sözcük etmiyordu.

Yıldızların olmadığı bir karanlık kum koyağına düştüler. Atların ayakları dize kadar kuma gömülüyor, yıldızlar gittikçe azalıyor, gök uzaklaşıyor, karanlık koygunlaştıkça koygunlaşıyor, göz gözü görmez oluyordu.

Koyaktan çıktıklarında gece yarısı çoktan geçmişti. Uzak-tan bir ses geldi, ne sesi olduğunu bir türlü anlayamadılar. Ses biraz daha yaklaştı, çoğaldı, anlaşılır gibi oldu.

Baştaki atlı fısıltıyla:

“Yetiştir,” dedi, atını doldurdu. Atlar çöl gecelerinde koşmaya alışıktilar, çok hızlı koşmaya başladılar. Yanlarından yönlerinden, cıv cıvvv kurşunlar akıyordu.

Bir an yıldızların içine gömüldüler çıktılar. Atların ter koku da yüzlerine çarpan yelle birlikte gerilerde kalıyordu.

Önlerinden, uzaklardan yüzlerce tüfeğin, topun patladığı bir savaş sesi geldi kulaklarına. Abbas, bunca yıl savaşırlara girmiş savaşırlardan çıkmıştı, hiçbir savaşta, yüzlerce topun hep birden patladığı, yeri göğü sarstığı savaşlarda bile böylesine bir gürültü duymamıştı. Gece, yıldızlar, çöl, karanlığa yapışmış karşı karanlık dağ hep birbirine girmişti.

Baştaki atlı soğukkanlı:

“Bir şey yok,” dedi. “Geceleri çölde bir küçük çarpışma bile olsa dünya birbirine girer, işte böyle.”

Abbas, geriye dönmeyecek miyiz, az daha ilerlersek savaşın içine düşeceğiz, diyecekken vazgeçti. Az sonra da gürültü durdu.

Abbas, gün ışımadan çok önce kulak kesilmiş kuşun ötmesini bekliyordu. Ortalık biraz daha, biraz daha ışıdıkça da umudu gittikçe azalıyor, üzüntüsü de artıyordu.

Güneş çölün öteki ucundan ağır ağır çıktı, ne o kuşun ötmesi, ne başka bir kuşun sesi geldi.

“Hani gün ışımadan önce bir kuş öterdi?”

Baştaki atlı heyecanla sordu:

“Sen o sesi duydun mu?”

“Duydum,” dedi Abbas.

“O sesi herkes duyamaz,” dedi adam, sustu. Abbas da üstelemedi.

O gün akşama kadar, hiçbir yerde durmadan, heybelerinden çıkardıkları yiyeceklerden ağızlarına birer ikişer lokma peynir ekmek atarak, mataralarından birer yudum su içerek at sürdüler. Akşamüstü bir vahada atlardan indiler. Vaha hurma ağaçlarının, dikenli, kocaman al çiçekler açmış kaktüslerin içindeydi. Önce atlarını suladılar, sonra yemeklerini yediler, kılavuzun, başta at süren uzun boylu sarışın, uzun yüzlü, mavi gözlü kişinin yüzü karmakarışıktı. Bu da Abbasın gözünden kaçmıyor, onu endişelendiriyordu.

“İzimizdeler.”

“Kim onlar?”

“Senin düşmanların.”

“Ne yapacağız?”

“Düşünüyorum. Bir pusuya düşebiliriz. Eğer bir pusuya düşersek, hiçbirimiz pusudan sağ çıkamayız. Onlar bütün Arabistanın en savaşçı kabilesidir, sen canını iyi kurtarmışsın. Emire sığınmasan da başka bir kabileye düşseydin, kim olursa olsun, bütün gelenekleri görenekleri çiğner, çarpışarak seni onun elinden alır, günlerce işkence ederek, derini yüzerek, gözlerini oyarak, seni parça parça doğrayarak her parçanı bir akbabanın önüne atarak, seni öldürürlerdi. Ama arkadaş sen Emire şükret. O kabile o kadar canavar ki, Emirın evine kadar girip seni ondan isteyebildiler. Şimdiye kadar bu çöl Arabistanda Emire karşı yapılmış en büyük saygısızlık. Emir bunun üstünde durursa o kabilenin şeyhi Arabistanda duramaz. Korkuyorum, onlar bizi izlediler. Bir yerde kıştıracaklar. Sana gelince Abbas kardeş, bin yıl da geçse, sen dünyanın öteki ucuna da gitsen seni bulacak öldürecekler, çünkü sen şeyhin kardeşini öldürdün.”

“Onlar da benim bütün arkadaşlarımı öldürdüler.”

“O başka.”

“Beni nerede bulacaklar?”

“Onlar seni dünyanın neresine gidersen git bulurlar. Dünyanın her yerinde kolları var. Senin köyünü, evini çoktan buldular. Onu da Emire bildirdiler. Keşki Emir Sultanın yanında kalsaydın. Seni çok sevdi. Hatun da seni çok sevmiş. Sen Çerkes misin?”

“Çerkesim.”

“Emire de Çerkes.”

“Sen de Çerkessin,” dedi Abbas.

“Ben de Çerkesim.”

“Adın ne?”

“Şamil.”

“Ne yapalım öyleyse Şamil?”

“Seni başka bir yoldan, herkesin, her zaman gittiği yoldan götüreceğim. Onlar en kuytu yolda pusu kuracaklar, bütün saklananların geçtikleri yolda...”

Akşam oldu, gün battı, çöl kokusundan başka kokular getirdi esen incecik yel. Atlara bindiler, atlarını karanlığın, kaynaşan, üst üste akan, savrulan yıldızların içine sürdüler. Me-

zopotamya çölünün gökleri geceleyin safi yıldıza keser, karanlığı da...

Uzaklardan bir kuş sesi geldi. Çöl inler gibi etti. Abbasın içine bir korku geldi oturdu, boğazını sıktı. Yıldızlarla birlikte yanlarından yörelerinden karanlık da akıyordu.

Şamil arkasına döndü:

“Burayı çabuk geçmeli, gün doğmadan karşı dağı tutmalıyız.”

Gün doğmadan sabaha kadar atların başını çekmeden doludizgin gittiler. Alacakaranlıkta, dağın dibine gelince bir yayılım ateşine tutulup yüz geri ettiler. Uzun koyağı geçmişken geçidin tam ağzından dağa geri dönüp kayalıkların arkasında pusuya yattılar.

Şamil:

“Bu sefer onlar pusuya düşecekler,” dedi.

Öğleye kadar elleri tetikte beklediler. Ne gelen oldu, ne de giden.

Şamil:

“Tamam,” dedi, “onlar değil, kurtulduk. Bu koyağın arkasına düşersek önümüzdeki gece yarısına doğru Urfayı tutarız.”

Koyağı çabuk aştılar. Dağın öbür yüzünde de bu koyağın tıpkısı bir koyağa vardılar. Koyak ateş gibi yanıyor, bir fisilti bile esmiyordu. Gökyüzünde çok kartal, çok kızıl şahin dönüyordu. Sarı damarlı keskin mor kayalıklara akbabalar çokuşmuş avlarını bekliyorlardı. Akbabaları görünce Abbasın içindeki korku daha da büyüdü. Bu Şamil bu kayalık koyakta beni öldürecek, diye düşündü, atının başını yavaş yavaş çekerek, en geride kaldı. Şamil bunun farkına vardı. Bu, sıcaktan cayır cayır yanan keskin, sarı damarlı kayalıklar, kayalıklara tünemiş bekleşen akbabalar, havada arka arkaya dönen, süzülen kartallar, kızıl şahinler, çın çın öten ıssızlık onun da yüreğine bir korku salmıştı.”

“Abbas!” diye bağırdı arkasına dönerek. “Nerede kaldın Abbas?” Atının başını çekti. Ötekiler de durup Abbası beklediler. Abbas yanına gelince atını sürdü.

“Burası insanı korkutuyor,” dedi.

“Korkutuyor.”

“Bak şu başını indirip kaldıran kertişlerin kaçışlarına. Burası korku geçidi.”

“Korkutuyor.”

“İnsan burada tek başına kalıyor. İnsana, bu koyağa düşünce dünya bomboş geliyor. Bu boşlukta...”

“Korkutuyor.”

“Ben bunca savaş, ölüm, kırım, kan gördüm, hiçbir yerde bu koyaktaki kadar korkmadım. şu havada dönen kuşlar da olmasa, şu başını almış da çok uzaklara çekmiş gitmiş, yeri bomboş kalmış gök, her biri bir canavara kesmiş ustura kayalar korkudan adamı öldürür.”

“Öldürür,” dedi Abbas.

İkindiüstü bir serinlik çıktı. Kayalıkların arasından çıkmış yemyeşil çalılar, uzun boyunlu sarı çiçekler, yumruk gibi dikenli çiçeklere durmuş mor kengerler koyağın dibinden geçenleri kendilerine getirdi, içlerindeki korku yavaş yavaş silindi gitti. Korkuyu içinden atan Abbasın içinde azıcık bir sevinç kıpırdadı geçti.

Koyaktan bir düzlüğe indiler. Dağ burada birdenbire bitiveriyordu. Buna çok şaşırdılar. şamil buradan çok geçmişti. Önlerinde alabildiğine açılan çöle o bile şaştı.

“Niçin burada bize pusu kurmadılar, hiç anlamadım,” diye herkesin yüzüne teker teker bakarak sordu şamil. “Bunca yıl bu koyaktan geçerim bu kadar korktuğumu anımsamıyorum.”

“Ben de korktum,” dedi Abbas.

“Ben de,” dedi kısa boylu küçücük atlı. Karartısı bir çocuk karartısı kadardı.

“Yalan söyleme,” diye çıkıştı şamil, “sen hiçbir şeyden korkmazsın.”

“Burada korktum,” dedi kısacık adam. “Bir koskocaman mor kelebek gördüm. Bir kıvıl kartal kadar büyüktü. Kanatlarıyla boynumu biçecekti.”

“Haydi sen de palavracı.”

“Vallahi billahi kelebek öyle bir hışımla üstüme kurşun gibi geliyordu ki...”

“Ben de çok korktum,” dedi öteki atlı.

Atlar düzlükte ağır ağır, kendiliklerinden ilerliyordı, dizginleri üstlerine atılmışcasına.

“Bu savaşlar bizi perişan etti. Korku bizim iliklerimize işle-miş. Ya köküne kadar, ölüncesine korkuyoruz ya da hiçbir şeyi umursamıyoruz. Biz her şeyimizi, insanlığımızı yitirdik. Bu sa-vaşlar neyimiz var, neyimiz yoksa hepsini aldı götürdü. Yüreği-miz çırılçıplak kaldı. Ölenlerimiz öldü, ölmeyenlerimiz de pa-ramparça, liyme liyme. Çok şükür ki daha korkuyoruz. Onu yi-tirmedik. Ya onu da yitirseydik, korkuyu da!..”

Abbasın yüzü birdenbire değişmiş, buruşup küçülmüş acı-nacak bir hal almıştı.

“Çok şükür,” dedi Şamil.

“Çok şükür,” dedi kısacık adam. “Çok şükür korkumuzu daha yitirmedik.”

“Çok şükür,” dedi öteki adam da. “Ya onu da yitirsey-dik!..”

Korktuklarından dolayı, insanca bir duyguyu, hiç olmazsa korkuyu yitirmediklerinden dolayı sevinç içindeydiler.

“Ben de Kafkas cephesindeydim. Nasıl sağ kaldım, nasıl aklımı yitirmedim, bilemiyorum. Bana öyle geliyor ki yüreği-mi söküp aldılar götürdüler. Bomboş kaldım, şu koyakta korktum da ben de içimde daha bir şeylerin kaldığını öğren-dim.”

Hep bir ağızdan türküler söylemeye başladılar. Söyledikle-ri, uzun, göklere kadar çıkan Çerkes ağıtlarıydı. Sonunda ağıt-lar sevinç türkülerine dönüştü. Farkında olmadan geceye girdi-ler, atları doludizgin sürdüler o anda da. Atların yeliyle birlikte de yanlarından yörelerinden karanlıkla karman çorman olmuş kayan yıldızlar akıyorlardı.

Urfada candarma komutanlığının önünde durduklarında gün ışıyordu. Atlardan inip kucaklaştılar.

Şamil, biraz uzağa çekildi:

“Beni dinle Abbas,” dedi, “Emir Sultan seni çok sevdi. Al-tındaki ata baksana senin atın değil.”

“Biliyorum,” dedi Abbas.

“Emirin en sevdiği atıdır. Böyle bir at bütün Arabistanda yoktur.”

"Biliyorum."

"Seni o kadar sevdi ki Emir, onunla yakın akraba olduğunuzu sandık."

"Sağ olsun Emir."

"Ne zaman istersen gel! Emir sana bunu böyle söylememi istedi. O çok sıkışacak, ne zaman isterse, kapımız da, yüreğimiz de ona açık, dedi."

"Hepiniz sağ olasınız."

"Bizi habersiz bırakma. Nereye gidersen yaz. Emir öyle istedi. Mektubunun üstüne, Emir Selahaddin Sultan, Bağdat yazacaksın. Bizim elimize geçer, Emir böyle buyurdu."

Atlarına bindiler:

"Sağlıcakla kal!"

Bir el geldi atı tuttu. Abbas, attaki heybeyi aldı, komutanlığa yürüdü. Kapıdaki nöbetçiler selama durdular. Bir küçük zabıt arkadaşı, onu avluda görünce basamakları üçer üçer atlayarak aşağıya indi, kucaklaştılar.

"Bizim yüzbaşı Ankarada mebus oldu. Mustafa Kemal Paşanın yanında, senin altın madalyanı da göndereli çok oldu. Onun yerine bir binbaşı geldi. Altın gibi yiğit bir kişi. O da seni bekliyor. Sen nerelerdeydin?"

"Ben mi, sorma."

"Biz seni ölmüş biliyorduk. Seninle gidenlerin hiçbirisi dönmedi de... Ama gene de seni bekliyorduk. Yüzbaşı, ona bir şey olmaz, diyordu."

Abbas güldü:

"Olmadı işte."

Arkadaşı onun koluna girdi, merdiveni konuşarak çıktılar, binbaşının odasına girdiler. Binbaşının karşısında hazır ola geçtiler.

"Binbaşım, arkadaş Abbas," dedi.

Binbaşı gülümseyerek ağır ağır ayağa kalktı, Abbasın elini sıkıp onu kucakladı.

"Hoş geldiniz," dedi. "Sizi uzun bir süredir, ben buraya geldim geleli bekliyorduk. Buyurunuz efendim, oturunuz."

Yer gösterdi, Abbas gitti yandaki sandalyaya çöktü. Binbaşı küçük zabite de yer gösterip gitti yerine oturdu.

“Siz bir kahramansınız. Sizi tebrik ederim. Altın madalyanız geleli bir hayli oldu. Gözümüz yollarda kaldı. Derken çok şükür geldiniz. Eşkıya takibine sizinle birlikte çıkan hiçbir arkadaşınız dönmedi. Biz sizi de...”

“Eşkıyayla başa çıkmak Fransızla başa çıkmaktan daha zor. Bir pusuda bütün arkadaşlarımız düştü. Ben Emir'in evine sığındım. Eşkıyalar beni Emir'in evinden alamadılar.”

Binbaşı:

“Ben Irak cephesinde çarpıştım. Bütün çölü bilirim.”

Abbas binbaşının yüzüne bir tuhaf baktı, binbaşı gözlerini kaçırdı.

“Valiyle konuşayım da ondan gün alayım, size törenle madalyanızı vereyim, belki fırka kumandanı albay da gelir.”

“Sağ olun binbaşım, ben bu süre içinde burada kalabilir miyim?”

Binbaşı bir süre gözlerini Abbasın gözlerinin içine dikti, düşündü. Neden sonradır ki birden kendine geldi, telaşla:

“Tabii kalabilirsiniz mülazım.” Sonra aklına geldi, “Madalyanızla birlikte mülazımlık rütbeniz de geldi. Tabii kalabilirsiniz, siz daha askersiniz. Madalyanızla birlikte terhis tezkerenizi de alacaksınız.”

“Sağ olun kumandanım,” diye ayağa kalktı teğmen Abbas, bir süre durdu. Küçük zabıt de onunla birlikte ayağa kalkmıştı. Binbaşı küçük zabite, “Oğlum,” dedi, “ben buraya geldiğimde kaldığım odayı mülazım beye göster, orada kalsın.”

“Baş üstüne kumandanım.”

Teğmen Abbas önde küçük zabıt arkada aşağı indiler. Asker daha olduğu yerde atın başını tutmuş öylece bekliyordu. Abbas, atın terkisindeki eyerini çözdü omuzuna aldı. İçerdeyken heybeye, bir şey olur, diye içi gitmişti. Heybenin iki ağzı da örgülüydü ve örgülere kilit takılmıştı.

Tören üç gün sonra Cuma sabahı gerçekleşti. Vali de, Albay da gelmişti. Albay da, Binbaşı da tören giyitlerini giymişlerdi. Bando da gelmişti. Tören marşlarla başladı. Abbasa teğmenlerden birinin eski tören giyitini giydirmişlerdi. Göndere bayrak çekildi. Bando arka arkaya beş marş çaldı. Arkasından Albay onun arkasından da Vali konuştu. Vali de Albay da milli

kahraman olan, şimdi de Mustafa Kemal Paşaca bizzat mebusluğa atanan yüzbaşını göklere çıkardılar. Binbaşının söylevi çok firaklı, çok göz yaşartıcıydı. Savaşın getirdiği acıları, yıkımı, savaşın, ister savaşa girsin, ister girmesin insanı insanlıktan çıkardığını uzun uzun anlattı. Albay kendini tutamamış, ağlıyordu. Sonunda da öfkeden titreyerek, “Yeter Binbaşı,” diye bağırdı. Binbaşı kirp, diye sustu. O susunca gözyaşlarını silen Albay ardında genç, savaş görmemiş, elinde bir tepsi tutan teğmenle gönderin dibine geldi. Yukarda al bayraklar dalgalanıyordu. Teğmen Abbas da göndere yürüdü, selama durdu. Albay onun Fransızlara karşı gösterdiği kahramanlıkları övdü, onu kutladı. Onun da kahraman yüzbaşı gibi Büyük Millet Meclisine onurla gireceğini de sözlerine eklemekten edemedi. “Yurt uğruna her kanını döken kahraman ödülllenmelidir,” diye de sözünü bitirdi ve madalyayı teğmen Abbasın, yurt için çırpınan, kanını akıtmış çatal yüreğinin üstüne taktı. Madalyanın beratı ve terhis tezkeresi de tepsinin üstündeydi. Onları da teğmen Abbasa uzattı, öptükten sonra da, “bu gece benim onur konuğumsun mülazım,” dedi.

Tören biter bitmez Abbas, heybesindeki üç armağanı aldı, doğru saraç Şehmusa gitti. Saraç Şehmus bütün Mezopotamya'nın buradan Bağdada, Basraya kadar en ünlü saracıydı.

Abbas dükkana girince saraç başını işinden kaldırmadan sordu:

“Ne istiyorsun?”

“Benim işim çok küçük, çok da büyük bir iş. Bunu da bu dünyada senden başka yapacak bir usta daha yok.”

Saraç, başını kaldırdı:

“Oooo Abbas, biz de seni Bedeviler öldürdü biliyorduk. Bütün Urfa günlerce Bedevilerin sizi nasıl pusuya düşürdüğü, öldürdüğüyle çalkandı. Demek sen kurtuldun?”

“Kurtulduk Ustam.”

“Bedeviler senin sağ kurtulduğunu biliyorlar mı?”

“Biliyorlar Ustam.”

Ustanın yüzü sapsarı kesildi, dudakları titredi, “Nasıl geldin, o çölü aşıp da buraya kadar, nasıl onların elinden canını kurtardın?”

Abbas olanı biteni olduğu gibi anlattı.

“Bunlar oldu öyle mi,” dedi Şehmus Usta. “Bunlar oldu ha! Yoksa seni bu çölde onların elinden Allah bile kurtaramazdı, sümme haşa! Bu çölde kurdun kuşun, aslanın kaplanın, yılanın ejderhanın, gazalın, insanın, bilcümle yaratığın bir tek Sultanı Emir Selahaddindir. Onun evine düşmeseydin yanmıştın. Seni getiren, Emirın adamları döndüler mi?”

“Döndüler. Şehmus Ustam.”

“Şimdi sen çırılçıplak kaldın.”

“Öyle Şehmus Ustam.”

“Günlerin sayılı. Onlar seni, nereye gidersen git, bulurlar. Hiç bunun mümkünü çaresi yok. Ne yaptın da bulaştın onlara?”

“Ne bileyim Ustam.”

“Ben sana söyleyeyim, bunlar bütün Arabistanın en yırtıcı kabilesidir. İyi ki Emirın evine sığınmışsın. Şimdi Mustafa Kemal Paşanın yanına da gitsen seni orada da bulur öldürürler. Paşanın sarayına da gitsen... Ne yaparsan yap, kurtulamazsın. Çini Maçine de gitsen seni bulurlar.”

“Nasıl bulurlar?”

“Onun orasını bilemem ama bulurlar. Onlarda bir sihir, bir keramet var. Kurtuluş yok.”

Şehmus Usta üzölmüştü. Vah, vah, vaaah, diye ha bire başını sallıyordu. Vaah, vaaah, vah!

Uzun bir süre sustular.

“Oğlum Abbas, sen Emirın yanına dönsene. Bir tek orada kimse dokunamaz sana. Yoksa Emir seni yanında daha çok istemedi mi?”

“İstedi. Kal, diye hem kendisi, hem de Hatunu yalvar yakar oldular.”

“Hemen dön. Şu işin neyse hemen bitireyim de hemen dön Abbas. Sana yazık olacak. Senin Fransızlarla çarpışman dillere destan oldu. Bak sana kahramanlık madalyası bile taktılar. Hemen dön Emirın yanına. Dağlardan git. Saklan. Şimdi burada, şu anda senin ardında keskin atıcı en az üç kişi var.”

“Var”, dedi Abbas.

“İşini söyle.”

“Bana bir muska yapacaksın.” Eline bir kağıt aldı, masanın

üstünde özene bezene büyük bir üçgen çizdi. “Bu muskayı bir ömür boynumda taşıyacağım. Boynuma asacağım kaytanı da bir ömür boyu...”

“Başka, başka bir ömür boyu?”

“Başkası, şu altınları alacak kuyumcuya götüreceksin. Emir-damgasını biliyor musun?”

“Biliyorum, bir acayip güneştir onların damgası. Beş bin yıldır onların damgasıdır bu güneş. Sen şimdi git karargaha oradan çıkma. Ben akşamüstü en sağlam deriden muskanı yapar, üstüne de Emir damgasını sağlam çakar sana getiririm. Çabuk askerlerin arasına yetiş. Şehirde de hiç gözükmek. Onlar, ordunun içinde de öldürür, öldürdükten sonra da kaçmazlar, sen öldükten sonra da kendi başlarına bir kurşun sıkarlar. Haydi çabuk, canını askerlerin arasına at.”

Abbas bir solukta, ona buna çarparak, karargaha vardı, odaya girdi, kapıyı içerden kilitledi, teğmen giyitini çıkardı. Heybenin bir gözü giyeceklerle doluydu. İpekli bir bohçanın içinden lacivert bir giyit çıktı, giyindi. Üstüne kalıp gibi uydu giyiti, sanki çok usta bir terzi ölçüsünü özenerek bezenerek almış öyle yapmıştı. Bu soylu adama, bu Emire şaşmamak elde değil, diye düşündü Abbas. Çölün beş bin yıllık tanrılarının soyundan. Başka nasıl bir adam olacaktı ki...

Kapıyı araladı, nöbetteki askere:

“Bana hemen şimdi bir mülazım gönderiver,” dedi.

“Baş üstüne kumandanım.”

Az sonra kapı çaldı, bir arkadaşı girdi içeriye, kucaklaştılar.

“Şimdi şu ayakkabıyı al,” kundurasının tekini uzattı arkadaşına, “çizmece Muhoya git bir körüklü çizme al getir.” Eline bir altın tutuşturdu.

Arkadaşı biraz sonra bir çift körüklü çizmeyle çıktı geldi. Abbas çizmeyi giydi. “Sağ ol kardeş,” dedi. “Ben yarın gidiyorum, sağlıcakla kalın.”

Arkadaşı teğmen ona bir ölüye bakar gibi baktı, kucaklaştılar.

“Güle güle git arkadaşım.”

Abbas, herkes biliyor, diye düşündü. Bu şehirde tanıdık tanımadık, albay bile, vali bile bana ölüye bakar gibi bakıyor-

lar... Kendi kendine güldü. Bunca savaşa girdik çıktık ölmedik de...

Akşamleyin gün battı batacak kapı çalındı. Abbas korkarak kapıya giti:

“Abbas oğlum benim, Şehmus Usta.”

Abbas sevindi.

“Al!”

Muskayı uzattı. Muska kalın, parlak bir deriden yapılmıştı. Üstünde de Kral Sargonun mühründeki altın güneş parlıyordu. Emir Selahaddin Sultan ne demişti, ben Arapların Emiriyim ama Arap değilim, demişti. Asurlular başka bir soydur.

Şehmus Usta, bütün çabalarına karşın ondan para almadı. “Bu da benden sana bir armağan olsun,” dedi çıktı gitti.

Korku gittikçe onu sarıyordu. Bu geceki Albayın törenine nasıl gidecekti? Az önce çizmeyi getiren arkadaşını çağırdı, her şeyi anlattı. Arkadaşı zaten hemen hemen her şeyi biliyordu.

“Yemek yiyeceğiniz yer, Kürt Beyi Milli İbrahim Paşanın konağıdır, oraya kimse yaklaşamaz ya ben gene de paşanın konağını belli etmeden kuşatırım.”

Konağa askerlerin ortasında gitti. İbrahim Paşa onu merdivenin başında karşıladı. İpekli yer sofrası serilmişti. Az sonra yemeğe başladılar.

Yemek gece yarıya doğru bitti. Hep savaşı, Türk askerinin kahramanlıklarını konuştular yemekte. Kürt İbrahim Paşa duruşu, oturuşu, konuşması, tavırlarıyla tıpkı Emir Selahaddin Sultandı. Ağırbaşlılıkları, bakışları, alçakgönüllülükleriyle hık demişler birbirlerinin burunlarından düşmüşlerdi.

Onu İbrahim Paşanın konağına getiren arkadaşları avlunun dışında askerleriyle bekliyorlardı. Abbası aralarına aldılar karargaha kadar götürdüler.

Abbas, kapıda:

“Tuğrul kardeş, askerler gitsinler de sen kal,” dedi. Karyolanın üstüne oturdular.

Şu uzun savaştan ne geçmişti ellerine. Binlerce, on binlerce asker ölmüştü. Şu Allahuekber dağında olanlar, çıplak ayakları çıplak bedenleriyle iki-üç insan boyu karın içinde düşmanla bo-

ğuşmadan ayakta donanlar, dağın yamaçlarında bir ormanmış-casına üst üste donup kalanlar. Açlık, yokluk, tifüs, boşalmış köyler, kasabalar, baştan başa yıkılmış yakılmış bir ülke. Yüz binlerce askerden geriye kalan birkaç bin yaralanmış, sakatlanmış, yarı deli, yarı meczup...

"Şimdi biz ne yüzle, nasıl döneceğiz evimize. Hiç olmazsa koynumuzda birkaç altınımız olsaydı. Oysa şu çöldeki Bedevilerde heybeler dolusu altın. Bir aşireti bassak yeter."

Tuğrul Teğmenin bu işe aklı yattı.

"Kaç kişi gerek?"

"İyi nişancı on beş kişi yeter."

Birkaç saat içinde on beş keskin nişancı tamamı. Sabaha kadar tartıştılar.

"Araplar hepimizi öldürür."

"Sen canını zor kurtardın Abbas."

"Daha da kurtarmış değilsin."

"Keseler dolusu altınla gitmek iyi, iyi ya... Ya sonu."

"Sizin hepinizin Bedevilerden gözünüz korkmuş."

"Asıl senin korkmuş. Git bakalım köyüne, gidebilersen."

"Gidebilersen..."

"Gidebilersen..."

"Gideceğim köyüme. Ne varmış ki?"

Hepsi birden kirp, diye kestiler seslerini.

"Gidebilersen..."

Bunda, bu gidebilirsende çok bir iş var, diye düşündü Abbas. Sanki kefenim boynumda.

Ne var arkadaşlar bizim köyde, bir şey mi olmuş?"

Sustular. En sonunda bir çavuş:

"Biz ne bilelim senin köyünü," dedi.

Gün ışıırken, biribirlerinden kucaklaşarak ayrıldılar.

Onlar gittikten sonra Abbas odasına çıktı, iyice açtığı gaz lambasının donuk ışığında güneş damgalı muskayı seyretti, sonra da koynundaki keselerden önce lapis gövdeli, altın kanatlı kuşu çıkardı, onu uzun uzun seyrettikten sonra Kral Sarğunun mührü tanrıçayı çıkardı, ardından da üç büküm olmuş, kırmızı dili dışarda hışıllayan yılanı... Üçünü de muskanın içine güzelce yerleştirdi, muskanın ağzını öyle bir yap-

mıştı ki Şehmus Usta bir kez kapatınca kolay kolay açılmayacak biçimde. Halep ipeğinden örülmüş kırılmaz kaytanlı muskayı boynuna taktı Abbas. Muskayı boynuna takar takmaz da bir başka insan oluverdi Abbas. Bir kuş kadar hafifledi. Yüreği yundu arındı, ne korku kaldı, ne endişe, ne yıldı... Yüzündeki çektiği acıların kırışıkları da silindi gitti. Yüzünü tıraş ederken kendini askere alındığı günkü gibi pırıl pırıl, apaydınlık gördü. Sanki çektiği bütün acıları, yaptığı bütün kötülükleri muska yüreğinden sökmüş almuş, uzaklara fırlatıp atmış gitmişti. Ömründe ancak birkaç kez böylesine sevince batmış çıkmıştı.

Tıraş olduktan sonra, dışarıya çıktı, şehire indi, onu tanıyanların birçoğu onunla karşılaşmamak için yollarını değiştirdiler. Bir kısmı, yanlarına yönlerine korkuyla bakıp, hoş geldin, dedikten sonra hemen ondan uzaklaştılar. Bir kısmı da çok şaşırıp, adam safi yürek, dediler. Şehmus Usta onu dükkanına çağırdı. Abbas, sağ ol ustam, dedi ahçı dükkanına girdi. Kahvaltıdan sonra Anzelhaya gitti, balıklara, ahçıdan aldığı, ekmek kırıntılarını attı. Öğleye doğru Halil İbrahim Peygamberin makamını ziyaret etti. Kapısında ikindiye kadar oturdu. Ardından bitişikteki camiye girdi. Mimberin önüne diz çöktü oturdu. Millet akşam namazına gelmeye başlarken o camiden çıkıp kebabçıya girdi. Kebabçı onu tanıdı. Bir acılı Urfa söyledi. Rakı istemedi. Bir tabak dolusu yeşil biber, maydanoz, kırmızı turp geldi.

Abbas uzun bir süredir kebab yememişti, yedi, içti, doydum.

Karargaha vardığında karanlık çoktan kavuşmuştu. Yattığı odaya girdi, giyitlerini çarçabuk değiştirdi. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak aşağıya indi. Avlunun ortasında, dünkü asker atının başını tutmuş onu bekliyordu. Askere bir altın verdi. Asker, elindeki altına şaşkın şaşkın baktı kaldı.

Şehrin ana caddesini boydan boya geçti. Şehri çıkınca yüreğini bir korku aldı, ürperdi. Bu yöreleri çok iyi bilirdi, Antep yoluna çıktı. Antep'te birkaç gün kaldı. Burada onu korkutan bir şeyler vardı. İzlendiğini anlayıp izini şaşırttı. Gece yarısı şehrin dışındaki Şehre Küstü mahallesinden Maraş yoluna çıktı. Her karşıdan, her arkadan gelenden kuşkulanıyordu.

Maraşta hiç duramadı. Köşedeki ahçıda karnını doyurup, karşıdaki dükkandan yörük peyniri, zeytin, helva ekmek aldı, ana yola çıkmadı, atını Ahırdağının eteğindeki köylere sürdü. Bir gece yörük çadırlarında kaldı. Onlardan da kuşkulandı. Suriyede Rahva ovası, Mezopotamyada Harran, Urfa, Cizre, Nusaybin yöreleri, Dicle, Fırat kıyıları yörüklerin kışlaklarıydı ve bu yörükler ne kadar Bedevileri sevmeseler de iç içeydiler. Abbas bu göçebelerin ilişkilerini çok iyi öğrenmişti. Yoksa çöl Bedevisinin bir kolu İstanbulda, Adanada, Urfada, Ankarada, İzmirde, bir kolu Halepte, Şamda, Bağdatta, Basrada nasıl olurdu.

Meryemçil belinden sonra orman içi köylere vurdu. Orman içi Türkmenleri konukseverdiler, onu el üstünde tuttular. Yemediler yedirdiler, içmediler içirdiler.

Son kaldığı Türkmen köyü, köyüne iki buçuk saat uzaktaıdı. Çocukluğunda babasıyla birlikte bu köye birkaç kez düğünlere gelmişlerdi. Köylüler onu tanımadılar, o da kim olduğunu söylemedi. Köyde bir hafta kaldı, onlara geceleri bıkmadan usanmadan savaş anıları anlattı. Köylüler ulu bir destancıyı dinler gibi onu dinliyor, köyden gitmesini hiç istemiyorlardı.

Köyünü birkaç kez köylülere soracak oldu, köylüler ona dişe dokunur bir şey söyleyemediler. Ya söylemek istemiyorlar ya da köy üstüne hiçbir şey bilmiyorlardı. Bilmiyebilirlerdi. Bu Türkmen köylüleriyle buraya, Binboğalara yerleşmiş Çerkes köylülerinin hiçbir ilişkisi yoktu hemen hemen.

Birkaç kez gün ışıırken atına bindi yarı yoldan geriye döndü. Köyüne bu köyden bir kişiyi de gönderemiyordu. İçinde bir korku vardı ki yüze çıkaramıyor, korkusundan alabildiğine korkuyordu.

Sonunda köylüyle helallaştı, atına bindi, doludizgin köyüne sürdü. Köye girmeden tere köpüğe batmış atının başını köyün kapısında çekti. Bir süre bekledi, köyden çıt çıkmıyordu. Birkaç kez atını köyün içine sürdü, her sürüşünde geriye döndü. Bir türlü köyün içine giremiyordu. Köyün yöresini dolanmaya başladı. Köyden bir kuş sesi bile gelmiyordu. Bütün evlerin kapıları açıktı, çatı altlarında ne serçeler uçuşuyorlardı, ne de sığırcıklar.

Edemedi, canını dişine takti köye girdi, evlerine sürdü, atından atladi doğru açık kapidan içeriye daldi. Ev bomboştu. Ocaktaki küller, yarı yanmış odunlar burada bir zamanlar insanların yaşadığına tanıklık ediyordu. Kendi evlerinden çıktı yan eve girdi. Orada da küller, yarıya kadar yanmış odunlar. Kısa bir zamanda köyün bütün evlerine delirmiş bir hızla girdi, çıktı. Küller, yarı yanmış odunlar. Bir canlı yoktu. Bir kertenkele, sinek, böcek bile. Atına atladi. Atlar atlamaz da kulağının dibinden vızılıyarak keskin bir kurşun geldi geçti. Kendisini yere attı, pınarın yanındaki kayalığa çekildi. Atı arkadaki mağaraya sakladı. Adamlar köyün içine daldılar. Ak libaslıydılar. Tahta evleri ateşe verdiler. Abbas, onlar evleri ateşe verirlerken bir kaçını devirdi. Çarpışma gece yarıya kadar sürdü. Abbasın elindeki Alman filintası çok etkiliydi. Susamıştı, pınardan doyasıya bir su içti, atını mağaradan dışarıya çekti bindi, biner binmez de doldurdu. Evleri yakmaya uğraşanlar arkasından onu bir yaylın ateşine tuttular ya boşuna.

Daha gün doğmadan kasabayı tuttu. Bir süre alanın orta yerindeki ulu çınarın altındaki pınarın başında bekledi. Atını suladı. Kendi de çam oluktan bir su içtikten sonra babasının dostu Davut Ağanın evine atının başını çekerek yollandı. Daha konağa yaklaşmadan Avşar Beyi Davut Alinin sevinç içindeki sesini duydu:

“Hatun, Hatun çık dışarı, çık dışarı da bak, kim geliyor, Abbas, Abbas, bizim Abbas.”

Karı koca merdivenlerden indiler, Abbasi kucakladılar, Abbas heybesini atın terkisinden aldı yukarıya çıktılar.

“Biz de seni bekliyorduk, hem de dört gözle,” diye konuştu Davut Ali. “Sen köye uğradın mı?”

“Uğradım” dedi Abbas.

“Ben olanı biteni duyunca yanıma dört kişi aldım düştüm yola. Vardım köye ne görem, köy bomboş, siniler sinek yok. Yakınlardaki köylere gittim, sen de gittin mi?”

“Gitmedim.”

“Köylülere sordum, ne oldu köye? Kimse dişe dokunur bir şey söylemedi. Başımı vurmadığım yer kalmadı. Bir gün bakmışlar ki köyde hiçbir canlı kalmamış. Hiç kimse köydekilerin

ne olduğunu, nereye, ne zaman gittiklerini bilmiyor. Evlerdeki bütün öteberiler, kilimler, döşekler, sandalyalar, masalar, kapacak, el dokunulmamış, olduğu gibi duruyor.”

“Ben de gördüm.”

“Göç ettiler desek, öteberilerini alır öyle giderlerdi. Kaçır-dılar desek, kedileri, köpekleri, atları eşekleri, öteki hayvanları kalırdı köyde. Ben bu işe akıl sır erdiremedim. Hepsini öldür-düler desek, bütün köylere haber saldım, dereleri, koyakları, mağaraları, ormanları aradılar, bir tekinin ölüsünü bile bulama-dılar. Sen ne diyorsun?”

“Bu işe aklım ermedi.”

Bu sorun üstüne uzun uzun konuştuılar, bir sonuca varamadılar.

Davut Ali:

“Bu Çerkeslere akıl sır ermez Abbas oğlum,” dedi, üzül-müş. “Nereye gider bir kocaman köy böyle sessiz sadasız? Hepsini hapisaneye attılar, diye düşündüm. Yörede hapisane koymadım arattırdım. Sonra da aklıma düştü, bunlar Kafkas-lardan geldiklerinde, Uzunyaylaya köy kurduklarında böyle birkaç köy birden ortadan silinmiş, yitmiş gitmiş, imleri timleri belirsiz olmuştu.”

Davut Ali Beyin beş oğlu vardı, beşi de Sarıkamışa gitmişti. Ortada hiç kimse gözükmediğine göre hiçbiri dönmemişti.

Yemek geldi yediler, kahvelerini içtiler. Uzun bir süre yumuldular, konuşmadılar.

Abbasın çocuklarından söz etmesini bekliyor, soru dolu gözlerle ona bakıyordu.

“Allahuekber dağlarında sen de var mıydın?”

“Vardım,” dedi Abbas içini çekerek.

“Hepsini bit yemiş, doksan bini kişiye.”

“Çoğu da dondu.”

“Yalınayak başı kabakmışlar.”

“Öyleydik.”

“Bizim, buralardan, Toroslardan gidenlerden hiçbiri gelmedi. İlk gelen sensin.”

Abbas gene yaşlı adamın gözlerinin içine soru dolu baktı.

“Bizimkilerden hiçbiri dönmedi. Beşi de...”

O gece hiç uyumadan konuştular. Abbas Sarıkamış, Allahuekber bozgunlarını, bozgundan geriye kalan askerleri, asker kaçaklarını, donmuş insan ormanını, Yezidi kırımını, Ermenileri, Ermenilerle savaşları, Ermeni kırımını anlattı. Davut Ali Bey sonunda gözyaşlarını tutamadı. Abbas konuyu başka yöne, Bedevilere çevirdi. Emir Selahaddin Sultanı, onun dostluğunu, sesi duyulup da kendisi gözükmeyen kuşu anlattı. Davut Ali Bey kendine geldi, gülümsedi. "Kim bilir bu kuş ne biçim bir kuştur," dedi.

"Ben de merak ettim, sesini duyunca. Öyle bir sesi var ki insanın yüreğine işliyor, kanına karışıyor. Onun sesini bir kere duyunca, her şafak vakti bir kere daha, bir kere daha dinlemek istiyorsun, kuşun sesini duyunca mutluluklar, sevinçlerle doluyorsun, ölümü unutuyor, ölümsüzlüğün, cennetin kapısına varıp dayanıyorsun. Emir Selahaddin dediğine göre, şimdiye kadar binlerce kişi ömürlerini bu kuşu aramakla geçirmiş, hiçbiri de kuşu bulamamış. Sesi var, kendi yok bir kuş. İnsanlar yedi bin yıldır bu kuşun tasvirini, heykellerini yapıyorlarmış. Emir bana çok tasvir, çok kuş heykeli gösterdi, hiçbiri de ötekine benzemiyordu."

Davut Ali Bey düşüncelere dalmıştı, başını kaldırdı:

"Eskiden bizim buralarda da böyle insanın içini ısıtan bir kuş öterdi, onu da kimse göremezdi. Çocuklarımızın hepsi, on beş yaşındakiler bile savaşa sürölünce, hiçbiri de geri dönmeyince o kuş sesini kesti."

Davut Ali Bey içini derinden çekti. Gene gözleri yaş içinde kalmıştı. "Savaş icat eden görmesin cennet," dedi.

Kuşluk vaktine doğru konak kadın erkek, genç yaşlı insanlarla dolmuştu. Gelen sevinç içinde Abbası kucaklıyor, öpüyordu. Hiç olmazsa savaştan bir kişi de olsa bir can dönmüştü. Bir umut kapısı açılmıştı Abbasla. Kalabalığın sevinci doruğa çıktı.

Davut Ali Bey, kalabalığın sevincine baktı baktı da:

"Oğlum Abbas, sağ olasın, var olasın, geldin de insanların içine bir umut ışığı yaktın."

Sonra ölülerin giderken bıraktıkları giyitler ortaya atıldı. Kadınlar halka olup ağıda başladılar. Hem ağlıyor, hem söylüyorlardı.

“Dünya dünya oldu olalı kocaları dönmeyen gelinler, oğulları dönmeyen analar, kardeşleri dönmeyen kızlar gibi savaşı kimse böyle lanetlemedi. Senin dönmen onları cennete götürdü getirdi. Bu kadarı da onların yaşamasına yeter. Bu, yalnız umut ışığı da değil, bu, benim anlamadığım başka bir şey olacak.”

Konak, böylesine üç gün doldu doldu boşaldı. Üçüncü günün sabahı, daha tanyerleri ışımadan Abbas Davut Ali Beyden izin istedi. O da:

“Nereye gidiyorsan güle güle git ya bizi unutma yavrum. Şu yitip giden Çerkes köyünden bir haber alırsan bize bir haber ulaştır,” diye ondan dilekte bulundu.

“Baş üstüne. Senden bir isteğim var.”

“Söyle yavrum, Abbasım.”

“Şu benim atım çok soylu bir attır. Bütün Arabistanda bu atın soyundan çok az at var. Bana Emir in teberiğidir. Bu at sende kalsın. Soylu bir kısrak bulursan ona çek de tayını al. Soyu tükenmesin bu atın.”

“Şimdi senin yanına iki adam vereceğim, altına da başka bir at, senin atın burada kalacak. Atına ölünceye kadar da gözüm gibi bakacak, soyunu kurutmayacağım.”

Kahvaltıya oturdular. Dışarıya çıktıklarında iki atlı onu, eyerli boş bir atla bekliyordu.

Abbas ahıra gitti, atının başını kucakladı, gözlerinden öptü, geriye döndü, onu bekleyen ata atladı, sürdü. Hatun, onun arkasından bir kova su döktü.

Poyraz Musa yatağından zorlukla doğruldu. Hep mutlu gülüyordu. Ellerini döşeğe bastırdı, ayağa kalktı sallandı, düşecekken Vasili yetişti koluna girdi, birlikte yüznumaraya kadar gittiler, o işini görürken Vasili onu tuttu.

Ayağa Vasilinin yardımıyla kalkınca, onun yüzüne bakmadan:

“Kusuruma kalma Vasili,” dedi, “senin bana yaptıklarını anam, babam bile yapmadı.”

Vasili kıpkırmızı kesildi, sesi titreyerek:

“O nasıl sözdür ağzından çıkan. Ben sana ne yaptım ki?”

“Sen kardeşlerimden bile ileridesin benim için.”

“Suuus,” diye kızgınlıkla konuştu Vasili. “Bir daha böyle konuşma.”

Yatağına yatırdı.

“Hep böyle kalmam, değil mi Vasili?”

“Kalmazsın Poyrazımu. Yakında iyileşeceksin. Çok su yutmuşsun, dalgalar seni çok derinlere çekmiş. Seni deniz diplerine vurmuş ama altta çok kalmamışsın, dibe almış dışarıya atmış, dışarıya atmış hemencecik de dibe çekmiş. Deniz her zaman böyle olmaz Poyrazımu. Senin talihin varmış, çabuk iyileşeceksin. Deniz çoğu zaman insanı dibine çekerse, dışarıya ancak ölüsünü atar.”

“Ben bu kadar beladan sonra iyileşsem ne olur ki... Sarıkamıştan, Allahuekberden, çöllerden, kırimlardan, kanlardan sonra...”

Gözleri büyümüş, yüzü birden sarı yeşile kesmişti.

Vasili onun yorganın üstündeki elini tuttu, sıcacık gözleri dolarak sıktı. Bu anda da Poyrazın gözleri yaşardı. O da onun elini sıktı.

“Ben de Çanakkale’yi gördüm Poyrazımu. Ben de... Ben de... Ben de... Bütün savaşlarda düşmanla çarpıştıktan sonra... Amele Taburuna verdiler beni. Dumlupınar ovasından saatlerce uzaklara kokmuş, çürümüş, sırtımda parça parça ölüleri dağın dibindeki dereye taşıdım. O kadar yara aldım ölmedim de ölülerin kokusu ciğerlerimi söküyor, beni öldürüyordu. Birkaç gün daha ölü taşısaydım, mümkünü yok öldürdüm. Çok arkadaşımız, üstlerinde ölü, diz üstü çökmüşler, öyle ölmüşlerdi. Çanakkalede yan yana çarpıştığımız bizim bölükten Vanlı Ahmet Çavuş beni gördü de koştu geldi. Üstündeki ölüyü aldı attı, beni binbaşıya götürdü. Benim hakkımda çok şey söyledi de binbaşı bıraktı, ‘Kusura kalma oğlum Vasili.’ dedi, ‘Çanakkaleden geriye kalanlara böyle işkenceler, ölümler reva değildir.’ Sarıkamış bozgunundan sonra ben de nasıl eski Vasili olurum kardeşimu? Bizi sakatladılar kardeşimu, bizi yaraladılar, yüreğimizi söküp yerinden kopardılar aldılar. Biz nasıl eski...”

“Suuus Vasili,” dedi Poyraz. “İnsan isterse her sabah gün

atımıyla birlikte yeniden doğabilir, kirlerinden, acılarından, yaralarından arınabilirmiş."

"Öyle mi?" diye sordu Vasili kuşkuyla ona bakarak.

"Öyle," dedi Poyraz. "Ben şimdiden arındım bile, seni, Lenayı gördükten sonra. Bu dünya hep karanlık, hep kan, hep savaş değilmiş. Sizler de varmışsınız bu dünyada."

"Öyle mi?" dedi Vasili, kuşkulu.

"Öyle," dedi Poyraz. "Kaç geceyi gördük sabah olmamış."

"Kaç insanı gördük yaralanmamış."

"Sus Vasili, sus! Sonra bol bol konuşuruz."

Gözlerini kapattı. Yüzü rahattı, az sonra derin bir uykuya daldı.

"Çok düşündüm, Kafkasyaya göçmüşler, Kafkasyadaki köylerine gitmişlerdir, diye çok düşündüm. Ne Bedeviler, ne bir şey. Sen mezarlığa gittin mi?"

"Gittim. Gittim de işte orada kurşun yağmuruna tuttular beni."

"Taze mezar var mıydı?"

"Yoktu."

"Bir ay, beş ay sonra bile taze mezar belli olur."

"Öyle olur."

"Evlerin kapıları ardına kadar açık mıydı?"

"Söyledik ya, açıktı."

"Köyde bir kedi, bir köpek gördün mü?"

"Görmedim."

"Evlerin içindekiler olduğu gibi duruyordu, öyle mi?"

"Duruyordu."

"Köy Kafkasyaya göçmüştür."

"Bütün köy, hep birden mi?"

"Hep birden."

"O yanlardaki öteki Çerkes köyleri yerlerinde duruyorlar mıydı?"

"Bilemem."

"Onlar da göçmüşler mi, hep birden?"

"Bilmiyorum, bilemem."

"Bilemezsin."

“Benim bu işe aklım ermedi.”

“Benim erdi. Benim bir dedem vardı, adı da Vasili. Atoynatanoglu derlerdi ona.”

Atoynatanoglu Vasili, nasıl düştüyse bir gün adaya düşürmüş. Geldiğinin ilk ayında köyün en zengin adamının güzel kızıyla evlenmiş. Parası varmış, çok da güzel iki katlı, bol odalı bir ev yaptırmış. Yakışıklı bir adammış. Büyük mavi gözleriyle dünyaya sevgiyle bakarmış. Burma kırmızı bıyıkları, geniş alnı, kartal burnu, geniş omuzları, uzun bacaklarıyla heybetli bir adammış. Evlendikten bir ay sonra Vasili ortadan yok olmuş. Ada halkı bu yitişe şaşırmamış, geldiği gibi gitti, demişler. Arkasından da bir sürü dedikodu çıkarmışlar. Karısını, karısının babasını suçlamışlar. Dün geldi nenin nesidir, diye sorulmadan böyle bir adama varılır mı, kız verilir mi, demişler. Adalarının en güzel kızının böylesine bırakılmasını kendilerine yedirememişler. Bu ada, ada oldu olalı başlarına böyle bir hal gelmemiş. Kız da gebe kalmış. Daha çocuk doğmadan Vasiliyi unutmuş adını bile anmaz olmuşlar. Sanki adaya Vasili adında biri ne gelmiş, ne de gitmiş.

Bir gün öğleye doğru uzaklardan büyük bir tekne gözükmüş, adalılar iskeleye koşuşmuşlar. Adaya ne zaman böyle bir tekne uğrasa iskele çoluk çocuk, kadın erkek, kedi köpek dolarmış.

Tekne iskeleye burundan yanaşmış. Düz burun tahtasını iskelenin üstüne yatırmışlar. Tekne açılınca çok güzel, uzun bacaklı, eyeri, dizginleri gümüş savatlı, yerinde duramayan, eşinen bir kır atın üstünde Vasiliyi görmüşler. Vasilinin yüzü, burma bıyıklarıyla yaramaz bir çocuğun yüzüymüş. Yüzünde hınzırca gülümsemeye benzer bir şeyler varmış. Atın üstünde dimdik duruyormuş. Çok güzel, lacivert giyitleri, ayaklarındaki körüklü parlak çizmeleri, sağ yanına yatırdığı mor püsküllü fesi ona çok yakışmış. Kalabalığa bakmadan atını üzengilemiş teknedeki çıkmış, doğru evine sürmüş. İskeledekilerden çıt çıkmamış, arkasından bakakalmışlar. Evin avlusunda atını durdurduğunda karnı burnunda karısı onu karşılamış, atının başını tutmuş. O da atından atlamış, atlar atlamaz da karısına sarılıp öpmüş. Heybeyi terkiden karısıyla birlikte almış, içeriye gir-

mişler. Az sonra adalılar evin avlusunu doldurmuşlar, herkes sevinç içindeymiş. Gelen, görkemli kır atın yöresinde dönerek inceden inceye, at cambazıymışlar gibi, atı inceliyorlarmış. Adada şimdiye kadar hiçbir at görmemişlermiş. Vasili kalabalığı görünce dışarıya çıkmış. Ona hep bir ağızdan, "Hoş geldin Vasili," demişler. Vasili de sevinçli bir sesle onlara karşılık vermiş. Hoşbeş etmişler, "Atın çok güzel Vasili," demişler, oradan ayrılmışlar.

Vasili ikinci sabah erkenden atına binmiş, kıyı kıyı giderek adayı dolanmış. İkinci gün tepelere çıkmış. Üçüncü gün Zeytinli Koyağa girmiş, beşinci gün... Adada gitmedik yer bırakmamış... Bundan sonra da her gün atına binip bir, birkaç kez adayı dolaşmış, yalnız, bilenler onun bir tek gün ata binmediğini söylerler, o da oğlunun doğduğu gün.

Atı öldüğü gün ağlamış, yas tutmuş günlerce. Ardından da gene yitip gitmiş. Uzun bir süre sonra da gene görkemli kır bir atın üstünde geri dönmüş.

Düğünlerde, bayramlarda at üstünde türlü cambazlıklar yapar, doludizgin attan atlar, atlamasıyla ata binmesi bir olur, atı gene son hızla giderken, karnının altından girer, öbür yandan atın üstüne çıkar, sırtında dimdik durur, bu hiç at görmemiş adada herkesin yüreğini ağzına getirirmiş. Altındaki atla akla hayale gelmez çok başka hünerler de yaparmış. Adada kaldığı sürece çok at almış Vasili, çok da güzel atları olmuş her zaman.

Oğlu büyümüş, karısı kocamış, oğlu balıkçı olmuş. Vasili bunu hiç yutamamış. Doğan torununun adını Vasili koymuşlar.

Çok yaşlanmış Vasili, beli bükülmüş, gözleri bozulmuş, gene de atına biniyormuş her gün.

Bir gün Vasili gene ortadan yitmiş. Birkaç gün sonra da büyük bir tekneyle geri dönmüş. Tekne iskeleye yanaşmış. Köylü çoluk çocuk yediden yetmişe iskeleye doluşmuş. Atının sırtında yüzü adaya dönük, kıpırdamadan öyle dimdik duruyormuş. Ne beli bükük, ne de omuzları düşükmüş. İnce uzun yeşil bir dal gibi. Uzun bir süre hiç ses çıkarmadan, iskeledekilerle bakışmışlar. Neden sonra tekne iskeleden ayrılmış, Vasili de atının başını hemen adaya geri çevirmiş, arkada kalanlara bir el sallamış, hemencecik de elini geri indirmiş. O gözden yitinceye

kadar kalabalık da teknenin üstünde, atının sırtında kıpırdamadan duran Vasiliye hiç ses çıkarmadan, gözden yitinceye kadar bakmış.

“Ondan sonra da babama Atoynatanoğlu, demişler. İşte ben böylece Atoynatanoğlu olmuşum. Soruyorum sana, Atoynatan Vasili niçin geldi bu adaya, ya sonra, beli bükülmüş, bu adadan niçin nereye gitti? Gitti de bir daha dönmedi?”

“Ne bileyim ben.”

“Niçin gitti bu adadan?”

“Sen söyle niçin?”

“Niçin gitti onu bilemem ya, herkes bilir, bütün bir ada halkı bilir, o gece gündüz memleketi üstüne Rumca, Türkçe türküler söyler, memleketinin hasretinden ölür geberirmiş.”

“Nereliydi?”

“Hiç kimseye söylememiş, büyük anama da, babama da... Yalnız, babam, anladığıma göre derdi, o Orta Anadolu'nun uçsuz bucaksız bozkırlık bir yerindendi. Söylediği türkülerden, gökleri hep çok uzağa çekilmiş gitmiş, yıldızları, güneşi göğün yedi kat üstünde olan sonsuz, uçsuz bucaksız dümdüz bir yerden olduğu anlaşıyordu, derdi. Anam da, neden, nereden geldiğini bilmiyordu. O da uzak gökleri, uçsuz bucaksız ağaçsız bozkırlık bir yerden olduğunu türkülerinden çıkardığını söylüyordu. Sonunda gitmiş işte. Niçin gitmiş sence?”

“Ne bileyim ben.”

“Senin Çerkesler yurtlarından niçin çıkmışlar?”

“Savaştan dolayı. Yenilmişler, kaçmışlar.”

“Şimdi niçin?”

“Şimdi savaş bitti mi sanıyorsun oralarda, savaş bitti de onun için mi gittiler, diyorsun?”

“Bilemem. Onlar bilir.”

“Ya beni köyde kurşun yağmuruna tutanlar?”

“Bilemem.”

“Ya Emir Selaheddine benim köyümü bulduklarını söyledikleri, ya kuşun kanadının altına saklansam da, yılanın deliğine girsem de beni bulacakları?..”

“Bilemem,” dedi öfkeyle Vasili. “Bu adada seni kim bulabilir. Bu Allahın bile unuttuğu ada kimin aklına gelir. Şu kasaba-

da, kıyı köylerde insanların çoğu böyle bir adanın olup olmadığını bile bilmezler, bilenler de nerede, hangi yanda olduğunu, birkaç balıkçının dışında, arasalar bulamazlar."

"Tamam," dedi Poyraz Musa kızgın. "Öyle olsun. Biz şimdi işimize bakalım. Ben çok domates, biber, kabak, patlıcan, türlü türlü çiçek tohumu aldım, eksek mi? Vakit geç mi?"

"Tam zamanı," dedi Vasili.

Hemen işe koyuldular. Poyraz Musa geldiğinden bu yana koyağın ağzındaki sellerin getirip yığıldığı milli toprağa göz koymuştu.

Poyraz, birtakım çuvallar da almıştı. İki telis çuval seçtiler, koyağın dibine gittiler çuvalları toprakla doldurup bahçeye taşıdılar, akşama kadar bahçeye büyücek bir öbek milli toprak yığıdılar. Poyraz, "Çok yorulduk Vasili," dedi, "bu böyle olmayacak, yarın sabah erkenden kasabaya gitmeliyiz. Nasıl olsa benzinimiz çok."

"Çok," dedi Vasili sevinerek. "Birlikte gideceğiz, öyle mi?"

"Birlikte gideceğiz," dedi Poyraz. "Yarın ben laciverdimi çekip İstiklal Madalyamı takacağım. Tılsımlı muskam da boynumda. Sana o resimli evi alacağız. Bir de yatak, koltuklar, aynalar, bir eve ne gerekse hepsini.. Sana bir de güzel bir giyit alacağız. Bana da bir şeyler... Bu adada bir insana çok şey gerekiyor. Bir el arabası da alacağız. Çapalar, kürekler, testere, balta, orak, çok şey, çok şey. Kapacak. Ne gerekse hepsini."

"Ne gerekse hepsini," dedi gülerek Vasili. "Bende o kadar para yok ki..."

"Bende var," dedi. Poyraz ona biraz küskün bakarak. "Söyledim sana, bende var!"

"Var," dedi Vasili, "kızma arkadaş."

"Kızmadım," dedi Poyraz, "sen de amma alıngan olmuşsun arkadaş. Bu gece bizde kalır mısın?"

"Olur," dedi Vasili, "olur ama resimli evden başka bir de o deniz kıyısındaki değirmeni istiyorum."

"Olur. Bahçeyi de büyüteceğiz."

Vasili gitti evinden yatağını sırtladı getirdi.

"Evden mis gibi bir yemek kokusu geliyor, Lena ne pişiriyor, kim bilir."

“Kim bilir,” dedi Musa.

“Kokusu...” Burnunu havaya dikti, burun delikleri bir atın burun delikleri gibi açılarak havayı kokladı. “Kim bilir.”

Yemeklerini gülüşerek eğlenerek yediler.

Sabahleyin, daha gün ışımadan uyandılar, çeşmenin başında tıraş oldular, kahvaltılarını yaptılar, “Yaşasın ermiş Tanası,” diyerek güldüler, içerden bir teneke benzin alıp kayığın deposunu doldurdular. Kayık denize açılırken Lena arkalarından bir tas su döktü iskelenin tahtalarının üstüne.

Kasabaya vardıklarında vakit öğleyi geçiyordu. Kahvenin bahçesinde oturan Kadri Kaptan onları daha iskeleye yanaşmadan gördü, tanıdı. Kayıklarını karşıladı. Şaşkınlıkla, “Ooo Vasili,” dedi, “sen burada mıydın, söylüyorlardı da inanmıyordum.”

Vasili:

“Sus Kadrimu, kaptanamu, sus!” dedi.

Poyraz:

“Merhaba Kaptan,” dedi Kadrinin elini sıktı. “Vasiliyi ben göndermedim. O hep burada kalacak. Yarın bizi sen götüreceksin adaya.”

“Baş üstüne,” dedi Kadri sevinerek.

İskeleden, hiç konuşmayarak, kese bir yoldan Kadri Kaptan onları nüfus memurluğuna kadar götürdü, “Yarın sizi iskelede bekliyorum. Ne zaman gelerseniz oradayım,” dedi ayrıldı.

Üzeyir Han onları coşkuyla karşıladı. İkisini de kucakladı, koltuğa eliyle oturttu, uzun uzun adayı sordu. “Size bir kişi daha gelecek,” muştusunu verdi. “Ama ne adam,” dedi. “Üzülmeyin adanız yakında ağzına kadar dolacak,” diye eklemeyi de unutmadı.

“İsterlerse gelmesinler Hanımız, biz bize yeteriz.”

Kahvelerini içtiler. Han bir coşku içindeydi, gözlerini de madalyadan, kocaman, güneş damgalı muskadan alamıyordu, ilk görüyor gibi.

“Sen Vasili için mi geldin?”

“Onun için Hanımız. Ona bir ev, biraz öteberi, kap kakak almak için, bir de...”

“Anladım,” dedi Üzeyir Han.

“Tezkeresi var mı bunun?”

“Var,” dedi Poyraz.

Vasili çıkardı tezkerayı Üzeyir Hana uzattı.

“Ohhooo,” dedi Üzeyir Han, “sen bir kahramanmışsın.” Durdu bekledi. “Dur, sen nereli olabilirsin?” Düşündü. “Buldum,” diye sevindi, “sen İstanbullusun.”

“Dedem oralı.”

“Kim derlerdi dedene?”

“Atoynatanoğlu.”

“Atoynatanoğlu Vasili, nüfus kağıdın hemen hazır olacak. Önce mal müdürüne, sonra tapucuya, sonra da kaymakama gideceğiz.”

“Baş üstüne Hanımız.”

Nüfus kağıdını katip az bir sürede hazırladı. Vasilinin eline verdi: “Hayırlı olsun.”

“Haydi çıkalım.”

Mal Müdürü Bey de onları saygıyla, coşkuyla karşıladı. Resimli evi, değirmeni hemencecik onlara para almadan vermek istedi. Vasili şaşırdı, telaşlandı. Bu hal Poyrazın gözünden kaçmadı. “Benim için değil Atoynatanoğlu Vasili için” dedi. “Kesinlikle, zorla, şerle bu parayı alacaksınız bizden.”

Masanın üstüne üç altın koydu.

“Yahu Poyraz Bey kardeşimi, herkese bilabedel veriyorum, hiçbir kimse o adaya, üstüne bir kese altın da versen, hiç kimse, çoluk çocuğuyla aç da kalsa gitmiyor. Bilmem nedendir.”

“Olsun,” diye gürledi Poyraz, ayağa kalktı oturdu. Göğsündeki madalyası bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. “Olsun, bu parayı alacak, değirmeni ve evi bize satacaksınız.”

Tartışma uzun sürdü. İstiklal Madalyası, hakkı yenmiş milli kahraman Abdülvahap Beyi, Üzeyir Hanın da yardımıyla yendi, üç altını Poyraz masanın üstünden alıp kahramanın cebine koydu.

Satış muamelesi de çabuk yapıldı. Üzeyir Han, oradan ayrılırken:

“Bu akşam bizdesiniz mirim, size öyle mezeler, öyle meze-ler, öyle içkiler, mirim, horoz sesi duymamış...”

“Desene yaşadık.”

“Yaşadık,” dedi Üzeyir Han.. “Kaymakamı da çağıracağım.”
“Desene mirim, felekten iyi bir gece çalacağız.”

Tapucuya gitmeden, Üzeyir Han evine uğradı, Hanıma sıkı bir tembihatta bulundu. Hanım, “sen hiç kaygılanma Hanımız, her şey dediğinden de güzel olacak,” diye onun kaygılarını yatıştırdı.

Tapucu onları görülmemiş bir coşkuyla karşıladı. Onları oturttu, kahveleri söyledi. Sevincinden ne yapacağını bilemiyor, odanın içinde dönüp duruyordu. Vasilinin gözleri faltaşı gibi açılmış olanı biteni seyreyliyordu.

Tapu da hemen hazırlandı. Kaymakamlık yakındı. Abdül-vahap çoktan kaymakama uçmuş, ona muştuyu vermişti. Ağır-başlı kaymakam onları kapıda karşıladı, birkaç kere de Poyrazı tepeden tırnağa süzdü.

Poyrazı çok merak ediyordu:

“Nerelerde savaştınız Poyraz Bey?”

Poyraz utangaç:

“Sarıkamış, Allahuekber, Ağrıdağı, Van, Bağdada kadar gittik.”

“İstiklal madalyası?”

“Urfada Fransızlara karşı.”

“Maşallah efendim, maşallah.”

“Teşekkür ederim.”

Kaymakam da Çanakkalede savaşmıştı. Çanakkale anıları anlatmaya başladı. Aradan epeyi bir zaman geçti, kaymakam coşmuş, kendinden geçmiş anlattıkça anlatıyordu.

Üzeyir Han, bir ara sözünü kesti:

“Üstadım efendim,” dedi, “çok güzel konuşuyorsunuz. Sözünüzü balla kestim. Bu akşam bizim eve şeref vereceksiniz.”

“Demek öyle Üzeyir Hanımız, demek... Demek, bu akşam yemeklerle beraber parmağımızı da yiyeceğiz. Bir de içkiler, bir de içkiler...”

“Bir de içkiler, bir de Kafkas yemekleri, İstanbul mezeleri... Bir de kaymakamımız. Bir de Çanakkale anıları...”

“Bir de bir müjdem var Poyraz efendi oğluma... Öyle bir müjde ki...” Durdu bekledi, sözü demledi, gülerek. “Biliyor

musunuz kim geliyor, kimseciklerin beğenmediği o Karıncalı Adaya, kim, Doktor binbaşı Halil Nuri Bey. O adanın üstüne Devlet Kuşu kondu. Halil Nuri Bey, o, Çanakkale kahramanı, o evliya Karıncalı Adaya yerleşmeye geliyor.”

Poyraz Musa, çekingen, utangaç:

“Karınca Adası.”

“Evet evet, affedersiniz, Karınca Adası.”

O akşam yemek güzel geçti. Coşmuş kaymakam anlattıkça anlatıyor, gemiler batıyor, gemiler çıkıyor, deniz, toprak, karanlıklar bir uçtan bir uca tutuşmuş yanıyor, Çanakkale boğazı yalım akıyordu. Yalımların üstüne yanan geceden sararmış paramparça ölümler düşüyor, ışılaştan bir kan yağmuru yağıyordu. Geceyi, denizi top, mitralyoz, insan sesleri doldurmuş, yer yerinden oynamış, dünyanın gözleri korkudan pörtlemiş, soluk alamıyordu.

Kaymakamın konuşması sabaha kadar sürdü. Kimse onun sözünü kesmek istemiyor, o da kendini korkunç savaşın seline kaptırılmış, yanındaki yöresindekileri, dünyayı unutmuş ver-yansın ediyordu. Gözleri, kulakları, kolları, saçları, soluk alışları, bütün bedeniyle anlatıyordu.

Günün ışıkları pencereden içeri girer, oradakilerin yüzlerine vururken, gözleri kamaştan kaymakam bir an sendeledi, durdu, gözlerini kırıştırarak, yanındakilerin kimler olduğunu düşünüp çıkaramayarak teker teker yüzlerine baktı, sonra birden dün geceyi anımsadı, gözleri İstiklal Madalyasının üstünde durdu, ayılır gibi oldu, kendine geldi, hemencecik de sustu. Susar susmaz da gene başladı:

“Yangından hepimiz göğünüp çıktık. Yangından hepimiz yanmış, kavrulmuş, yüreklerimiz paramparça olmuş çıktık. Biz yaralandık, biz insanlığımızı yitirdik, derdi Doktor Halil Nuri Bey. Bizim insanlığımız gitti, külümüz kaldı. Artık biz eski sağlıklı insanlık değiliz. Bizim çocuklarımız da artık o eski insan olamayacak. Torunlarımız da... Üstlerine kıyamete kadar kan yağacak, yaralanmış, yarı deli, biribirlerini yiyerek, bütün acıma, insanca duygularını yitirmiş, şu dünyada içindeki ışığını boşaltmış, öyle dolaşacaklar, biribirlerinin gözlerini oyarak...”

Kaymakam Bey kalktı, uzun boylu, sert, kırıksık içinde kalmış uzun, sarı yüzlü bir adamdı, apteshaneye gitti, uzun uzun işedi geldi, "ben üşüdüm," dedi, oracığa uzanıverdi, kendinden geçti.

Ev sahibi Hatun çoktan kahvaltıyı hazırlamıştı, kaymakamın dışında orada bulunanlar sofraya oturdular.

Poyrazla Vasili herkesten önce, izin isteyerek çarşıya çıktılar. Çarşıda, hemen hemen uğramadık dükkan bırakmadılar. Vasili, dört beş deste uzun sırık aldı bir keresteciden. Bu sııklar ne işe yarayacak, diye içinden geçiren Poyraz, sormadı.

Vasili:

"Bunlarla zeytin çırpacağız," dedi.

"Ne çırpacağız, ne?"

"Zeytin."

Vasili zeytin çırpmanın ne biçim bir iş olduğunu Poyraza uzun uzun anlattı.

Öğleye kadar o kadar çok öteberi almışlardı ki, dört beş kişi ancak iki saatta tekneye taşıyabildiler.

Tekneden iner inmez, Poyrazın ilk işi Vasilinin elini tutup zeytinliğe gitmek oldu.

"Bunlar zeytin."

"Gördüm."

"O kara kara zeytinleri bunlar verir."

"Önce yeşil."

"Sonra kara," diye güldü Vasili.

Vasili zeytinin nasıl toplanacağını, yağının nasıl çıkarılacağını en ince ayrıntılarına kadar, bıktırıcaya usandırıcaya kadar, uzun uzun anlattı.

Arkalarını dönünce, kendilerini izleyen Lenayı gördüler.

"Dönün, haydi çocuklar," diye güldü Lena. "Bütün kasabanın dükkanlarını buraya taşımışsınız. Neredeyse Kadri Kaptanın teknesi batacak. Bunları gece yarısına kadar indiremezsiniz."

"Biz de yarın indiririz," dedi Poyraz. "Kadri Kaptanın yatacağı yerimiz de var Ana."

"Acınızdan öldünüz, haydi çabuk," diye yalancıkdan kızdı Lena. "Çabuk."

“Çabuk,” dedi Poyraz, koşar adım eve doğru yürüdü. İskelede Kadri Kaptan tekneden bir şeyler indiriyordu.

“Tamam Kaptan, acımızdan öldük, kim bilir Lena Ana ne güzel şeyler yapmıştır. Tekneyi yarın boşaltırız.”

“Evden mis gibi kokular geliyor,” dedi Kadri Kaptan eve kadar çabuk çabuk yürüdü, merdivenlere gelince durdu ötekileri bekledi. Yukarı kata çıktılar. Tabaklar, peçeteler, ekmekler, bardaklar, kaşıklar masaya konmuştu.

Lena tüten çorba tenceresini mutfaktan aldı masaya koydu. Poyraz Musa kepçeyi kaptı, önce Lenanın, sonra ötekilerin, sonra da kendinin tabağını doldurdu. Nar ekşili, nohutlu, hamur işi beşparmak çorbası nane kokuyordu.

“Bu ne çorbası, ben bu çorbayı hiç görmedim Lena Ana,” diye sordu Kaptan.

“Bu çorbayı bizim Anadolu'da yaparlar, adına da beşparmak, derler. Neden beşparmak derler, çünkü, o kadar lezzetlidir ki beş parmağını birlikte yersin.”

Çorbanın ardından gene nar ekşili patlıcan dolması geldi.

“Ana patlıcanı nerden buldun?”

Ana mutlulukla güldü:

“Ermış Tanasi sağ olsun, patlıcanların içini oymuş, iplere de dizmiş kurutmuş, salkım salkım da kilerinin duvarına asmış.”

Vasilinin boğazına lokmalar dizildi:

“Vay ermiş Tanasi vay,” dedi, “şimdi o yaban ellerde kim bilir ne yapıyordur. Hep burada ölmek isterdi. Başka yerde ölse de buraya, adasına gömülmek isterdi. Vay Tanasi vay. Bak başına neler geldi, neler gördü gözlerin. Yaşarsan, kim bilir, daha neler göreceksin.”

Erkenden tekneyi boşaltmaya başladılar. Üç tane genç güçlü kişi daha öğle olmadan tekneyi boşaltıp Vasilinin öteberilerini yeni, resimli evine taşımaya başladılar. Üç erkek koltukları, yatağı, kanepesi, sandalyaları, aynaları, halıları, kilimleri, küçük büyük öteberileri, kap kacakları taşıyorlar, Lena da her şeyi uzun uzun düşünerek, ölçüp biçerek yerine koyduruyor, her seferinde de erkeklere:

“Oldu mu?” diye soruyordu.

Onlar da, saygıyla:

"Sağ ol Ana," diyorlardı. "Sen yerleştirirsin de güzel olmaz mı?"

Evi yerleştirtince salon, pencereler, ocaklık, karşıdaki görkemli resim değişti, güzelleşti. Ev ışıklandı, canlandı. Dışarıya bir türlü çıkmak istemiyorlar, turuncu kedi arkalarında o oda senin, bu merdiven benim dolaşıp duruyorlardı. Bir ara kedi miyavlayınca kendilerine geldiler.

Lena:

"Bu acıktı," dedi, "yoksa hiç miyavlamaz."

"Yiyeceği bir şey var mı?"

"Var," dedi Lena, "Ermiş Tanasinin zeytinleri. Zeytinlere ba-
yılıyor. Bir sahan içine beş on tane zeytin koyuyorum. Önce sa-
handan bir zeytin alıyor, onunla uzun uzun oynuyor, yorulunca
da oturup bir güzelce yiyor, sonra da sahanın yanına geçip çökü-
yor, zeytinlerin çekirdeklerini sahanın içine düzgünce diziyor."

"Hiç böyle bir kedi görmedim," dedi Poyraz. "Vasilinin ke-
disi, öyle değil mi?"

"Ben şurada kamışların içinde beklerken bu kedi yanıma
geldi, bir daha da benden ayrılmadı, ondan, benden başka canlı
kalmamıştı ki adada. Bir de kuşlar..."

"Öteki kedilere, köpeklerle ne oldu?"

"Herkes kedisini köpeğini götürdü," dedi Lena. Yüzü bu-
ruştı, gözleri doldu, "Sonra..." dedi sustu.

"Sonra?" sordu Poyraz.

"Sonra," dedi Vasili.

Lena başını eğmiş bir türlü karşılık veremiyordu onlara.

"Sonra?"

"Sonra?"

"Sonra?"

Sonralar uzadı gitti. Lenanın çenesi kilitlenmişçesine bir
tүrlü açılmıyordu.

"Sonra?"

"Sonra?"

Lena başını hışımla kaldırdı, yaş içinde kalmış gözlerini
onların gözlerine dikti teker teker onlara baktı.

"Limanda teknelere almadılar kedileri köpekleri. Aç susuz,
kimsiz kimsesiz öylece sokaklarda kaldılar, işte öldüler."

Kedi gitmiş kanepenin üstüne yatmıştı. Lena kediyi hışım-
la kaptığı gibi merdivenlere koştı.

“Bunda başka bir iş olmalı,” dedi Poyraz. “Kediler köpek-
ler sokakta kaldı, diye bir insan bu kadar öfkelenemez.”

“Biliyorum,” dedi Vasili, “Lena benim kediyi gördüğünde
kendini tutamadı.”

“Ne söyledi?”

“Yunan tekneleri denize açıldıktan epey sonra bir kedi mi-
yavlamış. Gemiciler bunu duymuşlar, bütün tekneyi aramışlar,
buldukları kedi köpekleri denizin ortasına atmışlar. Sürgünler-
le gemiciler arasında büyük bir kavga çıkmış. Kedi köpek kav-
gasında yaralananlar, kaşı gözü patlayanlar, kolu, bacağı kırı-
lanlar olmuş, öteki teknelerde de kedi köpek başkaldırıları ol-
muş. Pireye çıkınca, adalıların hepsini hapse atmışlar, Türk to-
humu, diye de işkencelerden geçirmişler.”

“Aaah, savaş,” diye içini çekti Poyraz. “Aaah, savaş, seni
icat eden görmesin cennet. Aaaah, savaş. Şu yeryüzünde canlı
koymadı kırdı geçirdi. Gökteki kuşu, yerdeki börtü böceği, su-
daki balığı...”

“Çanakkaledde denize her top güllesi düştüğünde suyun
üstü silme, ak karınları yukarda balık ölülerıyla doluyormuş.
Söylediklerine göre Çanakkaledde boğazında hiç balık kalmamış.
Deniz kurumuş.”

Elini Vasilinin omuzuna koydu, gözlerini onun gözlerinin
içine, dostça dikti baktı, gözbebeklerinde sevgi kıvılcımları
uçuşarak:

“Bu kedinin adı ne?” dedi. “Çok güzel bir kedi.”

“Çok güzel bir kedi,” diye sevindi Vasili. “Bunca yalnızlık-
ta bana can yoldaşı oldu. Benden hiç ayrılmadı. Adını da bilmi-
yorum. Adı, kedi işte.”

“Hiç kedi olur mu böyle bir kedinin adı,” diye Vasiliye çı-
kıştı Poyraz.

Onlar böyle konuşurlarken kedi Lenanın elinden kurtul-
muş gelmiş, baştan sona evi dolaşarak yeni gelen eşyaları bi-
rem birem koklamaya başlamıştı. Vasili eğildi onu kucağına al-
dı. Kucağa alışkın kedi yumuştu kaldı.

“Ne koyalım adını öyleyse?”

Poyraz onun kucağındaki yumuşmuş, tüyleri ısıltılı turuncu kediyi uzandı aldı. İçinden ıgıl ıgıl boşanan, Lenayı, Vasiliyi, ortalığı sarmalayan bir sevgiyle kediyi okşadı. Birdenbire de, kendiliğinden:

“Bunun adı Abbas olsun,” dedi, hemencecik de pişman oldu, yüzü kıpkırmızı kesilerek, ağzımdan nasıl kaçırdım, diye düşünerek, “yok, yok, yok, olmaz,” diye gülümsemeye çalıştı, “kediye insan adı da konur mu canım. Benim bir asker arkadaşım vardı da...” Sonra Vasiliye yalan söylemekten utandı, vazgeçti.

Vasili diretti:

“Bu kedinin adı Abbastır. Herhal eskiden de, bana gelmeden de adı Abbastı,” diye diretti.

Ok yaydan çıkmıştı, Poyraz:

“Öyleyse kedinin adı Abbas olsun,” diye boynunu büktü. Bunu söylerken içinden bir sevinç dalgası kabardı geçti. “Haydi arkadaş Abbasla birlikte aşağı inelim de öteki aldıklarımızı da yerleştirelim. Kadri Kaptan nerede?”

“Zeytinli koyaktan yukarı çıkarken gördüm.”

Aşağı inip getirdiklerinin bir bölümünü Vasilinin, geriye kalanını da Poyrazın evine koydular. Onlara, Zeytinli koyaktan dönen Kadri Kaptan da yardım etti.

İşi bitirdikten sonra Kadri Kaptan:

“Poyraz Ağa efendi,” dedi sustu.

“Ne söyleyeceksen söyle Kaptan.”

“Diyeceğim odur ki...” Kaptan gene sözünü bitiremedi.

“Yahu Kaptan, ne söyleyeceksen söyle be arkadaş.”

“Yani, yani, yani...”

Uzun bir süre bir suskunluk oldu. Herkes başını eğmiş yere bakıyordu.

Sonunda gene Kaptan konuştu:

“Anam gelmez ki,” dedi çabuk çabuk. “Anam bir gelse bu adaya. Ben de buradan bir ev alsam, portakal bahçesini de satmam. Ama satamam ki, bahçeyi satarsam anam ölür. Adaya gel desem, bu ıssız adaya gelmez ki... Ne yapacağımı bilemiyorum, sizden de ayrılmak istemiyorum.”

Sözlerini bıçak gibi kesti, dudaklarını suç işlemiş bir çocu-

ğun dudakları gibi sündürdü, başını da, utangaç önüne eğdi, yumuldu, derin düşüncelere daldı.

Poyraz Musa sevecen:

“Bak Kaptanım, kardeşim, senin başımız üstünde yerin var. Portakal bahçesini satmanın da hiçbir gereği yok.”

“Nereden para bulacağım da buradan bir ev alacağım. Bir de askerlik var başımda. Bir de...” Kızarıyor bozarıyor, yutkunup duruyor, bir de...nin bir türlü sonunu getiremiyordu.

“Bir de Kaptan?”

Kaptan:

“Bir de...” dedi gene sustu.

Poyraz Musa onun sırtını okşarken:

“Kaptanım,” derken ta yürekten gelen sevinç dolu bir gülümsemeyeyle gülümseyerek, “evet kaptanım, bir de seni bekleyen birisi var.”

Bütün sıkıntılarını üstünden atmış Kaptan bağırcasına:

“Var,” dedi.

“Öyleyse beni dinle Kaptan. Sözüme bir iyice kulak ver.” Elini iç cebine attı, oradan kesesini çıkardı büzgüsünü açtı, içinden bir altın aldı, Kadri Kaptana uzattı, Kaptan, altının farkına varınca uzanmış elini geri çekti. Poyraz Musa buyururcasına:

“Al şunu,” dedi. Sesi keskindi. Kaptanın eli kendiliğinden altına uzandı.

“Ha şöyle. Yarın öbür gün kasabaya indiğinde doğru mal müdürüne gideceksin. Benim selamımı söyleyeceksin, böyle, böyle, böyle diyeceksin. Elindeki altını ona uzatacaksın, o altını almak istemeyecek, parayı masasının üstüne koyacak, o ne derse desin ağzını açmayacak, yere bakacaksın. O sövecek sayacak, sen susacaksın. O, köpürecek, sen gene susacaksın. Üstüne yürüse gene yerinden kıpırdamayacaksın. Bir kaya parçası gibi duracaksın. Sonunda, o azıcık durulunca sen yavaşça konuşacaksın, ‘ben bilmiyor muyum sanki,’ diyeceksin, ‘sen hakkı yenmiş bir kahramansın. Kahramanlara bu bir tekcik altın az ama, ben ne yapayım, bu kadar. Evimi satayım da...’ o zaman sözünü kesecek, ‘sus,’ diye bağıracak, ardından da yumuşayıp işini görecektir. Ondan sonra da tapucuya gider...”

Elindeki üç meciddiyeyi kaptana uzattı, "bunları da tapucu-ya vereceksin."

Tapucuyu da uzun uzun anlattıktan sonra:

"Haydi aşağıya inelim. Beğendiğin bir ev var mı?"

"Yok. Yok ya size komşu olmak isterim, olur mu?"

"Haydi şu evlere bir bakalım."

Kaptan, Vasilinin evinin yanındaki evi seçti. Ev iki katlıydı. Patlıcan moruna boyanmıştı. Önündeki ve arkasındaki büyük bahçesinde türlü türlü çiçekler açmış, ortalık, arıları, kelebekleri, çiçekleriyle bir ışıltıda, bir cenk cümbüşündeydi.

"Bu kimin evi?"

"Keti Sotirinin evi."

"Haydi çıkıp dolaşalım Keti Sotirinin evini. O da Vasilinin evi kadar güzeldir. Yalnız ocaklığın üstüne yapılmış uzun, pembe beyaz çiçekli bir badem dalından başka resim yoktur."

Vasili:

"Benim evden de güzeldir güzel Ketinin evi."

"Keti Sotirinin evini istiyorum, diyeceksin mal müdürüne."

Kadri Kaptan Keti Sotiriyi çok iyi tanıyordu. Kızıl saçlı, büyük mavi duru gözlü, ince çeneli, kalın dudaklı, uzun boylu, diri memeleri ta uzaktan belli olan bir kadındı. Belki de bu yörenin en güzel kadınıydı. Kocasını Balkan Savaşında öldürülmüş bir ihtiyat zabitiydi. Elia Sotiri İstanbulda, Atınada, Pariste okumuştı. Zengin bir aileden geliyordu. Bir evi kıyıdaki büyük şehirdeydi. Bir evi de işte bu evdi. Elia Sotirinin iki erkek çocuğu kalmış, Keti de şehirdeki evini, hanını, dükkanlarını satmış, altına çevirmişti. İki çocuğuna babalarının sağlığındakinden daha iyi bakıyor, daha iyi yediriyor içiriyor, daha güzel giyindiriyordu.

Keti, Ketinin çocukları Kadri Kaptanın gözlerinin önüne gelmişler, yere çakılmışcasına orada durmuşlar, boş gözlerle evlerine bakıyorlardı.

"Kaptan, iyi ki sen aldın güzel Ketinin evini. Ya kadir kıymet bilmez biri alsaydı."

Poyraz Musa bir kaptanın, bir Vasilinin yüzüne baktı, ikisi de üzgündü.

"Çok mu güzeldi Keti Sotiri?"

İkisi iki yerden:

“Çok, çok,” dediler üzüntüyle.

Ve Vasili, Elia Sotirinin Balkan Savaşında küçücük birliğiyle bir Rus taburuna karşı koyarak, üç gün üç gece çarpıştığını, birliğinden bir tek kişinin kurtulmadığını uzun uzun anlattı.

Önce çok sevindi Kadri Kaptan, sonra üzüldü. Yüzü bir aydınlanıyor, bir kapanıyordu. Bu da Poyrazın gözlerinden kaçmıyordu.

“Kadri Kaptan bu ada yakında dolacak. Bu evlerin her biri bir kişinin olacak. O kişilerin kim olduklarını, hırslı mı, hırsız mı, kanlı mı, zalim mi, kim olduklarını ne bileceğiz. Bırak da iyi adamların evinde iyi adamlar otursunlar. Sen güzel Ketinin evine gözün gibi bakarsın.”

“Bakarım,” diye sevinerek konuştu içine kapanmış, yumulmuş Kaptan. “Anam ne diyecek bu işe, güzel Ketinin evini aldığımıza, bilmem ki...”

“Ne diyecek,” diye güldü Poyraz. “Böyle güzel bir ev İstanbulda bile yok. Anan güzel Ketiyi tanır mıydı?”

“Tanımaz olur mu hiç. Ketî kasabaya indiğinde, bütün kasabalı kadın erkek, çocuk genç onu görmek için çarşıya döküldü. O kadar güzeldi Ketî, bir huri kadar.”

“İyi ya...”

“İyi ya, anam istemezse...”

“Neden istemesin?”

“O çok ters bir kadındır.”

“Tapuyu almadan ona söyleme!”

“Söylemem. Bu iyi işte.”

Kadri Kaptana birden bir şeyler oldu. Kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu. Gözü de, iskelede sallanan teknesindeydi. Bir Poyraza bir Vasiliye bakıyordu.

“Ne pireleniyorsun Kaptan?”

“Ben gideyim artık Poyraz Reis.”

Öteden gülerek gelen Lena:

“Ne oldu sana böyle Kadrimu, oğlimu? Hayırlı olsun. Güzel insanların evleri iyi insanlara yakışır. Anan da gelecek mi adaya?”

“Bilmem ki Lena Ana. O, hiç belli olur mu ki?”

“Olur, belli olur. O buraya gelecek. O çok akıllıdır. O, bu adayı sever.”

“Ya portakal bahçesi?”

“Buraya da portakal ağacı dikersin.”

“Dikerim,” dedi Kadri Kaptan ayağa kalktı, koşarcasına iskeleyle vardı, teknesine atlamasıyla, motoru çalıştırması bir oldu.

Poyraz arkasından:

“Bana bir haber salmayı unutma. Ya da sen gel,” diye bağırdı.

Kaptan, biraz açılınca gazı sonuna kadar verdi, pırıl pırıl motor öylesine yolluydu ki denizi yarıyordu. Çok, çok, çok çabuk ulaşmak istiyordu kasabaya. Hemen Mal Müdürüne gitmek, huzuruna çıkmak, altını masanın üstüne koymak, o ne derse desin aldırmamak, sen bir hakkı yenmiş ulu bir kahramansın demek, Poyraz Musa Reis selam etti diyerek işi pekiştirmek... Sonra tapucuya... Elini derin şalvar cebine attı, dipteki paralara dokundu, üst üste saydı. Tapuyu alır almaz Vasilinin kedisi gibi bir de kedisi olacaktı. Anası sütsüz yapamazdı, üç de keçi... Kaba Adadaki Hızırın mavi keçileri kim bilir ne çok süt verirlerdi. Ama onlara dokunulmazdı ki. O keçilerden birini bir avcı vurmuş. Daha kurşun keçiye değmeden avcı çont oluvermiş, kaskatı, kayanın sivrisinden denize yuvarlanmış, taş gibi de dibe çökmüş. Ben vurmayacağım ki keçileri, diye düşündü, ben sütünü sağacağım yalnız. Anam da yoğurt yapacak, yayık yayıp yağ alacak, sütünü içecek. Keçiler yavrulayacak. Deniz mavisini bir sürü keçi dolaşacak adada... Anam sevinecek. Keçileri zeytinli koyakta kıl eğirerek güdecek. Mavi kıllardan da işlemeli çullar dokuyacak ki, her biri üç altın eder... Sonra da, sonra da... Bunu düşünmekten bile utanıyordu. Sonra da, sonra da... Ketî Sotiri gibi güzel bir kızla evlenecek. Belki Rumlar geri dönerler, o da bir Rum kızıyla evlenir. Anası bir Rum kızıyla evlendi, diye kızarmı ki? Kızmaz kızmaz, o Rumları çok sever... Ya sözlüsü? Utandı.

Kasabaya ne kadar zamanda vardı, farkında bile olmadı. Karanlık kavuşurken evdeydi. Anası onu sevinçle karşıladı, kucakladı, öptü, “Anlat,” dedi. “Senin geleceğini biliyordum, mantı yaptım.” Bir sofrayı seriyor, bir, “Bugün senin aklında bir şeyler var, anlat anlat,” diyordu.

Kadri Kaptan bir yandan yemeğini yerken, bir yandan olanı biteni anasına anlatıyordu. Anası da, “İyi olmuş, iyi olmuş, Atoy-

natanoğlu iyi oğlandır, iyi oğlandır,” diyordu. “Bu Poyraz Reis de ne adammış ha! Kim bilir kimdir, kim bilir nerelerden gelmiştir?”

“Büyük bir soydan olacak. Göğsünde altın madalyası, boynunda da altın muskası var. Nah, bu kadar muska, altın.”

Kaptan anasına olup biten her şeyi, bir tekini kaçırmadan anlatıyordu da kendi aldığı güzel evi, eve alacağı ala, mor, kah-verengi, turuncu keçileri bir türlü söyleyemiyor, içi içini yiyordu. Ya kedi!

O gece sabaha kadar uyuyamadı. İçi alıp alıp verdi.

Sabah erkenden, daha gün doğmadan yataktan çıktı, çabucak tıraş oldu, sofraya oturmasıyla, ağzına birkaç lokma atıp kalkması bir oldu, az sonra da kendisini mal müdürlüğünün önünde buldu. Avlu duvarının üstüne oturdu. Teknedeki düşünkü düşlerden daha yoğun düş üstüne düş kurmaya başladı. Bu tekneyi kendisine hediye eden ustasına gidecek. Yakında zengin olacaktı ya, usta diyecek, bana Allah çok verdi. Her şey senin yüzünden oldu. Duydum ki sen burada çok sıkılmışsın. Seni almaya geldim. Sen hiç korkma. Bizim adanın Reisi Poyraz Reis, altın madalyası da var. Mustafa Kemal Paşa vermiş. Paşanın çok has adamı. Bir de boynunda nah bu kadar altın muskası var, onu da bir ermiş vermiş ona Arabistanda, Urfada. O da bana, söyle Ustana gelsin, dedi. Senin Ustanın öyle bir adamın başımız üstünde yeri var. Öyle bir adamın yaban ellerde ne işi var. Söyle ona, dedi, evi, o gelene kadar, yüz yıl da geçse, ev çürüse de, yıkılsa da boş kalacak.

“Ne o Kadri Kaptan, oraya ne oturmuş kalmışsın, bu duvarın üstüne, ne malihülyalara dalmışsın.”

Başını kaldırıncı karşısında balıkçı arkadaşı Kara Hasanı gördü.

“Bir işin mi var burada?”

“Var.”

“Kılıç zamanı geldi de geçiyor. İstersen bu yıl senin tekne-de çalışırım. Bıktım o reislerden. Sen beni bilirsin.”

“Bilirim Hasan Usta.”

“Zıpkıncılığı biz icat ettik.”

“Bilirim Ustam.”

“Öyleyse?”

“Hele dur, işim var.”

“Ne kadar?”

“Bilemem. Sen git bir kez daha öteki tekneye, sonra ben seni bulurum.”

“Sende iş yok oğlum. Bu güzel tekneyi işsiz güçsüz, bomboş, denizde çürüt bakalım.”

“Seni yakında bulurum.”

“Ben de seni beklerim.”

Gün üç kavak boyu yükselmiş, daireler açılmıştı. İvedilikle Abdülvahap Beyin karşısına çıktı, mal müdürü onu sandığından iyi karşıladı, masanın üstüne koyduğu altını ses çıkarmadan aldı. Onunla biraz hoşbeş ettikten sonra bir de kahve söyledi. İşini çabuk görüp onu tapuya yolladı. Poyraz Musanın, Abdülvahap Beyin selamını alan, öküz gözü üç gümüş mecidiiyeyi de avucunda bulan tapucu da onu bekletmedi. Tapucunun yanından çıkan kaptan doğru kahveye gitti, kahvede kimsecikler yoktu, ocakçıya selam verdi. Ocakçı kaptanı bunca yıldır tanıyordu, onu hiç böyle sevinç içinde görmemişti. Kapıdan bir sevinç yeli gibi iskeleye aktı, teknesine bindi motoru çalıştırdı gazı verdi dümeni denizin ortasına kırdı, bir süre gittikten sonra sağa döndü, ardından sola, öne, arkaya... Nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Gazı kesti, teknenin küpeştesine oturdu, kalktı kalktı oturdu. İskeleye geldi yanaştı, tekneyi eski yerine bağladı, kahveye girdi, kahvede daha kimsecikler yoktu, dışarıya çıktı. Ocakçı arkasından, “ne o Kadri Kaptan, ne oluyor,” diye bağırdı. O duymadı. Kasabaya döndü yönünü, çarşıya indi, berber dükkanının önünden birkaç kez geçti, her geçişinde de aynada hayal meyal kendisini gördü. Berber dükkanının önünde volta vurmaya başladı. Burnuna sabun, limon çiçeği kolonyası kokusu geliyordu. Bulanık, buğulu dükkanın içine girdi. Aynayı, kendini, berberi, arkasından aynaya yansımış çarşayı, gelip geçenleri bir sis bulutu arkasından görüyordu.

Ne zaman tıraş oldu, ne zaman dışarıya çıktı, ne zaman avlu kapılarının önüne geldi, bilemiyordu. Tapusu elindeydi. Bu hiç anlamadığı kargacık burgacık çizgilere bakıyordu. Avlu kapısını açmıştı ya içeriye giremiyordu. Daha limon çiçeklerinin, buğulu sabun köpüklerinin kokusu burnundaydı. Kapıdan da ayrılamı-

yordu. "Güzel Ketî Sotirinin evini aldım ana!" Anası kıyameti koparacak, yüzüne tükürecek, onu aşağılayacak, belki de, çok kızdığına yaptığı gibi, başını alıp karşı dağdaki köyüne gidecek, bütün kasaba yoluna dökülse, elini ayağını öpseler yolundan dönmeyecekti. Ancak birkaç yıl sonradır ki öfkesi dinecek, ondan sonra geri gelecek, Kadri Kaptanın boynuna ağlayarak sarılacaktı.

"Ne durdun kaldın orada oğlum, Kaptanım, o elinde tuttuğun kağıt da ne?"

Birden kendine geldi, suçüstü yakalanmıştı. Ne yapacağını elindeki kağıdı nereye saklayacağını bilemedi. O cebine koyuyor, oradan çıkarıyor, öteki cebine koyuyor, oradan oraya elleri mekik dokuyordu. Anası oğlunun böylesine şaşkın halinden korkmuştu.

"Ne oldu sana böyle oğlum, Kaptanım, o saklamaya çalıştığın elindeki kağıt ne?"

"Tapu Ana, tapu," dedi Kadri Kaptan can havliyle, bir kurtuluş umuduyla.

"Ne tapusu oğlum, Kaptanım?"

Anasının sesi sıcacık, sevgi dolu, sevecendi. Her zaman böyle olmazdı. Onun bu hali Kaptanı iyice kendine getirdi.

"Ev tapusu Ana?"

"Ne evi yavrum?"

Kaptan, hem sevinçli, hem de endişeliydi.

"Karınca Adasından bir ev aldım Ana."

"Nasıl bir ev yavrum?"

Anası iyice meraklanmış, gülümsemeye başlamıştı. Ana önde, Kaptan arkada eve yürüdüler, sedire karşılıklı oturdular.

"Patlıcan rengi bir ev, iki katlı. Çatısı kırmızı kiremit. Alt katta bir ocaklık var yeşil mermerden, üst katta bir ocaklık, var mavi damarlı mermerden. Ocaklığın üstünde de bir resim, çiçek açmış bir badem dalı... Dalın yöresinde de türlü türlü küçücük, binbir renkte kuşlar uçuşuyor, kanatları pır pır... Ev denize bakıyor, iskeleye yakın. Hem önde, hem de arkada, şu bizim portakal bahçesinin belki de beş misli birer bahçe. Evin önündeki bahçede de üç tane koskocaman nar ağacı var."

"Narları pembe mi?"

"Bilemem."

"Yoksa nar vermiyorlar mı, narlar çok mu yaşlı?"

"Yok ana yok. Yaşlı değil. Daha nar zamanı değil de ondan. Sonbahara... Bu kocaman ağaçların narı hiç pembe olmaz mı?"

"Nasıl aldın, yerlilere parasız vermiyorlarmış da."

"Poyraz Reis alıverdi bana."

"O kadar çok mu parası var onun?"

"Çok, çok... Altın madalyası var. O kadar çok harp etmiş ki, Mustafa Kemal Paşa vermiş ona. Bir de boynunda koskocaman bir altın muskası var. Onu da Mustafa Kemal Paşa vermiş. Çok da para vermiş!"

"Neden aldı bu evi sana?"

"Komşu olalım, diye. Beni çok seviyor da..."

Ana ayağa kalktı, oğlunun karşısına geçti, gözlerini ona dikti, bir süre tepeden tırnağa süzdü kaptanını, oğlunu hayranlıkla.

"Kim sevmez ki, benim oğlumu," diye övündü.

"O Karınca Adası çok yeşil. Çok ot, çok ağaç, çok bağ, çok şeftali, çok badem, çok zeytin ağacı da var orada. Sana beş tane kırmızı, üç tane de mavi keçi alacağım. Kaba Adaya gidip sana Hızırın keçilerinden üçünü de yakalayacağım. Üçü dişi, biri teke."

"İstemem," diye sapsarı kesilerek bağırdı ana.

"Kesmeyeceğiz ki onları ana."

"İstemeeem. O keçilere dokunulmaz."

"O keçilerin sütünü içenler yüz yıl yaşarlarmış."

"İstemem."

"Öyle olsun ana. Kırmızı keçiler sana yeter."

"Üç de kara keçi. Kara keçilerin sütleri şifalıdır."

"Şifalıdır."

Ana ayağa fırladı. O yumuşacık, adı gibi, Melek kadın ortada dimdik durdu. Heyecandan soluğu taşmış, göğsü inip inip kalkıyor, büyük memeleri hopluyordu.

"Haydi kalk, evi hemen toplayalım."

"Nereye ana?"

"Evimiz Karınca Adasında değil mi?"

"Orada."

"Önünde de üç koskocaman pembe narlar veren üç ağaç yok mu?"

"Var."

"Öyleyse ne duruyorsun? Yarın sabah erkenden yola çıkmalı, evimize tez, tez, tez ulaşmalıyız. Haydi kalk, durmanın zamanı mı?"

"Ana bak..."

"Haydi kalk, diyorum sana, kalk!"

"Ana bak, sana ne diyeceğim."

"Diyeceğin senin olsun. Haydi kalk, yarın sabah gün ışımadan evimizde olmalıyız. Kalk, kalk... Kalk oğlum, kalk kara gözlüm, kalk yiğidim kalk! Durmanın sırası değil."

"Ana bak, sana ne diyeceğim."

"De bakalım, ne diyeceksen."

"Ana biliyor musun, bu ev kimin?"

"Bana ne, kimin olursa olsun, sen satın almadın mı, Mustafa Kemal Paşanın madalyalı, altın muskalı sana bu evi vermedi mi?"

"Verdi."

"Öyleyse daha ne söyleyeceksin?"

"Bu ev Ketin Sotirinin evi."

Ana bir an durdu, başını önüne eğdi, düşündü. Biraz sonra başını kaldırdığında Kaptan anasının yüzünün allak bullak olduğunu gördü. Yüz hemencecik de değişti.

"Güzel Ketinin evi öyle mi?"

Bunu sorarken yüzü açıldı, gözlerinin içi güldü. Her yanından mutluluklar fışkırdı gibi geldi kaptana.

"Güzel Ketinin evi."

"İyi ya, çok güzel ya. Güzel Ketinin evinde oturacağım ya. Ne var bunda?"

Kaptan kıvrandı, bir şeyler söyleyecek oldu vazgeçti. Anası sevinç, bir mutluluk yeli gibi esiyordu.

"Hani düşündüm ki..."

"Ne düşündün bakalım."

Şimdi mutluluk yeli durmuş, yerinde keskin, dindik bir kaya kalmıştı.

"Hani düşündüm ki bir uğursuzluk olmasın."

"Neden uğursuzluk olacakmış?"

"Onları sürdüler ya, bin yıllık topraklarından kopardılar ya..."

“Bize ne bundan...”

“Hani güzel Ketinin kocası da dini bir uğruna şehit düştü ya...”

“Şehit mi düştü?”

“Şehit düştü. İstanbullu Ruslar alıyordu ya, Ruslar gelmiş İstanbulun kapılarına dayanmıştı ya... İstanbulla girmeden yolun üstünde kırk gözlü bir köprü vardı ya, işte mülazım Elia Efendi, bölüğünü aldı köprünün üstüne pusuya yattı, mitralyozunun başında pusuya yattı. Düşman ölümün üstünden geçmeden, bu köprüden, İstanbuldan yana geçemez, dedi. Üç gün üç gece, köprünün üstünde bir adım gerilemeden düşmanla çarpıştı. Düşman kıyamet kalabalıktı, köprüyü tutanların hepsi öldürüldü. Düşman da ancak ondan sonra, onların ölümlerini çiğneyerek İstanbuldan yana geçebildi. Daha o köprünün üstünden sabahlara kadar ışıklar gidip geliyor, dolaşıp duruyormuş. Şimdi Elia Efendi, güzel Ketinin kocası, ermiş bir şehit değil mi?”

“Değil.”

“Neden değil imiş?”

“İşte ondan değil.”

“Şehit düşmese Elia Efendi o köprünün, hem de kırk gözlü, uzun köprünün üstüne sabaha kadar ışık yağar mı?”

“Yağar.”

“Bir şehidin evinde oturmak uğursuzluk getirmez mi?”

“Getirmez.”

“Dini bir uğruna...”

“Hah, dini bir uğrunaymış! Tuzlayım da kokma sen Kadri Kaptan. Benim güzel oğlum, Kaptanım, o şehitmiş! Müslüman olmayan şehit olabilir mi?”

“Olur ana, olur. İşte Elia Efendi. O şehit olmadı da, o, köprünün üstünde sabaha kadar dolaşan ışıklar ne?”

“Kim gördü, kim söyledi sana?”

“Herkes biliyor. Şehit, diye kilisede dua okudular, mumlar yaktilar onun için.”

“Suuuus,” diye bağırdı Melek Hanım, “suuuus, dinsiz imansız adam. Onlar kilisede kedilerine bile mum yakıyorlar.”

“Kızma, öfkelenme ana, hani dedim ki...”

“Tövbe et, tövbe et, dinden imandan çıktın, tövbe et!”

“Tövbe ana tövbe! Hani diyordum ki... Bu evi satarız, palandığında çok paraya. O parayla da ben...”

“Balık tut, balık tut, kılıç balığı... Daha çok para kazanırsın. Ben de adada otururum. İki katlı evde, has bahçenin ortasında. Bu kümes gibi evden de kurtulurum. Bahçede de al çiçekli üç tane nar ağacı, hepsi de yan yana çiçeğe durmuşlar. Denizin ortasında kıpkırmızı, yaaaa!”

“Ana ya portakal bahçemiz... Her bir ağacı kendi elimle dikmedim mi, her birisini bebeler gibi ninni söyleyerek büyütmedim mi?”

“Adadaki evimizin bahçesine de dikersin. Bu bahçeyi de, bu kümesi de satarsın.”

“Kimse almaz ki burasını. Millette para yok ki...”

“Sen de milletin parası olduğunda satarsın.”

“Ana, sen orada deli olursun. Kim yok, kimsecik yok, dört bir yan deniz, avuç içi kadar bir ada. Hapisane gibi.”

“Hahhah,” diye güldü Melek Hanım, “Hahhahhaaa, sanki burası hapisane değil.”

Ayağa kalktı, küçücük kadın öfkeden kocaman olmuş, ak saçları kabarmıştı.

“Ulan, ben yarın sabah erkenden adaya gidiyorum. İstersen gel, istersen gelme. Ben tek başıma otururum güzel evceğizimde, pembe, mayhoş narlarımı da o altın muskalı adama satarım. Yarın sabah erkenden... Sen ister gel, ister gelme.”

“Ana, yapma etme ana.”

“Seni köpek, inatçı köpek. Baban da böyleydi. Senin gibi inatçıydı. Dedim ki ona Mustafa, kulun kurbanın olayım askere gitme, orada seni öldürürler. Şu karşı dağa git. Bizinkiler oraya Kazdağı, Rumlar İda derler. Benim babamın köyü de oradadır. Sana iyi bakarlar. Seni orada ballan kaymaklan beslerler. Savaş bittikten sonra da, kim kime, dum duma. Ondan sonra askerliğini yapar evine dönersin. Üç gün üç gece, kırk gün kırk gece yalvardım da beni dinlemedi, başını aldı da gitti. Gencecik, fidan gibiydi. Sen on beş yaşında ya vardın, ya yoksun. Aklında mı gidişi?”

“Şimdiki gibi gözlerimin önünde. Ne yapsın ana, gitmese asarlardı onu.”

“Bak, bak, şu kasaba, şu köyler hep asker kaçaklarıyla dolu, astılar mı hiçbirini. Hepsi de zengin oldu.”

“Babam da şehit oldu. Mezarında ışık yanıyor.”

“Hahhah, hahha... Mezarında ışık mı yanıyor?”

“Işık yanıyor ya.”

“Vay oğlum vay, akılsız oğlum vay, babanın mezarı yok ki...”

“Yok, biliyorum ana, yok.”

Kaptan da öfkelenmiş, sesini yükseltmişti. Melek, oğlunun böylesine çıkışmasını, sesini bu kadar yükseltişini ilk olaraktan duyuyordu. şaşırdı, ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. şu çocuğa ne olmuştu böyle? şaşkınlığını üstünden tez attı. Keskin, sert, ağır ağır konuştu:

“Duydun mu, hiç duydun mu İsmail Çavuşu?”

“Duydum. Hem de kaç kere.”

“Bir daha duy yavrum.”

“Bir daha da, bir daha da, duyarım.”

“Yaaa, benim güzel oğlum, yakışıklı oğlum, akıllı oğlum, inatçı oğlum. İsmail Çavuş ne dedi, babanın yanındaymış.”

“Biliyorum.”

“Aşağıda denizi, baştan sona ateş almış, deniz yanıyormuş, gemiler yanıyormuş, topraklar yanıyormuş. Yanan denizden de üstlerine top gülleleri yağıyormuş.”

“Biliyorum.”

“Bilmez ol. Baban İsmail Çavuşun elli adım ötesinde siperin içindeymiş. Bir top güllesi gelmiş babangilin siperine düşmüş. Düşer düşmez de göğe bir yalım ırmağı fışkırmış. İsmail Çavuş varmış bakmış ki, güllenin açtığı koskocaman çukurda hiçbir şey yok topraktan başka. Ne azıcık bir parça et, ne bir kıymık kemik... O yöreyi hep aramış, hiçbir parça bulamamış.”

“Biliyorum ana.”

“Bilmez ol. Baban toz olmuş. Sen, hiç tozdan şehit duydun mu?”

“Duymadım ana.”

“İşte baban beni dinleseydi böyle olmazdı. Mezarı, kemiği bile yok. Hava gibi bir şey olmuş baban. İsmail Çavuş böyle demedi mi?”

“Dedi ana.”

“Kulaklarınla duydun ya.”

“Duydum ana.”

“İsmail Çavuş ne diyordu?”

“Diyordu ki ana, keşki askerden kaçsaydım da, bacaklarımı orada bırakıp, toprakta böyle sürünmeseydim. Ben ayaklar altında ellerimle yürür, sürünürken, onlar bana tepeden bir solucana bakar gibi bakarken keşki ben de toz olsaydım da bu günleri görmeseydim. Aaah, babam bu kadar inatçı olmasaydı.”

Kadri Kaptan gülerek ayağa kalktı, anasına sarıldı, saçlarından öptü.

“Babam gibi inatçı olmayacağım ana. Şimdi evi topla. Ben çarşıya gidiyorum, bir iki şey alacağım. Hemen dönerim.”

“Anan sana kurban olsun, hayran olsun Kaptanım. Allah senin tuttuğunu altın etsin. Baban gün görmedi, Allah sana kötü gün göstermesin şahinim. Bütün denizlerin balıkları senin ağına, senin oltana, senin zıpkınına gelsin inşallah! Ben de hemen gider, komşularla helallaşır, gelir evi toplarım.”

Kaptan dışarıya fırladı. Bu evin tapusunu aldığı anda o kadar, o kadar sevinmiş, bütün bedeni sevince kesmişti. Öyleyse anasını görür görmez adaya gitmekten neden caymıştı? Anasına, o yalnız adada bir ömür geçirecek anasına mı acımıştı? Anasına kızmış mıydı, anasını mı denemişti, bilemiyordu. Bu işin üstünde daha çok durmak istemedi. Korktuğu başına gelmemişti ya. Anası ondan önce, ondan daha istekli adaya koşuyordu ya. Ona oğlaklı, sütlü üç kızıl keçiyi, iki oğlaklı ala keçiyi, bir de tekeyi, bugünden tezi yok alacaktı ya. Nerdeyse çarşının ortasında parmak şakırdatıp göbek atacaktı. Alışverişini yapıp eve hemencecik döndü. Anası da komşularla helallaşıp eve dönmüş, hemen hemen evi toplamış, denkleri bağlıyordu. Ter içinde kalmıştı.

“Geldin mi yavrum,” dedi.

“Geldim ana. Sen otur şuraya, denkleri ben bağlarım.”

Anasının elinden ipi aldı, kilime sarılmış yatakları bağladı duvarın dibine koydu, kap kacağı bir çuvala doldurdu, hasırları topladı. Duvardaki resimleri indirdi. Mavi, yeşil, kırmızı boyalı resimdeki gemiden yalımlar fışkırıyor, burnundan,

yarı yarıya denize gömülmüş öteki vapur da batıyordu. Öteki resimler de hep savaş resimleriydi. Dalgalandan ay yıldızlı büyük bayrağın altında general Trikopis Mustafa Kemal Paşaya kılıcını teslim ediyordu. Öteki, çarşaf kadar geniş resimde de iki asker süngülerini köküne kadar birbirlerine sokmuşlar, ayakta öyle dimdik kalakalmışlar, gülümsüyorlardı.

Bahçedeki el arabasını kapıya getirdi. Yedek su küpünü, testileri dışarıya taşıdı. Ortalıkta hiçbir şey kalmayınca vardı anasının yanına oturdu, anasına sarıldı.

“İyi ki adaya gitmek için inat ettin güzel anam, göreceksin, evimiz ne güzel bir ev.”

“Güzel Ketinin.”

“Ketinin evi,” diye övündü Kadri Kaptan.

Gözleri, bir şey kalmış mı, diye evin içini tararken farkına vardı:

“Ana, her şeyi topladık, biz nerede yatacağız bu gece,” diye yakındı.

Ana bozmadı:

“Hasırların üstünde,” dedi. “Bir geceden ne olur ki... Yanlarımız çürümez ya.”

“Çürümez,” dedi Kadri Kaptan.

Gün ışımadan, daha deniz beyazken yola koyuldular. Onları, Kadri Kaptanın bütün çocukluk, balıkçı, Melek Hanımın da mahalle arkadaşları, bu sabahın köründe uğurlamaya gelmişlerdi.

Sabah açıldı, gün doğdu. Deniz dümdüzdü. En küçücük bir dalga, bir kırıksık yoktu suyun yüzünde. Melek Hanımın içi alıp alıp veriyor, bir an o kimsiz kimsesiz, ıssız adaya, o cehen-nemin dibine gittiği için üzüliyor, hemencecik de arkasından içini bir sevinç dolduruyordu.

Tekne adaya yaklaşırken Melek Hanım ayağa kalktı, elini gözlerine siper etti, önündeki, denizden kapkara yükselen adaya baktı. Ada deyince küçücük bir şey sanmıştı. Meğer kocamanmış, bir dağ gibi bir şeymiş. Yaklaştıkça önündeki dağ daha da yükseliyor, genişliyordu. Alandaki ulu ağacın arkasındaki sıra sıra evlerin camı, pencereleri, renkleri yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Melek Hanım, elleri belinde önünde yükselen bu yemyeşil dağa hayranlıkla bakıyor, adaya yaklaştıkça da şaşkınlıktan şaşkınlığa uğruyordu.

“Neresi orası?”

Sağ elini uzatmış iskeleyi gösteriyordu Melek Hanım.

“Adanın iskelesi.”

Melek Hanım sevincinden uçuyor, “Ne güzel, ne güzel, ne güzel bir yere getirdin bizi, o, küçücük evde nerdeyse boğulacaktım. Allah tuttuğunu altın etsin.”

Teknenin başına doğru sallanarak, tökezleyerek yürüdü. “Ana düşeceksin,” diye Kadri koşup onu yakalamasa denize düşecekti. “Ana ne yapıyorsun sen?”

“Ne olmuş yani, niçin düşüyormuşum, oğlum. Ne güzel, ne güzel bir yer.”

“Ben sana demedim mi?”

“Allah seni bu dünyada da, öteki dünyada da bahtiyar kılsın.”

Melek Hanım sallanarak, koşarcana Kadri Kaptana giderken, denize düşmekten onu gene hemen yetişen Kaptan kurtardı.

“Ana ne yaptın, ana ne yapıyorsun?”

“Ne olmuş, bir şey yapmadım. Ayağım kayıyordu.” Sevinçten soluk soluğa, dolup taşarak, “Bak arkadaşların bizi karışlamaya gelmişler.”

Kaptanın ellerinden kayarak aşağıya süzüldü, bu sefer de ağlıyordu.

“Ana ne oldu?”

Kaptan eğildi, onu yerden kaldırdı.

Melek hanım bir ağlıyor, sonra gözyaşlarını silerek, bir gülüyor, bir ağlıyordu.

“Anam etme. Ana, seni söyle görünce arkadaşlarım kim bilir ne sanacaklar. Belki de seni zorlan getiriyorum sanacaklar?”

“Ne sanarlarsa sansınlar,” dedi Melek Hanım, hemencecik de kendine geldi, gözlerinin yaşını sildi. Tekne iskeleye yanaşırken yüzünün kırışıklıkları iyice açılmış, yüzü pespembe bir sevinç çiçeğine dönmüştü.

Bir Ada Hikayesi dörtlüsü, savaşlardan, kırımlardan, sürgünlerden arta kalan insanların, Yunanistan'a gönderilen Rumların boşalttığı bir adada yeni bir yaşam kurma çabalarını konu alır. Umut romanın baş kahramanıdır.

Lozan'da alınan mübadele kararıyla, Rumlar Yunanistan'a gönderilmiş ve savaşlarda yerini yurdunu yitirmiş insanların Ege'deki bu adaya yerleştirilmelerine karar verilmiştir. Adanın kaderi Poyraz Musa'nın gelişyle değişir. Adaya sığınan çeşitli kökenlerden insanlar, Poyraz Musa'nın desteğiyle yaşadıkları bütün acılara karşın umudu ayakta tutarak yeni bir yaşamın filizlerini yeşertirler.

"Yaşar Kemal çağdaş dünyanın en büyük anlatıcılarından biridir. Onu okumak yaşamın kendisini anlamaktır. O korkusuz bir kahraman gibi yazıyor."

John B

"Yaşar Kemal Homeros'tan bu yana gelen en eski gelen anlatıcıdır. Başka bir sesi olmayan halkın sesidir."

Elia Kazan

"Yitirdiğimiz anlatım geleneğini ne mutlu ki Yaşar Kemal bulmuş. Tarihi ve politikayı altüst ederek yirmibeş - otuz yüzyıl sonra Yunanlı ozan (Homeros) susmuş ve söz sırası Troyalı ozana (Yaşar Kemal) geçmiş."

Robert Kanters

"Ne zaman çağdaş bir romancı örneği vermem istense, aklıma ilk gelen isim Yaşar Kemal olmuştur."

Raymond Williams

Kapaktaki Resim: Nedret Sekban

-0708-1

-0706-5

15 YTL

9 789750 807060

